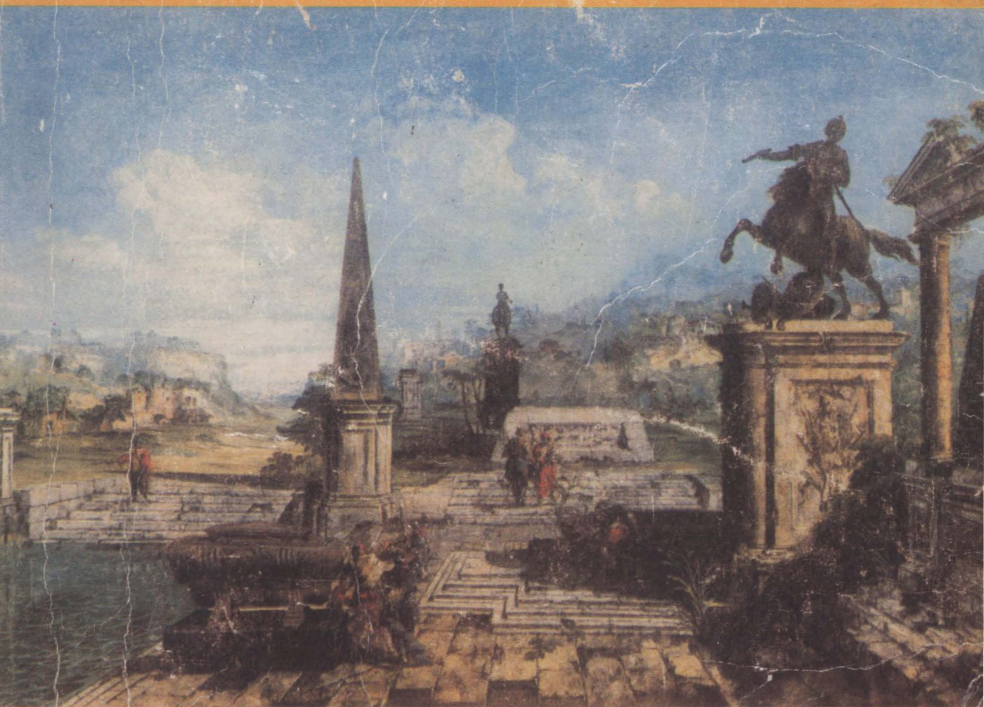

РОМАН

ГАБРІЕЛЬ ГАРСІЯ МАРКЕС

КОХАННЯ В ЧАС ХОЛЕРИ

КЛАСИКА

КЛАСИКА

ГАБРИЕЛЬ ГАРСІЯ МАРКЕС

КОХАННЯ В ЧАС ХОЛЕРИ

Переклад з іспанської Віктора Шовкуна

Львів
Класика
1999

Переклад з іспанської *Віктор Шовкун*

Дизайн *Володимир Костирко*

В оформленні обкладинки використано
репродукцію роботи Мішель Мар'єші
«Капричіо з обеліском та вершником»

Перекладено за виданням:

Gabriel Garcia Márquez. El amor en los tiempos del cólera.
Editorial Bruguera, S. A., Barcelona, 1985

© Gabriel Garcia Márquez, 1985

© Віктор Шовкун, переклад українською мовою, 1999

© Видавництво «Класика», 1999

ISBN 966-7493-06-7

Видавництво «Класика»
м. Львів, вул. Огієнка, 18-А
тел./факс (0322) 728073
e-mail: vd@vd.lviv.ua
<http://www.vd.lviv.ua>

Цей край іде у далеч незбагненну,
І тут живе богиня у вінку.

Леонардо ДІАС

Це було неминуче: запах гіркого мигдалю завжди нагадував йому про нещасливе кохання. А відчув він той запах, тільки-но увійшов у дім, ще огорнутий сутінню, куди його терміново викликали заради справи, однієї з тих, які для нього вже давно перестали бути терміновими. Політичний емігрант з Антільських островів Херемія де Сент-Амур, інвалід війни, дитячий фотограф і його вельми поблажливий суперник у шахах знайшов собі порятунок від мук пам'яті, надихавшись випарів ціаністого золота.

Свого вже мертвого приятеля доктор Хувенал Урбіно побачив на похідному розкладному ліжку, де той спав завжди; Херемія де Сент-Амур лежав прикритий плащем, а біля ліжка стояв табурет, і на ньому кювета, використана як посудина для випаровування отрути. На підлозі лежав розпластаний дог з білими грудьми, а поруч нього — милиці. В задушливій і негрибаній кімнаті, що правила водночас і за спальню, й за лабораторію, тільки-но почало сіріти, — крізь відчинене вікно соталися промені світанку, але й того тьмяного світла було досить, щоби зразу помітити грізну присутність смерті. Решта вікон — як і шпарини між дверима та одвірком — були законопачені ганчір'ям або затулені чорним картоном, внаслідок чого задуха, що панувала в оселі, була ще гнітючіша. На заставленому пляшечками та флаконами без етикеток прилавку стояли дві облуплені цинкові кювети, а над ними висів ліхтар, обгорнутий червоним папером. Третя кювета, призначена для фіксажу, була та сама, що тепер стояла біля покійника. Повсюди виднілися розкидані газети й журнали, складені стосами фотопластинки з негативами, поламані меблі, але чиясь невтомна рука ретельно пообтирала все це від порошу. Хоча свіже повітря вже проникло сюди крізь відчинене вікно й атмосфера в кімнаті очистилась, фахівець ще міг відчутти слабке тління нещасливої любові, яка пахла гірким мигдалем. Раніше докторові Хувеналу Урбіно не раз спадало на думку, — без

будь-якого передчуття, — що це місце не з тих, де людина може померти під знаком Божої благодаті. Але з плином часу він почав думати, що тутешній безлад, можливо, відповідав якимсь таємним намірам провидіння.

Першими сюди увійшли комісар поліції та зовсім юний студент, який проходив практику з судової медицини в муніципальному диспансері, і це вони провітрили помешкання та прикрили труп (а вже згодом з'явився і доктор Урбіно). Обидва привітали лікаря вельми шанобливо, але й співчутливо, бо всі знали про його дружні взаємини з Херемією де Сент-Амуром. Видатний фахівець потис обом руки, як тиснув щодня кожному студентові, перш ніж почати лекцію з загальної клінічної медицини, а тоді двома пальцями узявся за краєчок плаща так легенько, наче брав квітку, і зі святобливою обережністю, п'ядь за п'яддю, відкрив усе тіло. Задубілий і скоцюрблений, з розплющеними очима й синявою шкірою, покійник був зовсім голий і здавався на півсотні років старшим, аніж учора ввечері. Повіки в нього були прозорі, борода й волосся жовтаві, а на животі проступав давній рубець із грубими швами. Торс і руки, через постійне налягання на милиці, були дужі, як у каторжника, зате ноги — слабкі й тоненькі, мов у недолугої дитини. Доктор Хувенал Урбіно якусь мить дивився на приятеля із сумним серцем, як дуже рідко дивився на покійників за довгі роки своєї стерильної боротьби зі смертю.

— Боягуз, — сказав він йому. — Адже найгірше ти вже пережив.

Доктор Урбіно знову накрити тіло плащем і прибрав властивого йому виразу академічної зверхності. Торік він відсвяткував своє вісімдесятиріччя, ювілейні торжества тривали три дні, і, виголошуючи подячну промову, він укотре вже втримався від спокуси сказати, що йде на пенсію. «Часу на відпочинок матиму вдосталь, коли помру, — натомість оголосив він, — але цей варіант поки що не входить у мої плани». Хоч він дедалі гірше чув на праве вухо й мусив спиратися на ціпок зі срібною голівкою, щоб приховати тремтіння в ногах, на ньому, як і в молоді роки, завжди був бездоганний лляний костюм, а з кишеньки жилета звисав золотий ланцюжок годинника. Перламутрова борода в стилі Пастера й таке саме волосся, ретельно пригладжене і з акуратним проділом, навдивовижу правдиво відбивали його вдачу. Дедалі дужче тривожили доктора Урбіно прикрі прогалини в пам'яті, що їх він намагався надолужувати, роблячи записи на окремих папірцях, які зрештою

геть перемішалися в усіх його кишенях, — так само як інструменти, флакони з ліками та безліч усякого гамузу в туго набитій валізці. Найстарший і найушлюбленіший у місті лікар, він мав славу і найохайнішого чоловіка. Проте його аж надто показна вченість та не зовсім безневинна звичка здобувати вигоду зі своєї репутації були причиною того, що любили його менше, ніж він того заслуговував.

Доктор Урбіно дав комісарові та практикантові кілька розпоряджень — лаконічних і точних. Робити розтин не було потреби. Запах у домі достатньо свідчив про те, що смерть настала внаслідок випарів ціанистого золота, активованого в кюветі якоюсь застосовуваною в фотографії кислотою, а Херемія де Сент-Амур був надто обізнаний у цих справах, щоб припустити можливість нещасливого випадку. На несхвальну мовчанку комісара доктор Урбіно відповів категорично, у звичній для себе манері: «Не забувайте, що свідоцтво про смерть підписую я». Юний лікар не приховував розчарування: ніколи ще не траплялося йому нагоди роздивитися на розітнутому трупі наслідки дії ціанистого золота. Доктор Хувенал Урбіно був здивований, що йому досі не доводилося стрічати цього юнака в Медичній школі, але з його андської вимови та з того, як часто він червонів, здогадався, що хлопець, мабуть, у місті зовсім недавно, і сказав йому:

— Тут не бракує схиблених від кохання; хтось із них дасть вам таку нагоду найближчими днями.

І тільки тоді збагнув, що серед безлічі відомих йому самогубств із використанням ціанистого золота це було перше, до якого призвело не кохання. Щось змінилось у тоні його голосу, коли він додав:

— Якщо вам трапиться такий випадок, придивіться добре. В них, буває, знаходять пісок у серці.

Потім заговорив до комісара так, ніби розмовляв з підлеглим. Велів йому звернутись у всі інстанції й домогтись, щоб похорон відбувся сьогодні ж увечері й без ніякого розголошу.

— Потім я сам переговорю з алькальдом ¹, — сказав він.

Доктор Урбіно знав, що Херемія де Сент-Амур жив скромно й невибагливо і заробляв набагато більше, ніж йому треба було для прожитку, отож у якійсь шухляді мали знайтися гроші, що їх із лишком вистачить на похорон.

— А якщо й не знайдуться, байдуже, — сказав доктор Урбіно. — Я візьму витрати на себе.

¹ Алькальд — мер, міський голова (*тут і далі — примітки перекладача*).

Він наказав повідомити в газети, що фотограф помер природною смертю, хоча ця новина, мабуть, анітрохи не зацікавить їх. «В разі потреби я звернуся до самого губернатора»,— сказав він. Комісар поліції, служака серйозний і скромний, знав, що доскіплива ретельність знаменитого лікаря у виконанні законних формальностей дратувала навіть його найближчих друзів, і його здивувало, що доктор Урбіно з такою легкістю перескакував через усі інстанції, аби тільки прискорити похорон. Проте поговорити з архієпископом, щоб той дав дозвіл поховати Херемію де Сент-Амура на християнському кладовищі, відмовився відразу. Розсердившись на себе за власну зухвалість, комісар спробував виправдатись:

— Я мав на увазі, — сказав він, — що цей чоловік жив, як святий.

— І навіть більше, — відповів доктор Урбіно. — Він жив, як святий безбожник. Але про це хай судить сам Господь Бог.

Далеко, на протилежному кінці колоніального міста, забамкали дзвони кафедрального собору, скликаючи парафіян на месу. Доктор Урбіно надів пенсне з напівопуклими скельцями в золотій оправі й подивився на свій вишуканий, квадратної форми кишеньковий годинник, кришка якого відкривалася за допомогою пружинки: сьогодні була Трійця, і він ризикував спізнитися на святкову відправу.

У залі ательє стояла величезна фотокамера на колесах, — такі можна побачити в громадських парках, — і висіла ширма-тло з досить кустарним малюнком вечора над морем. Стіни були обвішані портретами дітей, знятих у пам'ятні для них дати: день народження, перше причастя, перший маскарад — у костюмі кроля. Рік за роком, під час довгих вечірніх роздумів над шаховою дошкою доктор Урбіно спостерігав, як поступово заповнювалися ці стіни, й не раз із сумний передчуттям думав, що ця галерея випадкових портретів була ніби передвістям майбутнього лиха, що неминуче спіткає це місто, кероване й розбещуване оцими невідомими дітлахами, місто, в якому не залишиться навіть попелу від його колишньої слави.

У кабінеті, біля банки, з якої стриміли кілька капітанських люльок, стояла шахівниця з недограною партією. Незважаючи на свій поспіх та похмурий настрій, доктор Урбіно не втримався від спокуси оцінити позицію. Він знав, що це партія вчорашнього вечора, бо Херемія де Сент-Амур грав щодня і принаймні з трьома різними суперниками, але мав звичай догравати партію до кінця і потім складав шахівницю та фігури в коробку, яку тримав у шухляді

письмового столу. Доктор Урбіно знав, що Херемія де Сент-Амур грав тільки білими, а з позиції було очевидно: за чотири ходи білі неминуче мали дістати мат. «Якби тут стався злочин, то ось і слід, — сказав він собі. — Я знаю тільки одного шахіста, здатного налаштувати таку майстерну пастку». Він не зміг би жити, якби згодом не з'ясував, чому цей незламний солдат, звичний битись до останньої краплі крові, так і не довів до кінця битви, завершальної у його житті.

О шостій ранку, відбуваючи останній обхід, нічний сторож побачив на його дверях, папірець із написом: «Заходьте без стуку й покличете поліцію». Незабаром по тому прибув комісар із студентом-практикантом, і обидва вчинили в домі обшук — чи не знайдуться, бува, докази, що суперечили б очевидному запахові гіркого мигдалю? Але тільки тоді, коли лікар уже заходився аналізувати недокінчену шахову партію, комісар виявив серед паперів у шухляді конверт, адресований докторові Хувеналу Урбіно й обліплений стількома сургучевими печатями, що довелося його порвати, аби витягти звідти листа. Лікар підтяг чорну штору, щоби впустити у кімнату більше світла, і спершу тільки пробіг поглядом по одинадцятьох аркушах, списаних по обидва боки каліграфічним почерком, а тоді прочитав перший абзац — і зрозумів: сьогодні він, мабуть, пропустить святкову відправу. Читаючи, він збуджено дихав, іноді ковзав очима назад, щоб підхопити загублену нитку, а коли дійшов до кінця, то спізнав відчуття, ніби оце повернувся з далеких мандрів і хтозна з яких давніх давен. Його пригніченість була очевидною, попри всі зусилля опанувати себе: губи в нього посиніли, як у мерця, а пальці помітно тремтіли, коли він знову згортав аркуші й ховав їх до жилетної кишені. Тоді згадав про комісара та молодого лікаря й усміхнувся їм крізь туман кошмару.

— Нічого особливого, — сказав він. — Це його останні розпорядження.

То була напівправда, але вони повірили йому, а надто коли він наказав підняти одну плиту в підлозі й там знайшли потертий записник, а в ньому код, яким відмикався замок сейфа. Грошей там було менше, ніж вони сподівалися, але цілком достатньо для похоронних витрат та сплати деяких дрібних боргів небіжчика. В ту мить доктор Урбіно усвідомив, що встигне до церкви хіба аж на читання Євангелії.

— Це тільки втретє я не буду на недільній службі, відколи себе пам'ятаю, — сказав він. — Але Бог мене зрозуміє.

Отож доктор Урбіно вирішив затриматися ще на кілька хвилин, щоб розв'язати всі дрібні питання, хоч йому не терпілося поділитися з дружиною передсмертними звірваннями друга. Він узяв на себе обов'язок попередити численних антільських емігрантів, котрі жили в місті, — може, вони захочуть віддати останню шану тому з них, хто залишався найпоряднішим, найдіяльнішим і найрадикальнішим навіть тоді, коли стало очевидно, що і його здолало неминуче розчарування. Доктор Урбіно збирався також повідомити усіх партнерів небіжчика по грі в шахи, серед яких були й знамениті професіонали, й нікому не відомі любителі, та інших його приятелів, хай і менш близьких, — може, й вони захочуть прийти на похорон. До прочитання цього листа доктор Урбіно вважав себе найпершим другом Херемії де Сент-Амура, але тепер він не був певний ні в чому. В усякому разі він надішле вінок гардений, адже Херемія де Сент-Амур міг і покаятись, бодай у останню свою хвилину. Похорон мав відбутися о п'ятій, зручний у ці найжаркіші місяці час. Якщо він буде потрібен, то після полудня хай шукають його в замиському домі доктора Ласідеса Олівельї, — його улюблений студент сьогодні дає званий обід з нагоди свого срібного весілля.

Після бурхливого початку своєї професійної діяльності доктор Урбіно здобув сталу практику і повагу та славу, що не мали рівних у всій окрузі. Він підводився з першими півнями і вже о цій ранній годині починав приймати свої таємні ліки: бромистий калій для бадьорості духу, саліцилати проти болю в кістках у дощову погоду, краплі, настояні на житніх ріжках, проти запаморочення голови, беладонну від безсоння. Він приймав те або те щогодини, приймав потайки, бо протягом усього свого довгого життя цей лікар та професор медицини виступав проти будь-яких ліків від старості: та відомо, що чужі болі терпіти легше, аніж свої. Тепер він завжди мав напхаваті тампон, просякнутий камфорою, яку нюхав, коли ніхто не бачив, щоб здолати страх перед поглинутою мішаниною ліків.

Годину він сидів у своєму кабінеті, готуючись до лекції із загальної клініки, яку щодня, від понеділка до суботи, читав у Медичній школі о восьмій ранку, — останню таку лекцію він відбув напередодні своєї смерті. Він також уважно стежив за літературними новинками — їх надсилав поштою його паризький книгар, а інші книжки замовляв із Барселони книгар тутешній, хоча літературу іспаномовну доктор Урбіно переглядав не так пильно, як французьку. В усякому разі він ніколи не читав книжок уранці, а тільки протягом години після

сієсти та увечері перед сном. Закінчивши готуватись до лекції, він чверть години робив дихальні вправи, стоячи біля розчиненого вікна у ванній кімнаті, обличчям завжди у той бік, де співали півні, бо саме звідти надходило свіже повітря. Потім мився, давав лад бороді й фабрив вуса в атмосфері, просякнутій пахощами одеколону, потім надягав білий лляний костюм із жилетом, м'який капелюх і сап'янові штіблети. У вісімдесят один рік він ще зберігав легкі манери й безтурботний настрій тих років, коли повернувся з Парижу незабаром після страшної холерної епідемії, і його гладенько зачесане волосся з проділом посередині було таке ж густе, як і в молодості, лише прибрало металевого кольору. Снідав доктор Урбіно в сімейному колі, проте за особистим режимом: випивав настоянку з полинового цвіту проти розладу шлунка і з'їдав цілу головку часнику, обчищаючи зубчик за зубчиком та ретельно пережовуючи їх разом з чорним хлібом, щоб запобігти спазмам серця. Ну а після лекції рідко коли не виникала якась нагальна справа, пов'язана з його громадською діяльністю, чи з християнським добродійництвом, чи з мистецькими або громадськими проектами.

Проте обідав він майже завжди вдома, а потім відпочивав хвилин десять, сидючи на терасі патіо і наслухаючи крізь сон, як під густими кронами мангових дерев співають служниці, як кричать вуличні торговці та гуркочуть мотори в затоці біля портових причалів, звідки долинав запах мастила, витаючи в жаркі дні навколо будинку, мов ангел, засуджений на гниття. Потім протягом години читав книжкові новинки, насамперед романи й історичні трактати, і навчав співу та французької мови домашнього папугу, який уже багато років був місцевою знаменитістю. О четвертій доктор Урбіно випивав великий глек лимонаду з льодом і вирушав на візити до хворих. Незважаючи на похилий вік, він відмовлявся приймати пацієнтів у кабінеті й далі відвідував їх удома, як робив завжди — ще від тих часів, коли місто було наче великий дім і в будь-який його кінець було неважко дістатися пішки.

Повернувшись із Європи, він став роз'їжджати у фамільному ландо, запряженому парою гнідих, а коли той екіпаж відслужив своє, замінив його на одноупряжну відкриту коляску і завжди їздив у ній, виявляючи цим цілковиту зневагу до моди, — навіть коли кінні екіпажі почали виходити з ужитку, а ті, які ще лишалися в місті, служили для катання туристів та перевезення вінків у похоронних процесіях. Хоч він і не хотів іти на пенсію, проте усвідомлював, що

зверталися до нього тільки у безнадійних випадках, та вважав, що це теж певна форма спеціалізації. Він умів поставити діагноз лише подивившись на хворого, з кожним роком усе більше не довіряв патентованим лікам і з тривогою спостерігав, як лікарі дедалі частіше вдаються до хірургічного втручання. Він казав: «Скальпель — найпереконливіший доказ краху медицини». Вважав, що коли судити строго, то будь-які ліки — отрута, і що сімдесят відсотків сучасних ліків прискорюють смерть. «В кожному разі, — мав він звичай наголошувати на лекціях, — справді ефективних препаратів є дуже мало, і вони відомі небагатьом медикам». Від юнацького запалу він згодом перейшов на позицію, що її визначав як «фаталістичний гуманізм». Кожен — хазяїн власної смерті, і єдине, що ми можемо вдіяти, коли вона нагряне, — це «допомогти вмирущому відійти без страху і без болю». Та незважаючи на ці крайні погляди, що вже увійшли до місцевого медичного фольклору, колишні учні, навіть ставши відомими фахівцями, приходили консультуватися до нього, бо визнавали за ним те, що тоді мало назву «клінічного ока». Хай там як, а доктор Урбіно завжди був лікарем дорогим, винятковим, і його пацієнти жили виключно в старовинних будинках кварталу Віце-Королів.

День у нього був розписаний дуже чітко, і дружина завжди знала, куди посилати по нього, якщо десь пополудні виникала в цьому невідкладна потреба. Змолоду він після візитів часто затримувався в кафе «Парафіяльне» і там набув великої вправності в шахах, граючи з компаньйонами свого тестя та з кількома антільськими емігрантами. Але з початком нового століття доктор Урбіно перестав ходити в «Парафіяльне» і спробував був організувати кілька національних турнірів під опікою Світського клубу. Саме о тій порі прибився до міста Херемія де Сент-Амур, уже із заляканими ногами і ще без фаху дитячого фотографа. Не минуло й трьох місяців, як його уже знав кожен, хто тільки вмів переставляти фігури на шахівниці, бо нікому не щастило виграти в нього бодай одну партію. Для доктора Хувенала Урбіно то була просто чудесна зустріч, бо на той час шахи вже стали його непогамовною пристрастю, а суперників, з якими він міг дати їй вихід, лишилося зовсім мало.

Саме завдяки йому Херемія де Сент-Амур став тим Херемією, яким його знали. Доктор Урбіно запропонував йому своє безкорисливе заступництво, зробився його повірником у всьому, навіть не завдавши собі клопоту з'ясувати, ні хто він такий, ні як він досі жив, ні з

яких безславних воєн повернувся німецьким калікою. Кінець кінцем він позичив йому гроші на купівлю фотоательє, і Херемія де Сент-Амур аж до останнього квадрильйо чесно повернув борг, почавши сплачувати його вже від того моменту, коли зняв першу дитину, наполохану яскравим спалахом магнію.

Всьому причиною були шахи. Спочатку вони грали щодня — сідали за шахівницю о сьомій, зразу після вечері. Лікар діставав належну фору, з огляду на помітну перевагу суперника, але з кожним разом фора зменшувалась, і невдовзі вони вже грали як рівні партнери. Згодом, коли дон Галілео Даконте відкрив у місті перший кінотеатр, Херемія де Сент-Амур став одним з найпостійніших його відвідувачів, і гра в шахи обмежилася тими вечорами, в які не було кінопрем'єр. На цей час антільський емігрант так заприятелював із лікарем, що той навіть почав супроводжувати його в кіно, але без дружини, почасти тому, що в неї бракувало терпіння стежити за перебігом суперечок на складні теми, а почасти з тієї причини, що лікар інстинктивно завжди відчував: Херемія де Сент-Амур не був доброю компанією ні для кого.

Неділя в доктора Урбіно відрізнялася від інших днів. Він слухав месу в кафедральному соборі, потім вертався додому і вже нікуди не вибирався, а відпочивав, читаючи на терасі патіо. Зрідка — тільки в разі крайньої потреби — він їздив провідати котрогось із лежачих хворих і вже багато років уникав громадських обов'язків, крім тих, яких годі було уникнути. Того дня, на Трійцю, завдяки винятковому збігу сталися дві рідкісні події: смерть друга і срібне весілля у знаменитого учня. Засвідчивши смерть Херемії де Сент-Амура, доктор Урбіно хотів був зразу повернутися додому, але не зміг перебороти цікавість і змінив намір.

Сівши в екіпаж, він похапцем переглянув передсмертного листа й наказав кучерові везти його досить плутаним лабіринтом вулиць у старовинний квартал Невільників. Це рішення настільки суперечило звичаям доктора, що кучер перепитав, чи не сталось якої помилки. Ні, не сталось: адресу небіжчик написав чітко, а він не міг не знати її. Доктор Урбіно знову повернувся до першої сторінки і вдруге поринув у бурхливий потік небажаних звірянь, що могли б змінити його життя, навіть у цьому віці, якби він не був певен, що вся та писанина — маячня безнадійно хворого.

Уже з раннього ранку в небі почала густіти волога, було хмарно та прохолодно, але дощ навряд чи збереться раніше полудня.

Шукаючи якнайкоротший шлях, кучер звернув у вузькі бруковані вулички старого міста, і йому довелося не раз зупинитися, щоб кінь не наполохався учнів та ченців різних релігійних конгрегацій, що безладними юрмами поверталися зі святкової служби Божої. Вулиці були прикрашені паперовими гірляндами й квітами, грали музики, з балконів дивились на святкові процесії дівчата в барвистих капелюшках та в сукнях з мусліновими шлярками. Після того, як люди валом повалили з собору, на площі перед ним, де з-поміж африканських пальм та модерних ліхтарів у вигляді величезних куль ледь виглядала статуя Визволителя, утворився затор машин, а в статечному й гамірливому «Парафіяльному» не залишилося жодного вільного місця. Єдиним кінним екіпажем на тих вулицях був екіпаж доктора Урбіно, й він відрізнявся від небагатьох, які лишилися в місті, своїм завжди начищеним до блиску шкіряним верхом, тільки бронзовими — щоб не роз'їдалися селітрою — металевими частинами і пофарбованими в червоний колір із золотистою обвідкою колесами й дишлями, — такі екіпажі можна бачити на свята перед Віденською оперою. Крім того, хоча найманірніші аристократи вдовольнялися тим, щоб їхній кучер мав чисту сорочку, доктор Урбіно вимагав від свого, щоб той завжди вдягав ліврею з полинялого оксамиту та циліндр, як у циркового дресирувальника. Ці деталі одягу не тільки вражали анахронізмом, а й були справжніми тортурами в жаркому карібському кліматі.

Хоча доктор Урбіно любив своє місто майже маніакальною любов'ю і знав його краще, ніж будь-хто, йому рідко випадала отака ризикозна нагода заглибитись у гамірні вулички колишнього Невільницького кварталу. Раз у раз кучерові доводилось повертати й розпитувати перехожих, аж поки знайшовся вказаний за адресою дім. Доктор Урбіно зблизька відчув важку болотяну атмосферу цих місць, її зловісну тишу, її задушливий сморід, що не одного безсонного досвітку доходив аж до його спальні, змішуючись із пахощами жасмину в патію, та тоді він сприймав його як перебіжний вітрець, що не мав ніякого стосунку до його життя. Але тепер цей важкий дух, колись так часто ідеалізований ностальгійними спогадами про далеку батьківщину, почав перетворюватися на нестерпну реальність, коли екіпаж підстрибував і провалювався в трясовину вулиць, де стерв'ятники билися за покидьки з бойні, занесені сюди морським припливом. На відміну від кварталу Віце-Королів, тут будинки були не з цегли, а з нефарбованого дерева, побілілого від дощів та

сонця, криті цинковою бляхою і переважно на палях — на випадок повені, якою загрожували відкриті стічні канали, успадковані від іспанців. Усе тут здавалося жалюгідним і незатишним, але з брудних пивничок гриміла музика веселої гульні, в якій не було нічого божественного, — то бідняки по-своєму святкували Трійцю.

Коли нарешті вони знайшли зазначений у адресі дім, за коляскою вже бігла згряя голих дітлахів, регочучи з театрального вбрання кучера, аж той мусив пригрозити їм батогом. Доктор Урбіно, готовий до конфіденційного візиту, надто пізно зрозумів, що нема наївності небезпечнішої, ніж та, яка властива його віку.

Фасад будинку без номера мало чим відрізнявся від найубогіших, хіба тільки вікном, що було завішене тюлевими фіранками, та великими дверима, знятими з якоїсь старої церкви. Кучер закалатав молоточком, і тільки коли переконався, що це той дім, який вони шукають, допоміг лікареві вийти з коляски. Двері відчинилися без скрипу: за ними в сутіні стояла жінка вже не першої молодості, в усьому чорному і з червоною трояндою за вухом. Незважаючи на свій вік, — а було їй не менш як сорок, — вона зберегла гордовиту поставу мулатки з золотавими, жорстокими очима, з гладенько зачесаним волоссям, яке облягало голову, наче шолом із тонкої криці. Доктор Урбіно не впізнав її, хоч кілька разів і бачив цю жінку крізь туман шахових партій у фотоательє, а колись навіть виписав їй рецепт на таблетки хіни від пропасниці. Він подав їй руку, і вона взяла її в обидві свої не так для привітання, як щоб допомогти йому увійти в дім. У вітальні пахло лісом і, здавалось, чулися шерехи листя, хоч вона була заставлена меблями та досить вишуканими дрібничками — і все на своєму місці. Доктор Урбіно не без суму пригадав антикварну крамничку в Парижі в домі номер 26 на вулиці Мон-мартр, де був одного осіннього понеділка в минулому столітті. Жінка сіла і заговорила до нього каліченою іспанською мовою:

— Тут ви у себе вдома, докторе. Я не чекала вас так скоро.

Доктор Урбіно відчув себе зрадженим. Він подивився на жінку пильним поглядом, подивився на її строгу жалобу, на гідність, з якою вона переживала своє горе, і зрозумів, що приїхав сюди марно, бо вона знала куди більше, ніж він, про все, що було сказано й доведено в передсмертному листі Херемії де Сент-Амура. І справді. Вона була з ним за кілька годин до його смерті, як і протягом майже двадцяти років, коли поділяла його самотність з відданістю та покірливою ніжністю, і це можна було пояснити тільки коханням. Причому ніхто

нічого не знав про їхні взаємини у цьому провінційному місті, де навіть державні таємниці були темою загального обговорення. А познайомилися вони в лікарні для подорожніх у Порт-о-Пренсі, місті, де вона народилась і де він прожив свої перші дні на еміграції, і через рік вона приїхала до нього ніби погостювати, хоча обоє знали, ніколи про це не домовляючись, що вона залишиться тут назавжди. Раз на тиждень вона прибирала й наводила лад у ательє, але навіть сусіди, схильні до найлихіших припущень, не здогадувалися про істинну мету її відвідин, бо, як і всі інші, вважали, що Херемія де Сент-Амур був калічний не тільки на ноги. Навіть сам доктор Урбіно схилився до такої думки на підставі аргументованих медичних висновків і ніколи не повірив би, що його приятель має коханку, якби той сам не розповів про це в передсмертному листі. В усякому разі докторові нелегко було збагнути, чому ці двоє дорослих людей, обоє вільні і позбавлені минулого, чужі будь-яким кастовим забобонам, обрали для себе ризик забороненого кохання. Вона пояснила: «Так було йому до вподоби». Крім того, таємничість у взаєминах із чоловіком, який ніколи їй цілком не належав і з яким вона, проте, спізнала не один раптовий вибух щастя, не здавалася їй небажаною умовою. Навпаки: життя довело, що такі взаємини були, можливо, зразковими.

Учора ввечері вони ходили в кіно, кожне за свої гроші, й сиділи далско одне від одного, так само як ходили туди принаймні двічі на місяць, відколи італійський емігрант дон Галілео Даконте відкрив свій салон просто неба в руїнах монастиря XVII століття. Дивилися вони фільм, знятий за книжкою, яка торік була у великій моді і яку доктор Урбіно прочитав з болем у серці, вражений описаними там страхіттями війни. Називалася та книжка «На Західному фронті без змін». Потім вони зустрілися в фотоательє, він був смутний та неуважний, і вона подумала, що причиною цьому тяжкі сцени кінофільму, коли поранені вмирили, лежачи в багнюці. Намагаючись його розважити, вона запропонувала партію в шахи, і він погодився, щоб зробити їй приємність, але грав неуважно — білими фігурами, звичайно, — аж поки побачив, перш ніж це помітила вона, що через чотири ходи йому неминучий мат, і безславно здався. Отже, доктор Урбіно помилився в своєму припущенні: партнером де Сент-Амура в тій останній партії був не генерал Хоронімо Арготе, як він був подумав.

— Але ж то блискуча партія! — здивовано пробурмотів він.

Вона повторила, що то чиста випадковість, а не її заслуга, адже Херемія де Сент-Амур, якого вже огортав туман смерті, переставляв фігури цілком бездумно. Здавши партію, — а це сталося десь о чверть на дванадцятю, бо саме змовкла музика на танцювальному майданчику, — він попросив залишити його самого. Мовляв, йому треба написати листа докторові Хувеналу Урбіно, якого він шанує більше, ніж будь-кого з тих, кого знає і кого вважає своїм задушевним другом, — так він чомусь висловився, хоча поєднувала їх, власне, тільки пристрась до гри в шахи, що її обидва розуміли як змагання інтелектів, — не як науку. Тоді їй стало очевидно, що Херемія де Сент-Амур дійшов до кінця у своїй агонії і що жити йому лишилося рівно стільки, скільки писатиметься лист. Лікар не міг цьому повірити.

— Виходить, ви знали про його намір! — вигукнув він.

Не тільки знала, підтвердила вона, а й допомагала йому долати агонію з тією самою любов'ю, з якою допомогла спізнати щастя. Бо агонія — і жорстока! — тривала аж одинадцять місяців.

— Вашим обов'язком було повідомити про його намір, — заявив лікар.

— Я не могла, — відказала вона обурено. — Я надто його любила.

Доктор Урбіно досі вважав, що вже наслухався всього на світі, але чогось такого, та ще висловленого так просто, він ще не чув. Він дивився на неї і всіма своїми п'ятьма чуттями намагався закарбувати її в пам'яті саме такою, якою вона була в цю мить: у чорній сукні, незворушна, наче поганська богиня, з очима змії і трояндою біля вуха. Багато років тому на пустельному пляжі в Гаїті, де обоє лежали голі, після кохання, Херемія де Сент-Амур зненацька зітхнув і промовив: «Я ніколи не буду старий». Вона зрозуміла ці слова як рішучий намір боротися з руйнінницьким впливом часу, але коханець пояснив: він твердо вирішив накласти на себе руки, коли йому стукне шістдесят.

Шістдесят Херемії де Сент-Амуру стукнуло 23 січня нинішнього року, і тоді як останню дату він призначив собі переддень Трійці, що була найбільшим святом у місті, де шанували культ Святого Духа. Усе, що сталося вчора увечері, вона до найдрібніших подробиць знала заздалегідь, і вони розмовляли про це не раз, обоє віддавшись невтримному потоку днів, яких ні він, ні вона не могли зупинити. Херемія де Сент-Амур любив життя з безумною пристрасстю, любив море й любив кохання, любив свого собаку й любив її, і в міру того як наближалася фатальна дата, усе дужче вкидався в розпач, так наче

близька смерть була не його добровільним вибором, а неуникною долею.

— Коли я вчора пішла від нього, він був уже не житець на цьому світі, — сказала жінка.

Вона хотіла була забрати собаку, але Херемія де Сент-Амур подивився, як той спить, улігшись біля милиць, і сказав, попестивши його пучками пальців: «Щиро жалкую, але містер Вудро Вілсон піде зі мною». Він попросив прив'язати собаку до ліжка, поки він писатиме листа, і вона скорилася, але зробила фальшивий вузол, щоби пес міг відв'язатися. То був єдиний учинок непослуху, який вона виправдала бажанням згадувати хазяїна, дивлячись у сумні очі його собаки. Але доктор Урбіно урвав її розповідь, повідомивши, що собака не відв'язався.

— Значить, не захотів, — сказала вона.

І навіть зраділа, бо їй хотілося спогадувати мертвого коханця так, як він сам попросив — учора ввечері, коли відірвався на мить від листа, якого вже почав писати, і глянув на неї востаннє.

— Згадуй мене, дивлячись на троянду, — сказав.

Додому вона повернулася зразу після півночі. Лягла одягнена в ліжку й стала курити сигарету за сигаретою, припалюючи наступну від попередньої і так чекаючи, поки він закінчить листа — довгого, як вона знала, і нелегкого. А близько третьої ранку, коли почали заїввати собаки, поставила воду на каву, одяглася у строгу жалобу і зрізала на подвір'ї троянду, що першою розпустила вдосвіта пелюстки. Доктор Урбіно вже раніше збагнув, наскільки неприємним буде для нього спогад про цю нерозкаяну грішницю, і, як йому здалося, зрозумів причину: лише особа, позбавлена принципів, могла так легко переживати горе.

А вона дала й нові докази, що його перше враження було слушне. Ні, вона не піде на похорон, бо так пообіцяла своєму коханцеві, хоча докторові Урбіно здавалося, ніби він вичитав протилежне в одному з абзаців листа. Ні, вона не пролле жодної сльозинки і не збирається марнувати решту своїх років, катуючи себе на повільному вогні гірких спогадів, не збирається поховати себе за життя, шиючи собі саван між чотирьох стін, як тубільні вдови. Вона продасть будинок Херемії де Сент-Амура, який, згідно з передсмертними розпорядженнями, віднині належить їй з усім, що в ньому є, і житиме, як жила досі, житиме, не нарікаючи на долю, посеред цих бідняцьких нетрищ, де була щасливою.

Остання фраза знову й знову відлунувала у вухах доктора Хувенала Урбіно, коли він повертався додому: «...Посеред цих бідняцьких нетрищ...» То були не марні слова. Бо місто — його місто — мало в чому змінилося від давніх-давен: це було те саме жарке і сухе місто, в якому він пережив свої перші нічні страхи і спізнав самотні радощі у часи змушніння, місто, в якому вкривались іржею квіти та розкладалася сіль і де за чотири століття не відбулося анічого-гісінько, — воно лише повільно старіло між зів'ялих лаврів та гнилих боліт. Після раптових і бурхливих зимових злив відхідні ями переповнювалися й перетворювали вулиці на смердючі багновиська. Влітку невидима пилюка, їдка, мов розпечена до білого жару крейда, проникала крізь найменші шпаринки, розвихрювана скаженими вітрами, що зривали дахи з будинків і здіймали в повітря дітей. По суботах мулатська біднота гамірно й метушливо покидала свої картонні халупи, розкидані на берегах боліт: вони брали з собою домашніх тварин, брали їство та питво і в радісному пориві висипали на кам'яністі пляжі колоніальних кварталів. Дехто з найстаріших ще зовсім недавно носив королівське тавро раба, випечене розжареним залізом на грудях. У вихідні ці люди танцювали до упаду, до смерті впивалися самогонкою, втішалися вільною любов'ю в кущах антільської сливи, а опівночі з неділі на понеділок танці закінчувалися кривавими бійками, де кожен бився проти всіх. То була та сама запальна юрба, яка в будні просочувалася на майдани та вулички старовинних кварталів, де торгували в крамничках усім, що тільки можна було купити й продати, і наповнювала мертве місто шалом людського ярмарку і пахощами смаженої риби — новим життям.

Здобуття незалежності від іспанців, а потім скасування рабства сприяли прискоренню почесного занепаду, серед якого народився й виріс доктор Хувенал Урбіно. Знамениті старовинні роди скніли в тиші своїх облуплених палаців. У дрімучих лабіринтах вузьких брукованих вуличок, таких зручних у часи частих воєн і піратських нападів, звисала з балконів трава, тріскалися вимурувані з каменю й вапна стіни навіть найдоглянутіших особняків, а єдиною ознакою життя десь о другій пополудні, під час сієсти, було мляве бренькання фортепіано в якомусь із них. У тих будинках, у прохолодних, просякнутих запахом ладану спальнях, жінки ховалися від сонця, як від ганебної зарази, і навіть під час заутрені прикривали обличчя мантилею. Якщо вони кохали, то повільно й мовби через силу, під

постійним страхом зловісних передвість, і життя здавалося їм нескінченним. На смерканні, у ті гнітючі хвилини, коли людина готується перейти з одного стану в інший, з боліт підіймалися хмари кровожерних москітів, а солодкаві, теплі випари людських екскрементів збуджували в душах смуток і певність, що смерть зовсім близько.

Бо, по суті, життя колоніального міста, яке молодий Хувенал Урбіно любив ідеалізувати у своїх тужних паризьких спогадах, на той час перетворилося в чисту ілюзію пам'яті. У XVIII столітті комерція тут процвітала як ніде на узбережжі Карібського моря, і то насамперед завдяки невдячному привілею: тут був найбільший на всю Америку ринок чорних африканських рабів. А ще тут майже постійно резидували віце-королі Нового королівства Гранаді, які воліли правити країною, живучи на узбережжі Світового океану, а не в далекій та холодній столиці, де століттями сіялася мряка, порушуючи усяке відчуття реальності. Кілька разів на рік у гавані збирали ескадру галеонів, навантажених товарами з Потосі, з Кіто, з Веракруса, — і тоді місто переживало годину своєї слави. У п'ятницю 8 червня 1708 року о четвертій пополудні галеон «Сан-Хосе», який щойно знявся з якоря курсом на Кадіс із вантажем самоцвітів та дорогоцінних металів вартістю в півмільйона мільйонів тодішніх песо, пішов на дно на самому вході в гавань, потоплений залпами англійської ескадри, і навіть тепер, через два століття, його ще не підняли на поверхню. Те казкове багатство, що лежало десь між коралових рифів під наглядом мертвого капітана, який гойдався навстоячки біля штурвала, історики зазвичай згадували як символ міста, що затонуло в спогадах.

На протилежному березі затоки розкинувся житловий район Ла-Манга, де одноповерховий будинок доктора Урбіно стояв ніби в іншому часі, великий і прохолодний, прикрашений портиком на доричних колонах, що нависав над гаванню — цим ставком міазмів із безліччю затонулих кораблів на дні. Підлога в домі, від вхідних дверей до кухні, була вистелена білими та чорними плитками у вигляді шахівниці, й це часто пояснювали головною пристрастю доктора Урбіно, забуваючи, що то була слабкість усіх будівничих каталанського походження, які на початку нинішнього століття спорудили цей квартал для скоробагатьків. Простора зала — з дуже високою, як і в усьому домі, стелею, з шістьма вікнами в людський зріст, що виходили на вулицю, — була відокремлена від ідальні

величезними вітражними дверима у старовинному стилі, де були зображені виноградні лози з важкими гронами та дівчата в бронзовому лісі, яких зваблювали, граючи їм на сопілках, фавни. Меблі для прийомів — серед них і маятниковий годинник, що скидався на живого вартового, — були всі англійського виробництва кінця XIX століття; зі стелі звисали світильники з гірського кришталю, і повсюди стояли севрські чаші та вази й алебастрові статуетки із зображеннями сільських ідилій. В інших кімнатах не було такого тісного єднання з Європою: тут упереміж з віденськими шезлонгами стояли плетені з лози крісла та обтягнуті шкірою табурети — вироби місцевих ремісників. У спальнях, крім ліжок, були ще чудові гамаки із Сан-Хасінто з барвистими торочками на краях, з іменними віньєтками у вигаптуваних шовком готичних літерах. Приміщення поряд з ідальнею, що спочатку призначалося для урочистих вечер, згодом пристосували під музичну залу, де відбувалися концерти у вузькому колі, коли гостями доктора Урбіно були знамениті виконавці. Щоб забезпечити в кімнаті цілковиту тишу, підлогу накрили турецькими килимами, купленими на Всесвітній виставці в Парижі. Був тут патефон найновішої моделі й поруч — етажерка з акуратно впорядкованими платівками, а в кутку стояло накрите манільською шаллю фортепіано, на якому доктор Хувенал Урбіно не грав уже багато років. Уся обстава будинку свідчила про тверезий глузд і статечність господарині, що твердо стояла на цій землі.

А втім, ніде так не відчувалася ота атмосфера врочистої акуратності, як у бібліотеці, що була святилищем доктора Урбіно доти, доки його здолала старість. Там, навколо успадкованого від батька горіхового письмового столу та м'яких шкіряних крісел, він звелів розмістити попід стінами і навіть вікнами засклені шафки й порозставляв — у бездоганному порядку, в якому було щось від безуму, — три тисячі однаковісіньких книг, опрацьованих у хром і позначених на корінцях його золотими ініціалами. На відміну від інших кімнат, відданих на поталу гуркотнечі та важкому повітрю з порту, в бібліотеці завжди витав дух таємничості й запах монастиря. Народжені й виховані під антільським забобоном не зачиняти дверей і вікон, аби заходила свіжість, якої насправді не існувало, доктор Урбіно з дружиною спершу почували себе негаразд у зачиненому домі. Та кінець кінцем вони переконалися в слушності римського засобу проти спеки, який полягає в тому, щоб у задушливі серпневі дні дому не відчиняти — тоді з вулиці не проникає розпечене повітря, — а розчухувати двері

й вікна навстіж, тільки коли повіє нічний вітрець. Відтоді будинок доктора Урбіно став найпрохолоднішим з усіх, що пеклися під нещадним сонцем Ла-Манги, і було справжньою втіхою відпочивати під час сіести в сутіні спальень, а увечері сидіти під портиком і дивитись, як пропливають вантажні судна з Нового Орлеану, важкі й задимлені, та колісні річкові пароплави з яскраво освітленими палубами, які промивали струменями музики смердючі купи покидьків, що громадилися на берегах затоки. Їхній же таки дім був найліпше захищений від грудня до березня, коли північні пасати зривали дахи і всю ніч кружеляли навколо дому, наче голодні вовки, шукаючи шпаринки, аби вслизнути досередини. Звичайно, ніхто й на думці не покладав, що подружнє життя, вимуруване на таких надійних підвалинах, може виявитись нещасливим.

Хай там як, а доктор Урбіно справді почував себе нещасливим того ранку, коли перед десятою повернувся додому, глибоко схвилюваний двома візитами, через які він пропустив богослужіння і які до того ж загрожували його життю крутими змінами в такому віці, коли воно здається уже прожитим. Він збирався проспати час сіести мертвим сном, а потім іти на ювілейний обід до доктора Ласідеса Олівельї, але побачив, що вся прислуга в домі метушиться, ловлячи папугу, який, коли його витягли з клітки, щоб підрізати крила, вирвався і злетів на найвищу гілку мангового дерева. Той папуга майже не мав пір'я і був, можна сказати, схиблений — він ніколи не озивався, коли до нього говорили, зате починав базікати в найнесподіваніші моменти і тоді виявляв такий тверезий глузд, який не часто зустрінеш і в людей. Видресировав його сам доктор Урбіно, і завдяки цьому він здобув привілеї, яких у родині ніхто ніколи не мав, навіть діти, коли були ще маленькі.

Папуга жив у домі вже понад двадцять років, а скільки він прожив до того, не знав ніхто. Щодня після сіести доктор Урбіно сідав із ним у найпрохолоднішому місці — на терасі патію, — й виявляв справжні чудеса педагогічного хисту, аж поки папуга навчився розмовляти по-французькому не гірше за паризького академіка. Потім, з лукавства, притаманного навіть глибокої побожності, він навчив його співати месу латиною та проказувати кілька уривків з Євангелії від Матвія. Ще він домагався, аби папуга завчив чотири арифметичні дії, — але в цьому зазнав невдачі. В одну з останніх подорожей до Європи він купив грамофон з трубою та багато платівок — і модної музики, і своїх улюблених композиторів-класиків.

День у день протягом кількох місяців папуга слухав пісні Іветти Жільбер та Арістіда Брюана, якими захоплювалася вся Франція в минулому столітті, аж поки не затвердив усе напам'ять. Пісні Іветти він співав жіночим голосом, а Брюана — тенором, після чого гучно реготав, досконало відтворюючи регіт слуг, яким ті супроводжували його французькі співи. Слава про високі таланти і дотепність докторового папуги поширилась так далеко, що відвідати його іноді напрошувалися визначні гості, які приїздили з глибини країни на річкових пароплавах, а одного разу навіть англійські туристи — з тих, що колись цілими гуртами подорожували на новоорлеанських суднах, які доставляли банани, — і намагались купити його за будь-яку ціну. А проте днем його справжньої слави став той, коли в дім доктора Урбіно прийшли президент республіки дон Марко Фідель Суарес та весь кабінет міністрів у повному складі, щоб переконатися, чи правду розповідають про його дивовижні здібності. Вони з'явилися десь о третій пополудні, задихаючись у сукняних жилетах та сюртуках, яких не знімали всі три дні свого офіційного візиту під розжареним серпневим небом, і довелося їм піти, так і не погамувавши цікавості, бо папуга не захотів сказати навіть: «Це мій дзьоб», незважаючи на розпачливі умовляння, погрози та прилюдну ганьбу доктора Урбіно, бо то він мав зухвалість запросити таких почесних гостей, знехтувавши мудрі застереження дружини.

Але папуга зберіг своє привілейоване становище навіть після тієї історичної нахабної витівки, і це стало очевидним доказом недоторканності його священних прав. Жодному іншому живому створінню не було дозволено жити в домі, крім земляної черепахи, яка з'явилася на кухні після трьох чи чотирьох років відсутності, коли всі давно думали, що вона пропала навіки. Але до неї ставились не як до живої істоти, а скоріш як до амулету, про який ніколи не відомо, де він лежить. Доктор Урбіно не бажав признатися, що ненавидить тварин, і свою відразу прикривав найрізноманітнішими наукоподібними теревеннями та філософічними аргументами, які переконували багатьох, — тільки не його дружину. Казав, що ті, хто надміру любить тварин, здатні на звірячі жорстокості щодо людей. Казав, що собаки не віддані, а раболіпні, що коти — підлизи і зрадники, що павичі — оповісники смерті, що папуги-гвакамайо — не більш як зайві орнаментальні прикраси, що кролі схильні до жадібності, а мавпи — до сластолюбства і що півні — птиця проклята, бо ж то з їхньою участю святий апостол тричі зрікся Христа.

Навпаки, Ферміна Даса, його дружина, якій на той час виповнилося сімдесят два роки і вона уже втратила свою легку, як у сарни, ходу, до безуму захоплювалася тропічними квітами та домашніми тваринами і на початку шлюбного життя скористалася правом кохання, щоб завести вдома набагато більше живих створінь, ніж міг порадити здоровий глузд. Першими вона завела трьох далматських догів, названих іменами римських імператорів, що влаштовували між собою люті бійки за прихильність суки, яка робила честь кличці Мессаліна, бо не встигала народити дев'ятох щенят, як уже зачинала десятох інших. Потім з'явилися коти: абіссінські, з орлиним профілем і звичками фараонів; косооки сіамські; перські палацові з оранжевими очима, які шастали по альковах, наче примарні тіні, й порушували нічну тишу пронизливими зойками своїх любовних шабашів. Прив'язаний за стан до мангового дерева, кілька років жив у патіо амазонський уїстіті, який викликав до себе певне співчуття, бо його скорботна мордочка дуже скидалася на обличчя архієпископа Обдуліо-і-Рея, і він мав ті самі правдиві очі й так само промовисто жестикулював, але Ферміна Даса мусила розлучитися з ним не через це, а через його погану звичку втішатися в присутності дам.

В клітках, які висіли в коридорах, були усі різновиди гватемальських птахів, були віщуні-бугаї і болотні чаплі з довгими жовтими лапами; було там оленятко, що встромляло голову у вікна й поїдало антурії у вазонах. Незадовго до останньої з громадянських воєн, коли вперше пройшла чутка про можливий візит папи римського, привезли з Гватемали райського птаха, але майже зразу відправили назад, на батьківщину, коли стало відомо, що звістка про відвідини найсвятішого отця була брехливою чуткою, яку уряд розповсюдив, щоб настрашити змовників-лібералів. Іншого разу на шхуні контрабандистів із Кюрасао купили шість пахучих воронів у дротяній клітці — таких достоту Ферміна Даса мала в батьківському домі, коли була дівчинкою, і тепер їй захотілося завести їх і у власній господі. Але ніхто не зміг витримати постійного махання крильми, від якого в домі струменіли пахощі, аж надто схожі на запах цвинтарних вінків. Тримали вони також чотириметрову анаконду, яка щонаочі виповзала на лови і своїм сичанням тривожила темряву спалень, хоча завдяки їй вони домоглися, чого хотіли: її згубний подих розполохав кажанів, саламандр і шкідливих комах безлічі різновидів, які набивалися в дім протягом дощових місяців. Доктор Хувенал Урбіно, вкрай заклопотаний тоді своїми професійними обов'язками і

безліччю громадських та культурних проєктів, тишився певністю, що в оточенні стількох бридких тварюк його дружина, найгарніша з жінок Карібського узбережжя, почуває себе щасливою. Але одного дощового вечора, наприкінці виснажливого трудового дня, він побачив у домі жаклиний розгром, і це відразу повернуло його до реальності. Починаючи від вітальні й скільки сягало око, валялися мертві тварини в калюжах крові. Служниці повилазили на стільці й не знали, що їм робити; вони досі не опам'яталися від страху.

А сталося те, що одна з німецьких вівчарок раптово сказала і в нападі шалу роздирала всіх звірів будь-якої породи, що траплялися їй на шляху, аж поки садівник із сусіднього дому набрався духу перестріти оскаженого пса і зарубав його мачете. Ніхто не знав, скількох він устиг покусати або заразити своєю зеленою піною, і тому доктор Урбіно звелів повбивати всіх тварин, які лишилися живі, а трупи спалити на пустирищі й звернувся у Шпиталь Милосердя з проханням провести повну дезинфекцію будинку, знизу догори. Єдиний, кому пощастило врятуватися, бо просто ніхто не згадав про нього, був той самий самець черепахи моррокойо — талісман щастя.

Ферміна Даса уперше визнала слухність чоловіка у справі, яка стосувалась домашнього господарства, і протягом довгого часу остерігалася навіть згадувати про тварин. Вона вдовольнилася кольоровими гравюрами з «Природничої історії» Карла Ліннея, які звелла оправити в рами й розвішати на стінах вітальні, і, можливо, кінець кінцем утратила б усяку надію знову побачити в домі живу істоту, якби одного ранку злодії не виламали вікно у ванній кімнаті й не поцупили срібний сервіз, успадкований ще з п'ятого покоління. Доктор Урбіно навісив на кільця вікон подвійні замки, поставив на кожні двері по залізному засуву, найцінніші речі поскладав у сейф і набув солдатської звички спати з револьвером під подушкою. Але навідріз відмовився купити сторожового собаку — чи зі щепленням проти сказу, чи без нього, чи то посаженого на ланцюг, чи ні, — хай би навіть злодії обібрали його до нитки.

— В цьому домі віднині не оселиться жодна жива істота, яка не розмовляє людською мовою, — рішуче заявив він.

Доктор Урбіно сказав цю фразу, щоб покласти край сподіванням дружини, яка знову загорілася бажанням завести собаку, і, звичайно, він навіть уявити собі не міг, що, зробивши це покvapне узагальнення, сам підписав собі смертний вирок. Ферміна Даса, чия шорстка вдача з роками стала гнучкішою, на льоту схопилася за необачні

слова чоловіка і через кілька місяців після крадіжки знову пішла на шхуну з Кюрасао й купила королівського папуга з Парамарібо, який умів лише лаятись по-матроському, але вимовляв ті матюки таким людським голосом, що цілком виправдовував свою надмірну ціну в дванадцять сентаво.

То був папуга доброї породи, легший, ніж здавався, з жовтою головою та чорним язиком — тільки цим і відрізнявся від манглієвих папуг, які не забалакають, хоч би ти луснув, навчаючи їх. Доктор Урбіно умів програвати з гідністю і відступив перед хитрощами дружини, сам дивуючись, що з такою втіхою стежить за успіхами папуги, якому служниці не давали спокою. Дошовими вечорами — а папуга любив, коли в нього намокало пір'я, — язик у нього розв'язувався і він базікав якоюсь дуже давньою мовою, з чого можна було судити, що він значно старший, ніж здавався. Останній внутрішній опір лікаря розвіявся тієї ночі, коли злодії вдруге спробували забратись у дім крізь слухове віконце на асотеї¹, а папуга сполохав їх, загавкавши по-собачому, — навіть справжній пес не загавкав би краще, — а потім заволав: «Злодюги! Злодюги! Злодюги!» То були вельми корисні знання, яких він набув не в домі своїх останніх господарів. Саме тоді доктор Хувенал Урбіно став опікуватись папугою і звелів зробити під манговим деревом сідало з посудиною на воду та годівницею, куди клали стиглі банани, а ще перекладину для крутіння. Від грудня до березня, коли ночі ставали холодні, а північні вітри приносили справжню негоду, папугу брали на ніч до спальні, прикриваючи клітку ковдрою, хоча доктор Урбіно мав підозру, що його хронічний сап може становити небезпеку для дихання людей. Протягом багатьох років йому підрізали пір'я на крилах, випускали його на волю, і він розгулював, скільки хотів, своєю клишоною ходою старого кавалериста. Але одного дня заходився робити акробатичні вправи на бантинах у кухні й упав у гарячу юшку, репетуючи своєю матроською тарабарщиною — щось подібне до «рятуйся хто куди!» — проте невдасі вельми пощастило, бо кухарка встигла виловити його ополоником ще живого, хоча ошпареного й без пір'я. Відтоді його постійно тримали в клітці, незважаючи на поширений забобон, що в клітці папуги забувають, чого їх навчено, і випускали лише о четвертій, коли спадала пополуднева спека, щоб віднести на терасу патію, на урок до доктора

¹ Асотея — плаский дах будинку.

урбіно. Ніхто вчасно не зауважив, що крила в нього відросли, і тільки цього ранку вирішили їх підрізати, проте він вирвався з рук і злетів на гілку мангового дерева.

Ось уже три години його намагалися схопити — і марно. Служниці, яким допомагали інші, із сусідських будинків, всіляко зманювали папугу спуститися нижче, та він уперто сидів собі на своїй гілці, регочучи й викрикуючи: «Хай живе ліберальна партія! Хай живе ліберальна партія, розтуди її так!» — зухвалий крик, який недавно коштував життя чотирьом — а чи навіть більше — веселим п'яничкам. Доктор Урбіно ледве розгледів папугу в густому листі й спробував умовити його по-іспанському, по-французькому, а потім і латиною; папуга відповів йому тими самими мовами і з тим самим пафосом, але з місця не зрушив. Знаючи, що ніхто не зможе переконати його по-доброму, доктор Урбіно звелів покликати пожежників, які були його останнім винаходом у царині громадської діяльності.

Річ у тім, що донедавна пожежі гасилися добровольцями, які приставляли до охопленого вогнем будинку драбини і заливали полум'я з відер, принесених звідкимога, творячи неймовірний безлад і завдаючи більше збитків, аніж сама пожежа. Але з минулого року, завдяки складчині, організованій Товариством громадських удосконалень, де Хувенал Урбіно був почесним головою, в місті з'явився підрозділ професійних пожежників, що мали у своєму розпорядженні ваговіз-цистерну з сиреною та дзвоном і два шланги з помпами високого тиску. Пожежники були в такій моді, що коли церковні дзвони починали бити на сполох, у школах припиняли уроки і діти бігли дивитись, як вони змагаються з вогнем. Спочатку вони тільки це й робили. Але доктор Урбіно розповів отцям міста, що бачив у Гамбурзі, як пожежники врятували малого хлопця, знайшовши його, майже замерзлого, в льоху після снігопаду, який тривав три дні. Він також бачив, як на одній з вузьких вуличок Неаполя вони спустили з десятого поверху мерця в труні, бо сходи в тому домі були надто покручені й покійника не могли винести. Відтоді й місцеві пожежники почали надавати інші послуги, в яких несподівано виникала потреба, — скажімо, виламували замки або вбивали отруйних змій, і Медична школа організувала для них спеціальний курс лекцій про першу допомогу при не надто тяжких нещасливих випадках. Отож було цілком доречно попросити в них і цієї послуги: зняти з дерева папугу, що відзначався не меншими талантами, ніж кабальєро. «Попросіть їх від мого імені», — сказав

доктор Урбіно і пішов перевдягатися до святкового обіду. Бо, правду кажучи, приголомшений листом Херемії де Сент-Амура, він у ту мить був цілковито байдужий до подальшої долі вченого папуги.

Ферміна Даса надягла простору шовкову сукню, завужену на стегнах, довжелезну низку натуральних перлів, укладену в шість неоднакових разків, і взула атласні черевички на високих підборах, що в них ходила тільки з нагоди дуже урочистих подій, бо роки вже не дозволяли їй надто зловживати такими речами. Це модне вбрання начебто й не дуже личило статечній бабусі, але воно вельми пасувало до її кістлявого тіла, досі тендітного і стрункого, до гнучких, без жодної старечої плями рук, до волосся із синяво-сталевим відтінком, навскоси підстриженого на рівні щік. Єдине, що в ній лишилось від весільного портрета, — це прозорі мигдалеві очі й природжена погорда, але, хоч вік і забрав у неї чимало переваг, вона зберегла силу характеру й надолужувала втрачене пильною увагою до власної персони. У цьому вбранні вона почувалася добре: далеко в минулому лишилися залізні корсети, туго стягнуті шнурівкою талії, круті стегна, нарощені за допомогою всіляких матер'яних пристосувань. Визволене тіло вільно дихало й показувалося таким, яким було. Навіть у сімдесят два роки.

Доктор Урбіно побачив її за туалетним столиком: лопаті електричного вентилятора повільно обертались, а вона надівала капелюшок, прикрашений фіалками з фетру. Спальня була простора й світла, з англійським ліжком під рожевою протимоскітною сіткою; два відкриті вікна виходили в патію, де росли дерева і звідки долинали сюрчання цикад, розтривожених передчуттям близького дощу. Ще відколи вони повернулися з весільної подорожі, Ферміна Даса взяла собі за звичай підбирати чоловікові одяг відповідно до сезону та нагоди й акуратно складати увечері на стілець, щоб уранці він знайшов усе наготові, коли вийде з ванної. Вона вже не пам'ятала, відколи стала готувати йому одяг, а потім і взагалі одягати його, — знала тільки, що почала робити це з любові, а десь років п'ять тому була змушена робити це так чи так, бо сам він уже одягатися не міг. Нещодавно вони відсвяткували золоте весілля і жодної хвилини не могли прожити одне без одного чи не думати одне про одного, хоча усвідомлювали це дедалі менше в міру того, як насувалася старість. Ні він, ні вона не сказали б напевне, чи ця взаємозалежність спиралася на любов, чи на розрахунок, але вони ніколи й не запитували себе про це з рукою на серці, бо обидва від самого початку воліли

не знати відповіді. Поступово вона достерегла, що чоловікова хода стає все непевніша, а його настрої різко міняється, що пам'ять починає його зраджувати, а віднедавна він став схлипувати вві сні. Проте дивилася вона на все це не як на тривожні ознаки згубної іржі, а як на щасливе повернення до дитинства. Через те в її очах він був не дратівливим дідом, а старою дитиною, і ця самоомана була даром провидіння для обох, бо вбезпечувала їх від жалості.

І ще одне варто відзначити. Життя для них могло б скластися значно легше, якби обоє вчасно збагнули, що в подружжі легше переживаються великі катастрофи, аніж дрібні буденні прикросі. Та якщо вони чогось і навчилися спільно, то це того, що мудрість навідує нас тоді, коли лихові вже годі зарадити. Протягом багатьох років Ферміна Даса, згнітивши серце, терпіла веселі пробудження чоловіка. Вона розпачливо чіплялася за останні ниті сну, боячись фатальної неминучості нового ранку з його зловісними прикметами, тоді як він пробуджувався зі щасливою невинністю немовляти: кожен новий день обіцяв йому нову радість життя. Вона чула, як він прокидається з першими півнями, і першим знаком його життя був кашель — невиразний, майже безгучний, — здавалося, він підкахикує так зумисне, щоб і вона прокинулася. Чула, як він бурчить — тільки для того, щоб потривожити її! — поки шукає навпомацки пантофлі, які, звичайно, стояли там, де й завжди, біля самого ліжка. Чула, як він іде до ванної, спотикаючись у темряві. Протягом години, яку він сидів у кабінеті, вона засинала знову і знову будилася, коли він повертався до спальні вдягатися, все ще не вмикаючи світла. Якось під час однієї салонної гри доктора Урбіно попросили дати собі означення, і він сказав: «Я чоловік, який одягається в темряві». Вона все чула, глибоко переконана, що ті шерехи та стуки не є конче необхідними, що він стукає та шарудить навмисне, хоч і вдає навпаки; зрештою, і вона не спала, тільки вдавала, що спить. Причини такої його поведінки були очевидні: ніколи він так не потребував її, живої та розважливої, як у ці хвилини неспокою.

Ніхто не вмів спати з такою невимушеністю, як вона, — лежачи в позі танцю й затуливши чоло долонею. І як же вона дратувалася, якщо їй заважали вдавати, ніби вона спить. Доктор Урбіно знав, що вона вловлює найменший його шерех і, по суті, рада, що може скласти провину за своє пробудження о п'ятій ранку на нього. Це справді було так, і в тих рідких випадках, коли він не знаходив пантофель на звичному місці, вона зненацька озивалася сонним голосом:

— Ти залишив їх учора у ванній. — А тоді, уже звичайним і вкрай роздратованим голосом, додавала: — Найбільшим нещастям у цьому домі є те, що тут не дають поспати.

І, повернувшись у ліжку, вмикала світло — без найменшої жалості до себе, щаслива, що здобула сьогодні свою першу перемогу. По суті, це була гра, в якій брали участь обое, гра міфічна і зла, але водночас приємна, одна з багатьох небезпечних утіх одомашненого кохання. Але саме одна з таких буденних розваг закінчилася тим, що тридцять років спільного життя мало не пішли прахом, коли одного ранку у ванній не виявилася мила.

Усе почалося на диво просто. Доктор Хувенал Урбіно повернувся до спальні — тоді він ще мився без сторонньої допомоги — й почав одягатись, не вмикаючи світла. Вона, як і завжди о цій годині, перебувала в стані людини ще не народженої: очі заплющені, дихання слабке, рука, в жесті отого священного танцю, покладена на голову. Але, звичайно, то був тільки напівсон, і доктор Урбіно це знав. Він довго шарудів у темряві накрохмаленою лляною білизною, а тоді озвався сам до себе:

— Ось уже тиждень, як доводиться митись без мила.

Тоді вона зовсім прокинулася, згадала й розлютилася проти всього світу, бо таки справді забула покласти у ванну новий брусок мила. Помітила свій недогляд три дні тому, коли вже стояла під душем і подумала, що потім треба буде покласти мило, але забула про це аж до наступного дня. Ще через день подумала про те саме. Насправді тижня ще не минуло, — це він так заявив, щоб побільшити її провину, — але три непростених дні таки збігло, і, з люттю усвідомивши, що спіймалася на гарячому, вона втратила самовладання. Як завжди, захищатися не стала, а перейшла в напад.

— Я всі ці дні милася! — крикнула нетямлячись від гніву. — І мило було!

Хоч він аж надто добре знав її методи війни, та цього разу терпіти не захотів. Під якимсь професійним приводом переселився до інтернату при Шпиталі Милосердя і додому з'являвся тільки перевдягтися пополудні перед лікарськими візитами. Вона зачинялась на кухні, коли чула, що він іде, вдаючи, ніби щось там робить, і не виходила доти, доки з вулиці долиняло цокання копит запряженого в кабріолет коня. Протягом трьох наступних місяців щоразу, як вони намагалися налагодити стосунки, вони тільки роздмухували полум'я. Він не виявляв наміру повернутись додому, а вона не хотіла визнати,

що мила у ванній таки не було, і була готова прийняти його тільки тоді, коли він визнає, що збрехав, аби зробити їй прикрість.

При цій нагоді, зрозуміло, пригадалося багато інших дрібних сварок, із багатьох інших неспокійних ранків. Одні кривди вели за собою інші, роз'ятрювали за давнені рани, і обоє злякалися свого гнітючого відкриття: за стільки років подружньої битви вони тільки те й робили, що накопичували в душах злість. Він запропонував піти удвох на сповідь до сеньйора архієпископа, якщо буде треба, — нехай, мовляв, Господь як останній верховний судія вирішить, було чи не було мило у ванній. Тоді вона, завжди така стримана, геть утратила самовладання і заволала, — цей вигук потім увійшов у історію:

— До сраки сеньйора архієпископа!

Ця непристойність похитнула підвалини міста, дала поживу для небилиць, які нелегко було спростувати, і збагатила місцевий фольклор, бо її поклали на мелодію пісеньки з однієї сарсуели¹: «Архієпископа шановного — до сраки!» Відчувши, що перейшла межу, Ферміна Даса не стала чекати удару у відповідь, а пригрозила, що сама переселиться в батьківський дім, який досі належав їй, хоч і відданий у оренду різним громадським установам. То не була пуста похвальба: вона справді наготувалась піти, байдужа до публічного скандалу, і чоловік схаменувся вчасно. У нього не стало мужності до кінця боротися з її примхою — і він поступився. Не в тому розумінні, що визнав наявність мила у ванній, бо то означало б погрішити проти істини, — просто вони знов стали жити в одному домі, але спали в різних кімнатах і не озивались одне до одного. Навіть тоді, коли сиділи за одним столом, — причому дуже хитро виходили зі становища, усе переказуючи через дітей з кінця в кінець столу, і ті навіть не здогадувалися, що батьки не розмовляють між собою.

Біля кабінету ванної не було, але проблему вранішнього шарудіння було розв'язано, бо тепер він приходив митися лише після того, як приготує лекцію, і вживав усіх можливих заходів, щоб не розбудити дружину. Зате увечері вони не раз приходили до ванної водночас і чекали черги, щоб почистити зуби. Через чотири місяці такого життя він якось приліг на подружнє ліжко почитати, як траплялося не раз, поки вона була у ванній, і заснув. Вона стала вкладається з умисною необережністю, щоб він прокинувся і пішов. Він справді напівпрокинувся, але, замість устати, погасив нічник і

¹ Сарсуела — різновид іспанської оперети.

зручніше вмовстився на подушці. Тоді вона стала термосити його за плече, нагадуючи, що його місце — в кабінеті, але доктор Урбіно почувався так добре на праддівській пуховій перині, що визнав за краще здатися.

— Дозволь, я залишуся, — попросив він. — Було мило у ванній.

Згадуючи про той випадок уже на порозі старості, ні він, ні вона не могли повірити в приголомшливу істину, що ота нікчемна пересварка була найсерйознішою суперечкою за півстоліття їхнього спільного життя і єдиною, що спонукала обох зректися своїх упереджень і почати жити інакше. Навіть коли обоє стали старі й сумирні, вони остерігалися згадувати про ту історію, бо ледь зарубцьовані рани починали кровоточити, наче затяглися тільки вчора.

Він був перший чоловік, який мочився так близько від неї, що вона все чула. Сталося це увечері в каюті корабля, яким вони пливли до Франції у весільну подорож, коли вона лежала, геть змучена морською хворобою, і дзюркіт його потужного, як у коня, струменя здався їй таким владним, що її опанував моторошний страх перед неминучими муками першої шлюбної ночі. Цей спогад часто оживав у її пам'яті, в міру того як роки послаблювали струмінь, бо вона ніяк не могла змиритися, що після нього краї унітазу лишалися завжди мокрі. Доктор Урбіно намагався переконати дружину, вдаючись до аргументів, легко зрозумілих кожному, хто захотів би їх зрозуміти, що те лихо щодня траплялося не з його необачності, як вона вперто твердила, а з чисто фізіологічних причин: замолоду цей струмінь був такий різкий і точний, що в коледжі він не раз здобував перший приз у змаганнях на влучність при наповнюванні пляшок, але з віком струмінь не тільки ослаб, а й став косувати, розпадатись на окремі цівки і зрештою перетворився на химерний фонтан, який годі було спрямувати в одну точку, хоч як він старався. «Унітаз, мабуть, винайшла жінка, що не мала найменшого уявлення про чоловіків», — казав доктор Урбіно. Дбаючи про домашній мир, він робив те, що не так гнітило його, як принижувало: витирав після себе краї унітазу туалетним папером. Вона знала про це, але мовчала, аж поки аміачні випари у ванній не стали настільки відчутними, що вона вже не могла стриматися й осудливо кидала: «Тут смердить, як у кролятник». На порозі старості тілесні немоці самі підказали докторові Урбіно найкращий вихід: він став мочитися сидячи, як і вона, краї унітазу лишалися чистими, та й приємність була для всього тіла.

На той час йому вже важко було подбати про себе самому, а боячись послизнутись і впасти, що могло стати для нього фатальним, він ніколи не вмикав душ. Оскільки їхній дім належав до найсучасніших, у ньому не було цинкованої ванни на лев'ячих лапах, неодмінної в особняках старого міста. Він відмовився її ставити з міркувань гігієни: ванна, мовляв, це одна зі свинських вигадок європейців, які миються лише раз на місяць, в останню п'ятницю, та ще й у воді, забрудненій тим самим брудом, від якого вони нібито хочуть звільнитися. Отож замовили за міркою великі ночви, видовбані з колоди гваякового дерева, і в них Ферміна Даса купала чоловіка з тією самою ритуальною врочистістю, з якою купують щойно народжених немовлят. Процедура тривала понад годину, воду, в якій варили листя мальви та лушпайки апельсинів, тричі міняли, і вона діяла на доктора Урбіно так заспокійливо, що часом він засинав у цій пахучій настоянці. Викупавши чоловіка, Ферміна Даса допомагала йому вдягтися, посипала його в паху тальком, змазувала почервонілі місця какао-олією, натягувала на нього кальсони з такою любов'ю, наче то були пелюшки й, одержина за одержиною, вдягала його з голови до ніг, від панчіх до вузла краватки з топазовою шпилькою. Подружні ранки перестали її дратувати, бо чоловік перебрав на себе дитинство, яке забрали із собою з дому їхні діти. Помалу вона призвичаїлася до такого розпорядку, бо й для неї минали роки — вона спала все менше, а на шостому десятку стала прокидатись навіть раніше, ніж чоловік.

В ту неділю, на Трійцю, коли доктор Урбіно підняв плащ і побачив труп Херемії де Сент-Амура, він спізнав одкровення істини, що її досі не усвідомлював ні як лікар, ні як людина релігійна навіть під час найглибших роздумів. Так наче після стількох років близького знайомства зі смертю, після того як безліч разів змагався з нею і крутив її на всі боки, він оце вперше зважився подивитись їй просто в обличчя, і вона теж пильно подивилась йому у вічі. Йшлося не про страх перед смертю, зовсім ні. Страх гніздився в ньому вже багато років, так наче ще одна тінь нависла над його тінню, він ужився з ним ще від тієї ночі, коли прокинувся, розбуджений тривожним сном, і раптом усвідомив, що смерть для нього тепер не тільки постійна ймовірність, як він завжди її собі уявляв, а й близька реальність. А того дня враження було зовсім інше: він ніби фізично відчув присутність чогось, що доти сприймав тільки як витвір уяви. Він зрадів, що інструментом для цього несподіваного одкровення

божествене провидіння обрало Херемію де Сент-Амура, — він завжди мав його за святого, котрий не здогадується, що його позначено благодаттю. Та коли посмертний лист відкрив його справжнє обличчя, його страшне минуле, його незбагненну здатність прикидатися, доктор Урбіно відчув: щось визначальне й безповоротне відбулося в його житті.

А втім, Ферміна Даса не дозволила, щоб чоловік заразив її своїм похмурим настроєм. Він був спробував, поки вона допомагала йому просунути ноги в штани і застібала довгий ряд гудзиків на сорочці, але зазнав невдачі, бо Ферміна Даса була не з тих, кого легко приголомшити, а тим паче смертю чоловіка, якого вона не любила і навіть жодного разу не бачила. Знала тільки, що Херемія де Сент-Амур — інвалід на милицях, що він чудом урятувався від розстрілу під час якогось із безлічі повстань на якомусь із безлічі Ангільських островів, і що потім, з необхідності, він став дитячим фотографом, причому найпопулярнішим у провінції, і що колись він виграв у когось партію в шахи, — здається, у Торремоліноса, хоч насправді то був Капабланка.

— А виявляється, Херемія втік із Кайени, де відбував довічне ув'язнення, — сказав доктор Урбіно. — Уяви собі, навіть людське м'ясо їв.

Він дав дружині листа, таємниці якого хотів би забрати з собою в могилу, але вона, не читаючи, поклала згорнуті вдвоє аркуші в шухляду туалетного стелика й замкнула її на ключ. Ферміна Даса звикла, що чоловік її аж надто схильний дивуватися, схильний до категоричних висновків та міркувань, які з роками ставали все мудраванішими, і до вузькості оцінок, невідповідної його образу громадського діяча. Але цього разу він переступив навіть власну межу. Зрештою, доктор Урбіно мав би цінувати Херемію де Сент-Амура не за те, чим той був колись, а за те, ким став, відколи з'явився тут, маючи тільки й майна, що вбогі пожитки в заплічному мішку емігранта, і вона не могла збагнути, чому чоловіка так вжахнуло запізніле відкриття справжньої суті його приятеля. Не розуміла, чому він обурюється, що в Херемії де Сент-Амура була таємна коханка, адже цю атавістичну звичку мали всі чоловіки його суспільного стану (не уникнув цього і сам доктор Урбіно у свою невдячну хвилину), а крім того, Ферміна Даса вбачала розпачливий доказ любові в її готовності допомогти йому померти.

— Якби ти вирішив зробити це з таких серйозних підстав, як у нього, мій обов'язок був би повестись так само.

Доктор Урбіно знов опинився на перехресті цілковитого взаємонерозуміння, яке драгувало його уже півстоліття.

— Ти нічого не збагнула, — сказав він. — Мене обурює не те, ким він був і як повівся, а те, що він обманював нас усіх протягом стількох років.

Його очі ледь затуманилися слізьми, але Ферміна Даса ніби й не помітила цього.

— І правильно робив, — відповіла вона. — Якби він сказав правду, ні ти, ні ота бідолашна жінка, ні будь-хто інший у цьому місті не любили б його так, як любили.

Вона пристебнула ланцюжок годинника до петельки його жилета. Зав'язала краватку і приколола застібкою з топазом. Потім утерла йому сльози та мокру бороду хустинкою, зволоженою квітковим одеколоном, і засунула її в нагрудну кишеню з розкритими, мов пелюстки магнолії, ріжками. Одинадцять ударів годинника лунко відбилися у застояній тиші дому.

— Поквапся, — сказала вона, взявши його під руку. — Ми запізнимось.

Амінта Дешан, дружина доктора Ласідеса Олівельї, та його сім дочок, здавалося, подбали про все, щоби це срібне весілля стало в місцевому світському товаристві подією року. Їхнім родинним гніздом був старовинний монетний двір в історичному центрі міста, перебудований одним флорентійським архітектором, який пронісся тут, мов лихий вітер оновлення, і перетворив чотири чи навіть більше історичних пам'яток XVII століття на венеційські базиліки. Там було шість спалень і два салони, просторі й добре провітрювані, де їли та приймали гостей, але місця для всіх там би не вистачило, хіба тільки для найобраніших, що мали прибути здалеку. Патіо скидалося на криту галерею монастиря, з дзюркотливим фонтаном посередині та клумбами геліотропів, що увечері овіювали будинок пахощами, але під аркадами не змогло б розміститися стільки визначних гостей. Отож вирішили влаштувати обід у фамільному замиському маєтку — за десять хвилин їзди королівською дорогою, — де було розлоге подвір'я, затінене величезними індійськими лаврами, а на річці з тихою водою росли креольські водяні лілеї. Офіціанти з ресторану дона Санчо під керівництвом сеньйори де Олівельї напнули в незатіненіх місцях барвисті парусинові тенти, а під лаврами розставили прямокутником столи на сто двадцять двоє персон, застелені лляними скатертями. На чільному столі

красувалися букети троянд. Збудували й поміст для духового оркестру, що мав грати тільки контрданси і національні вальси, а також для струнного квартету зі Школи мистецтв, — цей сюрприз сеньйора Олівелья влаштувала зумисне для шановного наставника свого чоловіка, тобто для доктора Хувенала Урбіно, який мав головувати на обіді. Хоча ювілейна дата точно і не збігалася з сьогоднішнім днем, гостей вирішили зібрати саме на Трійцю, щоб підсилити урочистість торжества.

Приготування почалися за три місяці, з остраху, що забракне часу на якісь важливі дрібниці. Із Съенага-де-Оро замовили живих курей, знаменитих на всьому узбережжі не тільки розмірами та делікатесним м'ясом, а й тим, що в колоніальні часи вони паслися на наливних землях і в їхніх волах іноді знаходили самородки чистого золота. Сеньйора Олівелья власною персоною, в супроводі дочок та слуг, підіймалася на борт не одного розкішного трансатлантичного пароплава і вибирала там найкращі закуски з усіх країн світу, — так їй хотілося вшанувати високі заслуги свого чоловіка. Усе вона передбачила, окрім того, що свято мало відбутися в червні, а в той рік дощовий сезон припізнівся. Небезпеку сеньйора Олівелья усвідомила тільки вранці того самого дня, коли вийшла з дому, прямуючи на святкову службу до церкви й зі страхом переконалася, що повітря насичене вологою, небо затягнуте низькими хмарами, а морського обрію зовсім не видно. Незважаючи на ці грізні прикмети, директор астрономічної обсерваторії, з яким вона стрілася в церкві, нагадав їй, що в аж занадто авантюрній історії міста навіть у найгірші зими на Трійцю ніколи не випадав дощ. Та коли пробило дванадцятю і більшість гостей уже пили аперитиви, сидячи на повітрі, вдарив одинокий грім, аж земля задвигтіла, і зразу ж ураганний вітер поперекидав усе на столах, позривав тенти, а з неба ринула катастрофічна злива.

Доктор Хувенал Урбіно з великими труднощами дістався до маєтку свого учня посеред спричиненого грозою сум'яття, разом з останніми гостями, які стрілися йому дорогою, і, за їхнім прикладом, хотів добратися до будинку, стрибаючи з каменя на камінь через залите водою подвір'я, але потім мусив погодитися на пониження, щоб люди дона Санчо перенесли його на руках під балдахіном з жовтого брезенту. Столи позаносили в дім і порозставляли там як могли, у залах і в спальнях, а гості навіть не намагалися приховати поганий настрій, не радісніший, ніж у потерпілих від корабельної аварії.

В домі було жарко, як у кочегарці, бо довелося позачиняти вікна, щоб туди не залітали під натиском вітру косі струмені зливи. На подвір'ї кожне місце за столом мало табличку з ім'ям гостя, і передбачалося, що по один бік сидітимуть чоловіки, а по другий — жінки, як то велів давній звичай. Але всередині будинку таблички з прізвищами перемішались, і кожен усівся як міг, посеред неймовірного замішання, що принаймні в цьому одному випадку внесло цілковитий безлад у суспільні заботи. Амінта де Олівелья примудрялася бути в усіх місцях водночас, — з мокрим волоссям, у заляпаній багном розкішній сукні, — озброївшись проти стихійного лиха невідпорною усмішкою, якої навчилася від чоловіка і жила в критичних ситуаціях. З допомогою дочок, викуваних у тій самій кузні, вона навіть спромоглася зберегти місце за чільним столом для доктора Урбіно посередині й архієпископа Обдуліо-і-Рея по його праву руч. Ферміна Даса сіла поруч із чоловіком, як мала звичай робити з обачності, щоб він, бува, не заснув під час обіду або не розлив суп на лацкани піджака. Місце навпроти зайняв доктор Ласідес Олівелья, п'ятдесятирічний чоловік із жіночними рисами обличчя, що добре зберігся і чия весела вдача погано в'язалася з категоричністю і точністю його діагнозів. На інших місцях за цим же столом повсідалися представники провінційної та муніципальної влади, а також торішня королева краси, яку губернатор привів під руку й посадив біля себе. Хоча звичай не вимагав від гостей спеціального вбрання, а надто для обіду просто неба, жінки поприходили у вечірніх сукнях та коштовних прикрасах, більшість чоловіків — у темних костюмах і чорних краватках, а декотрі — в сукняних сюртуках. Тільки найдосвідченіші у світському житті, і серед них доктор Урбіно, були в своєму буденному одязі. Перед кожним гостем лежало меню, надруковане по-французькому й прикрашене золотими вінєтками.

А що в домі було душно й жарко, сеньйора де Олівелья обійшла гостей, благаючи, щоб перед обідом вони зняли піджаки, але подати приклад ніхто не зважився. Як сказав докторові Урбіно архієпископ, це був певною мірою обід історичний: сюди вперше зійшлися — після того, як загоїлись рани і вгамувалася ненависть, — об'єднані за одним столом, представники двох ворожих таборів у громадянських війнах, які заливали країну кров'ю від проголошення її незалежності. Ця думка збіглася з ентузіазмом лібералів, зокрема молодих, адже їм пощастило обрати президента від своєї партії

після сорокап'ятирічного засилля консерваторів. Доктор Урбіно відгукнувся скептично: ліберальний президент не здавався йому ані кращим, ані гіршим за президента консерваторів, — був тільки гірше вдягнений. Втім, він не хотів сперечатися з архієпископом. Хоча залюбки нагадав би йому, що гостей на цей обід скликали не за їхніми поглядами, а за походженням, що завжди було понад випадковостями політики та жажіттями війни. Коли подивитися з цього боку, то тут і справді не бракувало нікого.

Злива вщухла раптово, як і почалась, і за мить сонце вже засяяло в безхмарному небі, але буря пронеслася шалена, кілька дерев вирвало з корінням, а вода з затоки перетворила подвір'я на болото. Та найнещаднішого удару стихія завдала по кухні. Кілька цегляних печей, у яких топили дровами, було поставлено за будинком просто неба, і кухарі ледь устигли винести казани з-під дощу. Вони втратили дорогоцінний час, відкачуючи воду із затопленої кухні та похапцем розпалюючи нові вогнища на задній галереї. Але о першій дня всі термінові проблеми було якось розв'язано і бракувало тільки десерту, дорученого турботам черниць монастиря Святої Клари, котрі пообіцяли, що надішлють його не пізніше одинадцятої. Виникли побоювання, що рівчак при королівській дорозі вийде з берегів, як не раз траплялося навіть у менш прикрі зими, а в цьому випадку сподіватися на десерт раніше другої не доводилось. Як тільки дощ перестав, вікна порозчиняли і дім наповнився свіжим після грози повітрям, яке ледь пахло сіркою. Розпорядилися, щоб духовий оркестр почав грати свої вальси на терасі, але музика тільки посилила замішання, бо в домі можна було розмовляти лише пере-крикуючи відлуння тих мідних громів. Змучена безліччю тривоги, усміхаючись крізь сльози, Амінта де Олівелья звеліла подавати обід.

Посеред чемної тиші, що запанувала з першими акордами Моцартового «Полювання», розпочав свій концерт квартет зі Школи мистецтв. Хоч голоси гостей лунали дедалі гучніше й безладніше, а чорношкірі лакеї доне Санчо неймовірно товклися, ледь пропихаючись між столами і розносячи таці, оповиті запашною парою страв, доктор Урбіно зумів зосередитися на музиці й прослухав усю програму. Його увага з кожним роком слабшала, і дійшло до того, що, граючи в шахи, він мусив записувати кожен свій хід, аби не забути наступний. А проте він ще міг провадити серйозну розмову й водночас слухати концерт, хоч йому й далеко було до дивовижного

хисту одного німецького диригента, його великого приятеля в часи його побуту в Австрії, який читав партитуру «Дон Жуана», а слухав «Тангейзера».

Другий твір програми — квартет Шуберта «Дівчина і Смерть» — оркестранти виконали, як йому здалося, з награним драматизмом. Досить-таки неухважно слухаючи музику крізь дзенькіт посуду, він затримав погляд на рожевощокому юнакові, який привітав його поштивим кивком голови. Він десь бачив цього хлопця, безперечно бачив, але не міг пригадати де. Така забудькуватість навідувала його часто, він раптом забував імена навіть добре знайомих людей а чи назву улюбленої мелодії, і це іноді сповнювало його таким моторошним страхом, що якось уночі він мало не вмер, не сподіваючись дотерпіти до ранку цю муку пригадування. Ось і тепер доктор Урбіно мало не дійшов до такого стану, коли раптом рятівний спалах пам'яті осяяв йому свідомість: хлопець торік був його студентом. Він здивувався, що бачить його тут, серед обраних, але доктор Олівелья нагадав своєму вчителю, що то — син міністра охорони здоров'я, який пише дисертацію з судової медицини. Доктор Хувенал Урбіно привітав молодого лікаря веселим помахом руки, і той підвівся, відповідаючи шанобливим поклоном. Але ні в ту мить, ні згодом доктор Урбіно не збагнув, що це той самий практикант, який сьогодні вранці був з ним у домі Херемії де Сент-Амура.

Підбадьорений ще однією перемогою, яку здобув над старістю, доктор Урбіно віддався ліричному настроєві, легкому й прозорому, останнього твору музичної програми, що його так і не зміг упізнати. Пізніше молодий віолончеліст, який щойно повернувся з Франції, сказав йому, що то був струнний квартет Габрієля Форє, — про цього композитора доктор Урбіно навіть не чув, хоча завжди був дуже уважний до новин з Європи. Ферміна Даса, що постійно стежила за чоловіком, помітивши, що він поринає в думки, перестала їсти і поклала свою земну руку на його долоню: «Ти вже думаєш про щось інше». Доктор Урбіно всміхнувся їй з другого берега свого екстазу і саме тоді почав думати про те, чого вона боялася. Він згадав про Херемію де Сент-Амура, який лежав о цій годині в труні, вдягнений у свою фальшиву військову форму, з придбаними у крамниці металевого брухту орденами на грудях, під осудливими поглядами дітей, зображених на портретах. Доктор Урбіно обернувся до архієпископа, щоб сказати йому про самогубство приятеля, але той уже все знав. Про це було багато розмов після святкової меси, і полковник

Херонімо Арготе навіть звертався до нього від імені антільських емігрантів, прохаючи дати дозвіл на поховання небіжчика на кладовищі, в освяченій землі.

— Саме прохання здалось мені виявом неповаги, — сказав священнослужитель.

Потім, уже буденнішим тоном, запитав про причину самогубства. Доктор Урбіно відповів на це точним словом, що його винайшов, як йому здалося, в цю саму мить: *геронтофобія*, страх перед старістю. Доктор Олівелья, що досі розподіляв свою увагу між ближчими гостями, на мить відвернувся від них і втрутитися до розмови.

— Шкода, що люди накладають на себе руки не тільки з кохання, — сказав він.

Доктор Урбіно не здивувався, почувши власну думку з уст свого улюбленого учня.

— Сьогодні було навіть гірше, — докинув він. — Херемія де Сент-Амур удався до ціаністого золота.

Сказавши це, він збагнув, що співчуття взяло гору над розчаруванням, яке опанувало його після прочитання листа, та подякував за це не дружині, а чуду музики. А потім став розповідати архієпископові про цього святого мирянина, з яким просиджував довгі вечори за шахівницею. Говорив, що його мистецтво давало радість дітям, згадав про його рідкісну ерудицію, про спартанський спосіб його життя і навіть сам здивувався, з якою чистою душею зумів рішуче й цілковито відокремити покійного приятеля від його минулого. Потім звернувся до алькальда з пропозицією, що слід би купити архів фотопластинок Херемії де Сент-Амура, аби зберегти образ покоління, яке, можливо, вже ніколи не буде таким щасливим, як на отих портретах, покоління, в чиїх руках — майбутнє міста. Архієпископ щиро обурився, як може ревний і освічений католик називати самогубця святим, але підтримав пропозицію зберегти архів негативів. Алькальд поцікавився, у кого їх можна буде купити. Таємниця пекла докторові Урбіно язик, мов розпечена жарина, але він спромігся втримати її в роті й не виказав, хто спадкоємиця архівів.

— Я займуся цим, — мовив він.

І відчув себе розгрішеним, не зрадивши довіру жінки, яка п'ять годин тому викликала в нього гостру відразу. Ферміна Даса помітила зміну його настрою і, розмовляючи впівголоса, взяла з чоловіка обіцянку, що він піде на похорон.

— Звичайно, піду, — відповів доктор Урбіно з полегкістю на душі.
— А то ж як!

Розмови були короткими і легкими. Духовий оркестр загравав народну мелодію, не передбачену програмою, й гості почали прогулюватися по терасах, чекаючи, поки люди з ресторану дона Санчо відведуть воду з подвір'я, — може, хтось і відважиться танцювати. В залі залишилися тільки ті, що сиділи за почесним столом і вітали оплесками завершальний тост доктора Урбіно, після якого той одним духом вихилив півкелишка бренді. Ніхто вже не пам'ятав, що перед цим він так само хвацько випив повен келих доброго вина, запиваючи якусь рідкісну страву, але сьогодні його душа прагнула такої розрядки, і сміливість його була винагороджена. Уперше за багато-багато років йому захотілося співати. Він би й заспівав, звичайно, на настійне прохання молодого віолончеліста, що зголосився акомпанувати, якби в цю мить на розквашене подвір'я не в'їхав автомобіль з новими гостями, забризкавши грязюкою музикантів та розтривоживши качок на птахарні своїм сигналом, що крикав по-качиному. Машина зупинилася перед портиком, і з неї вийшли, аж хитаючись зо сміху, доктор Марко Авреліо Урбіно-Даса з дружиною: у кожній руці обоє несли по таці, накритій мереживними серветками. На додаткових сидіннях і навіть під ногами в шофера стояли інші такі таці. Це з'явився запізнений десерт. Коли стихли оплески і змовкли приязні жарти, доктор Урбіно-Даса уже серйозним тоном пояснив, що черниці Святої Клари ще до грози попросили його доставити десерт, але він мусив звернути з королівського шляху, бо якийсь перехожий крикнув, що в домі його батьків пожежа. Доктор Хувенал Урбіно зразу стривожився, але дружина вчасно нагадала йому, що він же сам звелів покликати пожежників, аби зловили папугу. Сяючи від радості, Амінта де Олівелья вирішила подати десерт на терасах, нехай навіть після кави. Але доктор Хувенал Урбіно та його дружина поїхали, не покуштувавши десерту, бо йому лишалось зовсім мало часу, щоб відбути свою священну сієсту, перед тим як піти на похорон.

Він таки подрімав, але недовго й дуже тривожним сном, бо, повернувшись додому, виявив, що пожежники завдали майже таких самих руйнувань, яких завдає вогонь. Намагаючись зігнати папугу струменями води під високим тиском, вони оббили все листя з дерева, а один зле спрямований струмінь потрапив крізь вікно до подружньої спальні й непоправно пошкодив меблі та портрети

невідомих предків на стінах. Почувши бамкання дзвону на пожежному фургоні, позбігалися сусіди, гадаючи, що дім загорівся, і, якби не те, що в неділю школи зачинені, могло б дійти і до більшого скопища. Коли пожежники збагнули, що не дістануть папуги навіть із подовжених драбин, вони почали обрубувати гілля сокирами, і тільки вчасна поява доктора Урбіно завадила їм обчиркрити дерево до голого стовбура. Вони пообіцяли вернутися після п'ятої, в разі якщо їм дадуть дозвіл обцюкувати дерево далі, й мимохідь обляпали багнюкою нижню терасу та залу й роздерли турецький килим — улюблений килим Ферміни Даси. Руйнування, проте, були даремні, бо папуга взагалі зник — мабуть, скористався з метушні та безладу й утік через сусідні патію. Доктор Урбіно довго й марно шукав його в листі, гукав, але так і не почув відповіді ані жодною мовою, ані свистом, ані співом, отож десь годині о третій він зрештою змирився з утечею папуги й пішов спати. Але перед тим дістав миттєву втіху, вдихнувши п'янкий, мов у нічному саду, аромат своєї сечі, очищеної теплою спаржею.

Його пробудив смуток. Але зовсім не такий, який він відчув уранці, дивлячись на мертве тіло приятеля. Ніби невидимий туман спустився йому на душу після сієсти, і він сприйняв це як Господне застереження, що він живе один зі своїх останніх вечорів. До п'ятдесяти років доктор Урбіно зовсім не думав про свої нутроші. Та з віком почав відчувати їх, лежачи із заплющеними очима після щоденної сієсти, — відчував кожен орган окремо, відчував навіть форму свого серця, яке ніколи не знало сну, свою таємничу печінку, свою незбагненну підшлункову залозу, і до нього почало доходити, що навіть найстаріші діди нині молодші за нього і що тільки він залишився живий з легендарних групових фотографій його покоління. Стривожений першими нападами забудькуватості, він удався до засобу, який колись рекомендував один з його вчителів у Медичній школі: «У кого немає пам'яті, той виготовляє собі пам'ять із паперу». Втім, то була ефемерна ілюзія, бо він дійшов тієї крайньої межі, коли людина забуває і те, що означають «нотатки для пам'яті», покладені до кишені. Він обнишпорував весь дім, шукаючи окуляри, які були в нього на носі; замкнувши двері, заходжувався знову крутити ключ; плутався на лекціях, бо забував, з чого почав розвивати свої аргументи або звідки взялися люди, про яких він розповідає. А найдуже непокоїло його те, що він помалу втрачав довіру до свого тверезого глузду і повільно й неминуче, як ото йдуть на дно жертви

корабельної аварії, затуманювалося в його голові чуття справедливості.

З чистого досвіду, хоч і без наукового обґрунтування, доктор Хувенал Урбіно знав, що більшість смертельних хворіб мають свій запах, але жодна не мала запаху такого специфічного, як недуга старості. Він учував його біля розітнутих на анатомічному столі трупів, упізнавав навіть у хворих, які чудово вміли приховувати свій вік, у випарах поту з власного одягу, в слабкому диханні сонної дружини. Якби доктор Урбіно не був глибоко переконаним християнином старосвітського зразка, він би, мабуть, погодився з Херемією де Сент-Амуром, що старість — стан непристойний, якого слід вчасно позбутися. На щастя, співчутлива природа потурбувалася про повільне й неunikне згасання статевого потягу, і це сексуальне заспокоєння було приємне навіть для такого чоловіка, як він, що колись не пас задніх у ліжку. У свої вісімдесят з лишком років він зберіг досить ясну голову, щоб усвідомлювати: він прив'язаний до цього світу зовсім тонесенькими нитками, які можуть безболісно обірватись від звичайнісінької зміни пози уві сні, і якщо він удавався до всіх можливих засобів, аби не дати їм обірватись, то тільки зі страху, що не зустрінеться з Богом у темряві смерті.

Ферміна Даса взяла на себе клопіт навести лад у понівеченій спальні, а незадовго до четвертої звеліла віднести чоловікові щоденну склянку лимонаду з колотим льодом та нагадати йому, що час одягатись на похорон. Цього дня доктор Урбіно мав напихвати дві книжки — «Таємницю людини» Алексіса Карела та «Історію Сан-Мікеле» Акселя Мунте. Друга з них не була ще розрізана, й він попросив Дігну Пардо, кухарку, принести йому ніж зі слонової кістки, забутий у спальні. Та коли ніж принесли, він уже читав «Таємницю людини» на сторінці, закладеній конвертом від якогось листа: до кінця книжки лишалось зовсім небагато. Читав повільно, думка важко прокладала шлях по звивинах мозку, де струмів ручай головного болю — мабуть, дарма він випив оті півкелишка бренді під час заключного тосту. Іноді він одривався од читання, відсьорбуючи лимонад або гризучи шматочок льоду. Він був у шкарпетках, у сорочці без коміра, еластичні шлейки в зелену смужку звисали обабіч з пояса, і сама думка, що треба перевдягатись для похорону, його гнітила. Незабаром доктор Урбіно покинув читати, відклав книжку й почав розгойдувати — дуже повільно — плетений шезлонг, споглядаючи крізь важку напівдрімоту бананові кущі посеред

залитого водою патіо, обчиржене мангове дерево, летючих мурахів, які з'явилися після дощу, ефемерне с'яво ще одного полудня, який скоро зникне без вороття. Він зовсім забув, що мав колись парамарібського папуго, якого любив, мов людину, коли зненацька почув його голос: «Молодець папужка!» Той голос пролунав зовсім близько, майже поруч, і тут-таки доктор Урбіно побачив, що його пернатий друг сидить на найнижчій гілці мангового дерева.

— Нахаба! — крикнув він йому.

— Сам ти нахаба, докторе! — відповів той його ж голосом.

Доктор Урбіно почав балачку з папугою, не спускаючи його з ока, а тим часом — дуже обережно, щоб його не сполохати, — узув штиблети, натягнув шлейки і вийшов у все ще розквашене патіо, мацаючи перед собою ціпком, щоб не спіткнутися на трьох сходинках тераси. Папуга не зворухнувся. Він сидів так низько, що доктор Урбіно підставив ціпок, аби він уместився на срібну головку, як це часто робив, та цього разу папуга ухилився й перестрибнув на вищу гілку, але дістатись туди було легше, бо на ту гілку спиралася драбина, приставлена ще до приїзду пожежників, коли слуги намагалися впіймати утікача самотужки. Доктор Урбіно прикинув висоту й подумав, що, піднявшись на два щаблі, дотягнеться до папути. Він став на перший щабель, по-змовницькому наспівуючи, щоб відвернути увагу норовливого птаха, який без мелодії повторював слова пісеньки і відступав до краю гілки. Доктор Урбіно ступив на другий щабель, обома руками тримаючись за драбину, а папуга заходився повторювати пісню від початку, не рушаючи з місця. Доктор мусив піднятися й на третій щабель, і на четвертий, бо погано розрахував висоту, а тоді, тримаючись за драбину лівою рукою, спробував ухопити папугою правою. Дігна Пардо, яка прийшла попередити хазяїна, що він може запізнитись на похорон, побачила зі спини чоловіка на драбині й нізащо не впізнала б, хто то такий, якби не зелені смужки на шлейках.

— Святий Боже! — скрикнула стара служниця. — Ви вб'єтесь!

Доктор Урбіно схопив папуго за шию й переможно зітхнув: «*Са у est!*»¹. Але зразу й випустив, бо драбина ковзнула з-під його ніг, і на мить він завис у повітрі, а вже в наступну мить збагнув, що помер, не причастившись, ні з ким не попрощавшись і не встигши ні в чому покаятись, о шостій хвилині після четвертої в неділю на святу Трійцю.

¹ Тут: «Ось ти й попався!» (франц.)

Ферміна Даса була на кухні, де куштувала суп, приготовлений на вечерю, коли почула нажаханий зойк Дігни Пардо й побачила, як заметушились, вибігаючи на подвір'я, слуги, до яких незабаром приєдналась і сусідська челядь. Ферміна Даса впустила ложку і кинулася бігти як тільки могла під неподоланим тягарем свого віку; вона бігла й кричала, мов божевільна, ще не знаючи, що там сталося під гіллям мангового дерева, і серце в неї мало не вискочило з грудей, коли побачила, що чоловік лежить горілиць у багні, уже мертвий за життя, проте змагаючись зі смертю, що завдала йому останнього удару в кінці тієї хвилини, протягом якої дружина таки встигла до нього підбігти. Він спромігся розгледіти її посеред метушливого гурту людей крізь сльози гіркої муки від усвідомлення того, що помирає без неї, і він подивився на неї востаннє, вже стоячи на порозі вічності, й ніколи за півстоліття спільного життя не бачила вона в його очах такого осяйного, такого сумного і вдячного виразу, і він ще встиг сказати їй з останнім подихом:

— Один Бог знає, як я тебе любив.

Та смерть стала вікопомною подією в місті — й небезпідставно. Доктор Хувенал Урбіно ще тільки приїхав із Франції, де проходив спеціалізацію, а вже прославився в усій окрузі, зумівши, завдяки новітнім ефективним методам, відвернути останню пошесть холери, що насунула на провінцію, тоді як попередня епідемія, яка сталася ще за його перебування в Європі, вигубила чверть міста менш ніж за три місяці; тоді ж таки помер і батько Хувенала Урбіно, що теж був дуже відомим лікарем. Так скоро здобувши славу і чималу батьківську спадщину, доктор Хувенал Урбіно на власні гроші заснував Медичне товариство, найперше і довгий час єдине на всьому Карібському узбережжі, та став його пожиттєвим президентом. Він домігся будівництва першого у місті водогону, першої системи каналізації і критого ринку, що дало змогу очистити вкрай забруднені води затоки Анімас. А ще його обрали президентом Академії мови та Історичної академії. За послуги римській церкві католицький патріарх Єрусалиму вшанував його званням рицаря ордену Гробу Господнього, а уряд Франції нагородив хрестом Почесного легіону ступеня командора. Він був натхненником усіх релігійних конгрегацій і суто громадських установ, які тільки існували в місті, й насамперед Патріотичної хунти, утвореної із впливових громадян, які мало цікавилися політикою, проте чинили тиск на уряд та місцевих промисловців, висуваючи прогресивні й досить сміливі, як на той

час, проекти. Найпам'ятнішим серед таких починань стало випробування повітряної кулі, з першим польотом якої доставили письмове послання аж до Сан-Хуан-де-Сьєнаги, задовго до того, коли про повітряну пошту стали думати як про цілком здійсненну можливість. Докторові Урбіно належала також ідея створення Клубу митців, що його відкрила Школа мистецтв у тому самому домі, де клуб існує й нині; він же протягом багатьох років був покровителем квітневого поетичного конкурсу.

Тільки йому вдалося те, що протягом цілого століття здавалося неможливим: воскресити Театр комедії, ще в часи колонії перетворений на приміщення для півнячих боїв та розплідник півнів. Задля цього він організував широку громадську кампанію, в якій взяло участь геть усе населення міста, — тобто зумів провести таку собі загальну мобілізацію, захід, що його багато хто вважав за гідний кращої мети. Зрештою Театр комедії відкрили, але спочатку в ньому не було ні стільців, ні світла, і глядачі мусили приносити із собою те, на чому мали сидіти, і те, чим збиралися присвічувати собі під час антрактів. Було запроваджено ті самі порядки, що й під час великих прем'єр у Європі, отож дами дістали зайву нагоду похизуватися бальними сукнями та хутрами, що їх одягали навіть у розпал карібської спеки, — але довелося також дозволити вхід і слугам, котрі мали приносити стільці й лампи, та ще стільки наїдків, скільки їхні господарі вважали за потрібне спожити, щоб витримати нескінченну програму, — а вистави іноді розтягувались до заутрені. Театральний сезон відкрився гастроями французької оперної трупи, що відзначилася новинкою — арфою в оркестрі, але найбільшу славу здобула собі, завдяки бездоганному голосу та драматичному талантові, сопрано-туркinya, яка співала на сцені боса з діамантовими персями на пальцях ніг. Уже в першій дії сцени майже не було видно, а співаки втрачали голос від чаду безлічі ламп із пальмовою олією, та історики міста воліли обминути увагою ці дрібні недоліки й занесли до своїх хронік лише те, що заслуговувало на пам'ять. То була, поза всяким сумнівом, найзаразніша витівка доктора Урбіно, бо оперна лихоманка поширилась і проникла навіть у бідняцькі квартали міста — хто б міг подумати! — породивши ціле покоління Ізольд та Отелло, Аїд та Зігфрідів. А втім, вона ніколи не сягнула крайнощів, яких хотілося б докторові, — побачити, як прихильники італійської опери та вагнерівці сходяться під час антракту в чесному двобої, молотячи одні одних палицями.

Доктор Хувенал Урбіно так і не обійняв жодної адміністративної посади, хоч мав чимало пропозицій і йому не ставили ніяких умов: він рішуче осуджував тих лікарів, які користалися зі свого професійного престижу, щоб підійматися по сходинках політичної кар'єри. Він завжди вважав себе лібералом і голосував на виборах за кандидатів цієї партії, але поводився так скорше за традицією, ніж із переконань, і був, можливо, останнім з нащадків аристократичних родин, який ставав навколішки, коли вулицею проїздила карета архієпископа. Він називав себе переконаним пацифістом, поборником остаточного замирення між лібералами й консерваторами на благо вітчизни. А проте у своїй громадській діяльності тримався так незалежно, що його ніде не вважали за свого: ліберали дивились на нього як на печерного аристократа, консерватори казали, що йому бракує тільки оголосити себе масоном, а масони таврували його як таємного клерикала на платній службі в папського престолу. Менш кровожерливі з його критиків заявляли, що він просто-напросто аристократ, котрий розважається на поетичних конкурсах, у той час як нація спливає кров'ю в громадянських війнах, що їм кінця-краю не видно.

Лише два його вчинки, здавалось, суперечили такому уявленню про нього. Перший: переселення зі старовинного палацу маркіза Касальдуеро, що понад сто років був їхнім родинним гніздом, в новий будинок у кварталі скоробагачів. Другий: це коли він узяв собі за дружину вродливу дівчину з простолюду, без імені й без багатства, з якої нишком глузували сеньйори з довжелезними прізвиськами, аж поки, проти своєї волі, мусили визнати, що будь-якій з них вона давала сім очок наперед умінням триматись у світському товаристві та силою характеру.

Доктор Урбіно завжди чудово усвідомлював ці та багато інших своїх похибок, які підривали його громадський авторитет. Зрештою, ніхто краще за нього не знав, що він остання дійова особа історії, наділена прізвиськом, якому судилося згаснути. Його діти були двома недолугими паростками зачахлого роду. Син, Марко Авреліо, — лікар, як і його батько, — йдучи за прикладом усіх первістків у кожному поколінні, дожив до півста років, не зробивши нічого путнього, навіть дитини. Єдина дочка, Офелія, одружена з високим службовцем Нью-Орлеанського банку, досягла клімаксу, спородивши на світ трьох дочок і жодного хлопця. Хоч доктор Урбіно й переживав, що в бурхливому потоці історії ось-ось урветься струминка його

крові, проте, коли він замислювався про смерть, найдужче його тривожило те, як житиме Ферміна Даса сама-одна, без нього.

В усякому разі, трагічна загибель доктора Хувенала Урбіно схвилювала не тільки людей його середовища, а й зачепила почуття простолюду, який вийшов на вулиці з ілюзорною впевненістю, що добре знає небіжчика, хоча знав тільки відблиск легенди. Було оголошено триденну жалобу, на громадських установах повивішувано приспущені державні прапори, і дзвони на всіх церковних дзвіницях бамкали не змовкаючи, аж поки не запечатали вхід до фамільної усипальниці Урбіно. Група скульпторів зі Школи мистецтв зняла з покійника маску, яка мала правити за форму для бюста в натуральний розмір, але зрештою від цього проекту відмовились, бо в обличчі небіжчика, на якому відбився жах перед небуттям, не бачили гідності. Один знаменитий художник, що випадково опинився в місті проїздом до Європи, намалював величезне полотно, позначене патетичним реалізмом, на якому доктор Урбіно був зображений на драбині в ту фатальну мить, коли простяг руку, щоб схопити папугу. Єдине, що там суперечило голій правді історії, — на ньому була не сорочка без комірця та шлейки в зелену смужку, а сюртук із чорного сукна і крилатий фетровий капелюх, — у цьому вбранні він був зображений на одній газетній гравюрі часів холерної пощесті. Через кілька місяців по трагічній події картину виставили на загальний огляд у просторій галереї крамниці «Золотий дріт», де торгували імпортованими товарами і де бували всі жителі міста. Потім вона висіла у всіх установах, громадських і приватних, які вважали за свій обов'язок ушанувати пам'ять видатного старійшини, а наприкінці — після другого врочистого похорону — знайшла собі місце у Школі мистецтв, звідки через багато років її винесли самі ж такі студенти живопису, щоб спалити на Університетській площі як символ відсталості естетики і ганебної епохи.

Коли Ферміна Даса так раптово овдовіла, з перших же хвилин стало очевидно, що вона не така вже безпорадна, як того боявся доктор Урбіно. Вона виявила непохитну волю у своїй рішучості не дозволити, щоб мертвого чоловіка використали в інтересах хай там якої справи, і на неї не вплинула навіть телеграма співчуття від президента республіки, який наказував виставити тіло небіжчика в залі поховальних церемоній у губернаторському палаці. З тим самим незворушним спокоєм вона не захотіла, щоб труну поставили в соборі, хоча про це просив архієпископ власною персоною, і

дозволила тільки, щоб покійника занесли туди на той час, поки правитимуть панахиду. Вона не послухалася й сина, на якого всі тиснули, і лишилася вірна селянському переконанню, що мертві мають належати тільки своїй родині, отож розпорядилася, щоб покійникові віддавали останню шану в нього удома, де гостей частували простою кавою з пирогами-альмохаванами, і кожен мав повне право оплакувати небіжчика як кому до вподоби. Не було традиційних поминок протягом дев'яти ночей: двері дому зачинилися після похорону і відчиняли їх лише для найближчих родичів та друзів.

Над домом мовби нависла чорна тінь смерті. Усі цінні речі поклали в надійних місцях, а на голих стінах виднілися самі сліди познаних картин. Стільці — і власні, й позичені — поставили попід стінами, починаючи від зали й кінчаючи спальнями, тому порожні приміщення здавались величезними, а голоси відлунювали якось моторошно, бо великі меблі повиносили, крім концертного фортепіано, що бовваніло у кутку, прикрите білим саваном. Посеред бібліотеки, на успадкованому ще від батька письмовому столі, лежало без труни те, що недавно було Хувеналом Урбіно де ла Кальє, з виразом передсмертного жаху, закам'янілого на обличчі, загорнуте в чорний плащ із мечем рицаря ордену Гробу Господнього. Біля покійника, тремтячи, але цілком пануючи над собою, приймала вислови співчуття Ферміна Даса — без драматизму, майже нерухома, — аж поки об одинадцятій ранку наступного дня розлучилася з чоловіком, стоячи на паперті й помахавши йому на прощання хусточкою.

Їй було нелегко опанувати себе після того, як почула з патію крик Дігни Пардо й побачила, що старий супутник її життя конає, лежачи в багнюці. Спершу в неї майнув був проблиск надії, бо очі в нього були розплющені, а в зіницях такий осяйний блиск, якого вона ніколи раніше не бачила. Вона благала Бога, щоб дав йому хоч одну мить, щоб він не відійшов, не довідавшись, як любила вона його, попри їхні взаємні сумніви, і відчула неподоланне бажання розпочати життя з ним наново від самого початку, щоб висловити йому все доти невисловлене й зробити по-доброму те, що в минулому вони робили не так як слід. Але їй довелося здатися перед невідворотністю смерті, її горе розрядилося в сліпу лють проти світу, а ще проти себе самої, і це додало їй самовладання й мужності, щоб стати віч-на-віч із самотністю. Відтоді вона не мала й миті перепочинку, пильнуючи, щоб ані жестом, ані виразом не видати своєї муки.

Момент патетики — втім, мимовільної — виник лише об одинадцятій вечора, в неділю, коли принесли єпископську труну, яка ще пахла живицею, з мідними ручками, обтягнуту стебнованим шовком. Доктор Урбіно-Даса звелів забити труну негайно, бо дім був сповнений густими випарами квітів у нестерпно спекотному повітрі, і йому здалося, ніби на шиї в батька проступили перші лілові плями. В тиші пролунав чийсь байдужний голос: «У такому віці людина розкладається ще живою». Перш ніж опустили віко, Ферміна Даса скинула шлюбну обручку й наділа її на палець мертвому чоловікові, а тоді поклала свою долоню на його, як робила завжди, коли він починав говорити щось зайве при людях.

— Ми скоро побачимося, — сказала вона йому.

Флорентіно Аріса, невидимий у гурті найвпливовіших людей міста, почув себе так, ніби його штрикнули ножом під ребра. Ферміна Даса не добачила його посеред метушні, коли почалися перші вислови співчуття, хоча ніхто не був присутній більшою мірою й ніхто не виявився таким корисним, як він, під час невідкладних потреб тієї ночі. Це він у переїдованих людьми кухнях розпорядився, щоб усіх пригощали кавою. Він зумів роздобути додаткові стільці, коли не вистачило сусідських, і звелів ставити зайві вінки в патіо, коли в домі не стало місця. Він же потурбувався, щоб не бракувало бренді для гостей доктора Ласідеса Олівельї, які довідалися про сумну новину в самому розпалі срібного весілля і гуртом прийшли сюди, посідавши кружка під манговим деревом. Він був єдиний, хто спромігся швидко знайти вихід зі становища, коли опівночі в ідальні з'явився втеклий папуга з високо піднятою головою й розпростертими крильми, і всі аж заціпеніли, дивлячись на це моторошне уособлення каяття. Флорентіно Аріса схопив папугу за шию, не давши йому викрикнути яку-небудь недоречність, замкнув у клітку і відніс до стайні. Отак він робив усе і виявив при цьому стільки тактовності та практичності, що ніхто не сприйняв цього як втручання у чужі справи, навпаки — як неоціненну допомогу в тяжкому горі, яке прийшло у дім.

Він був такий, яким і здавався: серйозний стариган із послужливими манерами. Кошавий і випростаний, з бурою, безволосою шкірою, з палахкотючими очима, що ховалися за круглими окулярами в блискучій металевій оправі, з романтичними вусами, нафабреними й підкрученими згідно з трохи застарілою, як на той час, модою. Кілька останніх жмутиків волосся на скронях були

зачесані догори й приліплені бріоліном до лискучого черепа, — либонь, останній засіб проти повного облісіння. Його природжена лагідність та м'яві манери приваблювали з першого погляду, але водночас здавалися досить-таки підозрілими чеснотами, як на такого зятятого одинака. Він витрачав багато грошей, чимало винахідливості й усю свою силу волі на те, щоб йому не давали сімдесят шість, які виповнились у березні, і плекав глибоку переконаність, що в самотині своєї душі любив багато сильніше, ніж будь-хто на світі.

Того вечора, коли доктора Урбіно спостигла смерть і до Флорентіно Аріси дійшла звістка про це нещастя, він з'явився сюди в чому був, а вдягався він завжди однаково, незважаючи на пекельну червневу жароту: чорний сукняний костюм із жилетом, шовковий бант на целулоїдному комірці, фетровий капелюх і чорна атласна парасолька, що правила йому й за ціпок. Та коли почало розвиднятися, він зник на дві години, а вже зі сходом сонця повернувся свіжісінький, чисто поголений і напахчений лосьйонами. На ньому був сюртук із чорного сукна того крою, які давно вийшли з моди і надрягалися хіба на похорон або до церкви у страшний тиждень, накрохмалений відкладний комірець з артистичним метеликом замість краватки і крилатий фетровий капелюх. Узяв він також парасольку і не тільки за звичкою, а й тому, що був певен: ще до полудня полле дощ, і він остеріг доктора Урбіно-Дасу, щоб той по змозі прискорив похорон. До його думки прислухались, бо Флорентіно Аріса був з родини судовласників, особисто очолював Річкову компанію Карібського басейну, а отже, мабуть, розумівся на прогнозах погоди. Але не змогли вчасно попередити ні представників цивільної та військової влади, ні громадські й приватні організації, ні військовий оркестр та оркестр Школи мистецтв, ні релігійні школи та конгрегації, з якими вже було домовлено на одинадцятую, отож сталося так, що похорон, задуманий як велика історична подія, завершився панічною втечею запрошених від бурхливої зливи. Лишилося зовсім мало тих, хто, брѳохаючи в грязюці, дійшов аж до фамільної усипальниці родини Урбіно, затіненої сейбою ще колоніальних часів, чия могутня крона виступала далеко за цвинтарний мур. Під цією самою кроною, але по той бік муру, на ділянці, призначеній для поховання самогубців, емігранти з Антільських островів учора пополудні віддали землі прах Херемії де Сент-Амура, а поруч закопали його собаку, згідно із заповітом небіжчика.

Флорентіно Аріса був одним з небагатьох, які дійшли з похороною процесією до кінця. Він промок до нитки і повернувся додому наляканий, — його змагав страх, що після стількох років дбайливих турбот про своє здоров'я та надмірних пересторог він міг сьогодні підхопити запалення легень. Флорентіно Аріса звелів приготувати собі гарячого лимонаду з кількома краплями бренді й ковтнув цього питва з двома таблетками фенаспірину, лежачи в ліжку та закутавшись у вовняну ковдру, аж поки з нього струмками полився піт, і зігрівшись, він знову почув себе добре. Коли він повернувся в дім жалоби, то був уже спокійний і бадьорий. Ферміна Даса знову взяла на себе керівництво в домі, чисто підметеному й готовому приймати гостей, і вона ж таки повісила у святилищі бібліотеки пастельний портрет небіжчика з прикріпленою до рами чорною жалобною стрічкою. О восьмій задуха вже була як учора ввечері, та й людей у кімнатах юрмилося не менше, але після вечірньої молитви хтось висунув пропозицію, щоб розійтися раніше, — нехай, мовляв, удова відпочине вперше після вчорашнього полудня.

Ферміна Даса попрощалася з більшістю гостей біля домашнього вівтаря, але останній гурт найближчих друзів провела аж до вхідних дверей, щоб, за своїм звичаєм, замкнути їх власноручно. Вона вже наготувалася зробити це, зібравшись із останніми силами, коли раптом побачила Флорентіно Арісу: вбраний у жалобу, він стояв посеред порожньої зали. Ферміна Даса щиро зраділа, бо минуло багато років, відколи вона викреслила його зі свого життя, й оце вперше побачила його після того, як її сумління вже очистилося забуттям. Та не встигла вона подякувати йому за візит, як він притулив капелюх до грудей у тому місці, де серце, тремтячий, але сповнений гідності, й розітнув нарив, що був суттю усього його життя.

— Ферміно, — сказав він їй, — я чекав цієї нагоди довше, ніж півстоліття, щоб повторити клятву вірності моему кохання; воно досі не вмерло й триватиме до кінця моїх днів.

Ферміна Даса подумала б, що перед нею божевільний, якби не раптове відчуття, що на Флорентіно Арісу в цю мить зійшла благодать Духа Святого. Першим її поривом було проклясти його за осквернення дому, коли ще в могилі не охолов труп її чоловіка. Але гідність допомогла їй зберегти самовладання.

— Іди звідси, — сказала вона йому. — І не з'являйся мені на очі всі ті роки, що тобі лишилися. — А розчинивши навстіж двері, які почала була замикати, додала: — Сподіваюся, їх буде мало.

Послухала, як стихають, віддаляючись по безлюдній вулиці, кроки, а тоді дуже повільно зачинила двері, взяла їх на великий дерев'яний засув та на кілька металевих засувов і опинилася наодинці зі своєю самотньою долею. Ніколи досі, аж до цієї хвилини, не усвідомлювала вона цілком усього трагізму та непоправності драми, яку спричинила, коли їй ледве виповнилося вісімнадцять і яка, виходить, тривожитиме її совість до смерті. Уперше після тієї години, коли сталося нещастя з чоловіком, Ферміна Даса заплакала, заплакала без свідків, бо інакше просто не вміла. Вона оплакувала смерть чоловіка, оплакувала свою самотність і свою лють, а коли зайшла до порожньої спальні, то оплакала і свою долю, бо відколи вона перестала бути дівчиною, дуже рідко доводилося їй спати в цьому ліжку одній. Усе, що належало чоловікові, роз'ятрювало її плач: пантофлі з китицями, піжама під подушкою, порожнє місце без нього — в дзеркалі над туалетним столиком, його запах на її власній шкірі. Ферміна Даса аж здригнулася від невиразної думки: «Людина, яку любиш, повинна вмирати разом з усіма своїми речами». Вона не хотіла нічєїї допомоги, щоб укластися спати, не хотіла їсти на ніч. Пригнічена безнадійним горем, тільки попросила в Бога, щоб послав їй смерть уві сні; трохи втішена цією надією, вона вляглася, — боса, але вдягнена, — і заснула миттю. Спала, не усвідомлюючи, що спить, але знаючи, що досі жива, що біля неї порожня половина ліжка, що лежить вона на боці з лівого краю, як завжди, але їй бракує противаги другого тіла з протилежного краю. Уві сні вона подумала, що вже ніколи не спатиме в цьому ліжку, як спала досі, й почала схлипувати, не прокидаючись, не змінюючи пози, і не чула, як проспівали перші півні, а розбудило її сонце небажаного ранку, в якому не було його. Тільки тоді збагнула Ферміна Даса, що проспала довго, що так і не вмерла, а тільки марно схлипувала уві сні й більше думала про Арісу, ніж про покійного чоловіка.

II

Зате Флорентіно Аріса і на мить не переставав думати про неї, відколи Ферміна Даса без жалю знехтувала його після тривалого й суперечливого кохання, а минуло відтоді вже п'ятдесят один рік, дев'ять місяців і чотири дні. Він не мав потреби змагатися із забуттям, щоранку проводячи нову риску на стіні своєї в'язниці, бо не було дня, коли не траплялося чого-небудь, що не нагадувало б йому

про неї. В часи їхнього розриву він мав двадцять два роки і жив зі своєю матір'ю Трансіто Арісою. Вони наймали півдому на вулиці Віконній, де вона ще з юних літ держала галантерейну крамничку і де, крім того, розпускала на прядиво старі сорочки та ганчір'я, продаючи це як корпію для поранених на війні. Флорентіно був її єдиний син, прижитий від випадкового зв'язку з відомим судновласником Пієм П'ятим Лоайсою, найстаршим із трьох братів, які заснували Річкову компанію Карібського басейну і цим сприяли швидкому розвитку парового судноплавства по річці Магдалена.

Пій П'ятий Лоайса помер, коли Флорентіно було десять років. Хоча він завжди потай опікувався утриманням сина, проте ніколи не визнав його за свого перед законом і не забезпечив йому майбутнього, отож Флорентіно Аріса зрештою успадкував одне прізвище матері, дарма що всім було добре відомо, чий він син. Після смерті батька Флорентіно Аріса мусив покинути школу та найнятися учнем до поштового відомства, де йому доручали розв'язувати мішки, сортувати листи та повідомляти клієнтів, що надійшла пошта, вивішуючи над дверима установи прапор тієї країни, звідки доставили листи.

Його кмітливість привернула увагу телеграфіста, німецького емігранта Лотаріо Тутута, який ще грав на органі під час урочистих богослужінь у соборі й давав домашні уроки музики. Лотаріо Тутут навчив Флорентіно користуватися азбукою Морзе та телеграфною апаратурою, і вистачило кількох уроків гри на скрипці, щоб Флорентіно Аріса заграв на ній, як професіонал, дарма що тільки на слух. Коли він уперше зустрів Ферміну Дасу, він був найпопулярніший юнак у своєму середовищі, бо краще за всіх танцював модні танці, декламував напам'ять сентиментальні вірші й завжди був до послуг кожному з друзів, хто хотів виконати для своєї нареченої серенаду соло на скрипці. Він був худий уже тоді, з індіанським волоссям, змащеним пахучою мастю і гладенько прилизаним, в окулярах від короткозорості, які надавали його обличчю виразу ще більшої безпорадності. Він також страждав від хронічного запору, і тому все життя мусив уживати проносне. Він мав усього один вихідний костюм, успадкований від небіжчика батька, але Трансіто Аріса так про нього дбала, що кожної неділі він здавався новісіньким. Незважаючи на його худорлявість, відлюдкуватий вираз і похмуре вбрання, дівчата з його оточення потай змовлялися і вдавалися до різних хитрощів, щоб лишитися з ним наодинці, й він теж удавався до всяких хитрощів, щоб лишатися наодинці з ними, і так тривало до

того самого дня, коли він побачив Ферміну Дасу, і його невинності настав край.

Він уперше побачив її, коли якось пополудні Лотаріо Тугут доручив йому віднести телеграму адресатові, чие місце проживання було поки що не встановлене — а звали того чоловіка Лоренсо Даса. Флорентіно знайшов його в парку Євангелістів у напівзруйнованому старезному будинку з патіо, що скидалося на криту галерею якогось монастиря, з хашами бур'янів по кутках і кам'яним фонтаном без води. Флорентіно Аріса не чув ані шереху, йдучи за босою служницею під аркадами коридору, де стояли досі не розпаковані скрині з домашнім скарбом та валялися знаряддя мулярів поміж купами невикористаного вапна і тюками з цементом, бо дім докорінно перебудовувався. В глибині патіо був обладнаний тимчасовий кабінет, де, сидючи за письмовим столом, куняв — а був саме час сіести — дуже гладкий чоловік із кучерявими бакенбардами, які з'єднувалися з вусами. Звали його справді Лоренсо Даса, і в місті його майже не знали, бо переїхав він сюди менш ніж два роки тому і не квапився заводити друзів.

Лоренсо Даса взяв телеграму з таким виразом, ніби вона була продовженням якогось кошмару. Флорентіно Аріса дивився у його безбарвні очі з виразом офіційного співчуття, дивився, як він тремтливими пальцями намагався зламати печатку, бачив страх у його погляді, який так часто спостерігав у багатьох адресатів, котрі й досі пов'язули телеграми не інакше як зі смертю. Прочитавши телеграму, товстун відразу заспокоївся. «Добрі вісті», — зітхнувши, повідомив він. І з усмішкою полегкості вручив Флорентіно Арісі п'ять неодмінних реалів, давши на здогад, що той не одержав би цих грошей, якби звістка була погана. Потім потис йому на прощання руку, що не було заведено із розсильними телеграфної контори, а служниця провела хлопця аж до воріт, не так щоб показати дорогу, як щоб не спускати з нього очей. Вони пройшли в протилежному напрямку під аркадами коридора, але цього разу Флорентіно Аріса збагнув, що в домі є хтось іще, бо в порожньому патіо лунав жіночий голос — ніби повторював урок із читання. Проходячи повз кімнату для шиття, Флорентіно Аріса побачив крізь вікно двох жінок — одну старшу й одну ще зовсім дівчинку, — які сиділи на близько поставлених стільцях і читали з однієї книжки, розгорнутої на колінах у жінки. Та картина здалася Флорентіно Арісі досить-таки незвичайним видовищем: дочка, яка навчає читати матір. Його перше враження

було помилковим тільки почасти, бо жінка виявилася тіткою, а не матір'ю дівчинки, хоча й виховала її як рідну дочку. Урок не урвався, але дівчинка підвела очі — глянути, хто там пройшов повз вікно, — і той випадковий погляд став першим поштовхом до справжнього катаклізму кохання, яке через півстоліття усе ще не вгамувалося.

Про Лоренсо Дасу Флорентіно Аріса тільки й зміг довідатися, що він приїхав сюди із Сан-Хуан-де-ла-Сьєнаги, — незабаром після холерної пошесті з єдиною дочкою та незаміжньою сестрою, й ті, хто бачив, як він сходив з пароплава, не мали сумніву, що прибув він із наміром тут оселитися, бо привіз усе необхідне для добре обставленого дому. Його дружина померла, коли дочка була ще зовсім мала. Сестру звали Есколастіка, їй було сорок років, і вона виконувала обітницю, дану святому Францискові: виходячи кудись, надягала вбрання черниці, з якого вдома носила тільки мотузяний пояс. Тринадцятирічну дівчинку звали так само, як і її небіжчицю матір, — Ферміна.

Люди вважали Лоренсо Дасу за чоловіка заможного, бо, не обіймаючи якоїсь певної посади, він спромігся купити за готівку будинок у парку Євангелістів, відбудова якого мала коштувати йому принаймні вдвічі дорожче, ніж ті дві сотні золотих песо, за які він його купив. Дочка відвідувала коледж Явлення Богородиці, де панночки з вищого світу вже протягом двох століть навчалися мистецтва та вміння бути дбайливими й слухняними дружинами. За колоніальної епохи і в перші роки республіки туди приймали тільки дівчат із гучними аристократичними прізвищами. Але розорені незалежністю старовинні родини мусили підкоритися реаліям нових часів, і коледж відкрив двері для всіх, хто міг платити за навчання, не вимагаючи стародавніх пергаменів, проте ставлячи за неодмінну умову, щоб учениці були законними дітьми батьків, поєднаних католицьким шлюбом. Хай там як, а коледж Явлення Богородиці лишався школою для обраних, і те, що Ферміна Даса в ньому навчалася, само по собі свідчило про заможність її родини, хоч і нічого не говорило про її суспільне становище. Ці відомості підбадьорили Флорентіно Арісу, бо підтвердили, що прегарна дівчина-підліток із мигдалевими очима була досяжна для його мрій. А проте скоро виявилась і неподоланна завада — суворий режим, запроваджений її батьком. На відміну від інших учениць, які ходили до коледжу групами або в супроводі дорослої служниці, Ферміна Даса ходила тільки з тіткою, якій, судячи з її поведінки, не дозволялося спускати небогу з ока бодай на мить.

Ось у який невинний спосіб розпочав Флорентіно Аріса своє потаємне життя самотнього мисливця. Уже о сьомій ранку вмощувався він на найдальшій лавочці в парку, вдаючи, ніби читає книжку віршів у затінку мигдалевих дерев, і чекаючи на ту мить, коли повз нього пройде недосяжна панночка в шкільній формі у синю смужку, у підколінках з підв'язками, в чоловічих шнурованих черевиках і з грубою косою до пояса, зав'язаною бантом на кінці. Ступала вона з природженою гідністю, високо тримаючи голову з чітко окресленим носиком і дивлячись кудись удалечінь, ішла швидко, притискаючи обома руками до грудей течку з книгами, і її пружна, як у сарни, хода, здавалося, свідчила, що сила тяжіння не владна над нею. За прудкою небогою насилу встигала тітка в темно-сірій рясі, підперезана мотузьяним поясом францисканців, і не давала найменшої нагоди підійти до дівчини. Так вони проходили, туди й назад, чотири рази на день, а в неділю Флорентіно Аріса чатував на них при виході з церкви, і просто бачити дівчину вистачало йому для щастя. Він усе більше й більше ідеалізував її, приписував їй високі чесноти та уявні почуття і через два тижні не думав уже ні про що, крім неї. Врешті надумав послати їй коротеньку цидулку і списав обидві сторони аркуша вишуканим писарським почерком. Кілька днів він носив записку в кишені, міркуючи, як її передати, і поки обмірковував, щовечора, перед тим як лягати спати, дописував ще кілька аркушів, отож початкова цидулка стала перетворюватися на цілий словник ніжних фраз, запозичених із книжок, які він стільки разів перечитував, сидючи на чатах у парку, що завчив їх напам'ять.

Шукаючи способу передати листа, він спробував познайомитися з кількома ученицями коледжу Явлення Богородиці, але ті були надто далекі від його світу. Крім того, він дійшов висновку, що було б необачно відкривати комусь свою таємницю. А проте зумів довідатися, що якось у суботу, через кілька днів після їхнього приїзду, Ферміну Дасу було запрошено на танці, але батько не дозволив їй піти, рішуче відрубавши: «На все свій час!» Лист набрав уже понад шістдесят аркушів, коли Флорентіно Аріса не зміг далі витримувати тягар своєї таємниці й розповів про все матері, єдиній людині, з якою іноді дозволяв собі певну відвертість. Трансіто Аріса зворушилася до сліз наївністю сина у справах кохання і спробувала просвітити його, посилаючись на свій досвід. Насамперед вона переконала його поки що не передавати свій ліричний гробсбук, яким він спромігся б хіба налякати дівчину своїх мрій, адже в сердечних справах

вона, певно, така ж зелена, як і він. Передусім, порадила мати синові, треба домогтися, щоб вона довідалась про його інтерес, щоб мала час подумати і його зізнання не стало для неї цілковитою несподіванкою.

— А головне ось що, — сказала Трансіто Аріса. — В першу чергу ти повинен завоювати тітку, а вже потім дівчину.

Обидві поради були, безперечно, мудрі, але запізнілі. Насправді ще в той перший день, коли Ферміна Даса на мить відірвалась від уроку читання, що його давала тітці, й підвела погляд — хто там іде коридором? — Флорентіно Аріса вразив її своєю неприкаяністю. Увечері за столом батько згадав про телеграму, і в цей спосіб вона довідалася, чого приходив до них Флорентіно Аріс та який мав фах. Цікавість її тільки зросла, бо для неї, як і для багатьох людей тієї епохи, винахід телеграфу мав у собі щось від чаклунства. Отож вона впізнала Флорентіно Арісу з першого ж разу, коли побачила його під деревами парку, хоча це не пробудило в ній найменшого неспокою, аж поки тітка не звернула її увагу на те, що він сидить там день у день уже протягом кількох тижнів. Згодом, коли вони почали перестривати його і в неділю, по виході з церкви, тітка остаточно переконалася в тому, що всі ті зустрічі не могли бути випадковими. «Не через мене ж він завдає собі стільки клопоту», — подумала вона. Бо, незважаючи на сувору поведінку і вбрання покутниці, тітка Есколастіка Даса мала смак до життя і потяг до співучасті, — це були найкращі риси її вдачі, — отож сама думка про те, що якийсь хлопець зацікавився її небогою, пробудила в ній невтримне хвилювання. Втім, Ферміна Даса ще була далека від звичайнісінької любовної цікавості й, зустрічаючи Флорентіно Арісу, відчувала тільки жалість до нього, бо він здавався їй хворим. Але тітка сказала, що їй треба багато пожити на світі, аби навчитись розгадувати чоловічі недуги, і хто-хто, а вона знала: хлопець, який цілими днями сидить у парку для того тільки, щоб їх побачити, міг хворіти лише на кохання.

Тітка Есколастіка була справжнім притулком розуміння й любові для єдиної дитини, яка народилась у шлюбі, де не було кохання. Вона опікувалася дівчинкою відтоді, як померла мати, й у відносинах із Лоренсо Дасою поводитися радше як повірниця його дочки, а не як її тітка. Отож поява Флорентіно Аріси стала для обох однією з багатьох інтимних розваг, які вони мали звичай вигадувати, скрашуючи собі години нудьги. Проходячи через парк Євангелістів

чотири рази на день, обидві зразу шукали поглядом худого, боязкого, нічим не примітного вартового, який навіть у спеку був майже завжди вбраний у чорне і сидів під деревами, вдаючи, що читає. «Сидить», — тамуючи сміх, казала та, що помічала його першою ще до того, як він устигав підвести очі й побачити обох, — випростані, неймовірно далекі, вони перетинали парк, не вшанувавши його бодай поглядом.

— Бідолаха, — мовила якість тітка. — Він не зважається підійти через мене, але якщо наміри в нього серйозні, то рано чи пізно він таки підійде і дасть тобі листа.

Ніби передбачаючи безліч можливих перешкод у майбутньому житті небоги, вона навчила її укладати літери з пальців рук — незамінний засіб спілкування в забороненому коханні. Ці майже дитячі витівки розбуджували у Ферміні Даси цікавість, яка була для неї новим відчуттям, але минали місяці, а вона і в думці не поклдала, що з цього може бути щось більше. Вона так і не збагнула, від якої миті розвага обернулася на тривогу, коли кров у неї почала нуртувати від бажання бачити його, а якість уночі вона навіть прокинулася, охоплена моторошним страхом, бо побачила, що він стоїть у ногах ліжка й дивиться на неї з темряви. І тоді всією душею захотіла вона, щоб справдилися тітчині пророкування, і стала благати Бога в своїх молитвах, щоб хлопець набрався мужності й передав листа, — так їй кортіло довідатися, що ж він їй скаже.

Але її молитви не були почуті. Навпаки. Десь саме тоді Флорентіно Аріса в усьому зізнався матері, й вона переконала його не віддавати оті сімдесят сторінок ніжних звірянь, тож Ферміна Даса мусила чекати аж до кінця року. З наближенням грудневих вакацій, її тривога переходила в розпач, бо вона безперестану запитувала себе, як же вони зможуть бачитися протягом трьох місяців, поки вона не ходитиме до коледжу. Ці сумніви мучили її й на свят-вечір, коли вона вся затремтіла у відчутті, що він дивиться на неї з натовпу, який зібрався в церкві на різдвяну службу, і серце її переповнилося тривогою. Обернути голову вона не зважилася, бо сиділа між батьком та тіткою, і мусила опанувати себе, щоб вони не помітили, як вона схвилювалася. Але після відправи вона відчула його так близько у штовханині людей, так чітко вирізнила з натовпу, що, коли йшла по центральному нефу, непереборна сила примусила її подивитися через плече, і за дві п'яді від своїх очей вона побачила інші скрижанілі очі, мертвотно-бліде обличчя, закам'янілі від страху губи.

Приголомшена власною зухвалістю, вона вхопилася за тітчину руку, щоб не впасти, і добра жінка відчула крізь мереживо рукавички краплі холодного, як лід, поту і втішила небогу майже непомітним потиском щирого співчуття. А Флорентіно Аріса, наче сновиди, до самого світанку блукав посеред тріскотняви ракет та гуркоту барабанів, серед кольорових ліхтарів над брамами, та галасливих людей, які так довго мріяли про мир, дивився на цю святкову метушню крізь серпанок сліз, приголомшений галюцинацією, що це він народився цієї ночі, а не Ісус Христос.

Його гарячка посилилась, коли наступного тижня в годину сієсти він без ніякої надії проходив повз дім Ферміни Даси і побачив її і тітку під мигдалевими деревами біля воріт. Це було повторення картини, яку він уже бачив в алькові кімнати для шиття: дівчинка, яка дає урок читання тітці. Але Ферміна Даса змінилася: вона скинула шкільну форму, і тепер на ній була лляна туніка з рясними складками, які спадали з плечей до стегон, а на голові — вінок зі свіжих гардений: не дівчина, а богиня у вінку. Флорентіно Аріса сів у парку на самій видноті і вже не став прикидатися, ніби читає, а застиг із розкритою на колінах книжкою, втупивши погляд в ілюзорну дівчину, яка не обдарувала його навіть миттєвим поглядом жалості.

Спочатку він був подумав, що урок читання під мигдалевими деревами — то чисто випадкова зміна розпорядку, яка пояснювалася, можливо, нескінченним ремонтом у домі, але наступними днями зрозумів, що Ферміна Даса щодня і о тій самій годині сидітиме тут, досяжна для його погляду, протягом усіх трьох місяців, поки триватимуть вакації, і ця певність сповнила його новими надіями. Він не мав підстав сподіватися, що його взагалі помічають, не зауважив жодного знаку інтересу чи роздратування, але в її байдужості була якась іскра, і це надало йому сміливості приходити й далі. Аж якось у кінці січня тітка поклала шитво на стілець і залишила небогу саму біля воріт посеред жовтого листа, яке спадало з мигдалевих дерев. Збадьорений підсвідомим припущенням, що цю нагоду влаштували умисне для нього, Флорентіно Аріса перейшов через вулицю і став перед Ферміною Дасою — так близько, що чув її уривчасте дихання, і його овіяло подмухом квітів, по якому він потім упізнавав її протягом усього свого життя. Стоячи з високо піднесеною головою, він заговорив до неї з тією рішучістю, яка вернулася до нього тільки через півстоліття, — і задля тієї ж мети.

— Благаю вас про одне: візьміть від мене листа, — сказав він.

Це був не той голос, який Ферміна Даса сподівалася почути: він прозвучав виразно й зі спокійною упевненістю, що не мала нічого спільного з його завжди пригніченим виглядом. Не відриваючи погляду від вишивання, вона відказала:

— Я не можу взяти листа, не спитавшись в батька.

Флорентіно Аріса затремтів, почувши звук ніжного голосу, приглушені тони якого не зміг забути до кінця своїх днів. Але опанував себе і зразу ж відказав:

— Спитайтеся в нього. — А тоді додав благально: — Це для мене питання життя чи смерті.

Ферміна Даса не подивилась на нього, не відірвалася від вишивання, але його рішучість прочинила двері, за якими був цілий світ.

— Приходьте сюди щодня, — сказала вона йому, — і чекайте, коли я сяду на другий стілець.

Флорентіно Аріса збагнув, що вона мала на увазі, аж наступного понеділка, коли зі своєї лави в парку побачив ту саму сцену, але з однією переміною: тітка Есколастіка пішла в дім, а Ферміна Даса пересіла на її стілець. Тоді Флорентіно Аріса, з білою камелією в петельці піджака, перейшов через вулицю і став перед нею:

— Це найщасливіша мить у моєму житті.

Ферміна Даса, не підводячи очей, пильно роззирнулася на обидва боки, але побачила тільки безлюдну вулицю, придавлену задушливою спекою, та вихорець гнаного вітром жовтого листа.

— Давайте, — сказала вона.

Спершу Флорентіно Аріса хотів був віддати їй усі сімдесят аркушів, які на той час знав напам'ять, — стільки разів читав їх і перечитував, — але потім вирішив обмежитися цидулкою на півсторінки, в якій виразив найістотніше: пообіцяв незламну вірність і любов до могили. Він дістав листа з внутрішньої кишені сюртука і простяг його розгубленій вишивальниці, яка так і не зважилася підвести на нього очі. Побачила, як тремтить у закам'янілій від жаху руці синій конверт, і підставила кросна, аби він міг покласти листа, бо не хотіла неумисне видати, що й у неї мимохіть тремтять пальці. Отоді й сталось непередбачене: десь у гіллі мигдалевого дерева залопотів крильми птах, і його послід ляпнув просто на вишивання. Ферміна Даса забрала кросна й заховала за стілець, щоб він не помітив цієї прикрості, й тоді уперше підвела на нього очі, які блищали від сліз. Флорентіно Аріса, незворушно стоячи з листом у руці, сказав:

— Це на щастя.

Вона подякувала йому першою усмішкою і майже вихопила листа в нього з рук, згорнула двічі й сунула за корсаж. Тоді він висмикнув з петельки камелію й подав їй.

— Це квітка зобов'язань, — заперечила вона. Потім, усвідомивши, що час збігає, знову заховалася за своєю стриманістю. — А зараз ідіть, — сказала, — і не приходьте, поки не дістанете звістку.

Про те, що її син закохався, мати довідалася значно раніше, ніж він їй розповів, бо він утратив мову й апетит і не спав ночами, до ранку перевертаючись із боку на бік. Та коли почав чекати відповіді на свого першого листа, то від хвилювання й тривоги заслаб на пронос і блювоту, аж хитався від запаморочення, раз у раз непритомнів, і мати вжахнулася, бо стан сина не так нагадував недугу кохання, як руйнівні симптоми холери. Хрещений батько Флорентіно Аріси, старий гомеопат, який був повірником Трансіто Аріси ще в часи її таємного кохання, теж спочатку стривожився, коли побіжно оглянув хворого, бо той мав слабкий пульс, дихав важко й уривчасто, а тіло його вкривали краплі холодного поту, як у приреченого на смерть. Але ретельніше обстеження показало, що гарячки в нього нема, ніде нічого не болить, а відчував він тільки одне — пекуче бажання вмерти. Доскіпливо допитавши спочатку юнака, а потім і матір, старий лікар ще раз переконався у слушності своїх давніх спостережень, що симптоми кохання збігаються з симптомами холери. Він приписав настоянку з липового цвіту для заспокоєння нервів і запропонував кудись виїхати, щоб знайти розраду в мандрах, але Флорентіно Аріса прагнув якраз протилежного — втішатися своїми муками.

Трансіто Аріса була метиска незалежних поглядів, наділена інстинктивним прагненням до щастя, якого так і не зазнала в злиднях, і переймалася солодкими муками сина, наче власними. Вона примушувала його пити різні настоянки, коли чула, що він марить, і вктувала у вовняні ковдри, коли його тіпало в лихоманці, але водночас підбадьорювала його, вчила шукати розраду в своєму горі.

— Користайся з того, що ти юний, і страждай, скільки можеш, — сказала вона йому. — Бо ці солодкі муки не тривають усе життя.

В поштовому відомстві, звичайно, були іншої думки. Флорентіно Аріса почав ставитися до службових обов'язків украй недбало, ходив такий неухажливий, що часто переплутував прапори, якими повідомляв про доставку пошти. Так, однієї середи він вивісив німецький прапор, хоча корабель, який тільки-но прибув, належав компанії

«Лейланд» і віз пошту з Ліверпуля, а іншого дня підняв прапор Сполучених Штатів, коли до порту увійшов пароплав трансатлантичної компанії з поштою із Сен-Назера. Ця спричинена коханням неуважність призводила до цілковитого безладу в сортуванні листів, викликала чимало протестів з боку клієнтів, і Флорентіно Аріса втратив би службу, якби Лотаріо Тугут не забрав його до себе на телеграф і не влаштував скрипалем у соборному хорі. Ті двоє почували один до одного приязнь, яку важко було пояснити, враховуючи різницю віку, бо могли бути дідом і онуком, проте їм щастило чудово порозумітись, і не тільки на службі, а й у портових шинках, куди сходились, безвідносно до свого суспільного становища, усі нічні гуляки — від п'яних жебраків і до вдягнених за останньою модою паничів, які втікали у порт з урочистих обідів у Світському клубі, щоб поїсти смажених в'юнів у кокосовому молоці з рисом. Лотаріо Тугут мав звичай ходити туди після останньої зміни на телеграфі й часто зустрічав світанок, п'ючи ямайський пунш і граючи на акордеоні в товаристві шалапутних матросів з антільських шхун. Він був гладкий, але мовби сплюснутий, із золотовою бородою та у фрігійському ковпаку, що його надівав для своїх нічних походеньок, і йому бракувало тільки ланцюжка з бубонців, щоб бути точною копією святого Миколая. Принаймні раз на тиждень він мав справу з «нічною пташкою» — так він їх називав — з тих багатьох, які торгували коханням у одному портовому готелі. Коли Лотаріо Тугут зацікавився з Флорентіно Арісою, то передусім, із певною поблажливою втіхою навчителя, прилучив його до таємниць свого раю. Обирав для нього «пташок», які здавались йому найліпшими, домовлявся про ціну та спосіб обслуговування і пропонував заплатити аванс за ці послуги з власної кишені. Але Флорентіно Аріса відхиляв такі пропозиції. Він був дівич і запрявся собі, що коли втратить невинність, то тільки з кохання.

Готель містився в занедбаному палаці колоніальних часів: колишні салони та викладені мармуром зали були тепер поділені на комірчини картонними перегородками з невеличкими дірками в стінах, які здавали у винайм і тим, хто збирався зайнятися ділом, і тим, хто приходив лише підглядати. Тут розповідали про цікавих, яким виштрикували очі спицею, про одного такого, що підглянув тут власну дружину, про вельможних кабальєро, які перевдягалися продавщицями городини, щоб погамувати свою хіть з якимсь принагідним боцманом, і про безліч інших прикросців, що спіткали

підглядальників або підглядуваних, отож сама думка про відвідини такої комірчини страхала Флорентіно Арісу. Так і не зміг Лотаріо Тугут переконати його, що підглядати самому і виставити себе на підглядини — це найвишуканіша втіха європейських принців.

Хоча, бачачи його здоровенне тіло, в це важко було повірити, Лотаріо Тугут мав живчик херувима, схожий на пуп'янок троянди, але та вада була для нього, либонь, щасливою, бо найзатяганіші «пташки» мало не билися за нагоду переспати з ним, а верещали в постелі так, аж підвалини старого палацу ходили ходором, а його привиди тремтіли з жаху. Казали, ніби він користується мастю з гадючої отрути, яка вогнем палить жіночу промежину, але він присягався, що не вдається до інших засобів, окрім дарованих йому Господом Богом. Казав зі сміхом: «Весь мій секрет — у коханні». Минуло багато років, перш ніж Флорентіно Аріса збагнув, що, можливо, Лотаріо Тугут мав підстави так казати. А остаточно він повірив у таку можливість десь уже наприкінці періоду свого сентиментального виховання, коли познайомився з чоловіком, що влаштував собі царське життя, визискуючи трьох жінок водночас. Усі троє звітували йому вдосвіта, принижено стоячи навколішках і благаючи простити за вбогий нічний заробіток, а єдина подяка, якої вони прагнули, це щоб він узяв до себе в ліжко ту з них, котра принесла йому найбільше грошей. Флорентіно Аріса тоді подумав, що тільки страх штовхає людину на таке приниження. Проте одна з трьох дівчат відкрила йому протилежну істину.

— До цього доводить тільки кохання, — сказала вона.

Та не лише за свої високі переваги жіночого втішальника, а й за люб'язну та привітну вдачу Лотаріо Тугут став одним з найшанованіших гостей готелю. Флорентіно Аріса, будучи хлопцем сором'язливим і тихим, теж здобув прихильність господаря і в найтяжчі часи своїх любовних поневірянь приохотився замикатись у одній із задушливих комірчин, читаючи вірші та сльозливі романи з продовженням, і його мрії летіли далеко від гнізд, наліплених темними ластівками на балконах, від цмокання поцілунків та лопотіння крил у гнітючій тиші пообідньої сіести. Надвечір, коли спадала спека, було неможливо не слухати розмови чоловіків, які після тривалого трудового дня приходили полежитися покvapним коханням. Тут Флорентіно Аріса довідався про чимало паскудств і навіть про кілька державних таємниць, що їх високопоставлені клієнти, серед яких траплялися й представники місцевої влади, довіряли своїм

скороминушим коханкам, не турбуючись про те, що в сусідніх комірчинах їх можуть почути. Саме там уперше довідався він, що за чотири морські ліги на північ від островів Сотаванто лежить на морському дні потоплений ще у XVII столітті іспанський галеон, навантажений більш ніж п'ятьмастами мільярдами песо в золотих монетах та самоцвітах. Ця розповідь вразила його, але згадав він про неї лише через кілька місяців, коли любовний безум навів йому ідею підняти з морського дна затонуле багатство, щоб Ферміна Даса могла купатися в золоті.

Через багато років, коли Флорентіно Аріса намагався пригадати, якою ж насправді була дівчина, ідеалізована алхімією поезії, він так і не зміг відокремити її образ від атмосфери тих вечорів, коли мучився з кохання у готелі, де коханням торгували. А коли підглядав за нею — так, щоб самого його не було видно, — в ті тривожні дні, коли чекав відповіді на свого першого листа, він бачив її, мов у тумані, у спекотному пополудневому мареві, під дощем мигдалевих пелюсток там, де завжди, в усі пори року, бував квітень. Якщо він і любив супроводжувати зі скрипкою Лотаріо Тутуга на церковні хори, то тільки задля того, щоб милуватись, як майорить її туніка під вітерцем релігійного співу. Але через свій маячний стан він кінець кінцем позбувся й цієї втіхи, бо його збудженій душі містична музика здавалась надто невиразною, отож він пожвавлював її мелодіями любовних вальсів, і Лотаріо Тутуг перестав брати його на хори. Саме в ту пору він не зміг опертися дивному бажанню й почав їсти гарденії, які Трансіто Аріса вирощувала в кутках подвір'я, утішаючись у цей спосіб пахощами Ферміни Даси. І десь саме тоді натрапив в одній із материних скринь на літрову пляшку одеколону, який контрабандою продавали моряки лінії Гамбург — Америка, і знов не втримався від спокуси, вчувши у ньому інші запахи коханої дівчини. До самого ранку відсьорбував він пекучу рідину, ковток за ковтком, і отак п'янив себе Ферміною Дасою спочатку в портових шинках, потім сидячи на хвилерізі, де втішались любов'ю закохані, що не мали даху над головою, а він бездумно вдивлявся у море, аж поки впав непритомний. Трансіто Аріса, мало не схибнувшись від тривоги, чекала сина до шостої ранку, а тоді пішла шукати його, заглядаючи в усі, які тільки знала, схованки, й аж десь пополудні знайшла в тому закутку затоки, куди течія виносить потопельників, — він лежав, геть очманілий, і корчився в калюжі власного блювотиння.

Вона скористалася перервою, поки син одужував, і стала дорікати йому, що він так бездіяльно жде відповіді на свого листа. Мовляв, слабкий ніколи не потрапить у царство кохання, бо то царство неблаганне й дріб'язково прискіпливе, і жінки здаються тільки на ласку тих чоловіків, які мають тверду вдачу і дають їм відчуття опори, яку кожна жінка так прагне знайти в житті. Флорентіно Аріса, може, аж занадто засвоїв материну науку. Трансіто Аріса не змогла приховати почуття гордошів — радше жіночих, ніж материнських, — коли побачила, як син вийшов із крамниці в чорному сукняному костюмі, строгому капелюсі та з ліричним бантом, пов'язаним на целулоїдному комірці, й жартома спитала, чи він, бува, не на похорон зібрався.

— Майже, — відповів їй син, зашарівшись по самі вуха.

Мати побачила, що він ледве дихає від страху, але його рішучість була непохитна. Вона дала йому кілька останніх порад, своє благословення і, помираючи зо сміху, пообіцяла знайти ще одну пляшку одеколону, щоб удвох відсвяткувати його перемогу.

Відтоді як місяць тому він передав листа, він не раз порушував свою обіцянку не приходити більше в парк, але завжди пильнував, щоб його не побачили. Усе тривало, як і раніше. Десь близько другої пополудні, коли місто починало прокидатися після сієсти, урок читання під деревами закінчувався і Ферміна Даса з тіткою вишивали, аж поки спадала спека.

Цього разу Флорентіно Аріса не став чекати, поки тітка піде й перейшов через вулицю, наче марширував на параді, бо так було легше приховати тремтіння в колінах. Але звернувся він не до дівчини, а до тітки.

— Прошу вас залишити мене на хвилину наодинці з сеньйоритою, — сказав він. — Я маю сказати їй щось важливе.

— Нахаба! — відповіла йому тітка. — Ніхто не має права казати їй щось таке, чого я не могла б почути.

— Тоді я не скажу нічого, — заявив він. — Але попереджаю: уся відповідальність за те, що станеться, ляже на вас.

Це були не ті манери, яких Есколастіка Даса сподівалася від бездоганного нареченого, але вона підвелась, налякана, бо їй раптом здалося, ніби Флорентіно Аріса промовляє, натхнений благодаттю Святого Духа. Отож вона пішла в дім пом'янути голки і залишила молодят наодинці під мигдалевими деревами.

Досі Ферміна Даса дуже мало знала про мовчазного залицяльника, який з'явився в її житті, наче ластівка серед зими; вона не знала б і

його імені, якби не підпис під листом. Хоча їй пощастило з'ясувати, що батька в нього немає, а його мати — жінка незаміжня, працююча й серйозна, проте позначена невблаганним тавром єдиного гріха молодості. З'ясувала також, що він не розсильний, як вона думала, а кваліфікований помічник начальника телеграфу з непоганими видами на майбутнє, і припустила, що він умисне взявся віднести телеграму її батькові, — щоб побачити її. Це припущення зворушило Ферміну Дасу. Знала вона й те, що він грає на скрипці в церкві, і, хоча під час служби жодного разу не зважилася підвести погляд, щоб переконатися в цьому, однієї неділі її раптом осяяло одкровення: у той час як інші інструменти грали для всіх, скрипка грала тільки для неї. Він був не з тих, кого вона обрала б собі за чоловіка. Його чудні окуляри, його чернече вбрання, його таємнича поведінка збуджували в ній цікавість, з якою важко було змагатись, але ніколи вона не думала, що цікавість — теж одна з багатьох лукавих каверз кохання.

Вона сама не розуміла, навіщо взяла листа. Не дорікала собі за це, але зобов'язання дати відповідь, дедалі нагальніше, почало псувати їй радість життя. Кожне батькове слово, кожен його випадковий погляд чи найзвичайнісінький жест здавалися їй підступними хитрощами, спрямованими на те, щоб вивідати її таємницю. Вона так тривожилася, що уникала розмовляти за столом, аби не зрадити себе якимсь необачним словом, і стала ухильна навіть у бесідах із тіткою Есколастікою, дарма що та переймалася її притлумленою тривогою, як своєю власною. О будь-якій порі дня вона без потреби зачинялась у ванній і знову й знову перечитувала листа, намагаючись відкрити в ньому таємний шифр, магічну формулу, сховану в якійсь із трьохсот чотирнадцяти літер його п'ятдесяти восьми слів, сподіваючись, що вони скажуть їй більше, ніж казали досі. Але не знаходила там нічого поза тим, що зрозуміла вже при першому читанні, коли, оглушена калатанням збожеволілого серця, побігла й зачинилась у ванній, де роздерла конверт, плекаючи ілюзію, що лист буде багатослівний і гарячковий, а побачила тільки напахчену парфумами записку і налякалася висловленої в ній незламної рішучості.

Спочатку вона не замислювалася всерйоз над тим, що зобов'язана дати відповідь, але лист був такий однозначний, що годі було його знехтувати. Отак Ферміна Даса терзалася сумнівами, аж поки раптом усвідомила, що думає про Флорентіно Арісу частіше і з більшим

інтересом, ніж хотіла б собі дозволити, і навіть потай журилась, чому о звичній порі він не приходить до парку, забувши, що сама ж таки казала йому не приходити, поки вона обмірковуватиме відповідь на листа. Кінець кінцем, несподівано для себе самої, вона почала думати про нього так часто, як ніколи й ні про кого не думала, відчуваючи його присутність там, де його не було, жадаючи побачити його там, де він не міг з'явитися, зненацька прокидаючись із фізичним відчуттям, що він дивився на неї з темряви, поки вона спала, отож того дня, коли вона почула його тверду ходу по всипаній жовтим листям доріжці парку, їй довелося зробити зусилля, переконуючи себе, що то не чергова витівка її фантазії. Та коли — з владними нотками в голосі, що аж ніяк не в'язалися з його завжди безпорадним виразом, — він зажадав прямої відповіді, вона спромоглася перебороти раптовий страх і спробувала вийти зі скрути, сказавши правду: просто вона не знає, що відповісти. Та Флорентіно Аріса переступив через одне провалля не для того, щоб зупинитися перед наступними.

— Якщо ви взяли листа, — сказав він, — то з вашого боку нечемно не відповідати на нього.

Цими словами він загнав її в глухий кут. Не втрачаючи самовладання, Ферміна Даса вибачилася і дала слово честі, що він матиме відповідь ще до кінця вакацій. Обіцянки вона дотримала. В останню п'ятницю лютого, за три дні до початку навчання в школах, тітка Есколастіка прийшла до телеграфної контори запитати, скільки коштує телеграма в містечко П'єдрас-де-Молер, якого навіть не знайшли в службовому списку; обслуговував її Флорентіно Аріса, й обоє вдали, ніби вперше бачаться, але виходячи, тітка Есколастіка забула на прилавку молитовник, оправлений у саламандрову шкіру, в якому лежав конверт із лляного паперу, прикрашений золотими віньетками. Не тямлячи себе від щастя, Флорентіно Аріса провів решту дня, жуючи гарденії і читаючи листа; знову й знову роздивлявся він літеру за літерою і що довше споглядав рядки листа, то більше з'їдав квіток і десь опівночі вже так начитався і з'їв стільки гарденій, що мати мусила взяти сина за підборіддя, наче теля, і влити йому в рота відвар рицинової олії.

То був рік нестямної закоханості. І він, і вона жили тільки для того, щоб думати одне про одного, мріяти одне про одного, щоб чекати листів із тим самим хвилюванням, з яким відповідали на них. І жодного разу — ні протягом цієї весни мрій, ні наступного року —

не мали вони нагоди перемовитися живим голосом. Більше того: за всі півсотні років, відколи вони вперше побачились і аж доки він повторив їй клятву вірності, ніколи не випало їм ні побути наодинці, ні поговорити про кохання. Але протягом перших трьох місяців листування не було дня, щоб вони не писали одне одному, а то й двічі на день, аж поки тітка Есколастіка не на жарт злякалася, спостерігаючи, як бурхливо розгорається полум'я, що його сама ж таки допомогла розпалити.

Після того як вона віднесла до телеграфної контори першого листа з таємною думкою помститися комусь за власну недолю, під час вуличних зустрічей, що здавалися випадковими, вона дозволяла майже щоденний обмін посланнями, але не мала мужності дозволити розмову, хай би яку миттєву й банальну. Та через три місяці тітка збагнула, що йдеться не про дитячу примху її небоги, як їй здалося спочатку, і що власне її життя опинилося під загрозою цієї любовної пожежі. Адже Есколастіка Даса жила на повному утриманні брата й інших засобів до існування не мала, а добре розуміла, що Лоренсо Даса, з його тиранічною вдачею, ніколи не подарує їй такої нарути над своєю довірою. Та коли настав час остаточно вирішувати, в неї не стало духу завдати небозі тієї прикрості, з якою сама була нерозлучна ще змолоду, і вона заплющила очі на те, що в її уяві створювало ілюзію невинності. Усе відбувалося просто. Ферміна Даса залишала листа в якійсь схованці по дорозі між домом і школою і в тому ж таки листі повідомляла Флорентіно Арісу, де вона сподівається знайти відповідь. Те саме робив і Флорентіно Аріса. В такий спосіб до самого кінця року муки сумління тітки Есколастіки ховалися то в капличках, то в дуплах дерев, то в щілинах мурів напіврозвалених колоніальних фортець. Не раз вони знаходили листи намоклими від дощу, заляпанними грязюкою, роздертими внаслідок якихось непередбачених випадковостей, а деякі чомусь губилися, та закохані завжди вигадували спосіб поновити листування.

Флорентіно Аріса писав і писав кожної ночі без жалю до себе, виводячи літеру за літерою та вдихаючи отруйний чад каганців на пальмовій олії у підсобці галантерейної крамнички, і його листи ставали усе довжелезнішими й навіснішими, що ретельніше намагався він наслідувати своїх улюблених поетів з «Народної бібліотеки», яка на той час уже досягла вісімдесяти томів. Мати, що з таким запалом заохочувала сина знаходити втіху в муках кохання, тепер

почала неабияк тривожитися за його здоров'я. «Ти схибнешся! — кричала вона йому зі спальні, прокинувшись від співу перших півнів. — Нема жінки, що всього того варта!» Бо їй не доводилося досі бачити, щоб людина отак самохіть занапашчала себе. Але син не звертав на неї уваги. Часом він з'являвся до контори, не поспавши вночі й хвилини, з розкуйовдженим від любовного жару волоссям, перед тим віднісши в домовлену схованку листа, щоб Ферміна Даса забрала його, йдучи до школи. Вона ж, постійно перебуваючи під суворим наглядом батька та підступним стеженням черниць, могла писати, тільки зачинившись у ванній або в класі, вдаючи, ніби занотовує урок, ледь устигаючи заповнити півсторінки, видертої із зошита. Але не так через поспіх та страх бути спійманою на гарячому, як через її стриману вдачу, в листах Ферміни Даси не було жодних сентиментальних рифів, і вони зводилися до розповідей про її буденне життя, викладених скупим стилем вахтового корабельного журналу. По суті, ті листи писалися задля розваги, щоб підтримувати полум'я, але самій руку у вогонь не стромляти, тим часом як Флорентіно Аріса згорав на попіл у кожному своєму рядку. Прагнучи заразити її своїм божевіллям, він посилав їй вірші, дрібненько надряпані шпилькою на пелюстках камелій. Саме він, а не вона, набрався зухвалості вкласти в один з листів пасмо свого волосся, але так ніколи й не отримав омріяної відповіді — бодай волосинки з довгої коси Ферміни Даси. Та домігся принаймні, що вона ступила крок уперед, бо відтоді почала надсилати йому прожилки листа, засушеного у словниках, крильця метеликів, пір'я чарівних птахів, а на день його народження подарувала квадратний сантиметр із ряси святого Педро Клавера — їх тоді продавала потай і за неймовірну ціну одна школярка, ровесниця Ферміни Даси. Якось уночі Ферміна Даса раптово прокинулась, налякана серенадою скрипки, що грала і грала один тільки вальс. Вона вся затремтіла в осяянні, що кожна нота — це знак подяки за пелюстки з її гербарію, за хвилини, вкрадені в арифметики для писання листів, за те, що перед іспитами, яких страшенно боялась, вона думала більше про нього, ніж про природничі науки, — але Ферміна Даса не зважилася повірити, що Флорентіно Аріса виявився здатний на таку необачність.

Наступного ранку, снідаючи, Лоренсо Даса не зміг стримати своєї цікавості. По-перше, він, мовляв, не розуміє, що, на мові серенад, означає багаторазове повторення однієї мелодії, а по-друге, хоч він і дослухався вельми уважно, проте так і не визначив, звідки долинала

та музика. Тітка Есколастіка з холоднокрівністю, що повернула небозі здатність дихати, сказала, що вона виразно бачила самотнього скрипаля на протилежному боці парку, а повторювана мелодія, пояснила вона, поза всяким сумнівом, означала розрив між закоханими. В листі, написаному тими днями, Флорентіно Аріса підтвердив, що серенаду грав він, і він же таки скомпонував той вальс, назвавши його ім'ям, під яким жила в його серці Ферміна Даса: «Богиня у вінку». В парку він більше не грав, але призвичаївся робити це в місячні ночі в інших місцях, обраних із таким розрахунком, щоб вона змогла слухати його в своїй спальні, не тіпаючись від страху. Чи не найдужче любив він грати на кладовищі для бідняків, розташованому на голому пагорбі й відкритому дощам та пекучому сонцю, де дримали стерв'ятники і де музика набувала неприродного резонансу. З часом він навчився визначати напрям вітрів і вже знав напевне, що вальс долинає туди, де його мають почути.

В серпні того року виникла загроза нового спалаху громадянської війни, яка вже півстоліття спустошувала країну, і уряд запровадив воєнний стан та комендантську годину від шостої вечора в усіх штатах Карибського узбережжя. Хоча вже було кілька заворушень і солдати вчинили не одну розправу, Флорентіно Аріса перебував у тому стані очамріння, коли людині байдужісінько до всього, що діється у світі, й одного досвітку військовий патруль натрапив на нього в той час, коли він тривожив цнотливий спокій мерців своїми любовними витівками. Тільки чудом пощастило йому врятуватися від розстрілу на місці, бо його прийняли за шпигуна, який передає в музичному ключі сигнали кораблям лібералів, що чинили розбій у прибережних водах.

— Який я в біса шпигун, — сказав Флорентіно Аріса. — Я тільки нещасливий закоханий.

Три ночі довелося йому провести в каталажках місцевого гарнізону із закутими в кайдани ногами. Та коли його випустили на волю, він шкодував, що просидів у в'язниці так мало, і навіть у старості, коли вже безліч інших воєн перемішалися в його пам'яті, він часто думав, що був єдиним чоловіком у місті, а може, й у всій країні, хто тягав п'ятифунтові кайдани за злочин кохання.

Минав уже другий рік цього нестямного листування, коли Флорентіно Аріса в цидулці на один абзац зробив Ферміні Дасі пропозицію. Останніх півроку він кілька разів посилав їй білу камелію, але вона повертала її з наступним листом, щоб не мав сумніву: вона й далі

схильна писати йому, але не хоче зв'язувати себе жодною серйозною обіцянкою. Власне, вона сприймала це пересилання камелії туди-сюди як невинну гру кохання, й ніколи не спадало їй на думку, що це — перехрестя її долі. Та одержавши формальну пропозицію, вона почула себе так, ніби у неї раптом уг'ялася пазуриста лапа смерті. Охоплена панікою, вона розповіла про все тітці Есколастіці, й тітка дала небозі пораду з тією твердістю та ясністю думки, яких не знайшла в собі, коли мала двадцять років і повинна була вирішувати власну долю.

— Напиши йому, що ти згодна, — сказала тітка. — Навіть якщо помираєш від страху, навіть якщо згодом каятимешся, бо однаково каятимешся все життя, якщо тепер відмовиш.

Проте Ферміна Даса була така збентежена, що попросила часу на роздуми. Спершу попросила місяць, потім ще один, і ще, а коли минув і четвертий, вона знову отримала білу камелію, але не саму квітку в конверті, як було раніше, а з остаточним попередженням, що це остання: або тепер, або ніколи. І тоді вже Флорентіно Аріса ніби заглянув у вічі смерті — таке опанувало його хвилювання, коли він отримав конверт, а в ньому смужку паперу — відірване поле шкільного зошита; де олівцем і в один рядок було написано довгосподівану відповідь: «Гаразд, я згодна, за умови, що ви не примушуватимете мене їсти баклажани».

Флорентіно Аріса не був готовий до такої відповіді, але його мати була. Відколи син уперше, ще півроку тому заговорив із нею про свій намір одружитися, Трансіто Аріса вжила заходів, щоб узяти внайми весь будинок, який вони досі поділяли з двома іншими родинами. У тій двоповерховій споруді XVII століття за часів іспанського панування була тютюнова крамниця. Тепер її господарі розорились і, не маючи за що вести торгівлю, винаймали будівлю частинами. Одна така частина — раніше саме там торгували тютюновими виробами, — виходила на вулицю, друга, де колись була фабрика, — на вимощене кругляками патіо, а велику стодолу нинішні пожилці використовували спільно: у ній прали та вивішували сушити білизну. Трансіто Аріса займала першу частину, найзручнішу й найкраще збережену, хоч і найменшу. У залі, де колись продавали тютюн та сигари, нині була галантерейна крамниця з великими дверима, а в сусідньому приміщенні колишнього складу, куди повітря проникало тільки крізь слухове віконце, тепер спала Трансіто Аріса. За крамницею було ще одне приміщення — половина зали,

відокремлена дерев'яною перегородкою. Там стояв стіл із чотирма стільцями, що правив і за обідній, і за письмовий, і саме в тій кімнаті Флорентіно Аріса підвішував свій гамак, коли світанок не захоплював його за писанням чергового листа. То була оселя цілком придатна для двох, але для третього місця там уже було замало, а надто для панночки з коледжу Явлення Богородиці, чий батько відбудував зруйнований палац так, що він став наче новісінький, тоді як родини із сімома титулами лягали спати, тремтячи, щоб дах їхнього старовинного особняка вночі не завалився їм на голову. Отож Трансіто Аріса домовилася з власником будинку, і той дозволив їй зайняти також галерею патіо за умови, що протягом п'яти років вона підтримуватиме дім у добром стані.

А гроші на це діло Трансіто Аріса мала. Окрім прибутків із торгівлі галантерейними виробами та ганчір'ям на корпію, яких вистачало на їхнє скромне життя, вона значно примножила свої заощадження, даючи позички клієнтам із нової сором'язливої бідноти, які погоджувалися на високі відсотки Трансіто Аріси в обмін на її мовчанку. Не раз біля галантерейної крамнички виходили з карет дами, схожі на королев, без компаньйонки та недоречних лаксів, і, вдаючи, ніби збираються купити голландські мережива або позументи з торочками, віддавали в заставу, потай схлипуючи, останню сухозлітку свого втраченого раю. Трансіто Аріса визволяла їх зі скрути, виявляючи таку пошану до їхнього вельможного походження, що багато хто йшов від неї, більше втішений шанобливим обходженням, аніж її послугами. Менше ніж за десять років цієї діяльності вона вже знала, як свої, коштовності, що не раз викуповувалися їй знову, зі слізьми на очах, заставлялися, а прибутки, перетворені на карбовану золоту монету, були закопані під ліжком у глечичку. Коли син повідомив про своє бажання одружитися, Трансіто Аріса підбила рахунки і з'ясувала, що має змогу не тільки протягом п'яти років давати лад чужому будинкові, а й що, виявляючи ту саму ділову заповзятливість і маючи трохи більше щастя, зможе ще до смерті придбати дім у повну власність для дванадцяти онуків, яких мріяла мати. Флорентіно Арісу тим часом призначили першим заступником начальника телеграфу, і Лотаріо Тугут мав намір поставити його на чолі контори, коли сам стане директором школи телеграфістів, яку мали відкрити вже наступного року.

Отож практичні питання майбутнього шлюбу були успішно розв'язані. Втім, з обачності, Трансіто Аріса визнала за доцільне

поставити дві умови. Перша: з'ясувати, хто ж він насправді, той Лоренсо Даса, чия вимова не лишала найменшого сумніву щодо його походження, але про те, хто він і за що живе, ніхто не мав виразного уявлення. Друга: щоб заручини тривали довго і молодята добре взнали одне одного через ближчі взаємини, не переступаючи певної межі, аж поки остаточно переконаються в тривкості своїх почуттів. Вона запропонувала почекаати, доки закінчиться війна. Флорентіно Аріса погодився також, що слід тримати все в цілковитій таємниці, — і визнавши за слушні доводи матері, і внаслідок притаманної йому стриманості характеру. Погодився він і на те, що з одруженням квапитися не слід, хоча сам термін здався йому нереальним, адже за півстоліття незалежності країна не знала жодного дня громадянського миру.

— Ми постаріємо, так і не дочекавшись кінця війни, — сказав він.

Його хрещений батько, гомеопат, що випадково взяв участь у розмові, висловив думку, що зважати на ці війни не слід. Це, мовляв, звичайні собі бійки між бідаками, яких поганяють, наче волів, багаті землевласники, та босими солдатами, що їх жене під кулі уряд.

— Воюють у лісах, — сказав він. — Відколи я себе пам'ятаю, в містах нас убивають не пострілами, а декретами.

Хай там як, а в написаних протягом наступного тижня листах були з'ясовані усі подробиці заручин. За порадою тітки Ферміна Даса погодилася на дворічний термін, протягом якого вона мала тримати їхню домовленість у таємниці, й запропонувала, щоб Флорентіно Аріса попросив її руки, коли вона вже закінчить середню школу, під час різдвяних вакацій. Десь пізніше вони обміркують, як оголосити про їхню угоду, — це залежатиме від того, коли їй пощастить домогтися дозволу батька. А тим часом обоє й далі писали одне одному з тим самим запалом і так само часто, але без колишнього відчуття тривоги, й помалу в листах почала з'являтися фамільярність, так ніби вони вже стали подружжям. Ніщо не порушувало їхніх мрій.

Життя Флорентіно Аріси змінилося. Увзаємнене кохання надало йому впевненості та сили, яких він ніколи не знав, і він досяг таких успіхів у роботі, що Лотаріо Тугут легко домігся його затвердження своїм заступником і компаньйоном. На той час проект відкриття школи телеграфістів зазнав краху, і весь свій вільний час німець присвячував єдиному, що справді його цікавило, — ходив у порт, грав там на акордеоні й пив пиво з матросами, а закінчував вечір у

вже відомому нам готелі. Збігло багато часу, перш ніж Флорентіно Аріса збагнув: вплив Лотаріо Тугута в тій оселі втіхи пояснювався тим, що він зрештою став господарем закладу й імпресаріо портівих «пташок». Він скупляв усе це поступово, на свої багаторічні заощадження, але від його імені завжди виступав кволий і сліпий на одне око чоловічок із головою-щіткою і такою лагідною вдачею, що ніхто не розумів, як із нього міг бути такий добрий управитель. Але добрий управитель з нього був. Принаймні так здавалося Флорентіно Арісі. Якось управитель — хоча Флорентіно про те й не просив — сказав, що в готелі йому надається постійний номер і не тільки для того, щоб він мав змогу розв'язувати проблеми «нижче живота», а й для того, щоб був у нього власний куточок для читання та писання любовних листів. Отож, поки минали нескінченні місяці, наближаючи формальне оголошення заручин, він більше часу проводив там, аніж у конторі та вдома, і були тижні, коли Трансіто Аріса бачила його лише в ті хвилини, коли він приходив перевдягтися.

Його жага до читання стала невоситимою. Навчивши сина читати, Трансіто Аріса купувала йому ілюстровані книжки північноамериканських авторів, що продавались як казки для дітей, але насправді були надто гидкі й жорстокі навіть для дорослих. Уже в п'ять років Флорентіно Аріса міг декламувати їх напам'ять, робив він це і на уроках, і на шкільних вечірках, але близьке знайомство з тими книжками не розвіювало його жах перед ними. Навпаки, загострювало. Отож коли він приохотився до поезії, то наче потрапив у тиху заводь. Ще й не змужнівши, він уже поглинув усі томи «Народної бібліотеки», які тільки вийшли в світ, — Трансіто Аріса купувала їх у різних книгарів, у крамничках під Порталом писарів, а друкували в тих томах усіх без винятку — від Гомера до найнікчемнішого з місцевих поетів. Але Флорентіно Аріса не бачив між ними різниці: виходив черговий том, і він зразу прочитував його, наче скоряючись фатальному вироку долі, але за багато років так ніколи й не з'ясував, що ж погане, а що гарне в усьому тому, що він прочитав. Очевидним для нього було тільки одне: з-поміж прози та віршів він віддавав перевагу віршам, а серед віршів найдужче полюбляв ті, в яких ішлося про кохання. За другим разом він уже знав їх напам'ять, хоч і не ставив собі цієї мети, і тим легше вони йому давалися, чим чіткіший мали розмір та риму і чим сентиментальнішими та журливішими були.

З цього джерела і черпав Флорентіно Аріса натхнення для своїх перших листів до Ферміні Даси, в яких з'являлися цілі уривки — й анітрохи не переварені! — з іспанських романтиків. У такий спосіб він писав довго, аж поки життя змусило його звернутися до більш земних справ, аніж сердечні муки. Уже в ті часи він приохотився до сльозливих романів, друкованих із продовженням у газетах, та до іншої, ще низькопробнішої прози. Він навчився плакати разом з матір'ю, читаючи місцевих поетів, чиї витвори, в брошурках за два сентаво, продавали на майданах та в під'їздах будинків, — і водночас міг продекламувати напам'ять найвишуканіші твори з іспанської поезії Золотого віку. А взагалі читав усе, що трапляло йому до рук, читав у тому порядку, в якому воно до нього надходило, і ця звичка була така сильна, що вже через багато часу після тих суворих років першого кохання, коли він уже був немолодий, Флорентіно Аріса визнав за потрібне прочитати, від першої сторінки до останньої, усі двадцять томів «Скарбниці для юних», повний набір класиків видавництва Гарньє в перекладі на іспанську мову та найлегші твори з друкованих Вісенте Бласко Ібаньєсом у серії «Прометео».

Звичайно, що його розваги в портовому готелі не зводилися тільки до читання книжок та складання гарячкових листів, тутешнє життя також утаємничило його у секрети пристрастей, які не знали любові. Життя в цьому закладі починалося після полудня, коли його педрути «пташки» прокидалися і починали розгулювати по будинку в чім мати спородила, отож, коли Флорентіно Аріса приходив сюди після служби, він потрапляв до палацу, населеного голісінькими німфами, які крикливо обговорювали міські таємниці, відомі з довірчих зізнань самих-таки героїв тих пригод. Багато з дівчат виставляли у своїй наготі сліди минулого: шрами на животі від ударів кинджалом, зірчасті цятки від куль, рубці від пестливих доторків ножа, грубі шви після кесаревих розтинів, зроблених, мабуть, сокирою різника. Деяким приводили на день їхніх малих дітей — нещасливі плоди пережитих у юні роки розчарувань та необачних вчинків, і дівчата роздягали малюків, як тільки ті заходили, щоб не почувалися чужими в цьому раю наготи. Кожна сама готувала собі обід, і ніхто не харчувався ліпше, ніж Флорентіно Аріса, бо всі його припрошували і він мав змогу їсти в тієї, яка сьогодні зготувала найсмачнішу страву. То було щоденне свято, і тривало воно до вечора, коли голі «пташки», співаючи, прямували до ванних, позичали одна в одної мило, зубну щітку, ножиці, підрізали одна одній

волосся, вбиралися в одержу, якою щодня мінялися між собою, розмальовували себе, як моторошні клоунеси, і виходили полкувати на першу нічну здобич. Від цього моменту життя в готелі ставало безособним, позбавленим усього людського, й брати в ньому участь можна було тільки заплативши гроші.

Відколи Флорентіно Аріса зазнайомився із Ферміною Дасою, ніде він не почувався краще, ніж тут, бо лише тут рятувався він від самотності. З плином часу він домігся й більшого: тільки тут йому щастило уявити собі, що він з нею. Можливо, зі схожих міркувань у тому ж таки готелі оселилася одна жінка, вже не першої молодості, елегантна, з красивим, посрібленим сивиною волоссям. Вона не долучалася до стихійного життя голих краль, і ті ставилися до неї з побожною шанобливістю. Ще в юності її завіз сюди надто ранній коханець і, покористувавшись нею, покинув тут напризволяще. Та, незважаючи на своє тавро, їй пощастило вдало вийти заміж. А коли, уже в літах, вона залишилася вдовою, двоє синів і три дочки сперечалися за честь оселити її в себе, та ніде не було їй так привільно, як у цьому готелі з його лагідними повіями. Тутешній номер був єдиним житлом, яке вона мала, і це відразу поріднило її з Флорентіно Арісою, про кого вона казала, що йому судилося стати знаменитим на цілий світ ученим, бо він здатен збагачувати свій дух читанням у раю похоті. Флорентіно Аріса, зі свого боку, вельми прихилився до неї, не раз ходив на базар носити їй покупки й не одне надвечір'я провів у розмовах з нею. Він вважав її за жінку, добре обізнану в справах кохання, бо вона багато чого пояснила йому в його пристрасті, водночас не вимагаючи, щоб він відкрив їй свою таємницю.

Якщо, не будучи певним у коханні Ферміни Даси, він не піддався стільком спокусам — а вони ж були на відстані простягнутої руки! — то тим менше збирався він піддаватися їм тепер, коли кохана дівчина стала його офіційною нареченою. Отож Флорентіно Аріса жив разом з дівчатами, поділяв їхні радощі та страждання, але ні йому, ні їм не спадало на думку переступити за цю межу. Одна несподівана подія довела незламність його рішучості. Якось о шостій вечора, коли дівчата вдягалися, готуючись приймати нічних клієнтів, до його кімнати увійшла прибиральниця поверху, жінка молода, але змарніла й виснажена, схожа на вдягнену покутницю в райській оселі голих. Він зустрічався з нею щодня, проте не помічав її: вона ходила по номерах із мітлою, з цебром для покидьків та спеціальною ганчіркою для підбирання з підлоги використаних презервативів.

Вона увійшла до комірчини, де Флорентіно Аріса, як завжди, читав, і, як звичайно, стала підмітати тихенько, щоб не потурбувати його. Аж раптом вона підступила впритул до ліжка, і він відчув, як тепла й ніжна рука торкнулася його живота, потім ковзнула вниз, відчув, як вона знайшла те, що шукала, і стала розстібати йому гудзики, дихаючи уривчасто й хрипко. Він удав, ніби читає, та зрештою не міг прикидатися далі й вигнувсь всім тілом, ухиляючись від її пальців.

Вона злякалася, бо коли її брали на роботу прибиральницею, то поставили за першу умову, щоб вона не робила спроб зваблювати клієнтів. Їй могли б цього й не казати, бо вона була з тих жінок, які дотримувалися думки, що проституція — це злягання з незнайомцями, а не злягання за гроші. У неї було двоє дітей, кожне від іншого чоловіка, і не можна сказати, що вона стала жертвою випадкових пригод, — просто їй не пощастило полюбити такого, який би повернувся до неї після третього разу. Доти вона не знала нагальних потреб, схильна за своєю вдачею сподіватись і не зневірюватись, але атмосфера цього дому похитнула її доброчесність. Вона з'являлася на роботу о шостій вечора і цілу ніч ходила з номера в номер, підмітаючи всюди кількима помахами мітли, підбираючи використані презервативи, змінюючи простирадла. Важко навіть уявити собі, скільки всіляких речей залишали чоловіки після кохання. Залишали блювотиння і сльози, що здавалося їй зрозумілим, але також і безліч загадкових слідів інтимної близькості: калюжки крові, кавалки екскрементів, скляні очі, золоті годинники, вставні щелепи, медальйони з пасмами золотавого волосся, листи любовні, листи ділові, листи співчуття — листи на всі можливі теми. Дехто повертався по забуті речі, але більшість так і лишалися тут, і Лотаріо Тутут зберігав їх під замком, плекаючи думку, що рано чи пізно цей занедбаний палац з його тисячами забутих особистих речей стане музеєм кохання.

Праця прибиральниці була важка й погано оплачувана, але вона виконувала її добре. Та не могла вона спокійно слухати схлипування, зойки, скрегіт матрацних пружин, бо все це осідало їй у крові, розбуджуючи там палку і болісну жагу, отождудосвіта вона аж тремтіла від непереборного жадання злягтися з першим-ліпшим жебраком, який стрінеться їй на вулиці, або із заблукалим п'яницею, що зглянеться на її потребу без будь-яких вимог чи розпитувань. Поява такого хлопця, як Флорентіно Аріса, молодого й цнотливого, була для неї дарунком неба, бо з першого погляду вона збагнула, що він теж

палко потребує кохання — як і вона. Та Флорентіно Аріса лишився нечутливий до її спонук. Він зберігав незаймаєність для Ферміни Даси, і не було на світі такої сили, яка похитнула б його рішучість.

Отак текло його життя, і лишалося вже тільки чотири місяці до дати, призначеної для формального оголошення заручин, коли о сьомій ранку в телеграфній конторі з'явився Лоренсо Даса й запитав Флорентіно Арісу. А що той іще не прийшов, то він сів на лавку й чекав його до десяти хвилин на дев'яту, перевдягаючи з пальця на палець важкий золотий перстень із благородним опалом, а коли побачив того, кого чекав, то впізнав його відразу як службовця телеграфу й узяв під лікоть.

— Ходімо зі мною, хлопче, — сказав він. — Нам треба поговорити хвилин п'ять, як чоловік із чоловіком.

Зелений, як мрець, Флорентіно Аріса дозволив себе повести. Він був не готовий до цієї зустрічі, бо Ферміна Даса не мала нагоди і не знайшла способу його попередити. А сталося те, що минулої суботи сестра Франка де Люс, директриса коледжу Явлення Богородиці, зайшла на урок вступу до космогонії і, скрадаючись, мов змія, та зазираючи через плечі учениць, виявила, що Ферміна Даса тільки вдавала, ніби занотовує слова вчителя, а насправді писала любовного листа. Згідно з правилами коледжу, за таку провину карали виключенням. Шкільне начальство негайно викликало Лоренсо Дасу, і тут він відкрив, що його залізний режим дав широку тріщину. Ферміна Даса, з притаманною їй від народження твердістю духу, зізналася, що справді писала листа, але відмовилася назвати ім'я свого таємного нареченого і перед начальством, і перед трибуналом ордену, який, з огляду на таке зухвальство, негайно схвалив постанову про виключення. Проте батько влаштував трус у спальні, яка досі була недоторканим святилищем, і між подвійним дном скрині знайшов грубі паки листів, зібраних за три роки і бережених з не меншою любов'ю, ніж Флорентіно Аріса їх писав. Підпис був цілком розбірливий, проте Лоренсо Даса так і не зміг повірити, ні тоді, ні згодом, що дочка нічого не знала про свого таємного нареченого, крім того, що він працює на телеграфі й любить грати на скрипці.

Перекоаний, що такі складні взаємини були б неможливі, якби не співучасть сестри, він не дав їй навіть нагоди попросити пробачення, а без зайвих розмов посадив її на шхуну рейсом до Сан-Хуан-де-ла-Сьєнаги. Ферміна Даса навіки зберегла тяжкий спогад про той вечір, коли попросилася з тіткою біля воріт дому, — Есколастіка,

худа й посіріла, трусилась від лихоманки під своєю темною рясою, а потім пішла і зникла у мряці за деревами парку з єдиним, що в неї лишилося: клумаком із пожитками самітної жінки та зав'язаними в хустинку й затиснутими в кулаці грішми, яких їй мало вистачити на місяць життя. Як тільки Ферміна Даса визволилася з-під батькової влади, вона стала шукати тітку по всіх провінціях Карібського узбережжя, розпитувала про неї у всіх і в кожного, та не знайшла жодного сліду, і тільки років через тридцять по тих пошуках отримала листа, який ішов до неї дуже довго й побував у багатьох руках, і в тому листі повідомлялося, що тітка померла, доживши мало не до ста років, у притулку для вбогих «Свята вода». Лоренсо Даса не сподівався, що дочка так гнівно осудить несправедливу кару, жертвою якої стала тітка Есколастіка, але Ферміна завжди ставилась до неї як до матері, майже не пам'ятаючи власної. Вона зачинилася на засув у спальні, відмовлялася від їжі й питва, а коли нарешті батько домігся, щоб дочка відчинила, — спершу погрозами, а потім удаваними благаннями, крізь які проривався погано притлумлений гнів, — то побачив перед собою не п'ятнадцятирічну дівчинку, а поранену пантеру.

Лоренсо Даса спробував звабити дочку всіма можливими ульещеннями. Переконавав її, що любов у такому віці — це хизування. Спробував умовити по-доброму, щоб повернула листи тому, хто їх писав, і пішла в коледж благати прощення навколішках. Її дав слово честі, що перший допоможе їй знайти щастя з претендентом, гідним її руки. Але то було однаково, що розмовляти з мерцем. Зазнавши повної поразки, Лоренсо Даса утратив голову й у понеділок під час обіду зірвався, та поки він давився лайкою і прокляттями, мало не луснувши з люті, вона — без награного драматизму, але твердою рукою — приставила собі до горла різницького ножа, і він не зміг витримати погляду її очей, в яких застиг журний подив. Саме тоді він вирішив ризикнути на п'ятихвилинну чоловічу розмову з нікчемним нахабою, якого він, здається, і не бачив ніколи, але який так невчасно вдерся в його життя. Тільки за звичкою, виходячи, Лоренсо Даса прихопив револьвера, але з обачності заховав його під сорочку.

Серце у Флорентіно Аріси нестямно калатало, поки Лоренсо Даса вів його за лікоть через Соборну площу, через галерею під арками до кафе «Парафіяльне» і там запросив сісти на терасі. Інших відвідувачів о цій годині в кафе не було, і чорношкіра матрона мила плити величезної зали з потрісканими й запилюженими шибками

вітражів, а стільці ще були викладені догори ногами на мармурові столи. Флорентіно Аріса часто бачив, як Лоренсо Даса грав тут у карти і пив бочкове вино в товаристві астурійців з громадського ринку, що не раз влаштовували галасливі бійки з приводу інших війн, які теж потрапили до історії, але були не наші. Усвідомлюючи фаталізм кохання, Флорентіно Аріса не раз запитував себе, якою буде та зустріч, що рано чи пізно повинна відбутися між ними, зустріч, якій жодна людська сила не могла перешкодити, бо вона споконвіку була записана на скрижальх долі. Флорентіно Аріса уявляв цю зустріч як нерівний поєдинок, і не тільки тому, що Ферміна Даса писала йому в листах про шалену вдачу батька. Бо він і сам помітив: очі в Лоренсо Даси здавалися лютими навіть тоді, коли він реготав, сидючи за картярським столом. Усім своїм виглядом він наче втілював первісну брутальність: непристойно велике черево, розв'язна мова, бакенбарди лукавого шахрая, грубі руки з опаловим перснем, що розчавлював безіменний палець. Єдиною його привабливою рисою була пружна, як і в дочки, оленяча хода — Флорентіно Аріса зауважив це з першого погляду. Втім, коли Лоренсо Даса показав йому на стілець і запросив сідати, він не здався Флорентіно Арісі аж надто розгніваним, а коли ще й запропонував йому чарку ганусівки, серце в нещасливого закоханого забилося спокійніше. Флорентіно Аріса ніколи не вживав таких міцних трунків о восьмій ранку, проте взяв чарку з вдячністю, бо таки потребував випити.

Лоренсо Даса і справді уклався в п'ять хвилин, щоб висловити свої міркування, і зробив це з такою видимою щирістю, аж Флорентіно Аріса розгубився. Мовляв, по смерті дружини він поставив собі за єдину мету зробити з дочки вельможну даму. Це була довга й непевна дорога для торговця мулами, що не знав грамоти і про кого, хай і безпідставно, по всій провінції Сан-Хуан-де-ла-Сьєнага розпустили чутку, ніби він конокрад. Лоренсо Даса запалив сигару погонича мулів і поскаржився: «Лиха слава завдає людині більшої шкоди, аніж погане здоров'я». А справжня таємниця його багатства, провадив він, полягає в тому, що жоден з його мулів не трудився так тяжко і з такою наполегливістю, як він сам, ще в ті часи, коли шаленіли війни, коли світанок займався над попелищами сіл та міст і витолоченими полями. Хоча донька ніколи не здогадувалась, яку долю їй визначено, вона все робила, як його переконана спільниця. Була кмітлива і старанна до такої міри, що навчила батька читати,

як тільки навчилася сама, і вже у дванадцять років так добре розуміла життя, що змогла б цілком узяти на себе господарювання в домі, обходячись без тітки Есколастіки. «Це мій золотий мул», — сказав Лоренсо Даса, зітхнувши. Коли дочка закінчила початкову школу з п'ятірками з усіх предметів і її успіхи було відзначено похвальним відгуком на заключному врочистому вечорі, він зрозумів, що провінція Сан-Хуан-де-ла-Сьєнага замала для його шанолілюбних мрій. І тоді він продав свої землі та худобу і з новими силами та сімдесятьма тисячами золотих песо переселився в це місто руїн, чия слава давно поточена міллю, але гарна й вихована на старосвітський манір жінка ще має нагоду народитися тут заново, завдяки вигідному одруженню. Несподівана поява Флорентіно Аріси стала непередбаченою перешкодою на шляху цього вистражданого задуму.

— Отож я прийшов до вас із великим проханням, — сказав Лоренсо Даса. Він умочив сигару в ганусівку, затаївся нею без диму і закінчив похмурим голосом: — Зійдіть нам з дороги.

Флорентіно Аріса слухав співрозмовника, відсorbуючи ганусівку, і був надто захоплений розповіддю про минуле Ферміни Даси, отож навіть не замислився, що ж він скаже, коли настане його черга. Та коли вона настала, він одразу збагнув: від того, що він скаже, залежатиме його подальша доля.

— А з нею ви говорили? — запитав він.

— Це вас не стосується, — відповів Лоренсо Даса.

— Запитайте в неї, — сказав Флорентіно Аріса, — бо мені здається, що вирішувати має вона.

— Аж ніяк, — заперечив Лоренсо Даса. — Це справа чоловіча й залагоджується між чоловіками.

В його голосі зазвучали нотки погрози, й один з відвідувачів за сусіднім столом озирнувся на них. Флорентіно Аріса заговорив тихіше, але з усією рішучістю, на яку був здатний:

— Хай там що, а я не можу дати відповідь, не знаючи її думки. Це була б зрада.

Тоді Лоренсо Даса відкинувся назад на стільці; повіки в нього почервоніли і зволожились, а ліве око обернулося в орбіті й тепер дивилося кудись убік. Він теж стихив голос і сказав:

— Мені нічого не вартує всадити вам кулю в лоб.

Флорентіно Аріса відчув, як десь у його нутрі заклекотіла холодна піна. Але голос у нього не затремтів, бо він раптом відчув, що його осяяло Духом Святим.

— Стріляйте, — сказав, притуляючи руку до серця. — Нема більшої слави, як померти задля кохання.

Лоренсо Даса був змушений повернутись боком, як ото роблять папуги, щоб націлити на співрозмовника своє скошене око. Він не так вимовив три слова, як, здавалося, виплюнув їх, склад за складом:

— Сто-су-чий-ти-син!..

На тому ж таки тижні він повіз дочку в подорож забуття. Не став їй нічого пояснювати, а тільки вбіг до спальні й наказав, щоб пакувала речі. На його вусах біліла піна наново розбурханої люті, перемішана з жованим тютюном. Ферміна Даса запитала, куди вони їдуть, і він відповів:

— На той світ — по смерть!

Налякана цими словами, що прозвучали як дуже близькі до істини, вона спробувала чинити йому опір з мужністю перших днів, але він скинув пояс із масивною мідною пряжкою, затис його в руці й ляснув ним по столі — той виляск прогрімів у домі, мов рушничний постріл. Ферміна Даса дуже добре знала, до якої міри здатна протистояти батькові, отож вона мовчки згорнула дві мати та гамак і склала у дві великі скрині весь свій одяг, переконана, що це буде подорож без вороття. Перш ніж одягтися, вона зачинилась у ванній і написала Флорентіно Арісі короткого прощального листа на аркуші, вирваному із зшитка туалетного паперу. Потім садовими ножицями обрізала свою косу по саму потилицю, поклала в оксамитовий футляр, гаптований золотою ниткою, і послала разом з листом.

То була божевільна подорож. Спочатку цілих одинадцять діб вони мандрували з валкою андських погоничів, їхали верхи на мулах по карнизах Сьєрра-Невади, де їх нещадно палило оголене сонце або люто періщили навскісні жовтневі дощі, а дихання застрягало в горлі від постійних випарів, що клубочилися з проваль, присипляли та огортали млістю. На третій день переходу один мул, ошалівши від жигання гедзів, зірвався в безодню разом з вершником і потяг за собою усю весь цут, і зойк людини та семи зв'язаних між собою худобин, відбиваючись від урвищ і стрімчаків, не змовкав ще кілька годин після нещастя і ще кілька років по тому відлунював у вухах Ферміни Даси. Весь її багаж полетів у провалля з мулами, але протягом тієї миті, що розтяглася на кілька сторіч, поки тривало падіння і поки не завмер у безодні моторошний людський крик, вона не думала ані про безталанного погонича, ані про бідолашних тварин, а тільки гірко жалкувала, що її власний мул не був прив'язаний до тієї валки.

Доти їй не доводилось їздити верхи, але жах і незліченні труднощі мандрівки не здавалися б їй такими гіркими, коли б не певність, що вже ніколи не побачить вона Флорентіно Аріси, ніколи не знайде розради в його листах. Від самого початку подорожі вона жодним словом не озвалась до батька, і той був такий збентежений, що заговорював до неї тільки в найневідкладніших випадках або передавав їй розпорядження через погоничів. Іноді щастило натрапити на придорожню корчму, де їм подавали гірські страви, що їх Ферміна Даса відмовлялася їсти, і де вони спали на парусинових ліжках, просякнутих запахами поту та гострим смородом сечі. Найчастіше, проте, доводилось ночувати просто неба в індіанських ранчеріях, таких собі таборах, збудованих обіч доріг, де в два ряди стояли стовпи, перекриті зверху пальмовим листям, і під тими дахами кожний подорожній міг заночувати до ранку. В таких місцях Ферміні Дасі ніяк не щастило заснути, вона пітніла від страху, наслухоючи, як у темряві вовтузяться подорожні, припинаючи до стовпів худобу та підвішуючи гамаки де тільки змога.

Надвечір, якщо вони приїздили першими, місце було просторе й тихе, але вдосвіта воно вже скидалося на ярмарковий майдан із хащами гамаків, підвішених у кілька ярусів, з горянами-араваками, які спали, присівши навпочіпки, з беканням припнутих кіз, з кукуріканням бойових півнів у клітках-кошиках, із мовчазним сапанням гірських собак, привчених не гавкати. Всі ці труднощі не були новиною для Лоренсо Даси, який половину свого життя торгував у цих краях, і часто стрічав удосвіта давніх приятелів. Але для дочки ця подорож здавалась нескінченною мукою. Сморід від тюків із соленою рибою, вкупі з ностальгійною втратою апетиту, кінець кінцем відучили її від звички їсти, і якщо вона не збожеволіла з розпачу, то тільки тому, що завжди знаходила розраду в спогадах про Флорентіно Арісу. Вона не сумнівалася в тому, що її завезли в країну забуття.

Іншим джерелом постійного страху була війна. Від самого початку подорожі точилися розмови про небезпеку наштовхнутися на якийсь із безлічі патрулів, що блукали повсюди, і погоничі навчили їх розпізнавати, до якого табору належать солдати, щоб поводитись відповідно. Нерідко їм стрічався загін верхівців під командою офіцера, який ловив рекрутів, накидаючи на них ласо, як на норовистих бичків. Змучена стількома тривогами, Ферміна Даса не думала про цю небезпеку, що здавалася скоріш легендою, аніж реальною

загрозою, аж поки однієї ночі патруль невідомої приналежності заарештував двох людей з їхньої валки й повісив обох на гілляці кампана за півліги від привалу. Лоренсо Даса не мав до тих двох ніякого стосунку, проте звелів зняти їх з дерева й поховати по-християнському в подяку Господові, що вберіг його від подібної долі. Бо для нього це могло скінчитися куди гірше. Вночі нападники розбудили його, штурхонувши дулом рушниці в живіт, і командир загону, вдягнутий у лахміття, з обличчям, розмальованим сажею, освітив його ліхтарем і спитав, кому він співчуває: лібералам чи консерваторам.

— Ні тим, ні тим, — відповів Лоренсо Даса. — Я іспанський підданий.

— Твоє щастя, — сказав командир і попрощався, піднісши догори руку: — Хай живе наш король!

Через два дні по тому вони спустилися на осяяну сонцем рівнину, де стояло веселе селище Вальєдупар. На подвір'ях билися півні, на розі вулиць грали акордеони, гасали вершники на породистих конях, тріскотіли ракети й бамкали дзвони. Споруджували штучний замок, обліплений піротехнікою. Ферміна Даса навіть не помітила цих бурхливих веселощів. Вони оселилися в домі дядька Лісімако Санчеса, матиного брата, що виїхав їм назустріч по королівській дорозі на чолі галасливої кавалькади молодих родичів на найпородистіших конях у провінції і повів їх вулицями селища посеред тріскотняви фейерверка. Будинок стояв край головного майдану, біля церкви ще колоніальних часів, але кілька разів перебудованої, і скидався на факторію своїми просторими темними покоями та коридором, що пахнув гарячим тростиновим соком і виводив у великий фруктовий сад.

Як тільки вони спішилися біля стаень й увійшли в дім, де їх атакував цілий гурт незнайомих родичів, приязних, та неймовірно надокучливих, Ферміна Даса твердо вирішила, що більш нікого не любитиме на цьому світі, — їй пекли натерті сідлом місця, болів живіт, вона вмирала від безсоння і єдине, чого прагнула, — це знайти безлюдний і тихий куточок, щоб поплакати на самоті. Лише кухня Ільдебранда Санчеса, на два роки старша за Ферміну й наділена тим самим царським гонором, збагнула з першого погляду її стан, бо й сама згорала на вогні забороненого кохання. Увечері вона повела її в спальню, яку приготувала для них двох, і не могла повірити, що та лишилася жива з такими кривавими ранами на сідницях.

За допомогою своєї матері, жінки напрочуд лагідної і такої схожої на чоловіка, наче вони були близнята, Ільдебранда приготувала для Ферміні ванну, посадила її туди і, щоб не так пекло, приклала до кривавих саден компреси з арніки, а підвалини дому тим часом двигтіли від гуркоту фейерверкових вибухів.

Десь опівночі гості розійшлися, а громадське свято розпалося на кілька розрізнених вогнищ. Кузина Ільдебранда вдягла Ферміну в одну із своїх мадаполамових нічних сорочок, допомогла їй умотитися в ліжку з гладенькими чистими простирадлами та пуховими подушками, і тоді зненацька Ферміна Даса спізнала миттєве панічне відчуття щастя. Коли нарешті вони залишилися в спальні удвох, Ільдебранда зачинила двері на засув і з-під мати, якою було застелене її ліжко, дістала конверт із манільського паперу, позначений сургучевими емблемами національного телеграфу. Тільки-но Ферміна Даса побачила вираз радісного лукавства на обличчі кузини, як у пам'яті її серця зазвучала мрійна мелодія, напоена пахощами білих гарденій, — вона зірвала зубами сургучеву печатку і до світанку купалася в озері сліз одинадцяти довжелезних телеграм.

Потім вона довідалася про все. Перш ніж податись у подорож, Лоренсо Даса вчинив непростенну помилку: повідомив телеграфом шуряка Лісімако Санчеса, а той і собі розіслав телеграми своїй великій та заплутаній рідні, розкиданій по численних селищах і дорогах провінції. Отож Флорентіно Арісі не тільки вдалося в усіх подробицях з'ясувати маршрут подорожі, а й створити широку змову телеграфістів, які простежили слід Ферміні Даси аж до останнього привалу в ранчерії Кабо-де-ла-Вела. Це дало йому змогу підтримувати з нею постійний зв'язок, відколи вона прибула до Вальдупара, де пробула три місяці, і до самого кінцевого пункту подорожі, в Ріоачі, коли через півтора року Лоренсо Даса переконав себе, що дочка нарешті забула про свою примху, й вирішив повернутись додому. Навряд чи він усвідомлював, наскільки ослабла його пильність, бо всю його увагу відвертало приязне ставлення з боку шуряків, які через стільки років відмовилися від кастових упереджень і прийняли зятя з розкритими обіймами як свого. Хоча відвідини мали інше на меті, вони перетворилися на запізніле замирення. Річ у тім, що родина Ферміні Санчес чинила запеклий опір її одруженню з безрідним чужинцем, базікою та грубіяном, який волочився по всьому світі, торгуючи дикими мулами — надто просте діло, аби бути чистим. Лоренцо Даса цілився високо й обрав

собі найзавиднішу наречену в цьому краї, бо походила вона з дуже впливової родини — багатолюдного племені гордих жінок та лагідних і вразливих чоловіків, до божевілья схиблених на почутті честі. Втім, Ферміна Санчес затялась на своїй примсі зі сліпою впертістю закоханої, що її коханню ставлять перешкоди, і вийшла за Лоренсо Дасу всупереч усім, з таким поквалом і такою таємничістю, що виникло враження, ніби вона зважилася на це не з любові, а щоб покрити священним покривалом шлюбу якусь похибку молодості.

Відтоді минуло двадцять п'ять років, і Лоренсо Даса навіть не здогадувався, що в своїй непримиренності до любовного захоплення дочки підступно відтворює свою власну історію, і він бідкався про своє лихо перед тими самими шуряками, які колись повставали проти нього й так само обурювалися в розмовах з іншими родичами. Та, поки він бідкався і нарікав, дочка могла спокійно віддаватися мріям про своє кохання. Він кастрував бичків та приборкував диких мулів на щедрих землях своїх шуряків, а вона тим часом тішилася цілковитою волею, прогулюючись у цілому гурті кузин на чолі з Льдебрандою Санчес, найгарнішою і найприятнішою з них, чия безнадійна пристрасть до чоловіка на двадцять років старшого, що був одружений і мав дітей, знаходила собі вихід тільки в миттєвих, нишком кинутих поглядах.

Після тривалого перебування у Вальєдупарі вони вирушили в дальшу подорож по відрогах гірського кряжу, через квітучі луки та плоскогір'я з невимовно гарними краєвидами, і в кожному селі їх зустрічали, як і в першому, з музикою та вибухами петард, і були нові кузини, що поділяли її таємницю, та неодмінні послання у телеграфних конторах. Досить скоро Ферміна Даса зрозуміла, що день, коли вони приїхали до Вальєдупара, нічим не різнився від інших, що в цьому краї з його родючими землями люди щодня жили, як на свято. Гості спали там, де їх захоплювала ніч, і ліи, де їх наздоганяв голод, бо двері всіх будинків тут були відчинені, а в домі завжди висів напготові гамак і булькотів на вогнищі казан із м'ясною юшкою на випадок, якщо хтось приїде раніше, ніж надійде його телеграма, а так траплялося майже завжди. Льдебранда Санчес супроводила кузину протягом усієї подорожі, з веселою безтурботністю допомагаючи їй не заблукати в хащах родоводу й дістатися до свого першопочатку. Ферміна Даса розгледілася навколо, заспокоїлася, відчула, що в неї є близькі люди, що її охороняють, її легені сповнилися повітрям волі, до неї повернувся спокій, і їй знову

захотілося жити. Навіть в останні роки життя лукава пам'ять знову й знову повертала її до тужних спогадів про цю подорож.

Якось увечері вона повернулася з денної прогулянки, приголомшена відкриттям, що може бути щасливою не тільки без кохання, а й усупереч коханню. Це відкриття стривожило її, бо одна з кузин підслухала розмову своїх батьків із Лоренсо Дасою, в якій той висловив намір одружити дочку з єдиним спадкоємцем казкового багатства Клеофаса Москоте. Ферміна Даса знала того молодика. Бачила, як він гарцює по майданах на конях бездоганної породи, з розкішними попонами, схожими на покров церковного вітваря, й був він елегантний та спритний, а дивлячись на його прегарні вії, зітхали навіть дівчата з каменю, але вона порівняла його з Флорентіно Арісою, що в її спогадах сидів під мигдалевими деревами парку, нещасний і блідий, з книжкою віршів на колінах, і в її серці не промайнула навіть тінь сумніву.

Тими днями Ільдебранда Санчес віддавалася палким ілюзіям, після того як побувала у ворожки, чий дар ясновидіння вразив її. Налякана намірами батька, пішла до тієї пророчиці й Ферміна Даса. Карти повідомили, що їй судилося довге й щасливе подружнє життя, якому не видно в майбутньому жодної перешкоди, і це віщування повернуло їй спокій, бо вона й на думці не поклала, що така сприятлива доля може звести її з кимось іншим, а не з тим, кого вона кохала. Сповнившись цією певністю, вона зуміла цілком опанувати себе. Й десь відтоді телеграфне листування з Флорентіно Арісою перестало бути симфонією мрій та ілюзорних обіцянок і стало вельми практичним та частішим, ніж будь-коли. Вони призначили точні дати, обговорили як і що, запряглися кожне своїм життям, що одружаться, ні в кого не питаючись дозволу, де завгодно і як завгодно, зразу, тільки-но зустрінуться. Ферміна Даса так серйозно поставилася до цієї домовленості, що, коли одного вечора в селі Фонсека батько вперше дозволив їй піти на танці, їй здалося неприпустимим скористатися з цього дозволу без згоди свого нареченого.

Того вечора Флорентіно Аріса сидів у готелі веселих дівчат, граючи з Лотаріо Тугутом у карти, коли його повідомили про терміновий телеграфний виклик. То був телеграфіст із Фонсеки, що зумів з'єднати в один ланцюг сім проміжних станцій, аби Ферміна Даса запитала, чи дозволяє їй наречений піти на танці. Але, діставши

дозвіл, вона не вдовольнилася простою ствердною відповіддю, а зажадала доказу, що то справді Флорентіно Аріса вистукував ключем на протилежному кінці лінії. Більше здивований, ніж утішений, він передав фразу, по якій вона зразу його впізнала: «Це я, моя богине у вінку». Отож Ферміна Даса пішла на свої перші дорослі танці, повернувшись звідти аж о сьомій ранку, і мусила перевдягатися похапцем, щоб не спізнитися на заутреню. На той час на дні скрині зібралось більше листів і телеграм, аніж колись знайшов у неї батько, і вона навчилася поводитись, як годиться заміжній жінці. Лоренсо Даса витлумачив ці зміни в поведінці дочки як доказ того, що відстань і час вилікували її від дівочих фантазій, але ніколи не заговорював з нею про свій намір видати її заміж, їхні взаємини стали ковзкими, позначеними тією офіційною стриманістю, яку вона нав'язала йому після вигнання тітки Есколастіки, і це зробило їхнє життя досить зручним, тим більше, що обоє по-своєму любили одне одного.

Саме в той час Флорентіно Аріса вирішив розповісти їй у своїх листах, що надумав підняти для неї з моря скарби затонулого іспанського галеона. Ця думка саянула йому, наче спалах натхнення, одного ясного вечора, коли море здавалося вкритим алюмінієвою плівкою — стільки одурманеної коров'яком риби плавало на поверхні. Усе птаство збуджено знялося в небо, побачивши таку силу-силенну харчу, й рибалки мусили відганяти чайок веслами, щоб захистити від їхньої жадібності свою багату заборонену здобич. Застосування коров'яку, що тільки присипляв риб, було заборонено законом ще від часів колонії, але всі рибалки Карібського узбережжя й далі робили це посеред білого дня, аж поки на зміну коров'якові прийшов динаміт. Однією з розваг Флорентіно Аріси в ті дні, коли Ферміна Даса подорожувала, було спостерігати з хвилеріза, як рибалки навантажують свої каюки величезними сітками із сонною рибою. А тим часом зграї дїтлахів, що плавали, мов акули, просили цікавих кидати у воду монети — і діставали їх з дна. Це були ті ж таки хлопчачки, які з тією самою метою впливали назустріч трансатлантичним лайнерам і про чие вміння пірнати стільки написано у хроніках морських подорожей від Латинської Америки до Сполучених Штатів і до Європи. Флорентіно Аріса знав їх, відколи себе пам'ятав, ще тоді, як не був закоханий, але раніше йому не спадало на думку, що вони змогли б і підняти на поверхню скарби затонулого галеона. Та коли йому це саянуло, то, почавши з наступної

неділі й аж до повернення Ферміни Даси — десь майже через рік, — він живився ще одним джерелом гарячкових мрій. Один з хлопчаків-плавців, на ім'я Евклідес, теж відразу захопився думкою про підводні дослідження, хоч вони не встигли поговорити й десяти хвилин. Флорентіно Аріса не відкрив йому істинної мети свого задуму, але дуже прискіпливо розпитав хлопця про його вміння водолаза та мореплавця. Він запитав у нього, чи той здатен пірнути на двадцять метрів углиб, і Евклідес відповів: «Так». Він запитав, чи той зумів би сам-один виїхати у відкрите море на рибальському каяку в штормову погоду, не маючи жодних приладів, крім власних чуттів, і Евклідес відповів: «Так». Запитав, чи той здатен знайти місце, яке йому вкажуть, за шістнадцять морських миль на північний схід від головного острова архіпелагу Сотавенто, і Евклідес відповів: «Так». Запитав, чи він погодився б робити все це за таку ж поденну платню, яку давали йому рибалки за підмогу в їхньому ділі, й Евклідес відповів так само, тільки попросив доплачувати п'ять реалів, якщо працювати доведеться в неділю. Запитав, чи він уміє захищатися від акул, і Евклідес відповів, що так, бо він знає чаклунські закляття, якими їх відстрашують. Запитав, чи здатен він берегти таємницю, навіть під жорстокими тортурами в палаці самої найсвятішої інквізиції, і Евклідес теж відповів: «Так», — бо, зрештою, на жодне з подібних запитань він просто не міг відповісти «ні», причому вимовляв своє «так» із такою значущою поважністю, що не лишала найменшого місця для сумніву. Наприкінці він склав для роботодавця рахунок неминучих затрат: на оренду каяка, стернового весла та рибальської сіті, щоб ніхто не запідозрив істинної мети їхніх виправ у море; треба було подбати також про їство, запастись барильцем прісної води, олійною лампою, кількома лойовими свічками та роздобути мисливський ріг, щоб було як покликати на допомогу в разі потреби.

Років десь дванадцяти, меткий і кмітливий, з в'юнким тілом, яке, здавалося, могло б пролізти крізь вушко голки, Евклідес балакав, майже не вмовкаючи. Негода так обвітрила йому шкіру, що неможливо було вгадати її первісний колір, і через те його великі жовті очі здавались ще блискучішими. Флорентіно Аріса з першого погляду вирішив, що з нього буде бездоганний помічник в авантурі, де йшлося про таке багатство, і, не відкладаючи справу в довгий ящик, уже наступної неділі вони вийшли в море.

Відчалили від рибальської пристані вдосвіта з усіма необхідними припасами та в найкращому гуморі. Евклідес, майже голий, у

незмінній пов'язці на стегнах, і Флорентіно Аріса в скуртуку, в темному капелюсі, в лакованих черевиках, з поетичною краваткою-метеликом на шиї, з книжкою, щоб розважати себе під час довгої подорожі до островів. З першого ж таки дня він переконався, що з Евклідеса був не менш досвідчений мореплавець, ніж водолаз, і він виявив дивовижну обізнаність із природними явищами на морі та з розташуванням і походженням усякого залізяччя в затоці. З найнесподіванішими подробицями міг він розповісти історію кожного роз'їденого іржею корабельного кістяка, знав кожен буй, знав, звідки взялася та або та купа брухту, знав, скільки кілець було в ланцюзі, яким іспанці перекривали вхід до гавані. Запідозривши, що хлопець здогадується і про мету їхньої виправи, Флорентіно Аріса поставив йому кілька підступних запитань і переконався, що Евклідес не має найменшого уявлення про потоплений галеон.

Відколи у портовому готелі він уперше почув легенду про затонулий скарб, Флорентіно Аріса здобув чимало різних відомостей про галеони. Він з'ясував, що «Сан-Хосе» був не один на кораловому дні океану. Флагманський корабель материкового флоту, він прибув сюди десь після травня 1708 року з легендарних торгів у Портобелло, в Панамі, де узяв на борт частину своїх скарбів: триста скринь, наповнених сріблом з Перу та Веракруса, і сто десять скринь із перлами, зібраними та порахованими на острові Контадора. Протягом довгого місяця, поки він тут стояв, — а тоді щодня й щоночі відбувалося якесь народне гуляння, — повантажили й решту скарбів, призначених вирятувати з убогості Іспанське королівство: сто шістнадцять скринь, наповнених смарагдами з Мусо та Сомондоко і тридцять мільйонів золотими монетами.

Материковий флот мав не менш як дванадцять кораблів — і великих, і менших. Вийшов він із цього порту під охороною цілої французької ескадри, дуже добре озброєної, яка, проте, не змогла врятувати експедицію від влучних пострілів ескадри англійської, очолюваної адміралом Карлом Вейджером, котра чатувала на іспанські кораблі біля архіпелагу Сотавенто, на виході з затоки. Внаслідок того обстрілу на дно пішов не один «Сан-Хосе», хоча не лишилося точних документальних доказів того, скільки кораблів було потоплено, а скільком пощастило врятуватися від вогню англійців. Проте не було сумніву, що флагманський корабель пішов на дно чи не найпершим, з усією командою та капітаном, нерухомо застиглим на своєму містку, і що тільки він мав у трюмах дорогоцінний вантаж.

На старовинних морських картах Флорентіно Аріса знайшов шляхи, якими плавали тодішні галеони, і був певен, що знає місце, де лежить потоплений корабель. Вони вийшли з бухти між двома фортецями, що стояли на берегах Малої протоки, і через чотири години плавання увійшли у внутрішнє озеро архіпелагу, де на кораловому дні можна було голими руками збирати сонних лангустів. Повітря було таке розріджене, а море таке тихе й прозоре, що Флорентіно Арісі здалося, ніби він зовсім невагомий, як і його відображення на воді. Місце загибелі галеона було в кінці озера, за дві години плавання від головного острова.

Спалюваний гарячим сонцем у своєму жалобному костюмі, Флорентіно Аріса звелів Евклідесові пірнути на двадцять метрів углиб і принести будь-яку річ, що її знайде на дні. Вода була зовсім прозора, і він бачив, як хлопець пливе в глибині, наче темна акула, що сновигала між іншими акулами, голубими, які розминалися з нирцем, не нападаючи на нього. Потім він побачив, що Евклідес зник у хащах коралів, і, коли вже подумав, що тому забракло повітря, почув голос у себе за спиною. Евклідес стояв на дні з піднятими руками — вода була йому тільки по пояс. Отож вони подалися шукати більшої глибини, курсом весь час на північ, пливучи над млявими скатами, над полохливими кальмарами, над повитими сутінню кущами водоростей та коралів, аж поки Евклідес зрозумів, що вони тільки марнують час.

— Краще скажіть мені, що я маю шукати, бо інакше не уявляю собі, як я його знайду, — озвався він.

Та Флорентіно Аріса цього не сказав. Тоді Евклідес запропонував йому роздягтись і пірнути з ним, бодай для того, щоб побачити інше небо, сховане під водою, де квітують райські сади з коралових дерев. Але Флорентіно Аріса не вмів плавати — і ніколи не навчився, часто повторюючи, що Бог створив море, аби люди милувалися ним крізь вікно. Незабаром небо заволоклося хмарами, повітря стало холодне й вологе, і посутеніло так швидко, що їм довелося пливти на вогонь маяка, інакше вони не потрапили б у порт. Перед тим як увійти до затоки, вони побачили зовсім поряд трансатлантичний пароплав із Франції, весь освітлений, величезний і білий, за яким тяглися пахощі щойно зготовленого рагу та вареної цвітної капусти.

Так вони згаяли три неділі й, мабуть, згаяли б і всі наступні, якби Флорентіно Аріса не зважився відкрити Евклідесові свою таємницю. Тоді хлопець змінив увесь план пошуків, і вони стали плавати

вздодж старовинного фарватеру, по якому колись ходили галеони, — тобто майже на двадцять морських ліг¹ на схід від місця, обрахованого Флорентіно Арісою. Десь через два місяці пошуків, одного дощового дня, Евклідес не виринав на поверхню дуже довго, і за той час каяк віднесло вітром так далеко, що хлопцеві майже півгодини довелося пливати до судна, бо Флорентіно Аріса не зміг дати ради веслам. Коли нарешті Евклідес вибрався на борт човна, він дістав з рота і з тріумфом винагородженої наполегливості показав дві жіночі прикраси.

А тоді розповів такі дивовижні речі, що Флорентіно Аріса дав собі слово навчитися плавати і глибоко пірнати, аби тільки побачити те чудо на власні очі. Розповів Евклідес, що в тому місці, на глибині лише вісімнадцяти метрів, він побачив безліч старовинних вітрильників — вони стоять та лежать між кораблів, і годі порахувати, скільки ж їх там є, бо вони розкидані на такому широкому просторі, аж губляться з виду. А найдивовижніше те, розповів далі хлопець, що жодне зі старих суден, яких стільки стоїть на плаву в затоці, так добре не збереглося, як ті потоплені кораблі. Мовляв, там є кілька каравел з досі не пошкодженими вітрилами, а затонулі кораблі дуже добре видно, і здається, ніби вони пішли на дно, взявши із собою свій простір і час, отож там, у глибині, їх і тепер освітлює те саме сонце одинадцятої ранку, що стояло в небі у суботу 9 червня, коли вони затонули. Розповів Евклідес, захиляючись від надміру власної уяви, що найлегше йому було впізнати галеон «Сан-Хосе», бо назва чітко видніється на кормі, виписана золотими літерами, але цей корабель найдужче пошкоджений ядрами англійських гармат. Розповів, ніби всередині галеона він побачив восьминога, якому не менше ніж триста років віку, і його мацаки витикаються назовні крізь гарматні порти, але, мовляв, він так виріс, сидючи в корабельному камбузі, що визволити його звідти можна, хіба тільки розламавши судно. Розповів, що бачив, як на баку плаває тіло капітана в парадній формі, ну а він, Евклідес, хотів був спуститися в трюми, де лежать скарби, та на це йому вже не вистачило повітря в легенях. А ось і докази: смарагдова сережка та медаль Богородиці з роз'їденим селітрою ланцюжком.

Отоді Флорентіно Аріса уперше й згадав про свої пошуки скарбів у листі до Ферміні Даси, якого послав у Фонсеку незадовго до її

¹ Одна морська ліга дорівнює трьом морським милям (приблизно 5555 метрів).

повернення. Історія затонулого галеона була їй відома, бо вона часто чула про це від батька, який змарнував чимало часу й грошей, намагаючись переконати фірму німецьких водолазів, щоб ті з ним до спілки підняли з морського дна затонулий скарб. Він би не відмовився від цього задуму, але кілька вчених з Історичної академії переконали його, що легенду про затонулий галеон вигадав котрийсь із хапуг віце-королів, у такий спосіб прибравши до рук гроші, які належали іспанській короні. В усякому разі Ферміна Даса знала, що галеон лежить на глибині двісті метрів, де жодній людині незмога до нього дістатись, а не за двадцять метрів від поверхні, як вважав Флорентіно Аріса. Але вона так призвичаїлася до його поетичних перебільшень, що й авантюру з галеоном сприйняла як одну з найкращих вигадок у цьому дусі. Та коли вона стала отримувати й інші листи, написані не менш серйозно, ніж його запевнення в коханні, і сповнені ще фантастичніших подробиць, вона мусила звірити Ільдебранді свої побоювання, чи, бува, уведений в оману наречений не схибнувся з розуму.

Тими днями Евклідес підняв на поверхню стільки доказів своєї легенди, що йшлося вже не про збирання сережок та перснів, розсипаних між коралами, а про заснування великої компанії з метою обстежити півсотні затонулих кораблів та підняти на поверхню казкові багатства, сховані в їхніх трюмах. Тоді й сталося те, що рано чи пізно мало статися: щоб довести свою авантюру до щасливого кінця, Флорентіно Аріса попросив допомоги в матері. А їй досить було поспробувати на зуб метал прикрас і поглянути проти світла на прозорі камінчики, як вона зразу збагнула: хтось зловживає наївністю її сина. Евклідес навколішках запрягся Флорентіно Арісі, що в його розповідях не було ошуканства, але наступної неділі він не з'явився на пристані, і більш ніде й ніколи Флорентіно Аріса його не зустрів.

Єдиним набутком для Флорентіно Аріси від тих невдалих пошуків був притулок від знегод кохання, який він знайшов на маяку. Вони з Евклідесом дістались аж туди в човні одного вечора, коли їх захопила буря у відкритому морі, й відтоді Флорентіно Аріса узяв собі за звичку вечорами ходити на маяк і гомоніти з доглядачем про безліч земних та морських дивовиж, які той знав. Це стало початком дружби, що пережила багато перемін у світі. Флорентіно Аріса навчився підтримувати світло (спочатку там палили дрова, потім — нафту, і лиш потім з'явилася електрична енергія). Навчився

спрямовувати його куди слід та підсилювати за допомогою системи дзеркал, а іноді, коли доглядач маяка не міг виконувати свої обов'язки, Флорентіно Аріса залишався там на цілу ніч, спостерігаючи за морем з вершини вежі. Він навчився впізнавати кораблі по гудках, по розміру світляних плям їхніх далеких прожекторів і часом мав таке враження, ніби щось від них передається йому по променях маяка.

Удень він знаходив собі розраду в іншому — а надто по неділях. У кварталі Віце-Королів, де жили багатії Старого міста, жіночий пляж був відгороджений від чоловічого цегляним муром: один праворуч, другий — ліворуч від маяка. Отож доглядач установив підзорну трубу, в яку за плату в один сентаво можна було спостерігати жіночий пляж. Та хоч панночки зі світського товариства і не знали, що на них дивляться, вони все одно показувалися в найкращому вигляді, розгулюючи не тільки в купальних костюмах із пишними шльярками, що ховали тіло майже так само, як і вуличний одяг, а й у черевичках та капелюшках, — хоч були, правда, менш привабливими. З берега стежили за дівчатами матері, сидючи під гарячим сонцем у плетених кріслах-гойдалках у тих самих сукнях, капелюхах із перами та під тими самими парасольками, з якими ходили до церкви, і пильнуючи, щоб чоловіки із сусіднього пляжу не звабили їхніх чад десь під водою.

Отож у підзорну трубу годі було побачити щось більше або щось збудливіше, ніж, скажімо, на вулиці, проте щонеділі під маяком збирався цілий гурт клієнтів, які купували собі право зазирнути в «телескоп» задля простої втіхи скуштувати заборонених яблук із чужого саду.

Флорентіно Аріса був одним з них радше від нудьги, ніж задля втіхи, і, власне, зовсім не через цю додаткову розвагу став він добрим приятелем маякового доглядача. Справжньою причиною було те, що коли Ферміна Даса йому відмовила і він, прагнучи знайти їй заміну, захворів на лихоманку випадкових кохань, у жодному іншому місці не прожив він таких щасливих годин, ніде не знайшов більшої розради в своєму горі, як тут, на маяку. Це був його улюблений притулок. Він так любив тут бувати, що протягом років намагався переконати матір, а згодом і дядька Лева Дванадцятого, щоб допомогли йому купити маяк. Бо маяки Карібського моря належали тоді приватним особам, і їх власники брали плату за право увійти в порт, залежно від розміру суден. Флорентіно Аріса вважав, що це єдиний

шляхетний спосіб поєднати поезію з комерцією, але і мати, й дядько думали інакше, а коли в нього з'явилися власні кошти, маяки вже перейшли у власність держави.

Жодна з цих ілюзій, проте, не була марною. Легенда про затонулий галеон, а згодом новизна маяка допомогли йому легше перенести відсутність Ферміни Даси, і, коли він найменше цього сподівався, надійшла звістка, що вона повертається. Справді, після тривалого перебування в Ріоачі Лоренсо Даса вирішив повернутись. Погода на морі в ті дні стояла не найкраща, шаленіли грудневі пасати, і зухвала шхуна — єдина, що наважилась вийти в море при супротивному вітрі, — мала аж надто багато шансів удосвіта причалити в тому самому порту, звідки вийшла. Так воно й сталося. Ферміна Даса пережила жакливу ніч; вона корчилася в агонії і блювала жовчу, прив'язана до койки в каюті, більше схожій на вбиральню пивниці, — не так гнітючою тісністю, як смородом і задухом. Хитавиця була дуже сильна, і не раз їй здавалося, що ремені койки ось-ось порвуться, з палуби долинали зойки, що раптово уривались, мовби судно ішло на дно, а схоже на тигрячий рик хропіння батька на сусідній койці тільки посилювало її страх. Уперше за неповних три роки вона ні разу не згадала про Флорентіно Арісу, зате він, навпаки, лежав, не стуляючи очей, у гамаку, підвішеному в кімнаті за материною крамницею, лежав і рахував одну по одній нескінченні хвилини, що лишалися до її прибуття. Удосвіта вітер зненацька стих, море заспокоїлося, і Ферміна Даса збагнула, що заснула, незважаючи на муки морської хвороби, бо її розбудив брязкіт якірних ланцюгів. Тоді вона відстебнула ремені й визирнула в ілюмінатор, плекаючи марну надію, що побачить у натовпі на пристані Флорентіно Арісу, але натомість побачила склади митниці, пальми, призолочені першими променями вранішнього сонця, і мол із гнилих дощок. То була гавань Ріоачі, звідки вони вийшли в море учора ввечері.

Решту дня вона провела мовби в галюцинації, бачачи себе в тому самому домі, де була вчора, приймаючи тих самих гостей, які вже її проводжали, говорячи ті самі слова, і приголомшена відчуттям, що живе вже прожитий нею уривок життя. Повторення було таке точне, що Ферміна Даса тремтіла на саму думку, ану ж так само повториться і подорож на шхуні, про яку не могла згадувати без жаху. Проте єдиною іншою можливістю повернутись додому був двотижневий переїзд на мулах по карнизах урвищ, і ще за небезпечніших

обставин, ніж їхня перша подорож, бо нова громадянська війна, яка вибухнула в андському штаті Каука, вже поширилась і на провінції Карібського узбережжя. Отож о восьмій вечора Ферміну Дасу ще раз провела до порту та сама процесія галасливих родичів з тими самими слізьми прощання і з тими самими, принесеними в останню годину клунками з харчами, що не могли вміститися в каютах. У ту мить, коли шхуна знялася з якоря, родичі-чоловіки дали в повітря прощальний залп, і Лоренсо Даса, стоячи на палубі, відповів їм п'ятьма пострілами зі свого револьвера. Тривога Ферміні Даси швидко розвіялась, бо вітер усю ніч був сприятливий, а море пахтіло ароматом квітів, отож вона добре поспала, не прив'язуючись до койки. Їй наснилося, ніби вона знову побачила Флорентіно Арісу і ніби він скинув обличчя, яке вона завжди у нього бачила, бо насправді то була маска, але його справжнє обличчя нічим не різнилося від тієї маски. Вона підвелась дуже рано, заінтригована загадкою свого сну. Батько уже пив просту каву з бренді в капітанському буфеті, око в нього косувало від випитого спиртного, але вона не помітила жодної ознаки, що він сумнівається в щасливому завершенні їхнього рейсу.

Вони уже входили в гавань. Шхуна тихо ковзала в лабіринті вітрильників, заякорених у бухточці громадського ринку, сморід від якого було чути за кілька ліг у морі, й світанок увесь просяк густою мжичкою, яка незабаром перейшла в зливу. Стоячи на балконі телеграфної контори, Флорентіно Аріса впізнав шхуну, коли вона з обвислими від дощу вітрилами перетинала затоку Лас-Анімас, щоб стати на якір навпроти базарного причалу. Вчора він чекав її прибуття аж до одинадцятої години, коли з випадкової телеграми довідався про затримку шхуни через супротивний вітер, і сьогодні став чекати знову, починаючи з четвертої ранку. Він не відривав погляду від шлюпок, які перевозили небагатьох пасажирів, що вирішили зійти на берег, незважаючи на штормову негодю. Більшість мусили висаджуватися зі шлюпки, яка сідала на міліну, і добиратися до причалу, брѳохаючи у воді та в багнюці. О восьмій годині, після тривалого й марного очікування, коли ж нарешті перестане дощ, чорний вантажник, стоячи по пояс у воді, прийняв на руки Ферміну Дасу з борту шхуни і переніс її на берег, але вона так змекла, що Флорентіно Аріса її не впізнав.

Вона сама не усвідомлювала, наскільки подорослішала за свою подорож, і збагнула це тільки тоді, коли увійшла в порожній дім і

негайно взялася за героїчну справу зробити його знову придатним для життя з допомогою Гали Пласідії, чорної служниці, яка повернулася з нетрищ, де жили колишні невільники, як тільки довідалася про приїзд господарів. Ферміна Даса вже не була єдиною донькою, якій батько догоджав і яку водночас тиранив, вона стала господинею і володаркою імперії пилюки та павутиння, що її можна було врятувати лише силою незламної любові. Вона не розгубилася, бо відчувала в собі таку снагу щасливого натхнення, що, здавалося, була здатна зрушити земну кулю. Того самого вечора, як вони повернулися і пили шоколад за кухонним столом, батько передав їй право на управління домом і зробив це з формальною урочистістю священного ритуалу.

— Передаю тобі ключі від твого життя, — сказав він їй.

Вона, у свої вже повні сімнадцять років, прийняла це право твердою рукою, знаючи, що кожен крок в умовах завойованої волі наближав її до кохання. Назавтра, після ночі, сповненої поганих сновидінь, вона вперше з моменту повернення відчула тривогу, коли підійшла до вікна й знову побачила сумну мжичку над парком, статую героя без голови і мармурову лавку, на якій мав звичай сидіти з книжкою поезій на колінах Флорентіно Аріса. Вона вже думала про нього не як про забороненого нареченого, а як про мужа, якому вона належить цілком і повністю. Тільки тепер Ферміна Даса відчула, як гнітив її змарнований час, відколи вона звідси поїхала, як нелегко було лишатися їй живою, як потрібне було їй почуття любові, щоб кохати свого судженого, як велить Бог. Вона здивувалася, що його немає в парку, адже досі він стільки разів приходив сюди, не звертаючи найменшої уваги на дощ, і чому це вона не дістала від нього жодної звістки, — навіть інтуїція нічого їй не підказувала, і зненацька її вжахнула думка, що він помер. Але тут-таки Ферміна Даса відкинула це сумне припущення, бо згадала, що в шаленстві телеграм, якими вона обмінювалась останніми днями, вони забули домовитись, як їм спілкуватися, коли вона приїде. А тим часом Флорентіно Аріса був певен, що вона не приїхала, аж поки телеграфіст з Ріоачі підтвердив, що в п'ятницю вона сіла в ту саму шхуну, яка не прибула напередодні в порт призначення через супротивний вітер. Діставши це повідомлення, Флорентіно Аріса всю суботу й неділю чатував, чи не з'явиться в їхньому домі якийсь знак життя, але тільки в понеділок увечері побачив за шибками вікон рухливе світло, яке незабаром по дев'ятій згасло у спальні з балконом. Тієї ночі він не спав,

страждаючи від хвороби, яка мучила його колись у перші ночі кохання. Трансіто Аріса підвелася з першими півнями, стривожена тим, що опівночі син вийшов на подвір'я й відтоді не повертався, але не знайшла його в домі. Він пішов блукати по хвилерізах, наставляв обличчя проти вітру і читав уголос вірші про кохання, плакав від щастя — і так до самого світанку. О восьмій він сидів під арками кафе «Парафіяльне», весь насторожений у чеканні, міркуючи про те, як передати Ферміні Дасі своє привітання з приїздом, коли раптом відчув у всьому тілі струс, від якого в нього мало нутроці не обірвалися.

Це була вона. Ферміна Даса якраз переходила через Соборну площу у супроводі Гали Пласідії, яка несла кошики для покупок, і вперше він побачив її не в шкільній формі. Вона вигналася вгору, відтоді як поїхала, стала витонченіша й напруженіша, вираз уже дорослої людини надав завершеності її красі. Коса в неї знову почала відростати, але не спадала по спині, як раніш, а була перекинута через ліве плече, і ця проста переміна звільнила її від останніх рис дитинності. Флорентіно Аріса сидів приголомшений і не міг зворухнутись, аж поки дівчина з його мрій перейшла площу, весь час дивлячись просто себе. Але та сама неподоланна сила, яка паралізувала бідолашного закоханого, змусила його ж таки кинутися слідом за нею, коли вона завершила за ріг собору і пірнула в гамірний натовп базарного лабіринту.

Він ішов за нею, не потрапляючи їй на очі й відкриваючи для себе безліч нового: легкість рухів, грацію ходи, передчасну зрілість цієї найдорожчої для нього істоти, яку він оце вперше побачив у всій невимушеності її поведінки. Його вразило, як упевнено проклала вона собі дорогу в натовпі. Тоді як Гала Пласідія раз у раз наскокувала на людей або кошики в неї застрягали, і вона мусила знов і знов підбігати, щоб не згубити господині з очей, Ферміна Даса пливла посеред метушливої юрми так, ніби була оточена власним простором і часом — ні з ким не стикаючись, як кажан у темряві. Їй не раз доводилось ходити по крамницях з тіткою Есколастікою, але то завжди були покупки дрібні, бо її батько взяв на себе обов'язок постачати дім усім необхідним, і не тільки меблями та харчами, а й жіночим одягом. Отож цей перший вихід у світ був для неї чудесною пригодою, про яку вона часто мріяла ще малою дівчинкою.

Вона не зважала ні на заклики ворожитів, які пропонували сироп — засіб зберегти кохання, ні на квиління жебраків, що сиділи біля

крамниць, виставляючи напоказ брудкі виразки, ні на фальшивого індіанця, який намагався продати їй дресированого каймана. Вона робила довгий і ретельний обхід без певних намірів, із зупинками, що не мали іншої мети, як повтішатися неквапливим і вдумливим спогляданням речей. Вона заходила в кожні двері, де щось продавалося, і всюди знаходила речі, які зміцнювали в ній прагнення жити. Вдихала пахощі індійського нарду, що струміли від скринь з одягом, загорталась у вибвнві шовки, сміялася невтримним сміхом, перевдягшись у мадрідську дівчину з високим гребінцем у косах та квітчастим барвистим віялом у руці й стоячи перед люстром на повен людський зріст у «Золотому дроті». У крамничці колоніальних товарів відкрила барило з оселедцями в розсолі, що нагадали їй про вечори на північному сході країни, в Сан-Хуан-де-ла-Сьєназі, коли вона була ще малою; їй дали покуштувати кров'яної ковбаси з Аліканте, яка мала присмак локриці, й вона купила два кільця для суботнього сніданку, купила також кілька штук тріски та пляшку міцної смородинової настоянки. У рундуці спецій — тільки для того, щоб навтішатися пахощами, — розтерла в долонях листя шавлії та майорану і купила жменю духмяної гвоздики, жменю зірчастого ганусу і дві жмені імбіру та ялівцю і вийшла звідти, заливаючись слізьми сміху, що стільки чхала від кайєнського перцю. У французькій ятці, куди вона зайшла купити мило «Ретер» та бензойну воду, їй капнули за вухо парфумів, що були саме в моді в Парижі, й дали таблетку дезодоранту, яку смокчуть після куріння.

Вона гралася в купівлю, це так, але речі справді їй потрібні купувала без зайвих розмов, з авторитетністю, яка не давала підстав думати, що вона це робить уперше, її окриляла щаслива думка, що скуповується вона не лише для себе, а й для *нього*: дванадцять ярдів лляного полотна для скатертин, які накриватимуть *їхній* стіл, перкаль для шлюбних простирадел, що вбиратимуть соки *їхніх* тіл, — вона купувала найвишуканіші товари, бачачи в уяві, як *вони* втішатимуться ними вдвох у оселі кохання. Вона торгувалася і вміла збити ціну, сперечалася з гідністю та грацією, аж поки виторгувала найкраще, і платила золотими монетами, що їх крамарі перевіряли на справжність тільки заради втіхи почути, як видзвонює шляхетний метал на мармурових прилавках.

Флорентіно Аріса дивився на неї, мов зачарований, ішов слідом, тамуючи подих, кілька разів натикався на кошики служниці, яка на його вибачання відповідала усмішкою, і кохана дівчина проходила

так близько від нього, що він уловлював її пахощі, і якщо вона тоді його не побачила, то тільки через гордовиту манеру своєї ходи. Вона видалася йому такою гарною, такою знадливою, такою відмінною від усіх жінок, аж він не розумів, чому ніхто не тремтить від хвилювання, слухаючи цокіт її підборів по вуличному брукові, чому ні в кого не завмирає серце від шелестіння оборок на її сукні, чому всі не божеволіють від кохання, вдихаючи її дзвінкий сміх. Він не пропустив повз увагу жодного її жесту, жодної зміни виразу на її обличчі, але не посмів підійти, боячись порушити чари. Одначе, коли вона звернула в Портал писарів, де юрмився найгустіший натовп, Флорентіно Аріса збагнув, що ризикує втратити нагоду, про яку мріяв протягом років.

Ферміна Даса поділяла зі своїми приятельками по коледжу думку, яка передавалася від одного покоління школярок до іншого, що Портал писарів — то місце згуби, а отже, й заборонене для пристойних панночок. Це була така собі галерея під аркадами, розташована біля майдану, на якому була стоянка найманих екіпажів та запряжених віслюками вантажних підвід; там завжди вирувала густа й гамірна базарна юрма. Свою назву те місце дістало в часи колонії, бо ще відтоді там прилаштувалися сидіти мовчазні писарі в сукняних жилетах і накладних рукавах, які за невелику, приступну біднякам плату писали на замовлення найрізноманітніші документи: скарги на завдані збитки, прохання, заяви в суд, візитні картки з привітаннями або висловами співчуття, любовні записки для закоханих будь-якого віку. Проте не їм завдячував цей галасливий базар своєю лихою славою, а гендлярам, котрі з'явилися значно пізніше і пропонували з-під прилавків усілякі сумнівні речі та пристрої, привезені контрабандою на кораблях, що прибували з Європи, від непристойних листівок та збудливих мазей і до знаменитих каталанських презервативів з гребенями ігуан, які ворушилися, коли були в ділі, або з квітами на кінці, що розпукували пелюстки за бажанням того, хто вживав цей прилад. Ферміна Даса, ще мало обізнана з вуличними звичаями, звернула під портал, не придивляючись, куди йде, просто шукаючи затінку від пекучого сонця одинадцятої години дня.

Отож вона пірнула в гомінку гарячу юрбу чистильників взуття і продавців птахів, букіністів, знахарів і торговок солодощами, які намагалися перекричати гамір, вихваляючи свої товари. Не гайте часу — беріть халву з ананаса! Хто прагне втіхи — халва з горіха!

Дорослі й діти — ось вам бісквіти!.. Ферміна Даса була байдужа до крику торговок, і її негайно запопав купець, що продавав приладдя для письма, показуючи їй чудодійне чорнило всіх різновидів: червоне — яким пишуть, коли закипає кров; тьмяне — для похоронних оголошень; чорнило з фосфором — щоб написане можна було читати в темряві; чорнило невидиме — яке проявляється над вогнем. Ферміна Даса хотіла була купити всіх гатунків, щоб пожартувати з Флорентіно Аріси, щоб налякати його своєю винахідливістю, але після кількох спроб вирішила взяти тільки золотисте чорнило. Потім підійшла до торговок солодощами, які сиділи за своїми величезними скляними банками, і купила по шість виробів кожного сорту, показуючи на них пальцем крізь скло, бо не могла перекричати гомін: шість ангельських голівок, шість молочних цукерок, шість плиток кунжуту, шість маніокових медяників з мигдалем та горіхами, шість «чортенят», шість «пальчиків королеви», шестеро цього й шестеро того, шестеро всього, — і поклала куплене в кошики служниці невимовно граційними рухами, байдужісінька до дзижчання мух, які хмарою висіли над сиропом, до незмовкної тріскотняви й гуркоту, до ядучих випарів поту, що мерехтіли в розпеченому до білого жару повітрі. З мрійливого очамріння її пробудила усміхнена негритьянка, запнута барвистою хусткою, округла й гарна, — вона запропонувала їй скибку ананаса, настромлену на кінчик різницького ножа. Ферміна Даса взяла гої трикутничок, поклала цілим у рот і, посмоктуючи, стала смакувати його, обводячи неуважним поглядом натовп, коли раптом уся аж заціпеніла від раптового потрясіння. В неї за плечима, так близько до її вуха, що тільки вона могла розчути його, пролунав голос:

— Тут погане місце для богині у вінку.

Вона повернула голову й за дві п'яді від свого побачила інше обличчя. Мертвотно-біде, очі — як крижини, губи — закам'янілі від страху. Все таке саме, як тоді, у шттовханині під час різдвяної меси, коли він уперше опинився так близько від неї, але різниця була в тому, що тоді її пройняло жаром пристрасті, а тепер — холодом розчарування. За одну мить відкрилася їй уся глибінь власної самоомани, і вона з жахом запитала себе, як могла так довго і з такою жорстокістю плекати в серці подібну химеру. Вона тільки й устигла подумати: «Господи, бідолашний хлопець!» Флорентіно Аріса усміхнувся, спробував щось сказати, спробував піти за нею, але одним порухом руки вона викреслила його зі свого життя.

— Залиште мене, прошу вас, — сказала вона йому. — Забудьте про все.

Цього ж таки дня, коли батько заснув, відбуваючи пообідню сіесту, Ферміна Даса через Галу Пласідію надіслала Флорентіно Арісі листа з двох рядків: «Сьогодні, побачивши вас, я зрозуміла, що наші взаємини — чиста ілюзія». Служниця також віднесла йому його телеграми, його вірші, його засушені камелії і попросила повернути листи та дарунки, які посилала Ферміна: требник тітки Есколастіки, прожилки листя з її гербарію, клаптик ряси святого Педро Клавера розміром у квадратний сантиметр, медальйони з образками святих, косу її п'ятнадцяти років з шовковим бантом шкільної форми. Протягом наступних днів, перебуваючи на межі божевілля, він написав їй безліч розпачливих листів і умовляв служницю, щоб вона їх віднесла, але та виконувала категоричний наказ не брати нічого, крім повернених дарунків. Вона вимагала їх від нього так наполегливо, що Флорентіно Аріса зрештою віддав усі, крім коси, якої не хотів повернути, поки Ферміна Даса не погодиться зустрітися з ним для розмови бодай на одну мить. Та цього він так і не домогся. Налякана фатальним розпачем, що опанував сина, Трансіто Аріса поступилася своєю гордістю й попросила Ферміну Дасу вділити їй п'ять хвилин, і Ферміна Даса прийняла її на мить у сінях свого будинку, стоячи, не запросивши гостю в дім і не виявивши найменшої слабкості. Через два дні по тому, після суперечки з матір'ю, Флорентіно Аріса зняв зі стіни у своїй спальні запорошену скляну вітрину, де як священну реліквію тримав виставлену на видноті косу Ферміни Даси, і сама ж таки Трансіто Аріса віднесла її в оксамитовому, гаптованому золотою ниткою футлярі. А Флорентіно Аріса більше ніколи не мав нагоди ні побачитися з Ферміною Дасою наодинці, ні поговорити з нею віч-на-віч під час багатьох зустрічей, що траплялися протягом їхнього довгого життя, і так тривало аж до тієї хвилини — хвилини, яка настала через п'ятдесят один рік дев'ять місяців і чотири дні, — коли він повторив свою клятву вірності до скону та кохання на все життя, і це сталося в першу ніч, яку вона зустріла вдовою.

III

У свої двадцять вісім років доктор Хувенал Урбіно був одинак — і вельми привабливий. Він повернувся додому після тривалого навчання в Парижі, де ознайомився з найвищими досягненнями

тогочасної медицини, і тільки-но ступив на землю рідного материка, як дав незаперечні докази того, що не змарнував у Європі жодної хвилини. Він повернувся ще чепурніший, ніж був до свого від'їзду, ще стриманіший і впевненіший у собі, і ніхто з його ровесників-колег не здавався таким суворим й не знався на тонкощах ремесла, як він, але й ніхто краще за нього не танцював модних танців, ніхто не вмів імпровізувати на фортепіано, як він. Зваблені його особистим чаром і певністю, що він успадкує чималий статок, дівчата його кола потай сварилися за право залишатися з ним наодинці, й він охоче йшов їм у цьому назустріч, проте ніколи не втрачав душевної рівноваги, був незворушний і недосяжно знадли-вий, аж поки без жодного опору піддався плебейським чарам Ферміни Даси.

Згодом він полюбляв казати, що те кохання почалося з помилкового діагнозу. Він і в думці не покладав, що з ним таке може статися, а тим паче в той період його життя, коли всю свою любов і пристрасть він віддавав рідному місту, про яке мав звичай казати — і не вагаючись! — що іншого такого не існує у світі. Коли він прогулювався попідруч із випадковою любкою осіннім Парижем, йому здавалося — немає безхмарнішого щастя, аніж щастя отих золотавих полуднів, нерозривно поєднаних із гострими пахощами каштанів на жарівнях, із щемливою музикою акордеонів, з ненаситними закоханими, що не переставали цілуватися на відкритих терасах, а все ж таки, поклавши руку на серце, він признавався собі, що ніколи не віддав би за все це навіть однієї миті, прожитої на своєму Карібському узбережжі, коли там бує квітень. Він був тоді ще надто молодий і не знав, що пам'ять серця стирає лихі спогади і примножує щасливі і що тільки завдяки цій властивості нашої вдачі ми здатні нести тягар минулого. І лише коли, стоячи біля поручнів на палубі корабля, він знову побачив білий мис колоніального кварталу, стерв'ятників, що нерухомо застигли на дахах будівель, одяг бідняків, розвішаний на балконах, — лише тоді він усвідомив, як по-дурному потрапив у пастку розчулення, яку налаштовує нам туга за батьківщиною.

Увійшовши у гавань, корабель мусив торувати собі дорогу крізь суцільну масу утоплених тварин, і більшість пасажирів позачинялись у каютах, ховаючись там від смороду. Молодий лікар спустився по трапу, вдягнений у пиловик та в бездоганний костюм-трійку із шерсті кози альпака, з бородою в стилі молодого Пастера, з акуратним

білим проділом у волоссі. Він достатньо панував над собою, щоб приховати клубок у горлі, який утворився не так від розчулення, як від жаху. На майже безлюдному молі, де вартували солдати, босі й без уніформи, його чекали сестра та мати з найближчими друзями родини, — всі якісь бляклі й мовби без майбутнього, хоча й при світських манерах. Про кризу та громадянську війну вони говорили як про щось далеке й чуже, проте їхні тремтячі голоси та розгублені погляди вочевидь суперечили змісту та інтонації їхніх фраз. Але найдужче зворушила його мати, жінка ще молода, яка починала життя елегантною і безтурботною світською дамою, а тепер усихала, тьмяно блимаючи в камфорному ореолі свого вдовиного кресла. Вона, либонь, відчула стурбованість сина і з метою самооборони випередила його розпитування, поцікавившись, чому це в нього така прозора шкіра, — мов парафін.

— Життя є життя, — відповів він. — У Парижі можна й позеленіти.

Трохи згодом, сидячи поруч із нею у закритому екіпажі й задихаючись від спеки, він уже не міг чинити опір прикрій дійсності, яка невблаганно проникала у віконце карети. Море було наче притрушене попелом, старовинні палаци маркізів, здавалось, от-от обваляться під натиском плодючого племені жебраків, а згубний сморід, що розносився зі стічних канав, забивав гарячі пахощі жасмину. Усе видалося йому дрібнішим, аніж було тоді, коли він звідси поїхав, убогішим і зловіснішим; побіля куп сміття та покидьків, навалених просто на вулицях, шастало стільки пацюків, що коні раз у раз спотикались від переляку. На довгій дорозі від гавані до свого дому, що стояв у самому центрі кварталу Віце-Королів, Хувенал Урбіно не побачив нічого, гідного його ностальгічних спогадів. Либко розчарований, він одвернув голову, щоб сховати обличчя від матері, й мовчки заплакав.

Старовинний палац маркіза Касальдуеро, історична резиденція роду Урбіно де ла Кальє, не належав до тих, які зберегли гідність посеред катастрофи. Доктор Хувенал Урбіно зробив це відкриття з тяжким серцем, тільки-но увійшов у темний передпокій і побачив запилюжений фонтан у внутрішньому садочку, дикі зарості без квітів, де шастали ящірки, і роздивився, що на широких мармурових сходах з мідними поручнями, які вели до головних покоїв, бракує багатьох плит, а інші потріскались. Його батько, лікар радше самовідданий, аніж знаменитий, помер під час пошесті азіатської холери, яка спустошила країну шість років тому, а з ним помер і дух цієї

оселі. Донья Бланка, пригнічена жалобою, що обіцяла розтягтися навічно, замінила уславлені ліричні вечірки та домашні концерти, які так полюбляв влаштовувати її чоловік, молитовними зібраннями. Дві сестри, попри свою природжену грацію та веселу вдачу, були приречені піти в монастир.

В першу свою ніч удома доктор Хувенал Урбіно не зміг заснути бодай на хвилину; нажаханий темрявою і тишею, він проказав три молитви до Святого Духа, проказав усі, які лиш пам'ятав, закляття проти нещасть, катастроф та всякого нічного лиха, а тим часом у спальні щогодини — дослівно щогодини — кричав болотяний бугай, який увійшов крізь прочинені двері. Лякали Хувенала Урбіно і моторошні зойки божевільних дівчат у розташованому неподалік притулку Святої Пастирки, і невблаганно розмірений плюскіт води, що капала з глека в таз, сповнюючи весь дім відлунням, і хода циба-того бугая, що блукав хтозна в яких закутках спальні, лякала його і темрява, якої боявся змалку, і невидима присутність покійного батька у величезному домі, де панував сон. Коли бугай, разом із сусідськими півнями, проспівав п'яту ранку, доктор Хувенал Урбіно ввірив своє тіло й душу святому Провидінню, бо не знаходив у собі мужності, щоби прожити бодай іще один день посеред руїн своєї батьківщини. Проте любов рідних, недільні прогулянки за місто, звабливі лестоші дівчат та вдовиць із його суспільного кола кінець кінцем пом'якшили гіркоту першого враження. Потроху-помалу він почав звикати до жовтневої спеки, до занадто гострих запахів, до заспокійливих реплік, якими втішали його товариші, — ет, докторе, не переймайся, доживемо до завтра, а там побачимо, — аж поки зрештою цілком піддався чарам інерції. Не забарився він знайти очевидний мотив для свого збайдужіння. Це мій світ, сказав він собі, світ сумний і гнітючий, але сюди помістив мене Бог, і тут я повинен лишитися.

Найперше, що зробив Хувенал Урбіно, — це перебрав у свою власність батькову консультацію. Важкі й суворі англійські меблі, дерево яких зітхало від світанкового холоду, він залишив на своєму місці, але звелів перенести на горище наукові трактати доби віцекоролів та трактати з романтичної медицини і поставив на засклені полиці книжки нової французької школи. Він познімав зі стін бляклі хромолітографії — крім тієї, де лікар воював зі смертю біля ліжка голої пацієнтки, зняв також клятву Гіппократа, надруковану готичними літерами, і натомість повісив, поруч із дипломом свого батька,

багато власних і дуже різних дипломів, — усі з відзнакою, — якими його було нагороджено в кількох вищих школах Європи.

Він спробував застосувати у Шпиталі Милосердя новітні методи, але це виявилось не так просто, як спершу вдалося докторові Урбіно в його юнацькому запалі, бо старовинний дім здоров'я вперто чіплявся за свої атавістичні забобони: наприклад, там завжди ставили ніжки ліжок у чавунці з водою, щоб не дати хворобам піднятися по ніжках угору, а від хірургів вимагали, щоб ті з'являлися в операційну тільки в модному костюмі та в замшевих рукавичках, бо вважалося самоочевидним, що елегантність — одна з найнеобхідніших умов асептичності. Там не могли змиритися з тим, що приїжджий молодик нюхає сечу хворого, з'ясовуючи, чи є в ній цукор, що він часто посилається на Шарко й Труссо, немовби то його сусіди по кімнаті, що в своїх лекціях він знову й знову остерігає проти смертельної небезпеки щеплень і натомість із підозрілою непохитністю вірить у щойно винайдений метод лікування свічками. Він наштотхувався на безліч перешкод: його новаторські погляди, його маніакальний патріотизм, його чуття гумору, розвинуте в країні, знаменитій своїми безсмертними сміхунами, — усе те, що насправді було його найвищими чеснотами, збуджувало острах у старших колег.

Його невідчепною турботою була небезпека, що чаїлася в занедбаній санітарії міста. Він звертався до найвищих властей з наполегливим проханням засипати стічні канави — величезний розплідник пацюків ще від часів іспанського панування — і побудувати натомість закриті клоаки, а стічні води, що з давніх-давен зливалися у затоку біля базару, вивести кудись на далеке звалище. Добротню опоряджені будинки колоніальної доби мали вбиральні зі смердючими ямами, а дві третини міського населення, скученого в халабуддах, що тіснилися біля самої трясовини, справляли свої потреби просто неба. Екскременти висихали на сонці, перетворювалися на порошок, і його безтурботно вдихали всі разом з грудневими вітрами, що приносили морську свіжість.

Доктор Хувенал Урбіно спробував організувати при муніципальній раді обов'язкові курси, де бідняків навчали б споруджувати собі вбиральні. Він марно домагався, щоби сміття не викидали в затоплювані припливами улоговини, вже століття тому перетворені на гнилі ставки, а принаймні двічі на тиждень вивозили та спалювали десь за містом.

Він розумів, яка смертельна загроза чаїлася в питній воді. Сама думка про побудову водогону здавалася фантастичною, бо ті, хто міг би провести її в життя, володіли підземними резервуарами, де під грубим шаром плісняви зберігалася дощова вода, збирана роками. У найкоштовніших меблях тієї епохи робилися спеціальні ніші, оздоблені дерев'яним візерунком, куди ставили великі глеки. День і ніч вода капала в ті глеки, просочуючись крізь кам'яні фільтри. Щоб ніхто не подумав напиться з алюмінієвого кухля, яким черпали воду, його вінця робили зубчастими, як на короні карнавального короля. В сутніні полив'яного глека вода здавалася прозорою та свіжою і мала присмак лісу. Але доктор Хувенал Урбіно не мав ілюзій щодо надійності цієї традиційної системи очищення, бо знав: попри всі заходи обережності, дно таких глеків було справжнім раєм для водяних черв'ячків. У дитинстві він часто сидів біля глека годинами, з майже містичним подивом споглядаючи ті створіння, переконаний, як і більшість тогочасних людей, що то — чарівні духи, які зваблюють юних дівчат, ховаючись в осадах нерухомих вод, і здатні на жорстоку помсту з ревнощів. Малим хлопцем він бачив сліди руйнувань у домі Ласари Конде, шкільної вчительки, яка посміла відмовити духам, бачив шибки, потрошені на дрібнесенькі скалки, і купу каміння, яким духи три дні й три ночі жбурляли у вікна. Отож минуло багато часу, перше ніж Хувенал Урбіно довідався, що насправді черв'ячки були личишками москітів, але, довідавшись про це, він уже ніколи цього не забував, а згодом з'ясував, що не тільки вони, а й інші злі духи можуть безперешкодно проникати крізь оті примітивні кам'яні фільтри.

З давніх-давен було відомо, що вода з підземних сховищ спричиняє грижу калитки, яку чимало місцевих чоловіків носили не тільки без сорому, а й з певним патріотичним гонором. Коли Хувенал Урбіно ходив до початкової школи, він не раз здригався від жаху, бачачи грижуватих, що сиділи гарячого надвечір'я під дверима своїх осель, обмахуючи віялом величезне яйце, схоже на дитя, яке заснуло між ногами. Казали, ніби в грозові ночі така грижа свистить свистом лиховісного птаха і корчиться від нестерпного болю, коли десь поблизу спалювати пір'їну стерв'ятника, але ніхто не нарікав на цю напасть, бо мати велику й доглянуту грижу було почесно для кожного чоловіка. Коли доктор Хувенал Урбіно повернувся з Європи, він уже добре розумів наукову безпідставність подібних вірувань, але вони пустили таке глибоке коріння у ґрунті тутешніх забобонів,

що багато хто виступав проти мінерального збагачення тієї води з остраху, боячись, що вона втратить свою дорогоцінну властивість спричиняти почесну грижу.

Не менше, ніж забрудненість води, тривожив доктора Хувенала Урбіно і гігієнічний стан громадського ринку, розташованого просто неба понад берегом затоки Лас-Анімас, де швартувалися вітрильники з Антільських островів та всього Карібського узбережжя. Знаменитий тогочасний мандрівник описав його як один з найрозмаїтіших у світі. Ринок і справді був багатий, щедрий та гамірний, але, мабуть, і найнебезпечніший. Він стояв на звалищі власних покидьків і був відданий на поталу морського прибою та припливів, і саме туди — з відрижками затоки — поверталися на берег нечистоти міських клоак. Там-таки море виносило на суходіл покидьки з розташованої неподалік скотобойні, — порубані голови, гнилі кишки, кізяки та гній плавали під сонцем просто неба в калюжах крові. За них постійно воювали стерв'ятники, пацюки і собаки, гасаючи між засоленими тушами кіз та каплунів, доставленими сюди з островів Сотавенто й розвішаними під дашками яток, та перестрибуючи через весняну городину з Аріхони, розкладену доли на матах. Щоб оздоровити цю місцевість, доктор Хувенал Урбіно вимагав, аби скотобойню перенесли куди-інде і побудували критий ринок зі скляним дахом, — такий, який він колись бачив біля старої пристані в Барселоні, де харчі здавалися такими свіжими та приємними для ока, що шкода було їх їсти. Але навіть найпоблажливіші з його впливових друзів тільки поспівчували його ілюзорному бажанню. Такими вони були: тільки й знали, що хизуватися — своїм походженням, історичними заслугами міста, цінністю своїх реліквій, своїм героїзмом та красою, — але не помічали червоточини років. Доктор Хувенал Урбіно, навпаки, надто любив своє місто, щоб заплющувати очі на правду.

— Яке славне наше місто! — казав він. — Ось уже чотириста років ми його нищимо, а воно досі живе.

А втім, воно вже було за три чисниці до загибелі. Пошесть холери, чії перші жертви попадали мертвими в калюжі на ринку, за тринадцять тижнів спричинила стільки смертей, скільки доти не знала наша історія. Раніше небагатьох визначних покійників ховали під плитами в церквах поруч з архієпископами та церковними старостами, інших, менш заможних, закопували на цвинтарях біля монастирів. Бідняків відвозили на Колоніальне кладовище, розташоване

на пагорбі, відкритому всім вітрам, відокремленому від міста каналом, у якому часто пересихала вода. Над каналом було перекинуто кам'яний міст, а на mostі якийсь передбачливий алькальд звелів поставити арку з вирізьбленими на ній словами: *Lasciate ogni speranza voi ch'entrate*¹. За перші два тижні холерної пощесті кладовище було вщерть переповнене, і не лишилося жодного вільного місця в церквах, незважаючи на те що безліч кістяків безіменних пращурів перенесли до однієї спільної могили. У соборі стояв важкий дух, просотуючись із погано запечатаних склепів, і двері його зачинилися на три роки, — аж до тієї різдвяної служби, коли Ферміна Даса вперше побачила Флорентіно Арісу зблизька. На третьому тижні цвинтар монастиря Святої Клари був заповнений ущент — по самі тополі, які його оточували, і довелося використати під кладовище удвічі більший громадський парк. Там повикопували глибокі могили й стали ховати мерців у три яруси, покvapно й без труп, проте довелося від цього відмовитися, — переповнена трупами земля зробилася, мов губка, і на неї годі було ступити, бо вона сочилася смердючою чорною кров'ю. Тоді мерців почали ховати на Божій Долоні, менш як за лігу від міста, на території скотоферми, де раніше випасали худобу, і згодом там освятили нове громадське кладовище.

Як тільки було оголошено про спалах холерної пощесті, з фортечної вежі місцевого гарнізону вночі й удень що чверть години стали палити з гармати, згідно з місцевим забобоном, що порох очищає довкілля. Найдужче лютувала холера серед чорношкірого населення, бо воно було численніше й убогіше, але, по суті, хвороба не зважала ні на колір шкіри, ні на суспільний стан. Вона зникла так само раптово, як і з'явилася, і ніхто ніколи не підрахував точного числа її жертв, і не тому, що це було неможливо встановити, а тому, що одна з найперших наших чеснот — це соромливе замовчування власних нещастя.

Доктор Марко Авреліо Урбіно, батько Хувенала, став героєм тих злочасних днів, а також найвизначнішою жертвою пощесті. За розпорядженням властей, він обміркував і особисто очолив заходи санітарної стратегії, а згодом і з власної ініціативи почав втручатися в усі сфери громадського управління, аж поки дійшло до того, що в

¹ «Облиш надію всяк, хто сюди входить» (*ital.*), — напис над брамою Дантового пекла.

розпалі пошесті він опинився на самій верхівці міської влади. Через багато років, переглядаючи хроніку тих років, доктор Хувенал Урбіно переконався, що батькові методи радше були добродійницькими, ніж науковими, що в багатьох випадках він діяв усупереч раціональній логіці й значною мірою сприяв роздмухуванню пошесті. Хувенал Урбіно зробив це відкриття зі співчуттям сина, що з плином життя стає батьком власного батька, і насамперед пошкодував, що не був поруч нього в самотності його помилок. Але він не міг не визнати і його високих чеснот: його працьовитість і самозречення, а надто особиста мужність були справді варті тих почесей, які йому віддали, коли місто оговталось від стихійного лиха й ім'я доктора Урбіно справедливо занесли до списку багатьох інших героїв, які прославились у менш почесних війнах.

Старий лікар не дожив до своєї слави. Коли він розпізнав і в собі ті фатальні симптоми, які спостерігав і яким співчував у інших, він навіть не став чинити марний опір хворобі, а тільки усамітнився, щоб нікого не заразити. Зачинившись в одному з кабінетів Шпиталю Милосердя, глухий до окликів колег і до благань своєї родини, байдужий до жахливого стогону інших заражених, що корчилися в агонії просто на підлозі переповнених коридорів, він написав дружині та дітям листа, просякненого гарячковим почуттям любові, де дякував долі за те, що йому судилось жити на світі, і розповів, як палко й жадібно він любив життя. В тих двадцятьох аркушах легко простежувався розвиток хвороби, бо почерк щодалі ставав менш розбірливим, і, навіть не знаючи, хто писав ці рядки, можна було здогадатися, що підпис поставлено з останнім подихом. Згідно з волею небіжчика, його посірілий труп, не показавши нікому з тих, хто його любив, закопали у спільну могилу.

Доктор Хувенал Урбіно отримав телеграму через три дні по тому в Парижі, під час приятельської вечірки, і в пам'ять батька підняв тост із шампанським. «Він був добра людина», — сказав син. Згодом він картав себе за той нерозсудливо хлоп'ячий вчинок: він тоді умисне відвернув очі від дійсності, щоб не заплакати. Але через три тижні надійшла копія посмертного батькового листа, і ось тоді йому таки довелось подивитися правді у вічі. Зненацька до самих глибин розкрився йому образ чоловіка, якого він знав ще тоді, коли не знав нікого іншого, чоловіка, що виховував його, навчав розуму, чоловіка, котрий тридцять два роки спав і кохався з його матір'ю, але ніколи доти не показував себе таким, яким насправді був, душею і тілом,

через звичайнісіньку сором'язливість. Доти доктор Хувенал Урбіно та його рідні уявляли собі смерть як лихо, що трапляється з іншими, з батьками чужих людей, з чужими братами й чоловіками, бо свої жили життям уповільненим, і ніхто ніколи не бачив, щоб вони старілися, хворіли чи вмирили, просто, коли наставав їхній час, вони наче розвіювалися, перетворювалися на спогади, на туманні образи з іншої епохи, аж поки їх поглинало забуття. Та посмертний лист батька — і куди більшою мірою, аніж телеграма з лихою звісткою, — поставив Хувенала Урбіно віч-на-віч із неминучістю смерті. А проте одним з його найдавніших спогадів — Хувенал Урбіно мав тоді років дев'ять чи, може, одинадцять — був ніби передчасний знак смерті, переданий йому через батька. Одного дощового надвечір'я обидва сиділи вдома, у кабінеті: син малював кольоровою крейдою на плитах підлоги жайворонків та соняшники, а батько в розстебнутому жилеті, з гумовими підв'язками на манжетах сорочки читав біля вікна, крізь яке соталися промені сонця. Раптом він урвав читання, щоб почухати собі спину шкрябничкою на довгому держалні зі срібною рукояттю. А що це йому не вдалося, то попросив сина, щоб той почухав те місце нігтями, і Хувенал Урбіно виконав батькове прохання з дивним враженням, що в ту хвилину, коли шкріб батькові спину, він раптом перестав відчувати власне тіло. Наприкінці батько глянув на нього через плече із сумною усмішкою.

— Якби я сьогодні помер, — сказав він, — ти, дійшовши мого віку, навряд чи й пам'ятав би мене.

Він сказав це без видимої причини, і ангел смерті літав у прохідній сутіні кабінету лише одну мить, а тоді знову вилетів у вікно, залишивши за собою пасмо невидимих для хлопчика пір'їнок. Відтоді збігло понад двадцять років, і Хувенал Урбіно уже доходив віку, в якому був його батько в той пам'ятний день. Він знав, що вони в усьому однакові, й на усвідомлення цієї істини тепер накладлося ще й гостре відчуття, що він так само смертний.

Холера стала його насланням. Доти він знав про неї тільки те, що прослухав на лекціях у якомусь необов'язковому курсі, і тоді йому здавалося неймовірним, що всього тридцять років тому ця хвороба викосила у Франції, зокрема й у Парижі, сто сорок тисяч людей. Та коли вона вбила його батька, Хувенал вивчив усе, що було на той час відомо про різні форми холери, — вчив так, наче відбував покуту, прагнучи заспокоїти свою пам'ять, і став учнем найвизначнішого з тогочасних епідеміологів, творця санітарних кордонів, Адріана

Пруста — батька знаменитого романіста. Отож коли він, повернувшись на батьківщину, ще з моря відчув сморід ринку та побачив пацюків у стічних канавах і голих дітлахів, що хлюпались у вуличних калюжах, то не тільки відразу зрозумів, чому сталося лихо, а й сповнився певністю, що воно може повторитися будь-якої хвилини.

Чекати довелося не довго. Не минуло й року, як студенти, що відбували практику в Шпиталі Милосердя, попросили свого вчителя допомогти їм поставити діагноз біднякові, що мав на всьому тілі дивне синяве забарвлення. Докторові Хувеналу Урбіно досить було одного погляду з порогу палати, щоб упізнати ворога. Але, на щастя, хворий три дні тому прибув сюди на шхуні з Кюрасао і прийшов у консультаційну поліклініку сам, без сторонньої допомоги, тому можна було сподіватися, що він не встиг нікого заразити. Та про всяк випадок доктор Урбіно вжив необхідних заходів: остеріг колег, домігся, щоб власті зняли тривогу по всіх сусідніх портах, аби відшукати й накласти карантин на заражену шхуну, і мусив погамувати запал начальника військового гарнізону, який хотів негайно запровадити у місті надзвичайний стан і почати традиційну боротьбу з пошестю, що чверть години бахкаючи з гармати.

— Заощаджуйте порох на той час, коли з'являться ліберали, — добродушно порадив йому доктор Урбіно. — Ми живемо не в середні віки.

Через чотири дні хворий помер, задушений білим, зернистим блювотинням, але протягом наступних тижнів жодного іншого випадку холери не виявили, незважаючи на стан постійної тривоги. Та незабаром «Комерційні вісті» повідомили, що в двох різних кварталах міста від холери померло двоє дітей. З'ясувалося, що одна дитина захворіла на звичайну дизентерію, але друга, п'ятирічна дівчинка, мабуть, і справді стала жертвою холери; її батьків та трьох братиків розділили й кожного зокрема помістили в карантин, а весь квартал піддали ретельному медичному огляду. Один із малих захворів на холеру і досить швидко одужав. Коли небезпека минула, вся родина повернулася додому. За три наступні місяці зареєстрували ще одинадцять хворих, на п'ятий було помічено тривожне зростання числа захворювань; та коли минув рік, дійшли висновку, що цього разу спалах епідемії пощастило погасити в зародку. Ніхто не сумнівався, що це чудо сталося внаслідок суворих санітарних заходів, ужитих доктором Хувеналом Урбіно. Відтоді й ще довго в нинішньому столітті випадки захворювань на холеру траплялися

не тільки в цьому місті, а й майже на всьому Карібському узбережжі та в долині річки Магдалени, але до епідемії так ніде й не дійшло. Після тієї вчасно піднятої тривоги міські власті стали з більшою увагою дослухатися до порад доктора Хувенала Урбіно. В Медичній школі запровадили обов'язковий курс із холери та жовтої пропасниці, і потреба закрити стічні канали та збудувати ринок на безпечній відстані від звалища стала нагальною. Але якраз тоді доктор Урбіно не мав охоти тішитися своєю перемогою, бо втратив запал, з яким доти віддавався громадській діяльності, — він зненацька почув себе приголомшеним, розгубленим і сповнився рішучості змінити своє життя й про все забути — так засліпив його спалах кохання до Ферміни Даси.

Те кохання і справді почалося з помилкового діагнозу. Один приятель-лікар, який нібито розпізнав перші симптоми холери у вісімнадцятирічної хворої, попросив доктора Хувенала Урбіно оглянути її. Він подався туди того ж таки дня, надвечір, стривожений думкою, що пошесть уже проникла у святилище старого міста, бо досі випадки захворювань на холеру траплялися тільки на околицях, майже виключно серед чорного населення. Хувенала Урбіно чекали й інші несподіванки, набагато приємніші. Затінений мигдалевими деревами парку Євангелістів, дім здавався занедбаним, як і всі інші будівлі в цьому осередку колоніальної аристократії, але всередині був такий порядок, панувала така краса, осяяна дивовижним світлом, що лікареві здалося, ніби він потрапив у якусь іншу епоху. Сіни виводили в квадратне, щойно побілене патіо в севільському стилі, з розквітливими помаранчями; підлога була вистелена тими самими кахлями, що й стіни. Чувся незмовкний плюскіт невидимої води, на карнизах стояли вазони з гвоздиками, під аркадами висіли клітки з екзотичними птахами. Найекзотичнішими видавалися трое круків в одній дуже великій клітці, що, змахуючи крильми, наганяли у патіо хвилі гострих пахощів. Кілька псів, прив'язані на ланцюгах десь у домі, зчинили несамовитий гавкіт, ошалівши від запаху чужинця, але жіночий окрик змусив їх замовкнути, і, наполохані владними нотками в тому голосі, з усіх закутків повискакували коти й поховалися в хащах квітів. А тоді раптом запала тиша, така прозора, що крізь шарудіння птахів та плюскіт води, яка падала на каміння, можна було дочути сумовиті зітхання моря.

Доктор Хувенал Урбіно аж здригнувся, непомильно відчувши близьку присутність Бога, і подумав, що така домівка, як ця, має бути

невразлива для пошесті. Він рушив за Галою Пласідією попід арками, проминувши віконце кімнати для шиття, де Флорентіно Аріса вперше побачив Ферміну Дасу, коли патіо ще було в руїнах, піднявся сходами з новісінького мармуру на третій поверх і зачекав, поки служниця оголосить його візит, щоб увійти до спальні хворої. Але Галя Пласідія повернулася з такими словами:

— Сеньйорита кажуть, що вам не слід заходити, бо її тата немає вдома.

Отож Хувеналові Урбіно довелося прийти сюди вдруге — о п'ятій вечора, як порадила йому служниця, — і Лоренсо Даса власноруч відчинив йому двері й провів його в спальню дочки. Весь час, поки тривав огляд, він сидів у затіненому кутку, схрестивши руки на грудях і марно силкуючись стишити своє шумне дихання. Важко сказати, хто більше ніяковів, — лікар зі своєю цнотливою тактовністю чи хвора зі своєю дівочою сором'язливістю, бо тіло її прикривала тільки шовкова нічна сорочка, — але обоє боялись глянути одне одному у вічі, тільки що він ставив запитання безвиразним голосом, а вона відповідала тремтячим, обоє залежні від чоловіка, що сидів поруч у сутіні. Наприкінці огляду доктор Урбіно попросив хвору сісти й з витонченою обережністю опустив нічну сорочку до самої талії; неторкані горді перса з дитячими пипками сягнули в сутіні алькову, наче спалах полум'я, перш ніж вона покvapно затулила їх схрещеними руками. Не дивлячись на неї, лікар незворушно розвів її руки і прослухав груди, а потім і спину, притуляючи вухо до тіла.

Доктор Хувенал Урбіно мав звичай розповідати, що не відчув ніякого хвилювання, коли отак інтимно познайомився з жінкою, з якою йому судилося прожити до самої смерті. Він пригадував голубу сорочку з мереживними краями, гарячкові очі, довгі коси, розпушені по плечах, але був такий стурбований спалахом пошесті в старому місті, що не звернув уваги на її квітучу юність, а цілком зосередився на тому, щоб не пропустити жодного, найнепомітнішого симптому зараження. Ферміна Даса висловилася набагато ясніше: молодий лікар, про якого вона стільки чула у зв'язку з холерою, здався їй сухарем, неспроможним любити кого-небудь, окрім себе самого. Діагноз був «кишкова інфекція, занесена з харчами», — і за три дні домашнього лікування хвора цілком одужала. Діставши підтвердження, що дочка не заразилася холерою, Лоренсо Даса відчув невимовну полегкість. Він провів доктора Хувенала Урбіно до самої сходинки його екіпажу, заплатив за візит золотою монетою і, хоча

ціна здалася йому зависокою навіть як на лікаря багатіїв, попросився, знову і знову дякуючи йому. Приголомшений блиском аристократичного прізвища доктора Урбіно, Лоренсо Даса не тільки не приховував свого захвату, а й дав зрозуміти, що ладен на все, аби знову з ним зустрітися — і за менш формальних обставин.

Випадок можна було вважати вичерпанним. А проте наступного вівторка, некликаний і без попередження, доктор Хувенал Урбіно знову з'явився в домі Лоренсо Даси і то вельми несвоєчасно — о третій пополудні. Ферміна Даса була в кімнаті для шиття, де разом з двома подругами брала урок малювання олійними фарбами, коли побачила його у вікні. Він був у бездоганно білому сюртуці, в білому, з високим наголовком капелюсі, і подав знак, щоб вона підійшла. Ферміна Даса відклала підрамник і рушила навшпиньках до вікна, підібравши сукню зі шльокками, щоб не волочилася по підлозі. На голові в неї була діадема з брелоком, що звисав на чоло; дорогоцінний камінець у ньому мав такий самий переливчастий колір, як і її очі, й від усієї її постаті віяло свіжістю. Лікар звернув увагу, що вона вбралася на домашній урок малювання, ніби на світський бал. Він через вікно помацав їй пульс, звелів показати язик, за допомогою алюмінієвої лопаточки роздивився горло, вивернув і оглянув нижню повіку й щоразу задоволено кивав головою. Він менше ніяковів, ніж попереднього разу, але вона бентежилася дужче, бо не розуміла причини цього несподіваного візиту, адже він тоді сказав, що більше не прийде, як нічого не зміниться й вони самі його не покличуть. Більше того: вона не мала найменшого бажання будь-коли зустрічатися з ним. Закінчивши огляд, лікар поклав лопаточку в напхану інструментами та ліками валіжку й закрив її, сухо клацнувши замком.

— Ви як щойно розквітла троянда, — сказав він.

— Дякую.

— Дякуйте Богові, — порадив він і неточно процитував святого Тому Аквінського: — «Пам'ятай, що все добро, хоч би звідки воно приходило, йде від Духа Святого». Ви любите музику?

Доктор Урбіно запитав про це з чарівною усмішкою, мовби мимохідь, але Ферміна Даса не відповіла.

— До чого це запитання? — поцікавилася вона.

— Музика корисна для здоров'я, — пояснив Хувенал Урбіно.

Він і справді так думав, і досить скоро й на все життя вона пере-свідчилася, що тема музики була майже магичною формулою, якою він користався, коли пропонував свою дружбу, але в ту мить вона

сприйняла його слова як насмішку. До того ж обидві подруги, які досі вдавали, ніби малюють, поки ці двоє розмовляли через вікно, почали тихенько хихотіти, затуляючи обличчя мольбертами, що остаточно урвало Ферміні Дасі терпець. Сама не своя від люті, вона з виляском зачинила стулки вікна. Опинившись перед мереживними фіранками, крізь які нічого не було видно, лікар розгубився і рушив був до дверей, але збився з дороги і в замішанні налетів на клітку з пахучими круками. Вони сполохано закаркали, замахали крильми, і лікарева одіж умить просякла гострим жіночим запахом. Громовий голос Лоренсо Даси примусив Хувенала Урбіно заклякнути на місці.

— Зачекайте, докторе, зараз я виїду.

Він усе бачив з горішнього поверху і тепер спускався сходами, поквалпно застібаючи сорочку. Після важкого сну сієсти обличчя в нього було набрякле й сизе, бурці розкошлані. Лікар спробував приховати образу за жартом.

— Я сказав вашій доньці, що вона квітне, як троянда.

— Вона справді як троянда, — сказав Лоренсо Даса. — Але шпичаків у неї більше, ніж пелюсток.

Не привітавшись, він проминув доктора Урбіно, штовхнув стулки вікна усередину і грубим криком наказав дочці:

— Виходь і попроси пробачення в доктора!

Лікар спробував не допустити до цього, але Лоренсо Даса не звернув на нього уваги.

— Виходь! — владно повторив він.

Вона подивилася на подруг поглядом, що прохав співчуття, і відповіла, що їй нема в чому винитись, бо вона всього лише зачинила вікно від сонця, щоб менше припікало. Доктор Урбіно спробував підтримати її доводи, та Лоренсо Даса був непохитний. Тоді Ферміна, бліда від гніву, виставивши праву ногу й підтягнувши поділ сукні, зробила перед лікарем театральний реверанс:

— Смиренно благаю вас вибачити мені, кабальєро.

Доктор Хувенал Урбіно з гумором наслідував її, скинувши капелюх і зробивши мушкетерський уклін, проте не дістав у відповідь милостивої усмішки, на яку сподівався. Тоді Лоренсо Даса, щоб загладити провину, запросив його до кабінету на каву, і доктор залюбки погодився, аби не було найменшого сумніву в тому, що в його душі не лишилось навіть тіні образи.

Насправді ж доктор Хувенал Урбіно не пив кави, лише іноді перехилив чашечку натщесерце. Не вживав він і спиртного, хіба

вряди-годи пригублював трохи вина на вчистих обідах, але тут не тільки випив запропоновану каву, а й не відмовився від келишка ганусівки. Потім погодився випити ще одну чашку і ще один келишок, потім ще і ще, незважаючи на те що мав кілька невідкладних візитів. Спочатку він уважно вислуховував вибачення, на які не скупився Лоренсо Даса від імені своєї дочки, що її схарактеризував як дівчину розумну й серйозну, гідну будь-якого князя, тутешнього чи заморського, хоча, на жаль, характер у неї упертий, як у мула, — так він висловився. Але вже після другої чарки йому вчувся голос Ферміни Даси, десь у глибині патіо, і його уява полетіла до неї й супроводжувала її в сутінках вечора, поки вона запалювала свічки в коридорі, обпорскувала спальні інсектицидами, знімала накривку з чавунця на плиті, в якому варився суп, що його вони з батьком матимуть на вечерю, сидючи вдвох за столом, не підводячи поглядів і не починаючи їсти, щоб не порушити чару незлагоди, аж поки він не здасться і не попросить у неї пробачення за свою сьогоднішню суворість.

Доктор Урбіно достатньо знав жінок і розумів, що Ферміна Даса не загляне до кабінету, поки він не піде, але все сидів і сидів, бо відчував: поранена гордість не дасть йому жити спокійно після ганьби, якої йому довелося сьогодні зазнати. Лоренсо Даса, уже геть п'яний, здавалося, не помічав неухважності співрозмовника, бо йому вистачало самого себе зі своєю невтримною балакучістю. Він говорив не стуляючи рота, жував кінчик погаслої сигари, гучно кахикав, відхаркувався, ніяк не міг зручно вмотитися в обертовому кріслі, пружини якого зойкали, немов тварини під час тічки. Хазяїн дому перехилив по три чарки на кожну, випиту гостем, і зробив паузу тільки тоді, коли усвідомив, що вони вже не бачать один одного, і підвівся, щоб засвітити лампу. Доктор Хувенал Урбіно придивився до нього в новому світлі, побачив, що одне його око дивиться вбік, як у риби, а його слова не відповідають порухам губ, і пояснив це своїми галюцинаціями, спричиненими надміром випитого спиртного. Тоді нарешті він підвівся з дивовижним відчуттям, що перебуває не в своєму, а в чиемусь чужому тілі, у тілі чоловіка, який і далі сидить у кріслі, де сидів він, і йому довелося зробити велике зусилля, аби зберегти глузд.

Було вже по сьомій, коли гість вийшов із кабінету, слідом за Лоренсо Дасою. Світив повний місяць. Ідеалізоване ганусівкою патіо наче плавало на дні акваріума, а прикриті клаптями матерії пташині клітки здавалися привидами, що заснули під гарячими пахощами

помаранчевого цвіту. Вікно кімнати для шиття було відчинене, на столі блимала засвічена лампа і незакінчені картини стояли на підставках, мов на виставці. «Де ж ти є — ніде тебе не бачу», — проспівав доктор Урбіно, проходячи повз вікно, але Ферміна Даса не почула його, не могла почути, бо саме плакала від злості в спальні, припавши обличчям до подушки, і чекала, коли повернеться батько, щоб відплатити йому за пережите сьогодні приниження. Лікар плекав потаємну надію попроситися з нею, але цього Лоренсо Даса не запропонував. Хувенал Урбіно з тугою пригадував її дівочий пульс, її котячий язичок, її ніжні мигдалини, але його гнітила думка, що вона ніколи не захоче з ним бачитись і не дозволить йому приходити. Коли Лоренсо Даса увійшов у сні, розбуджені круки зловісно закаркали під своїм покривалом.

— Вони видзьобають тобі очі, — промовив лікар уголос, думаючи про неї, і Лоренсо Даса обернувся запитати, що він сказав.

— То не я, — пояснив Хувенал Урбіно. — То ганусівка.

Лоренсо Даса провів гостя до екіпажу і хотів був заплатити йому за другий візит, але доктор Урбіно грошей не взяв. Дав кучерові точні розпорядження, щоб той відвіз його до двох хворих, яких ще мав сьогодні навідати, і піднявся в екіпаж без сторонньої допомоги. Та від тряски на брукованих вулицях йому стало погано, і він звелів кучерові змінити курс. На мить подивився в дзеркальце екіпажу й побачив, що його відображення теж думає про Ферміну Дасу. Він стенив плечима, потім голосно гикнув, похилив голову на груди й заснув, і вві сні раптом почув похоронний подзвін. Спочатку вдарили дзвони кафедрального собору, а потім і всіх церков, один за одним, аж поки забаламкали й розбиті дзвони притулку Святого Юліана.

— Якого чорта! — пробурмотів він. — Всі мерці вже давно повмирали.

Мати й сестри вечеряли, п'ючи каву з молоком та сирними пиріжками за святковим столом у великій їдальні, коли він з'явився у дверях з ідіотським виразом на обличчі і весь зганьблений запахом повій, якого набрався від круків. Бамкіт великого дзвона на сусідньому соборі густим відлунням гудів у величезній западині дому. Стрижена мати спитала, куди він заповівся, бо його повсюди шукали, щоб він допоміг генералові Ігнасіо-Марії, останньому онукові маркіза Хараїса де ла Вери, у якого сьогодні пополудні стався крововилив у мозок: це по його душі бамкали дзвони. Доктор Хувенал Урбіно вислухав матір, нічого не чуючи; він стояв, ухопившись за одвірок,

потім зробив півоберта, щоб іти до спальні, але впав ницьма, блюючи ганусівкою.

— Пресвята діво Маріє! — скрикнула мати. — Мабуть, сталося щось дивовижне, якщо ти з'явився додому в такому стані.

Але найдивовижніше мало статися трохи згодом. Скориставшись з гастролей відомого піаніста Ромео Люсіха, котрий дав концерт із циклу Моцартових сонат, після того як у місті закінчилася жалоба по генералові Ігнасіо-Марії, доктор Хувенал Урбіно повантажив фортепіано з музичної школи на запряжений мулами віз і влаштував для Ферміні Даси серенаду, яку назвали потім подією сторіччя. Вона прокинулася вже після перших акордів, і їй досить було визирнути крізь залізне мереживо балконних перил, щоб довідатися, хто влаштував для неї таке незвичайне вшанування. Вона пошкодувала тільки, що їй забракло мужності тих сердитих дівчат, які мають звичай виливати на голову небажаного залицяльника вміст нічного горщика. Лоренсо Даса, навпаки, покvapно вдягся, запросив доктора Урбіно й піаніста, ще виряджених у вечірні костюми, до вітальні, і подякував за серенаду, наливши обом по келиху доброго бренді.

Дуже скоро Ферміна Даса збагнула, що батько заповзявся пом'якшити її серце. Вже наступного дня після серенади він кинув їй немов мимохідь: «Уяви собі, як зраділа б твоя мати, довідавшись, що за тобою упадає чоловік із роду Урбіно де ла Кальє». Вона сухо відповіла: «Від щастя померла б у труні вдруге». Подруги, з якими вона малювала, розповіли їй, що доктор Хувенал Урбіно запросив Лоренсо Дасу на сніданок до Світського клубу і дістав сувору догану за порушення статуту. Лише тоді довідалася вона, що вже кілька разів батько робив спроби вступити до Світського клубу, але щоразу зазнавав невдачі, причому проти нього вкидали стільки чорних кульок, що це виключало можливість нової спроби! Але Лоренсо Даса незворушно ковтав приниження, і ось тепер він почав удаватися до всіляких хитрощів, аби зустрічатися з доктором Хувеналом Урбіно, не здогадуючись, що то Хувенал Урбіно робив усе можливе, аби влаштувати їхню «випадкову» зустріч. Іноді вони годинами сиділи в кабінеті, розмовляючи, і тоді дім опинявся немовби поза часом, бо Ферміна Даса не дозволяла, щоб життя текло своїм плином, поки гість не піде. Кафе «Парафіяльне» правило за зручну нейтральну територію. Саме там Лоренсо Даса дав Хувеналові Урбіно перші уроки шахової гри, і доктор виявився старанним учнем, а шахи відтоді стали його невиліковною пристрастю, яка мучила його до смерті.

Одного вечора, невдовзі по тому, як було виконано фортепіанну серенаду, Лоренсо Даса знайшов у снігах свого дому запечатаний конверт, адресований дочці. На сургучеві була витиснена монограма «Х. У. К.». Проходячи повз спальню Ферміні, він просунув конверт під двері, і вона не могла збагнути, як він там опинився, бо їй здавалося неймовірним, щоб батько змінився до такої міри й сам почав приносити їй листи від залицяльника. Вона кинула листа на нічний столик, не знаючи, що з ним робити, і там він лежав, нерозпечатаний, кілька днів, аж поки одного дощового надвечір'я їй наснилося, ніби Хувенал Урбіно знову прийшов до них, щоб подарувати їй лопаточку, якою притискав їй язика, коли оглядав горло. Лопаточка з її сну була не алюмінієва, а зі смачного металу, яким вона вже не раз ласувала у своїх інших снах, отож вона розламала лопаточку на дві неоднакові половинки і меншу повернула йому.

Прокинувшись, Ферміна розпечатала листа. Він був лаконічний і делікатний. Єдине, чого просив Хувенал Урбіно, — щоб вона дозволила йому попросити в її батька дозволу зробити їй візит, її вразила його стриманість та серйозність, і гнів, з такою любов'ю виплеканий за кілька днів, відразу вщух. Вона поклала листа в порожню шкатулку, яка без діла стояла на дні великої скрині, але згадала, що саме там зберігала колись напахчені парфумами листи Флорентіно Аріси, і, охоплена раптовим почуттям сорому, витягла шкатулку зі скрині, щоб поставити її кудись-інде. Потім їй здалося, що найпристойніше буде вдати, ніби вона нічого не отримувала, і вона спалила листа над лампою, дивлячись, як краплі сургучу перетворюються у вогні на синюваті бульки. «Бідолаха!» — зітхнула вона. Зненацька їй пригадалося, що це уже вдруге вона пожаліла його за той час, — трохи більше року, — який минув, відколи вона з ним порвала, і ще з хвилину вона думала про Флорентіно Арісу і сама дивувалась, як далеко відійшов він від її життя.

У жовтні, з останніми дощами, надійшли ще три листи, і з першим — коробочка з фіалковими пастилками, виготовленими в монастирі Флавіні. Два листи передав у дверях будинку кучер доктора, а сам Хувенал Урбіно виглядав у віконце карети і вітався з Галою Пласідією, — по-перше, щоб не було сумніву, від кого лист, а по-друге, щоб ніхто потім не міг сказати, ніби його не отримували. Обидва ті листи були запечатані сургучевою монограмою і написані дивовижними кривулями, вже знайомими Ферміні Дасі: почерком лікаря. В обох вона прочитала те саме, що й у першому, і обидва були просякнуті

тим самим духом смиренної покори, але з-під його стриманості вже почала прозирати стурбованість, яка ніколи не виступала назовні в обачливих листах Флорентіно Аріси. Ферміна Даса прочитала листи відразу, як тільки вони потрапили їй до рук, — другий надійшов рівно через два тижні після першого, — і хотіла була кинути їх у вогонь, але в останню мить передумала, хоч і сама не змогла б пояснити собі чому. А втім, вона й гадки не мала відповідати на них.

Третій лист теж надійшов у жовтні — його просунули під двері. Почерк був такий кривулястий, що відразу стало очевидно: писали лівою рукою, — але Ферміна Даса збагнула це тільки тоді, коли прочитала лист, який виявився ганебною анонімкою. Автор листа твердив, ніби Ферміна Даса зачарувала доктора Хувенала Урбіно якимсь приворотним зіллям, і з цього припущення робив зловісні висновки. Закінчувався лист погрозою: якщо Ферміна Даса не відмовиться від наміру пролізти у вище товариство, заморочивши голову чоловікові, про якого мріє стільки дівчат зі шляхетних родин, її виставлять на прилюдний глум.

Ферміна почула себе жертвою тяжкої несправедливості, але не розгнівалася. Навпаки, у неї виникло бажання довідатися, хто написав анонімного листа, й переконати ту особу, що вона помиляється, давши їй які завгодно пояснення, бо Ферміна Даса була певна, що ніколи й нізащо не відповість взаємністю на упадання Хувенала Урбіно. За кілька днів вона одержала ще два листи без підпису, не менш ядучих, аніж перший, проте було майже очевидно, що всі вони написані різними людьми. Чи то вона стала жертвою змови, чи брехлива чутка про її таємні любовці з доктором Урбіно поширилася куди далі, ніж можна було собі уявити. Ферміну тривожила думка, що до всього цього спричинився якоюсь нетактовністю сам Урбіно. Їй подумалося, що він, може, тільки зовні благородний, що, мабуть, він має звичай розпускати язика в гостях і вихвалитися уявними перемогами, як це властиво багатьом чоловікам з його кола. Вона подумала була написати йому й дорікнути за кривду, завдану її честі, але зразу й відмовилася від цього наміру, бо, може, якраз цього він і прагнув. Вона спробувала довідатися що-небудь від подруг, які приходили малювати з нею, але ті чули тільки доброзичливі балачки з приводу фортепіанної серенади. Ферміна Даса почула себе безпорадною, приниженою, її змагала безсила лють. Перше бажання — зустрітися з невидимим ворогом і перекопати його в тому, що він помиляється, — минуло, і тепер вона

прагнула тільки проштрикнути його садовими ножицями. Вона не спала ночами, обмірковуючи всі подробиці та всі вирази в анонімних листах, плекаючи надію, що знайде спосіб дати відсіч. Але то була марна ілюзія: Ферміна Даса існувала поза світом Урбіно дела Кальє і мала захисну зброю тільки проти його добрих намірів, але не лихих підступів.

Вона ще більше утвердилася в цьому гіркому переконанні після страху, пережитого з приводу чорної ляльки, яку принесли їй тими днями без ніякого листа, але чие походження, як їй тоді здалося, відгадати було просто: тільки доктор Хувенал Урбіно міг її надіслати. Ляльку було куплено на Мартініці, згідно з етикеткою, вона була в гарній сукні, в її чорних кучерях блищали золоті волосинки, і вона заплющувала очі, коли її клали. Ферміні Дасі лялька здалася такою кумедною, що вона подолала відразу й удень клала її на свою подушку, а вночі призвичаїлася спати з нею. Та якось, прокинувшись після важкого, тривожного сну, вона відкрила, що лялька росте: коштовне вбрання, в якому її принесли, вже не прикривало стегон, а черевички тріснули під тиском виростлих ніг.

Ферміні Дасі доводилося чути розповіді про африканські чаклунства, але не такі страхітливі, як це. Та й не хотілося їй вірити, що Хувенал Урбіно здатний на подібну жорстоку витівку. Тут вона мала слухність: ляльку передав не кучер, а випадковий торговець криветками, про якого ніхто не міг сказати нічого певного. Намагаючись відгадати цю таємницю, Ферміна Даса в якусь хвилину подумала була про Флорентіно Арісу, чий пригнічений вигляд навіював їй страх, але життя незабаром переконало її в помилковості такого припущення. Таємниця так ніколи й не прояснилася, і на саму згадку про неї Ферміна тремтіла від жаху, тремтіла навіть через багато років, коли вже вийшла заміж, коли в неї народилися діти і вона вважала себе обраницею долі — і найщасливішою з жінок.

Останню спробу доктор Урбіно зробив, коли вдався до посередництва сестри Франки де ла Люс, директриси коледжу Явлення Богородиці. Сестра не змогла відмовити представникові роду, що протегував їхній релігійній громаді, відколи та пустила своє коріння в обох Америках. Вона з'явилася з візитом у супроводі послушниці о дев'ятій ранку, й обом довелося півгодини чекати, роздивляючись клітку з птахами, поки Ферміна Даса закінчить митись у ванній. Сестра Франка була чоловікувата німкеня з металічним призвуком у голосі та владним поглядом, що аж ніяк не пасували до її майже

дитячої наївності. Нічого й нікого в світі Ферміна Даса не ненавиділа так, як цю жінку та все з нею пов'язане, й на одну згадку про її облудну побожність у неї всередині мов коти шкребли. Тільки-но вона побачила її з дверей ванної, як умить пригадалися їй усі муки, пережиті в коледжі, нестерпна нудота щоденної церковної відправи, жах перед іспитами, рабська доля послушниць, усе життя, спотворене в кривому дзеркалі убогості духу. Сестра Франка де ла Люс, навпаки, привітала свою колишню ученицю з радістю, яка здавалася цілком щирою. І здивувалася з того, як вона виросла, — і господиня дому з неї просто чудова, он яке доглянуте патіо, і як гарно розцвіли помаранчі! Директриса звеліла послушниці, щоб зачекала її тут, не підходячи надто близько до круків, бо ті можуть й очі видзьобати, якщо загавиться, а сама стала шукати куточка, де можна було б наодинці побалакати з Ферміною. Та запросила гостю до зали.

Той візит тривав недовго і закінчився цілковитою невдачею. Не марнуючи часу на передмову, сестра Франка де ла Люс запропонувала Ферміні Дасі почесне поновлення в коледжі. Причина її виключення буде стерта не тільки в документах, а й у пам'яті громади, вона зможе закінчити курс і здобути диплом бакалавра. Ферміна Даса, вкрай здивована; запитала, звідки раптом така переміна.

— Це — прохання людини, якій ми не можемо відмовити. То чоловік вельми достойний, і він прагне зробити тебе щасливою, — відповіла черниця. — Знаєш, про кого я кажу?

Ферміна Даса відразу все зрозуміла. Вона запитала в себе, яке право мала виступати в ролі посланниці кохання жінка, що знівелила їй життя за невинний лист, але висловити цю думку вголос не зважилася. Натомість відповіла, що так, вона знає, про кого йдеться, і так само знає, що він не має жодного права втручатись у її життя.

— Він просить тільки одного: щоб ти дозволила йому поговорити з тобою, — сказала черниця. — Твій батько, я певна, заперечувати не стане.

Ферміна Даса ще дужче розлютилася на думку, що її батько — співучасник цього візиту.

— Ми вже бачилися двічі, коли я хворіла, — відповіла вона. — А зараз такої потреби нема.

— Для всякої жінки з клепкою в голові цей чоловік видався б дарунком провидіння, — сказала черниця.

І заговорила про його чесноти, про те, який він побожний і як самовіддано служить справі зцілення недужих. Під час цієї промови

вона дістала з рукава золоті чотки з Христом, вирізьбленим на слоновій кості, і помахала ними перед очима у Ферміні Даси. То була сімейна реліквія, понад столітньої давності, виготовлена золотих справ майстром із Сієни й освячена папою Климентом Четвертим.

— Вони твої, — сказала черниця.

Ферміна Даса відчула, як уся кров шугнула їй до голови, і тоді зважилася:

— Не розумію, як ви могли взятися за таке доручення, — сказала вона. — Адже, по-вашому, кохання — гріх.

Сестра Франка де ла Люс вдала, ніби пустила це зауваження повз вуха, але очі в неї гостро зблиснули. Вона й далі махала чотками перед очима в Ферміні Даси.

— Тобі краще порозумітися зі мною, — промовила вона. — Бо після мене може прийти сеньйор архієпископ, а з ним буде зовсім інша розмова.

— Нехай приходить, — сказала Ферміна Даса.

Сестра Франка де ла Люс сховала золоті чотки в рукав, а з другого рукава дістала вже не раз використаного, зіжмаканого носовичка, затисла його в кулаці й подивилася на Ферміну Дасу зверхнім поглядом, співчутливо усміхаючись.

— Сердешна моя дочко, — зітхнула вона з жалістю, — ти досі думаєш про отого хлопця.

Ферміна Даса проковтнула образу, пильно втупившись у черницю. Вона дивилась їй просто у вічі некліпним поглядом, нічого не кажучи і граючи жовнами, аж поки з невимовною втіхою побачила, як чоловічі зіниці гості заволоклися слізьми. Сестра Франка де ла Люс утерла очі зібганою хустинкою і звелася на ноги.

— Правду казав твій батько, що ти вперта, як ослиця, — сказала вона.

Архієпископ не з'явився. Отож облога на цьому, мабуть, би й закінчилася, якби не приїхала провести з кузиною різдвяні свята Ільдебранда Санчес, після чого життя для обох дівчат круто змінилося. Лоренсо й Ферміна зустріли її о п'ятій ранку, коли причалила шхуна з Ріоачі, в натовпі пасажирів, ледь живих після морської хитавиці, але Ільдебранда зійшла на берег, сяючи усмішкою, дуже жіночна, тільки вкрай збуджена після поганої ночі на морі. Вона була обвішана кошиками з живими індіками і привезла всіх фруктів, що достигали в їхніх родючих садах, щоб усім було що їсти

протягом її гостин. Лісімако Санчес, батько Льдебранди, запитував через дочку, чи їм не потрібні музики на великодні свята, бо він має у своєму розпорядженні найкращих, і обіцяв згодом надіслати цілий вантаж вогнів для феєрверку. Крім того, він повідомляв, що не зможе приїхати по дочку раніше березня, отож двоє дівчат матимуть удосталь часу, щоб пожити разом.

Це щасливе життя почалося для обох кузин із першого ж таки дня. Насамперед вони помилися вдвох у басейні, роздягнувшись до голого тіла й поливаючи одна одну водою. Вони намілювали одна одну, шукали одна в одній гнид, порівнювали, у кого ширші стегна, у кого більші й тугіші перса: кожна ніби бачила себе в дзеркалі другої, увіч переконавшись, як неблаганно повівся з ними час, відколи вони востаннє бачили одна одну голими. Льдебранда була велика й дебела, із золотою шкірою, але волосинки на тілі мала, як у мулатки, коротенькі і кручені, мов тонесенький дріт. Ферміна, навпаки, мала тіло бліде, з довгими плавними лініями, із світлою шкірою, з гладеньким волоссячком. Галя Пласідія розпорядилася, щоб їм поставили у спальню два однакові ліжка, але іноді вони лягали вдвох у одне і, погасивши світло, розмовляли до самого ранку. Нишком курили довгі й тонкі сигари, що їх Льдебранда привезла схованими в чохлі баула, а потім мусили палити аркуші вірменського паперу, щоб очистити спальню від смороду, густого, як у собачій халабуді. Уперше Ферміна Даса приохотилася до цієї розваги ще у Вальєдупарі, а потім робила те саме й у Фонсеці, й у Ріоачі, де кузини замикались у кімнаті аж до десятої ранку, розмовляючи про чоловіків та потай курячи. Вона навчилася курити сигару навпаки, із запаленим кінцем у роті, як курили чоловіки ночами на війні, щоб їх не викрив вогник. Але на самоті вона досі не курила ніколи. Та після того як Льдебранда пожила в їхньому домі, Ферміна Даса почала палити щовечора, перед тим як заснути, і відтоді приохотилася до куріння, хоча завжди робила це потай, ховаючись навіть від чоловіка та своїх дітей, і не тільки тому, що для жінки вважалося непристойним палити на людях, а й через те, що таємничість додавала втіхи.

Льдебранду теж батьки відправили в подорож силоміць, щоб віддалити дочку від її неможливого кохання, хоча запевняли, нібито посилають її для того, щоб вона допомогла Ферміні вибрати добру партію. Льдебранда погодилася на це в надії посміятись над забуттям, як свого часу кузина, і домовилася з фонсекським телегра-

фістом, щоб той передавав її послання в якнайсуворішій таємниці. Тому таким гірким було її розчарування, коли вона довідалася, що Ферміна Даса відштовхнула Флорентіно Арісу. Крім того, Льдебранда мала універсальне уявлення про кохання і вважала: усе, що відбувається з одним закоханим, позначається на всіх закоханих у цілому світі. А втім, свого задуму вона не зреклася. Із зухвалістю, яка сповнила Ферміну Дасу невдаваним жахом, вона сама-одна пішла до телеграфної контори з метою здобути прихильність Флорентіно Аріси.

Льдебранда не впізнала його, бо в ньому не було нічого з того образу, який сформувався в її уяві з розповідей Ферміни Даси. На перший погляд їй видалося неймовірним, що кузина мало не збожеволіла через цього майже непримітного службовця, схожого на побитого собаку, чие вбрання равина, відлученого від синагоги, та врочисті манери не могли зворушити жодного жіночого серця. Але незабаром вона змінила свою першу думку, бо Флорентіно Аріса відразу взявся допомогти їй у її незвичайному проханні, навіть не знаючи, хто вона така; про це він ніколи й не довідався. Ніхто не зрозумів би її краще, ніж він, хоча він не став запитувати ні як її звуть, ні де вона мешкає. Його рішення було дуже просте: вона приходить у середу пополудні до телеграфної контори, і він віддаватиме відповіді на її телеграми їй у руки, от і все. Та коли він прочитав послання, яке написала Льдебранда, то запитав, чи згодна вона на невеличку поправку, і вона ствердно кивнула. Спочатку Флорентіно Аріса зробив кілька виправлень між рядками, потім дещо викреслив, дещо дописав, поки там не лишилося жодного вільного місця, а тоді він порвав аркуш і написав цілком новий текст, який здався Льдебранді наддивовижу ніжним та зворушливим. Вийшовши з телеграфної контори, добра дівчина ледве стримувала сльози.

— Він сумний і негарний, — сказала вона Ферміні Дасі. — Але він весь — кохання.

Що найдужче впало у вічі Льдебранді — то це самотність кузини. «Ти схожа на двадцятирічну вдову», — сказала вона їй. Звикши до родини численної й розкиданої, живучи в домах, де ніхто ніколи точно не знав, ні скільки людей там мешкає, ні скільки сьогодні сяде за обідній стіл, Льдебранда не уявляла, як дівчина її віку може замкнутися в приватному житті, наче в монастирі. Але так воно було: від шостої ранку, коли Ферміна Даса вставала з постелі, й аж поки гасила свічку в спальні, вона тільки те й робила, що марнувала час.

Життя нав'язували їй іззовні. Спочатку, десь із останніми півнями, її будив молочар, грюкаючи молотком у двері. Потім давала про себе знати торговка рибою, з ящиком, де на підстилці з водоростей лежали сонні парги та розкішні паленкери, обкладені зеленню з Марія-ла-Баха та плодами із Сан-Хасінто. А потім, протягом дня, хто тільки не стукав у двері з вулиці: жebraки, продавщиці лотерейних квитків, сестри-жалібниці, гострильник ножів із сопілкою, скупник порожніх пляшок, скупник зламаних золотих виробів, скупник старих газет, облудні циганки, що обіцяли провістити долю з карт, зі звинин на долоні, з кавової гущі, з поверхні налитої в таз води. Галя Пласидія цілий тиждень тільки те й робила, що відчиняла та зачиняла вхідні двері, знову й знову повторюючи: ні, нам не треба, приходьте іншого разу,— або, втративши терпець, кричала з балкона: не набридайте більше, нехай вам грець, ми вже купили усе, що нам треба! Галя Пласидія замінила тітку Есколастіку, виявивши при цьому стільки запопадливості й такту, що Ферміна часом ототожнювала її з тіткою і навіть полюбила не менше. У неї були звички рабині. Як тільки випадала вільна хвилина, вона йшла до робочої кімнати і починала прасувати білизну, поки та ставала бездоганною, а тоді складала її до шаф, впереміш із квітами лаванди, причому прасувала вона й акуратно згортала не тільки той одяг, який щойно випрала, а й довго не ношений, якщо від лежання він утрачав блиск. Так само дбайливо доглядала вона гардеґоб Ферміні Санчес, матері Ферміні Даси, яка померла чотирнадцять років тому. Але управляла господарством Ферміна Даса. Вона вирішувала, що готувати на обід, що купувати, що робити в тому чи в тому випадку, і в такий спосіб визначала життя в домі, де, по ширості кажучи, не було чого визначати. Коли вона закінчувала чистити клітки, давала птахам їсти, поливала квіти, їй більше не лишалося ніякого діла. Не раз після того, як її виключили зі школи, вона засинала в годину пообідньої сіести і прокидалася тільки наступного ранку. Уроки малювання були тільки ще одним, трохи цікавішим, засобом марнувати час.

У її взаєминах із батьком не було любові, відколи він вигнав тітку Есколастіку, а проте обоє знайшли спосіб жити разом, не заважаючи одне одному. Коли вона вставала, він уже йшов у своїх справах. Ритуал обіду він пропускав рідко, хоча майже ніколи не їв, — йому цілком вистачало аперитивів та галісійських закусок, поглинутих у кафе «Парафіяльне». Вечеряти він не приходив: йому залишали його

порцію на столі, усе в одній мисці, накритій іншою, хоча знали, що з'їсть він це тільки наступного ранку, розігрівши на сніданок. Раз на тиждень він давав дочці гроші на поточні витрати, які завжди підраховував ретельно і якими вона розпоряджалася бездоганно, та коли вона просила, то залюбки давав їй гроші й на всілякі непередбачені видатки. Він ніколи не торгувався, ніколи не вимагав звіту, але вона поводитися так, ніби повинна була звітувати перед трибуналом святої інквізиції. Ніколи він не розповідав їй, у чім полягають його оборудки і в якому вони стані, ніколи не брав її з собою до своїх контор у порту, розташованих у місці, куди пристойним дівчатам не рекомендувалося з'являтися навіть у супроводі власних батьків. Додому Лоренсо Даса повертався не раніше десятої вечора, тобто якраз тоді, коли під час відносного затишшя в громадянських війнах починалася комендантська година. А до того просиджував у кафе «Парафіяльне», в що-небудь граючи, бо добре знав усі салонні ігри й у кожній був визнаним фахівцем. Приходив він завжди тверезим і не будив дочку, незважаючи на те що першу чарку ганусівки випивав, як тільки підводився з постелі, а потім цілий день жував кінчик загашеної сигари і знову й знову прикладався до чарки. Та одного вечора Ферміна таки почула, коли він прийшов. Почула, як зачовгали на сходах його солдатські кроки, почула хрипке дихання в коридорі другого поверху, а потім він загував долонею у двері спальні. Вона відчинила й уперше перелякалася, побачивши його перекошене око.

— Ми розорені, — сказав він. — Ущент розорені, щоб ти знала.

Більш нічого він не сказав, і ніколи більше цього не говорив, і не сталося нічого такого, що підтвердило б правдивість його слів, але після того вечора Ферміна Даса відчула, що вона зовсім самотня у світі. Вона існувала мовби в суспільному чистилищі, її колишні подружки по школі жили на недосяжному для неї небі, яке стало ще недосяжнішим після того, як її виключили, і навіть сусіди не вважали її своєю сусідкою, бо для них вона не мала минулого, в якому вони знали зовсім іншу дівчину — у формі коледжу Явлення Богородиці. Батьків світ складався з торговців та з докерів, з воєнних біженців, з усіх тих чоловіків, які вчашали до «Парафіяльного». Протягом останнього року її самоту трохи полегшували уроки малювання, бо вчителька надавала перевагу колективним заняттям і мала звичку приводити з собою й інших учениць. Але то були дівчата з різних досить невизначених соціальних прошарків, і Ферміна Даса

дивилася на них як на подруг, немовби позичених на короткий час, — їхня приязнь кінчалася відразу по закінченні уроку. Ільдебранда хотіла була порозчиняти двері будинку, провітрити його, привести сюди музик, влаштувати карнавал із феєрверком, з ракетами, з пороховими замками, які так любив влаштовувати її батько, щоб шквалом того карнавалу розвіяти затхлий дух, у якому ниділа кузина, проте незабаром вона зрозуміла, що її задум не має сенсу з дуже простої причини: не було з ким усе те влаштовувати.

А проте Ільдебранда таки зуміла виштовхати Ферміну в життя. Щовечора після уроку малювання вони виходили дивитися місто. Ферміна Даса показала подрузі шлях, яким вони щодня ходили з тіткою Есколастікою, лаву в парку, на якій сидів Флорентіно Аріса і чекав на неї, вдаючи, ніби читає книжку; показала вулиці, якими він за нею ходив, схованки для листів; показала зловісний палац, в якому колись була в'язниця найсвятішої інквізиції і який згодом відреставрували й пристосували під коледж Явлення Богородиці, що його вона ненавиділа усією душею. Вони піднялися на пагорб, де було кладовище бідняків і де Флорентіно Аріса грав на скрипці, так підлаштовуючись під напрям вітрів, що вона могла чути його, лежачи в ліжку, і звідти вони побачили весь історичний центр міста, провалені дахи та облуплені стіни, зарослі чагарниками руїни фортець, низку островів у затоці, жалюгідні халабуди, що тулилися навколо боліт, неозорий простір Карібського моря.

В ніч на Різдво вони пішли на відправу до кафедрального собору. Ферміна сіла там, де було найкраще чути інтимну музику Флорентіно Аріси, і показала кузині, звідки в таку саму різдвяну ніч вона вперше побачила зблизька його злякані очі. Вони зважилися прогулятися удвох аж до Порталу писарів, купили солодошів, зазирали до крамнички, де торгували всіма різновидами паперу, і Ферміна Даса показала кузині, де вона зненацька усвідомила, що її кохання було оманою. Вона сама не розуміла, що кожен її крок, починаючи від дому й до самого коледжу, кожен куточок міста, кожна мить із її недавнього минулого, здавалося, існували тільки з ласки Флорентіно Аріси. Ільдебранда звернула її увагу на це, проте Ферміна не погодилася, бо вона ніколи не визнала б, що Флорентіно Аріса — на щастя чи на лихо — був єдиною прикметною подією в усьому її житті.

Тими днями в місті з'явився бельгійський фотограф. Він обладнав свою майстерню на горішній галереї Порталу писарів, і кожен, хто мав змогу заплатити, скористався з нагоди знятися на портрет.

Ферміна та Льеббранда прийшли одними з найперших. Переривши гардероб Ферміни Санчес, вони вибрали з нього найпоказніші сукні, парасольки, святкові черевички, капелюхи і вдяглися дамами середини XIX століття. Гала Пласідія допомогла їм затягти корсети, навчила їх, як переставляти ноги під дротяними сітками кринолінів, як одягати рукавички, як застібати черевички на високих підборах. Льеббранда вибрала собі капелюх із широкими крисами, прикрашений страусовим пір'ям, що спадало їй на плечі. Ферміна наділа трохи сучасніший, оздоблений фруктами з розмальованого гіпсу та матер'яними квітами. Наприкінці вони посміялися одна з одною, коли побачили себе в дзеркалі такими схожими на дагеротипні портрети бабусь і, щасливі, помираючи зо сміху, пішли фотографуватися в отакому незабутньому вигляді. Гала Пласідія дивилася з балкону, як вони йдуть через парк під розкритими парасольками, докладаючи всіх зусиль, щоб утриматися рівно на високих підборах і штовхаючи криноліни всією вагою тіла, мов дитячі стільчики для ходіння, і благословила їх здалеку, просячи Бога, щоб він допоміг їм у цій нелегкій пригоді.

Біля ательє бельгійця юрмився густий натовп, бо саме фотографували Бені Сентено, який тими днями виграв у Панамі чемпіонат із боксу. Він був у боксерських панталонах, у рукавицях, з лавровим вінком на голові, і сфотографувати його було нелегко, бо він мав вистояти в позі нападаючого цілу хвилину, по змозі зовсім не дихаючи, та як тільки він ставав у стійку, фанатичні шанувальники вибухали оплесками й він не міг утриматися від спокуси догодити їм, продемонструвавши своє уміння. Коли надійшла черга кузин, небо захмарилось, і, здавалося, ось-ось полле дощ, але вони дозволили намазати собі обличчя крохмалем і з такою невимушеністю прихилилися до алебастрової колони, що зуміли знерухомити навіть на довше, ніж вимагалось. То був вічний портрет. Коли Льеббранда померла у своєму маєтку «Квіти Богородиці», доживши майже до ста років, її фотокартку знайшли в спальні, у замкненій на ключ шафі, між згорнутих і напахчених простирادل, — там-таки знайшли засушену квіточку братків і лист, літери якого вицвіли від давності. Ферміна Даса зберігала свою протягом багатьох років на першій сторінці сімейного альбому, звідки вона загадково зникла, невідомо коли і як, і внаслідок цілої низки найнеймовірніших випадковостей потрапила до рук Флорентіно Арісі, коли обом уже було за шістьдесят.

На площі перед Порталом писарів — і навіть на балконах — було повно людей, коли Ферміна та Льдебранда вийшли з майстерні бельгійця. Вони забули, що обличчя в них накрохмалені, а губи наквацьовані помадою шоколадного кольору і що їхнє вбрання не відповідає ні порі дня, ні історичній епосі. Вулиця зустріла їх свистом і насмішкватими вигуками. Під зливою глузливих дотепів вони почувалися геть зацькованими, коли тут, пробиваючи собі дорогу крізь юрмище, з'явилося ландо, запряжене парою золотаво-гнідих коней. Свист затих, вороже настроєні групи розсіялись. Льдебранді навіки запам'ятався чоловік, який відчинив дверці карети і став на підніжку, — його атласний циліндр і парчовий жилет, його стримані манери, лагідність його погляду, авторитетність постави, — вона відразу здогадалася, хто це. Ферміна Даса розповіла їй про нього минулого місяця, мало не мимохідь і без жодного інтересу, — коли якось надвечір не захотіла йти повз дім маркіза Касальдуеро, бо біля воріт стояв екіпаж, запряжений золотаво-гнідими кіньми. Вона сказала тоді кузині, хто хазяїн того ландо, і спробувала пояснити причину своєї неприязні, хоча й словом не обмовилася про його залицання. Льдебранда про ту розмову забула. Та коли збагнула, хто з'явився перед ними у дверцятах карети, наче видіння з казки, її пройняв подив, звідкіль у кузини така неприязнь до цього чоловіка.

— Ласкаво прошу до карети, — сказав їм доктор Хувенал Урбіно. — Я відвезу вас, куди накажете.

Ферміна Даса зробила була рух протесту, але Льдебранда вже прийняла запрошення. Доктор Хувенал Урбіно ступив на землю і самими кінчиками пальців, майже не доторкнувшись до неї, допоміг їй сісти в екіпаж. Ферміні нічого не залишилося, як піднятися за нею, з обличчям розпаленим від гніву та сорому.

Їхній дім був лише за три квартали. Кузини не помітили, коли доктор Хувенал Урбіно змовився з кучером, але, мабуть, таки змовився, бо минуло більш ніж півгодини, поки екіпаж доїхав до місця. Сестри сиділи на головному сидінні, а він — обличчям до них, спиною до напрямку, в якому котився екіпаж. Ферміна відвернулася до вікна й утупила погляд у порожнечу. Льдебранда, навпаки, була зачарована, а доктор Урбіно ще дужче зачарований її зачаруванням. Тільки-но карета рушила, як вона, відчувши теплий доторк натуральної шкіри сидіння, заворожена інтимністю цієї кабіни з м'якою обшивкою, сказала, що тут можна б залишитись і жити. Незабаром обоє уже сміялися, перекидаючись жартами, наче давні друзі, й

навіть почали грати у всім відому гру, розмовляючи жаргоном, де за кожним складом треба було вимовляти якийсь один і той самий заздалегідь домовлений склад. Вони вдавали, що мова ця зрозуміла лише їм двом, хоча добре знали, що Ферміна не тільки все розуміє, а й залежить від них, — і саме тому вони так поводитись. Через кілька хвилин, донесхочу насміявшись, Льеббранда призналася, що не годна далі терпіти, — їй тиснули черевики.

— Нема нічого легшого, — сказав доктор. — Ану, хто роззується перший!

І почав розв'язувати шнурки на своїх черевиках, а Льеббранда прийняла виклик; їй було нелегко — заважав нахилитись тугий корсет, але доктор Урбіно умисне барився, аж поки вона з переможним реготом вихопила з-під спідниці свої черевички, так ніби щойно виловила їх у ставку. Тоді обоє подивились на Ферміну і побачили, що її чудовий профіль ще чіткіше вималювався на тлі надвечірньої заграви. Вона була тричі розлючена: через дурне становище, в якому опинилася, через розпусну поведінку Льеббранди й через упевненість, що екіпаж умисне петляє, аби якнайдовше затриматись у дорозі.

А тим часом Льеббранда розперезалася не на жарт.

— Тепер я зрозуміла, — мовила вона, — що мені тиснули не черевички, а оця дротяна клітка.

Доктор Урбіно зрозумів, що йдеться про кринолін, і підхопив нагоду на льоту.

— Нема нічого легшого, — сказав він. — Визволіться з неї.

Швидким рухом фокусника він вихопив із кишені хустинку й зав'язав собі очі.

— Я не дивлюся, — сказав.

Пов'язка на очах підкреслила чіткі лінії його губів між округлою чорною бородою та тонко закрученими вусами, й Льеббранду раптом охопила паніка. Вона глянула на Ферміну, і цього разу побачила на її очах не гнів, а жах на думку, що кухня готова скинути спідницю. Льеббранда посерйозніла і запитала знаками: «Що будемо робити?» Ферміна Даса відповіла тим самим кодом, що, коли вони негайно не поїдуть додому, вона викинеться на ходу з карети.

— Я жду, — сказав лікар.

— Уже можете дивитися, — відповіла Льеббранда.

Скинувши з очей пов'язку, доктор Хувенал Урбіно побачив її зовсім іншою і зрозумів, що гра закінчилася і закінчилась погано.

За його сигналом, кучер круто завернув екіпаж, і вони в'їхали до парку Євангелістів якраз у ту мить, коли ліхтарник запаливав ліхтарі на алеях. У всіх церквах читали молитву до Пресвятої Діви. Льдебранда покvapно вискочила з карети, трохи стурбована тим, що своєю поведінкою розгнівала кузину, і попросилася з лікарем, без церемоній потиснувши йому руку. Ферміна зробила те саме, та коли спробувала висмикнути свою руку в атласній рукавичці, доктор Урбіно міцно стиснув її середній палець.

— Я чекаю вашої відповіді, — сказав він.

Тоді Ферміна щосили смикнула руку, й порожня рукавичка залишилась у нього в пальцях, але вона не стала затримуватися, щоб узяти її. Лягла спати, не повечерявши. Льдебранда, так мовби нічого й не сталося, увійшла до спальні, після того як повечеряла з Галою Пласідією на кухні, і з притаманною їй дотепністю стала гомоніти про події сьгоднішнього дня. Вона не приховувала свого захоплення доктором Урбіно, витонченістю його манер та симпатичною вдачею. Ферміна не озивалась, але почуття роздратування потроху розвіювалось. У якусь мить Льдебранда зізналася: коли доктор Хувенал Урбіно зав'язав собі очі й вона побачила, як зблиснули його бездоганні зуби між рожевими губами, її опанувало непереборне бажання заліпити той рот поцілунком. Ферміна Даса відвернулася до стіни і поклала край розмові, сказавши від щирого серця, хоч і не бажала образити подругу:

— Яка ж ти хвойда!

Спала вона уривками, і весь час їй снівся доктор Хувенал Урбіно: він сміявся, співав, його зуби бризкали іскрами, а очі були зав'язані, він весело жартував, розмовляючи тарабарщиною без певних правил, у якомусь іншому екіпажі, що підіймався на пагорб, до кладовища бідняків. Вона прокинулася задовго до світання, геть виснажена, і лежала без сну із заплющеними очима, думаючи про незліченні роки, які лишалося їй прожити. Потім, коли Льдебранда пішла митися, вона похапцем написала листа, похапцем згорнула його, похапцем поклала в конверт і, перш ніж Льдебранда вийшла з ванної, відіслала його з Галою Пласідією докторові Хувеналу Урбіно. То був лист, написаний у її стилі, рівно стільки слів, скільки треба, і в ньому вона лише повідомила: я згодна, докторе, можете звернутися до мого батька.

Коли Флорентіно Аріса довідався, що Ферміна Даса виходить заміж за багатого лікаря з аристократичної родини, який здобув освіту в Європі й уже досяг незвичної для своїх років слави, він запав у гнітюче заціпеніння, й не було сили, яка могла б його вивести з цього стану. Трансіто Аріса робила все можливе, щоб розрадити сина, втішала його з ніжністю нареченої, та раптом він утратив апетит і дар мови, а ночами без угаву плакав, з вечора аж до ранку, і тільки через тиждень їй пощастило домогтися, щоб він трохи поїв. Тоді вона звернулася до Лева Дванадцятого Лоайси, єдиного з трьох братів, що залишився живий, і, не пояснюючи причини, попросила, щоб він прилаштував небожа на якусь посаду в річковому пароплаванні де-небудь у порту, загубленому в джунглях Магдалени, і щоб не було там ні пошти, ні телеграфу, і щоб не міг він зустріти там нікого, хто розповів би йому що-небудь про це місто згуби. З пошани до братової вдови дядько не став влаштовувати племінника на таку службу, де він навіть не зміг би заробити собі на прожиток, а домігся для нього посади телеграфіста у Вілья-де-Лейва, фантазмагоричному місті десть за двадцять днів подорожі вгору по річці й на три тисячі метрів вище від Калье-де-лас-Вентанас.

Флорентіно Аріса не зберіг виразних спогадів про ту лікувальну мандрівку. Як і все, що сталося з ним в ті часи, вона бачилася йому кризь закаламучене скло його лиха. Коли він одержав телеграму про своє призначення, то навіть не хотів узяти її всерйоз до уваги, але Лотаріо Тугут став переконувати його, вдавшись до суто німецьких аргументів, що його чекає блискуче майбутнє в царині державного управління. «Телеграф — ремесло майбутнього», — сказав німець і подарував йому рукавиці, підбиті кролячою шкуркою, шапку та пальто з плюшевим коміром, випробуване на січневих морозах у Баварії. Дядько Лев Дванадцятий подарував небожеві два сукняні костюми та непромокальні чоботи, які належали найстаршому з братів, і вручив йому квиток в окрему каюту на найближчий пароплав. Трансіто Аріса приталила подарований одяг до розмірів сина, значно худішого, ніж його батько, й багато нижчого, аніж німець, і купила йому вовняні панчохи та кальсони, аби йому нічого не бракувало в суворому кліматі високогір'я. Флорентіно Аріса, очманілий від нестерпних страждань, брав не більше участі в приготуваннях до подорожі, аніж мрець у приготуваннях до власного похорону. Він нікого не повідомив, що їде, ні з ким не попрощався, був, як і завжди, глибоко замкнутий у собі, адже досі він одній матері

признався у своїй таємній пристрасті, але напередодні від'їзду за покликом серця свідомо вчинив останню божевільну витівку, яка могла коштувати йому життя. Опівночі вдягся у вихідний костюм і загравав на скрипці під балконом Ферміні Даси той любовний вальс, який колись склав для неї, який знали тільки вони двоє і який протягом трьох років був емблемою їхнього забороненого кохання. Він грав його, шепочучи слова пісні та поливаючи скрипку слізьми, грав із таким могутнім натхненням, що вже на перші такти розгавкалися собаки на всій вулиці, а потім і в усьому місті, але згодом, під чарами музики, позамовкали один за одним, і вальс закінчився посеред неприродної тиші. Двері на балкон не відчинились, і ніхто не з'явився на вулиці, — навіть нічний сторож, що майже завжди прибігав зі своїм ліхтарем, прагнучи пожитися на бенкеті серенад. Цей вчинок став ніби закляттям, яке зняло тягар з душі Флорентіно Аріси, бо, коли він поклав скрипку у футляр і, не озираючись, пішов геть вулицями, які наче вимерли, він ніби забув, що від'їжджає наступного ранку, і мав таке відчуття, що поїхав звідси багато років тому з непохитним наміром ніколи не повертатися назад.

Пароплав — Карібська річкова компанія мала три таких, однаковісіньких, — охрестили на честь засновника справи «Пій П'ятий Лоайса». То був великий плавучий дім — двоповерхова дерев'яна споруда, посаджена в залізний корпус, плаский і широкий; а неглибока осадка — щонайбільше п'ять футів — дозволяла йому легко долати численні обмілини. Найдавніші річкові пароплави будувалися в Цінціннаті, в середині століття, за легендарною моделлю тих, що колись плавали по Огайо та Міссісіпі; вони мали обабіч великі колеса з лопатами, що приводилися в рух парою з казана, який працював на дровах. Майже точно такими були й пароплави Карібської річкової компанії: мало не врівень з водою на нижній палубі були розташовані парові машини, кухні та великі кубрики, де матроси з корабельної обслуги підвішували в кілька ярусів свої гамаки. На верхній палубі була рубка управління, каюта капітана і каюти його помічників, зала відпочинку та їдальня, куди найпочесніших пасажирів запрошували принаймні раз на день — вечеряти і грати в карти. На середній палубі містилися шість кают першого класу, розташованих обабіч холу, який правив і за їдальню, а на носі судна — відкрите на річку приміщення, з різьбленими дерев'яними поручнями на залізних стояках; там підвішували вночі свої гамаки прості пасажири. Але, на відміну від найдавніших, ці пароплави

мали не два, а одне величезне колесо з горизонтальними лопатями, розміщене на кормі, якраз під смердючими нужниками.

Флорентіно Аріса не завдав собі мороки обстежити пароплав відразу, коли однієї липневої неділі о сьомій ранку піднявся на борт, як то мали звичай робити, майже інстинктивно, всі, хто подорожував уперше. Він розглянувся тільки надвечір, коли пропливали повз сільце Каламар, а він вийшов на корму помочитися і крізь отвір нужника побачив величезне дощане колесо, яке оберталося вниз з вулканічним гуркотом, обляпане білим шумовинням та огорнуте гарячою парою.

Досі він не подорожував ніколи. Він узяв із собою оббиту бляхою скриню, куди повкладав теплий одяг, ілюстровані журнальні видання романів, які купував щомісяця і сам оправляв у картонні палітурки, та книжки любовних віршів, що їх він знав напам'ять; усі ті книжки мало не розсипалися, такі були зачитані. Скрипку він залишив удома, — вона надто нагадувала про його біду, але мати наполягла, щоб він узяв клумак із постіллю, куди вона поклала вельми практичні, загальнозживані речі: подушку, простирadlo, цинковий нічний горщик, сітку від москітів, — усе це загорнуте в мату та обв'язане двома мотузками, щоб у разі потреби він міг підвісити гамак. Флорентіно Аріса не хотів брати того вузла, бо думав, що він йому не знадобиться в каюті із застеленими ліжками, але вже з першої ночі мусив уже вкотре відзначити мудру передбачливість матері. Річ у тім, що в останню мить перед відплиттям на борт піднявся бездоганно вдягнений пасажир, який того самого ранку прибув з Європи на пароплаві і якого супроводив власною персоною сам губернатор провінції. Він хотів негайно продовжити подорож разом з дружиною, та дочкою, та зі служником у лівреї, та сімома окантованими золотом скринями, які насилу втягли по трапу. Щоб прилаштувати непередбачених пасажирів, капітан, велетень із Кюрасао, звернувся до патріотичного почуття креолів. Неймовірною сумішшю іспанської мови та креольської говірки він розтлумачив Флорентіно Арісі, що чоловік у костюмі — це повноважний посол Англії, який прямує в столицю республіки, згадав про вирішальну допомогу, яку це королівство надало нам у нашій боротьбі проти іспанського панування, отож для такої достойної людини варто усім пожертвувати, аби вона почувала себе у нас краще, ніж у своєму власному домі. Флорентіно Аріса, звісно, відмовився від каюти.

Спочатку він не жалкував за цим, бо в ту пору року річка була глибоководна, й перші дві ночі пароплав плив безперешкодно. Після вечері, о п'ятій пополудні, матроси роздавали пасажирам розкладні парусинові ліжка, і кожен ставив своє де міг, застеляв його речами зі свого постільного клумака, а вгорі напинав протимоскітну сітку. Хто мав гамак, підвішував його в салоні, а хто не мав нічого, вкладався просто на столах у ідальні, накриваючись скатертями, що їх поміняли лише двічі за всю подорож. Флорентіно Аріса не спав більшу половину ночі: у подмухах свіжого вітерцю над річкою йому вчувався голос Ферміни Даси, він розраджував себе в своїй самоті спогадами про неї, чув її спів у важкому диханні пароплава, що посувався в темряві обережною ступою великого звіра, і так тривало, аж поки на обрії проступали перші рожеві смуги і новий день раптово вибухав над пустельними луками та болотами, де клубочився густий туман. У такі хвилини подорож здавалася йому ще одним доказом материнної мудрості, й він почував у собі снагу дожити до забуття.

Три дні вони йшли у глибокій воді, але далі пливти стало набагато важче, бо почалися піщані коси та оманливі водоверті. Ріка стала каламутною і дедалі вужчала, звиваючись поміж непролазними хащами величезних дерев. Лише вряди-годи вони бачили на березі хатину під солом'яною стріхою, а біля неї — стоси дров для корабельних парових казанів. Базікання папуг та пересварки невидимих мавп, здавалося, підсилювали полуденну спеку. Але вночі пароплав доводилося пришвартовувати до берега, й тоді задуха ставала нестерпною, і було непросто залишитися живим, не те що заснути. До жароти, до москітів додавався ще сморід від куснів солонини, розвішених сушитися на бортових поручнях. Більшість пасажирів, а надто європейці, втікали з кают, де смерділо, як у помийниці, і всю ніч прогулювалися по палубах, розганяючи всяку летючу нечисть тим самим рушником, яким витирали рясний піт, і зустрічали ранок геть виснажені, з розпухлими від укусів обличчями.

Крім усього іншого, в тому році знову спалахнула майже безперервна громадянська війна, що точилася між лібералами й консерваторами, лише зрідка уриваючись, і капітан визнав за потрібне вжити суворих застережних заходів для забезпечення внутрішнього порядку та безпеки пасажирів; щоб уникнути будь-яких непорозумінь або провокацій, він заборонив улюблену розвагу, якою тішилися за тих часів подорожні, палячи з рушниць у кайманів, які грілися на піщаних берегах. А коли, після однієї суперечки, частина паса-

жирів розділилася на два ворожі угруповання, він звелів конфіскувати в усіх зброю, давши слово честі, що поверне її в кінці подорожі. Він був непохитний і не зробив винятку навіть для британського посла, який уже на другий день після відплиття з'явився вдосвіта на палубі в мисливському одязі, з прицільним карабіном та дубельтвіскою величезного калібру. Обмеження стали ще суворіші, коли під портовим містечком Тенеріфе вони розминулися з пароплавом, над яким майорів жовтий прапор пошесті. Капітан не зміг добути жодних відомостей про той сигнал тривоги, бо зустрічний пароплав не відповів на його сигнали. Але того ж таки дня вони перестріли ще один, який перевозив худобу на Ямайку, і звідти повідомили, що на судні з жовтим прапором було двоє хворих на холеру і що епідемія вже поширилася на тій ділянці річки, яку їм належало подолати. Тоді капітан заборонив пасажирам виходити на суходіл не тільки в портах, а й на безлюдних берегах, де вони причалюватимуть, щоб повантажити дрова. Отож за останні шість днів подорожі пасажирам довелося засвоїти тюремні звички. Серед них було й пагубне роздивляння цілої паки голландських порнографічних листівок, що переходила з рук до рук, причому ніхто й гадки не мав, звідки вона взялася, хоча перший-ліпший ветеран річкового флоту достеменно знав, що то — тільки один з експонатів легендарної колекції капітана. Але навіть ця немудра розвага кінець кінцем тільки посилила загальне роздратування.

Флорентіно Аріса переносив труднощі подорожі з тупою терплячістю, яка й раніше засмучувала його матір і дратувала друзів. Він не спілкувався ні з ким. Цілими днями просиджував біля борту, дивлячись, як вигріваються на сонці каймани, лежачи на піску й пороззявлявши пащі, куди часом потрапляли необачні метелики, як зненацька злітають над болітьми табуни наполоханих чапель, як годують своїх малят морські корови, повиставлявши розбухлі вимена, схожі на величезні жіночі цицьки, і лякаючи пасажирів чисто людськими зойками. В один і той самий день він побачив аж трьох утоплеників — вони пропливли повз них, роздуті й зелені, а на плавучих трупах сиділи стерв'ятники. Спершу це були тіла двох чоловіків, одне без голови, потім — трупик малої дівчинки з волоссям медузи, що довго звивалося в кільватерному шумовинні пароплава. Флорентіно Аріса не знав — і ніколи про це не довідався, — чи були то жертви холери, чи, може, війни, але огидний сморід забив у його пам'яті спогад про Ферміну Дасу.

Так було завжди: будь-яка подія, добра чи лиха, мала зв'язок із нею. Ночами, коли пароплав швартувався до берега і більшість пасажирів невтішно прогулювалися по палубах, він переглядав ілюстровані випуски романів, що їх знав майже напам'ять, сидючи під карбідною лампою в їдальні, — єдиною, яка горіла до самого ранку, і стільки разів перечитані драми набирали своєї первісної магії, коли він ставив на місце уявних героїв своїх реальних знайомих і залишав для себе та для Ферміни Даси ролі нещасливих закоханих. Іншими ночами він писав їй тривожні листи, які потім рвав і кидав на воду, що підхоплювала клаптики і несла назад, до неї. Отак і збавляв він найтяжчі години, втілюючись то в боязкого принца, то в паладина кохання, то скніючи у власній напеченій сонцем шкірі знехтуваного коханця, — аж до першого ранкового леготу, коли він ішов подрімати в одному з бортових крісел.

Однієї ночі, коли він урвав читання раніше, ніж звичайно, і неуважно йшов у напрямку вбиралень через порожню їдальню, двері, які він саме проминав, зненацька розчинилися, чиясь рука пазуристою лапою сокола вчепилась у рукав його сорочки, і через мить він опинився замкнений у каюті. Він не стільки побачив, скільки відчув у темряві голе жіноче тіло непевного віку, мокрісіньке від гарячого поту, коли вона, хрипко дихаючи, повалила його горічерева на койку, розстебнула йому пояс, ширінку і, розкарячившись над ним, безславно позбавила його цноти. Обоє, корчачись у агонії, полетіли в порожнечу бездонної прірви, де пахло припливом і криветками. Якусь мить вона лежала на ньому, судомно хапаючи ротом задушливе повітря, а тоді розчинилась у темряві.

— А зараз ідіть геть і про все забудьте, — сказала вона. — Вважайте, що нічого не було.

Напад відбувся раптово і завершився так тріумфально, що аж ніяк не скидався на божевільну витівку, вчинену з нестерпної нудьги, а радше здавався наслідком ретельно обміркованого плану, де в усіх найдрібніших подробицях було враховано його розпорядок та звички. Ця втішна переконаність підсилила неспокій Флорентіно Аріси, котрий на вершині насолоди зробив одкровення, в яке не міг повірити, в якому навіть відмовлявся собі признатись, — що ілюзорне кохання до Ферміни Даси могло знайти собі заміну в земній пристрасті. З такою думкою він і заповзявся розкрити таємницю тієї, котра так спритно його згвалтувала і в чиєму інстинкті пантери він, можливо, знайшов би лік від свого нещастя. Але це

йому не вдалося. Навпаки, що більше заглиблювався він у розшуки, то далі, як йому здавалося, відходив від істини.

Напад на нього відбувся в останній каюті, але через внутрішні двері вона сполучалася з передостанньою, і в такий спосіб дві каюти утворювали ніби одну сімейну спальню з чотирма койками. Там подорожували дві молоді жінки й одна значно старша, але дуже гарна на вроду, а одна з молодших мала кількамісячне немовля. Вони сіли на пароплав у Барранко-де-Лоба — так називалася пристань, де брали на борт вантаж та пасажирів з міста Момпокса, бо воно, внаслідок петляння річки, залишилося далеко від пароплавних шляхів, — і Флорентіно Аріса звернув на них увагу тільки тому, що вони несли у великій пташиній клітці сонне немовля.

Одягалися вони так, ніби подорожували на шикарному трансатлантичному лайнері, — турнюри, підкладені під шовкові спідниці, стоячі комірці, оздоблені мереживом, крислаті капелюхи, прикрашені матер'яними квітами, і дві молодші жінки повністю міняли одяг по кілька разів на день, отож здавалося, ніби вони везуть із собою свою власну весняну атмосферу, тоді як інші пасажири задихалися від спеку. Усі троє надзвичайно вправно орудували парасольками та віялами з пір'я, але здавалися загадковими, як і всі тогочасні остров'янки з Момпокса. Флорентіно Аріса не міг навіть збагнути, у яких вони між собою взаєминах, хоча, безперечно, усі троє належали до однієї родини. Спочатку він був подумав, що найстарша доводиться іншим двом матір'ю, але потім усвідомив, що різниця віку для цього недостатня, а крім того, вона носила напівжалобу, якої не носили дві молодші. Він не міг собі уявити, щоб одна з них зважилася вчинити те, що вчинила, у той час, як дві інші спали на сусідніх койках, і єдиним слушним припущенням було те, що вона скористалася зі зручної, а може, умисне влаштованої нагоди, коли залишилася в каюті сама-одна. Він з'ясував, що дві з них часто виходили на повітря, тоді як третя залишалася доглядати немовля, але одного, дуже задушливого вечора на палубу вийшли всі троє, несучи сонне немовля в клітці з лозових прутиків, накритій клаптем марлі.

Не маючи ніяких доказів, Флорентіно Аріса, проте, відразу відкинув можливість того, що напад на нього вчинила найстарша, а потім звільнив від цієї підозри і наймолодшу, яка була найвродливіша і найзухваліша. Зробив він це без видимих підстав, тільки тому, що, пильно спостерігаючи за всіма трьома, він шукав підтвердження

своєму щирому бажанню — щоб його скороминущою коханкою була мати дитини, яку носили в пташиній клітці. Це припущення так його звабило, що він почав думати про неї частіше, ніж про Ферміну Дасу, незважаючи на очевидні докази того, що молода мати жила тільки для своєї дитини. Вона мала не більш як двадцять п'ять років і була струнка та русава, з гордими віями, які робили її ще неприступнішою, і для всякого чоловіка вистачило б і малої частки від тієї ніжності, яку вона дарувала дитині. Від першого сніданку й аж поки надходив час лягати спати, вона опікувалася нею, тоді як дві інші грали в китайські шашки. Коли їй щастило приспати немовля, вона підвішувала лозяну клітку біля борту, під свіжий вітрець. Вона не забувала про малого навіть тоді, коли дрімала, погойдуючи клітку й мугикаючи весільних пісень, поки її думки пурхали далеко від злигоднів нелегкої подорожі. Флорентіно Аріса вчепився за ілюзорну надію, що рано чи пізно вона себе викаже, хай навіть одним жестом або гримаскою. Він невідривно стежив за нею, помічаючи навіть зміни в ритмі її дихання по тому, як ворушився медальйон на батистовій блузці; він і не збирався приховувати, що дивиться на неї поверх книжки, якої не читав, і з умисною зухвалістю взяв за звичку пересідати в їдальні на інше місце, так, щоб вона завжди була в нього перед очима. Але так і не помітив найменшої ознаки того, що вона й справді володіє другою половиною його таємниці. Єдине, що залишилося йому від неї, — бо так її якось покликала наймолодша, — було ім'я без прізвища: Росальба.

На восьмий день подорожі пароплав дуже обережно звернув у вузьку протоку, де течія вирувала й пінилася між мармурових скель, і по обіді пришвартувався біля причалу Пуерто-Наре. Тут виходили пасажирів, які мали добиратися далі, у внутрішні райони провінції Антіохія, де палало одне з вогнищ нової громадянської війни. Біля пристані стояли з півдесятка пальмових хатин та дерев'яні склади, а вартували кілька босих і погано озброєних солдатів, бо ходили чутки, ніби повстанці мають намір грабувати пароплави. За хатинами круто здіймалися до самого неба дикі гори, де над проваллям вигинався підковою вузький карниз. Ніхто з пасажирів не міг заснути, але тієї ночі нападу не було, а коли розвидніло, пристань перетворилася на недільний ярмарок, де індіанці продавали амулети з кокосів та любовні трунки, снуючи поміж в'ючних мулів і коней, готових до шестиденного підйому на високогірне плато, поросле хащами орхідей.

Флорентіно Аріса знічев'я спостерігав, як негри розвантажують корабель, як переносять на берег коші з китайським фаянсом, роялі для старих дів у Енвігадо, і надто пізно помітив, що серед тих, хто тут сходив, була й компанія Росальби. Він побачив їх, коли вони вже піднялись на середину схилу, в чоботях для верхової їзди, з яскравими парасольками, і тоді зробив те, чого не зважувався зробити протягом стількох днів: прощально помахав Росальбі рукою, і всі троє замахали у відповідь з такою фамільярністю, що в нього аж у грудях забило — і чому він осмілів так пізно? Він дививсь, як вони завернули за складські будівлі, а слідом за ними — мули, нав'ючені скринями, коробками для капелюхів та кліткою з немовлям, як потяглися, схожі на вервечку мурашок, понад краєм провалля, і зникли з його життя. Тоді він почув себе найсамотнішим у світі, й спогад про Ферміну Дасу, який останніми днями принишк десь у глибині, вчепився у нього мертвою хваткою.

Він знав, що наступної суботи вона виходить заміж, причому весілля буде помпезним, а він навіть не матиме права померти за ту, кого палко кохає й кохатиме до кінця своїх днів. Ревнощі, досі топлени в сльозах, тепер заволоділи його душею. Він благав Бога, щоб вогненний меч Божого правосуддя вразив Ферміну Дасу, коли вона приготується присягтись у коханні та в покірності чоловікові, який любить у ній тільки дружину, що стане його суспільною окрасою, і тремтів у екстазі, уявляючи наречену, — його або нічию! — що лежить горілиць на плитах кафедрального собору, з помаранчевим цвітом, зволоженим рососою смерті, й пінистим потоком фати, на плитах, під якими спочивають чотирнадцять єпископів, похованих біля центрального вітваря. Але, натішившись видом помсти, він картав себе за свою нищість, і тоді Ферміна Даса підводилась, спокійно дихаючи, чужа, проте жива, бо йому незмога було уявити собі світ без неї. Він не спав ночами, а якщо іноді сідав що-небудь перекусити, то тільки в ілюзії, що Ферміна Даса сидить за столом поруч, або ж, навпаки, він раптом думав: а чого це він повинен голодувати заради неї? Іноді втішав себе певністю, що десь посеред хмільного весільного торжества або навіть у гарячковій ночі медового місяця, Ферміна Даса переживе раптову муку — нехай лиш мить, бодай одну мить! — коли в її уяві постане привид колишнього нареченого, зневаженого, приниженого, розтоптаного, і затьмарить її щастя.

Напередодні прибуття у порт Караколі, де закінчувався рейс, капітан звелів улаштувати традиційний прощальний бенкет із духовим

оркестром, у якому грали його матроси, та барвистим фейерверком, що вдарив у небо з капітанської рубки. Посол Великобританії пережив свою одіссею зі зразковим стоїцизмом, полюючи з фотокамерою на звірів, на яких йому не дозволили полювати з рушницею, і не було вечора, коли б він не з'явився до ідальні з візитом ввічливості. А на прощальний бенкет він прийшов у шотландському народному костюмі клану Мак-Тавіша і грав на козиці, мліючи від утіхи, та навчав усіх, хто виявляв бажання, своїх національних танців, ідесь перед світанком його довелося майже що нести до каюти. Флорентіно Аріса, замучений тугою, забився в найдальший куток палуби, куди не долинали навіть відголоски гульні, й накинув на себе пальто Лотаріо Тугута, рятуючись від морозного холоду, що проймав його до кісток. Прокинувся він о п'ятій ранку з тим самим почуттям, з яким прокидається засуджений на смерть у день страти, і весь суботній день не робив нічого і не думав нічого — тільки хвилинка за хвилиною уявляв собі, з усіма подробицями весілля Ферміні Даси. Пізніше, коли він уже повернувся додому, він збагнув, що переплутав години і що все відбувалося зовсім не так, як він собі уявляв, і навіть знайшов у собі крихту глузду, щоб посміятися з отих фантазій.

Але тоді то була субота хресних мук, яка завершилася справжнім нападом лихоманки, бо йому привиділося, що настала мить, коли молоді вирішили усамітнитись і нишком прослизнули в потайні двері, щоб віддатися втіхам першої подружньої ночі. Хтось побачив, як він тремтить у гарячці, й повідомив капітана, і капітан покинув бенкет разом із корабельним лікарем, боячись, чи не йдеться тут про холеру, і лікар про всяк випадок замкнув Флорентіно Арісу до карантинної каюти, щедро напоївши його бромистими мікстурами. А втім, уже наступного дня, коли вдалині показалися стрімчаки Караколі, лихоманка минула, і настрій у нього піднявся, бо в маячні, спричиненій великою дозою заспокійливих ліків, він вирішив раз і назавжди, що пошле к бісу блискуче майбутнє телеграфіста і повернеться на цьому самому пароплаві на свою стару вулицю Кальє-делас-Вентанас.

Йому неважко було домогтися, щоб його взяли на зворотний рейс, — він послався на те, що має право претендувати на каюту, якою був поступився повноважному представникові королеви Вікторії. Капітан спробував відмовити його, вдавшись до того самого аргументу, що телеграф, мовляв, — ремесло майбутнього. Тим більше, сказав він, що вже винайшли систему, яку встановлюватимуть на

пароплавах. Але Флорентіно Аріса не здавався ні на які доводи, і зрештою капітан погодився його взяти, і не тому, що заборгував йому за каюту, а з огляду на його родинні взаємини з управителем Карібської річкової компанії.

Подорож вниз по ріці тривала менше ніж шість днів, і Флорентіно Аріса знову почув себе вдома, як тільки рано-вранці вони увійшли в лагуну Мерседес і він побачив довгу вервечку вогнів на рибальських човнах, що гойдались на здійнятій пароплавом хвилі. Було ще поночі, коли вони пришвартувалися в бухті Загубленої Дитини, за дев'ять ліг від морської гавані, де колись була пристань для річкових суден, бо тоді ще не розчистили й не пустили в діло давній іспанський канал. Пасажирам довелося чекати до шостої ранку, щоб пересісти на цілу флотилію найманих шлюпок, які мали доставити їх до кінцевого пункту подорожі. Але Флорентіно Аріса так нетерпеливився, що від'їхав значно раніше у шлюпці поштового відомства, де його визнали за свого. Перш ніж покинути пароплав, він не втримався від спокуси вчинити символічний акт: пожбурих у воду клумак із дорожньою постіллю і провів його поглядом, поки той плив поміж смолоскипами невидимих рибалок до виходу з лагуни й зник у океані. Флорентіно Аріса був певен, що він не знадобиться йому протягом усієї решти його життя, бо ніколи вже він не покине міста, в якому живе Ферміна Даса.

Удосвіта затока виглядала тихою заводдю. Над нею клубочився туман, а поверх туману Флорентіно Аріса побачив баню кафедрального собору, призолочену першим промінням ранкового сонця, побачив голубники на асотях і, орієнтуючись по них, знайшов балкон палацу маркіза де Касальдуеро, де, як він думав, винуватиця його горя ще спала, поклавши голову на плече чоловіка, виснаженого після любовних утіх. Це припущення вразило його в саме серце, але він не спробував затамувати рану, навпаки — знаходив радість у своїх муках. Сонце вже почало пригрівати, коли поштова шлюпка звернула у вузький прохід, петляючи в лабіринті закорених вітрильників, де незліченні запахи громадського ринку змішувалися із запахами гниття, що підіймалися з глибин, в один суцільний сморід. Щойно тут кинула якір шхуна з Ріоачі, й портові вантажники, по пояс у воді, переносили на берег пасажирів разом з їхньою поклажею. Флорентіно Аріса перший вистрибнув із шлюпки, і від тієї миті вже чув не затхлий дух морської гавані, а пахощі Ферміни Даси, які витали в місті. Усе йому пахло нею.

До телеграфної контори він так і не повернувся. Єдиним його заняттям стало читання любовних романів в ілюстрованих випусках та томиків «Народної бібліотеки» — їх і далі купувала для нього мати, і він читав їх та перечитував, розлігшись у гамаку, аж поки вивчав напам'ять. Він навіть не поцікавився, де його скрипка. Поновив взаємини з найближчими приятелями, але на суботні танці вже не ходив: не міг увити собі їх без неї.

Того самого ранку, коли повернувся зі своєї незавершеної подорожі, він взяв, що Ферміна Даса проводить свій медовий місяць у Європі, і його розбите серце сповнилося передчуттям, що вона залишиться там жити якщо й не назавжди, то на багато років. Ця певність навіяла йому перші надії на забуття, і він усе частіше думав про Росальбу, — спогад цей ставав тим палкішим, чим більше тьмяніли інші. Саме тоді він відростив вуса з тонко закрученими кінчиками, які носив протягом усієї решти життя, і змінив поведінку, а пошуки заміни своєму кохання кінець кінцем вивели його на невідомі стежки. Пахощі Ферміни Даси вчувалися йому все рідше, ставали дедалі слабшими і наприкінці залишилися тільки в білих гарденях.

Він просто плив за течією, не знаючи, як йому далі жити, коли однієї ночі славнозвісна вдова Насарета прибігла, перелякана, в їхній дім, бо в її власний влучив снаряд: місто облягли війська бунтівного генерала Рікардо Гайтана Обесо. Трансіто Аріса підхопила нагоду на льоту і послала вдову в синову спальню — під тим приводом, що у її кімнаті немає місця, але в душі сподіваючись, що нове кохання вилікує його від старого, яке не давало йому жити. Флорентіно Аріса не кохався ні з ким, відколи Росальба позбавила його цноти в каюті пароплава, і йому здалося цілком природним, що цю тривожну ніч вдова переспить у його ліжку, а він — у гамаку. Але вона вирішила інакше. Сівши на краєчок ліжка, де Флорентіно Аріса лежав, не знаючи, що робити, вона заговорила про свою невтішну тугу за чоловіком, який помер три роки тому, а водночас почала зривати з себе крепову оболонку свого вдівства, аж поки на ній не лишилося навіть шлюбної обручки. Зняла блузку з тафти, оторочену скляними намистинками, і через усю кімнату жбурнула її на крісло в кутку. Зішарпнула корсет через голову, аж він упав по той бік ліжка, одним посмиком вивільнилася з довгої, обшитої рюшем спідниці, розстебнула атласний пояс і стягнула чорні шовкові панчохи, і все це падало й падало на підлогу, поки вся вона була встелена одіжжю — частками її жалоби. Вона робила це з радістю, з

добре розрахованими паузами, і, здавалося, кожен її рух супроводжувався салютом гарматних пострілів із табору війська, яке обложило місто, пострілів, від яких будинки ходили ходором, ледь втримуючись на фундаментах. Флорентіно Аріса хотів був допомогти їй розстебнути ліфчик, але й це вона зробила сама, спритно вигнувшись, бо за п'ять років подружньої вірності навчилася давати собі раду на всіх етапах кохання, навіть на підготовчому, без будь-якої допомоги. Наостанці вона скинула мереживні трусики, вислизнувши з них швидким рухом купальниці, й залишилася голісінька.

Їй було двадцять вісім років, і вона тричі родила, але її тіло зберегло всі принади дівочості. Флорентіно Аріса ніколи не міг зрозуміти, як під одягом покутниці могла чаїтися снага дикої кобилиці. Задихаючись від нетерпіння й любовстрастя, вона сама роздягла його, як не могла роздягати власного чоловіка, щоб не видатися йому розпусницею, й одним натиском спробувала надолжити і тоскну здержливість жалоби, і прикру одноманітність п'яти років подружньої вірності. Від тієї благословенної миті, коли мати породила її на світ, і до цієї ночі їй ніколи не доводилося бодай полежати в одному ліжку з кимось, окрім свого чоловіка.

Вона не дозволила собі впасти до низькопробного каяття. Навпаки. Збуджувана вогняними кулями, що зі свистом пролітали над дахами будинків, вона до самого світанку віддавалася спогадам про високі чесноти свого чоловіка, не докоряючи йому за невірність, а тільки за те, що помер без неї, і втішена певністю, що ніколи він так не належав їй, як тепер, коли лежав у дерев'яній труні, забитий дванадцятком цвяхів, кожен у три дюйми завдовжки, і схований на глибині двох метрів під землею.

— Я щаслива, бо тільки тепер напевне знаю, де він, коли його немає вдома, — сказала вона.

В ту ж таки ніч вона скинула жалобу, відразу й рішуче, відмовившись від пустої інтермедії блузок із сірими квіточками; відтепер життя її заповнилося любовними піснями та звабливими сукнями, на яких пломеніли папути-ара і строкаті метелики, й вона почала обдаровувати розкошами свого тіла кожного, хто просив у неї цієї ласки. Коли військо генерала Гайтана Обесо зазнало поразки після сімдесяти трьох днів облоги, вона відбудувала свій дім, розвалений вибухом снаряда, і над самим хвилерізом спорудила прегарну морську терасу, де під час шторму розбивалися океанські буруни. То було її любовне кубельце, як казала вдова без іронії, і там вона

приймала кожного, хто був їй до вподоби, коли хотіла і як хотіла, причому не брала за своє кохання жодного квартильйо, бо вважала, що це чоловіки роблять їй послугу. В дуже рідких випадках погоджувалася взяти дарунок, — але золота не брала ніколи, — і обладнувала свої справи так спритно, що ніхто не зміг спіймати її на гарячому. Одного тільки разу була вона на межі публічного скандалу, коли пішла чутка, ніби архієпископ Данте де Луна помер не внаслідок нещасливого випадку — наївшия грибів, які виявилися отруйними, — а що з'їв він їх умисне, бо вона пригрозила, що перереже собі горло, якщо він і далі докучатиме їй своїми нечестивими домаганнями. Проте ніхто не питав у неї, чи це правда, ані не згадав про це в розмові, і в її житті нічого не змінилося. Як сама вона казала, помираючи зо сміху, вона була єдина на всю провінцію вільна жінка.

Вдова Насарета ніколи не відмовлялася від рідких побачень із Флорентіно Арісою навіть у найзаклопотаніший час і ніколи не вдавала кохання, як ніколи й не вимагала його, хоча завжди надіялася спізнати почуття, подібне до кохання, але позбавлене його проблем. Іноді він сам приходив до неї додому, і вони любили лежати під солоними бризками моря на терасі, милуючись, як розгорається на обрії заграва, рожевіючи над усім світом. Він чимало потрудився, щоб навчити її всіляких витівок, яких надивився крізь дірку в стіні портового готелю, а також запровадити в практику теоретичні засади, що їх Лотаріо Тугут розвивав, коли добре напивався на нічних бенкетах. Він підбурював її, щоб під час любовних ігрищ вона виставляла напоказ усі свої принади, умовляв міняти звичну позу «проповідниці» на позу «морського велосипеда», або «курки над глечиком», або «розчахнутого ангела», і часто вони ризикували поскручувати собі в'язи, порвавши мотузки гамака, коли вигадували якийсь новий спосіб любощів. Але вся та наука виявилася марною. Бо хоч удова й була сміливою ученицею, проте керувати собою в любощах так ніколи й не навчилася. Вона не могла збагнути, як то приємно розслабитись у ліжку, не пережила жодної миті натхнення, і її оргазми були вкрай невчасними й позбавленими глибокого почуття. Флорентіно Аріса довгий час тішив себе ілюзією, що він у неї один, і вона була навіть рада, що він у це вірить, а проте її підвела фатальна звичка розмовляти уві сні. Помалу-малу, дослухаючись до її сонного белькотіння, він по клаптях відтворював географічну карту її пригод, які вона вдруге переживала у сновидіннях, і відкрив для себе незліченні острови її приватного життя.

У такий спосіб він довідався, що вона не мала наміру одружуватися з ним, проте почувала себе міцно прив'язаною до нього з почуття глибокої вдячності за те, що саме він її розбестив. Не раз вона заявляла йому напрямки:

— Обоюдною тебе за те, що ти зробив мене хвойдою.

І вона мала рацію, хоча висловлювалася, може, й не зовсім точно. Флорентіно Аріса позбавив її так званої «шлюбної» цноти, ще пагубнішої, ніж цнота природжена або здержливість удівства. Він навчив її очевидної істини: усе, що двоє роблять у ліжку, не можна вважати аморальним, якщо воно підтримує живий вогник кохання. І ще навчив її того, що потім стало суттю усього її життя: переконав її, що кожен народжується на світ з певною мірою відпущеної йому снаги і той, хто не використовує себе задля певної мети, власної або чужої, добровільної або примусової, пропадає навіки. Її заслугою було те, що вона приймала його науку бездумно й без вагань. Хоча, переконаний, що знає її краще, ніж будь-хто, Флорентіно Аріса не міг зрозуміти, чим так вабила чоловіків жінка з такими примітивними інстинктами, яка, до того ж, не переставала говорити в ліжку про свою тугу за небіжчиком чоловіком. Єдине пояснення, яке спало йому на думку і якого ніхто не зміг би спростувати, було те, що вдова Насарета надолжувала ніжністю там, де поступалася в хитрощах і лукавстві. В міру того як вона поширювала свої володіння, шукаючи ліків проти своєї давньої недуги в інших розбитих серцях, вони почали бачитися все рідше й рідше і зрештою забули одне одного без журби.

Вдова стала першою плотською любов'ю Флорентіно Аріси. Однак замість зав'язати з нею стійкі взаємини, як мріяла його мати, обоє сторчголов кинулися у вир життя. Флорентіно Аріса розвинув діяльність, що здавалася неймовірною для такого чоловіка, як він, — мовчазного, охлялого та ще й одягненого, немов старий дід із далекого минулого. А втім, він мав дві переваги. По-перше — приривчаєне око, яким відразу накидав на жінку, що цього чекала, хай би навіть вона була в самій гущі натовпу, але й упізнавши таку, він наближався до неї з великою осторогою, боячись одкоша — найнестерпнішого для нього приниження і ганьби. По-друге — те, що жінки непомільно впізнавали в ньому бідолаху, який мучиться самотністю і потребує любові, вуличного прохача, смиренного, як побитий пес, і це знання штовхало їх до нього, і вони віддавалися йому, не ставлячи жодних умов, нічого від нього не вимагаючи й нічого не сподіваючись,

— їм вистачало втішної думки, що вони зробили добре діло, зласкавившись над ним. То була його єдина зброя, але завдяки їй він виграв чимало історичних баталій, з ретельністю нотаря записуючи кожну в зашифрований зошит, який серед усіх інших можна було впізнати з промовистого заголовку: «Вони». Першою він записав туди вдову Насарета. А через півсотні років, коли Ферміна Даса звільнилася від своїх освячених церквою кайданів, у нього вже було двадцять п'ять таких зошитів, і в них — шістсот двадцять два випадки кохань, які тривали певний час, не рахуючи незліченних скороминущих пригод, що не заслуговували бодай на побіжно-поблажливу згадку.

Після півроку буйних любовців із вдовою Насарета Флорентіно Аріса відчув упевненість, що він нарешті пережив муку Ферміни Даси. Він не тільки повірив у це, а й не раз розмовляв про це з матір'ю протягом тих не повних двох років, поки тривала весільна подорож, і з відчуттям безмежної полегкості зберігав свою віру аж до тієї злощасної неділі, коли зненацька, без жодної підказки з боку власного серця, побачив, як вона вийшла з церкви попідруч із чоловіком, оточена цікавістю та лестощами свого нового середовища. Ті самі дами аристократичного кореня, котрі спершу зневажали її і глузували з неї, як із безрідної самозванки, тепер зі шкіри пнулися, аби вона почувалася серед них своєю, а вона сливе заворожила їх своїми чарами, засвоївши роль світської дами з такою невимушеністю, що Флорентіно Аріса мусив якусь хвилину поміркувати, перше ніж упізнав її. Вона зовсім змінилася: манери зрілої жінки, високі черевички, капелюх із вуаллю, прикрашений барвистим пір'ям якогось екзотичного птаха, — усе в ній було інше, але цілком природне, так ніби належало їй від першопочатку. Вона здалася йому гарнішою й молодшою, аніж будь-коли, але навіки втраченою, і він ніяк не міг збагнути, звідки в нього це відчуття, аж поки побачив обрис її живота під шовковою сукнею: вона була на сьомому місяці вагітності. А втім, найдужче його вразило, що вона та її чоловік склали чудову пару, й обоє обертались у світі з такою легкістю, ніби пливли над рифами дійсності. Флорентіно Аріса не відчув ні ревності, ні гніву, а тільки глибоку зневагу до себе — убогого, негарного, нищого й не гідного не лише Ферміни Даси, а й будь-якої жінки.

Отже, вона повернулася. Повернулася, не маючи жодних підстав каятись у тому зламі свого життя, на який зважилася самохіть. Навпаки, підстав для каюття ставало дедалі менше, а надто коли вона

здодала крутосхил перших років. У її випадку це було не так легко, адже до першої шлюбної ночі її очі ще застеляв туман невинності. Трохи розвіюватися він почав тільки під час подорожі по володіннях кузини Ільдебранди. У Вальєдупарі вона довідалася, чому півні ганяються за курми, на власні очі побачила грубе видовище спарювання віслюків, побачила, як народжуються телята, і почула, як кузини з цілковитою невимушеністю теревеняють про те, що одні подружні пари любляться й досі, а інші з тих або тих причин перестали любитися, хоч і далі живуть разом. Саме тоді вона прилучилася до кохання на самоті, переживши дивне відчуття, ніби відкриває щось давно відоме її інстинктам, — спочатку в ліжку, коли стримувала дихання, щоб не видати себе, бо в спальні, крім неї, було ще півдесятка кузин, а потім у ванній, коли, розслабившись і розпустивши коси, викурювала свої перші самокрутки. Вона завжди робила це, долаючи муки сумління, яких їй пощастило збутися тільки після одруження, і завжди в цілковитій таємниці, тоді як кузини вихвалялися одна поперед одну не лише тим, скільки разів на день доходять до оргазму, а й як він у них проявляється і чи довго триває. Втім, незважаючи на чари цих ініціаційних ритуалів, вона зберегла переконаність, що втрата дівочої цноти — то кривава жертва.

Через те її весілля — одне з найбучніших у останні десятиріччя минулого століття — проминуло для неї в передчутті близького й невідворотного жаху. Тривожне очікування першої ночі турбувало її куди дужче, аніж громадський скандал, яким стали її заручини з найелегантнішим кавалером тієї доби. Після шлюбного оповіщення в кафедральному соборі Ферміна Даса знов почала одержувати анонімні записки, деякі погрожували їй смертю, проте вона переглядала їх, майже не помічаючи, бо весь страх, на який вона була здатна, злився з очікуванням неминучого згвалтування. То був правильний спосіб обходитися з анонімками, хоч вона й робила це несвідомо, адже йшлося про суспільний клас, якого історія привчила схиляти голову перед здійсненим фактом. Тому, як тільки стало очевидно, що одруження неминуче, всі її ворогині поспішили перекинутись на її бік. Вона відразу помітила раптову зміну в поведінці цілого кортежу блідих жінок, замучених артритами та вічно поганим настроєм, які одного дня збагнули марність своїх підступів і без попередження стали приходити до парку Євангелістів, як до себе додому, з кухонними рецептами та передчасними дарунками. Трансіто Аріса добре знала цей світ, хоча тільки тепер він справді

зачепив її за живе, знала, що напередодні урочистих свят клієнтки неодмінно з'являться просити її ласки, щоб викопала свої глеки і лише на двадцять чотири години й за додатковий процент позичила їм заставлені коштовності. Але давно вже не було так, як цього разу, коли спорожніли всі до одного глеки, аби дами з довгими прізвиськами змогли покинути свої повіті темрявою святилища і з'явитися осяйними, зі своїми ж таки, хай і позиченими на одну добу коштовностями, на весілля, яке своєю пишнотою мало затьмарити всі інші, аж до кінця століття, і яке знайшло своє блискуче завершення, коли весільним батьком погодився стати доктор Рафаель Нуньес, тричі обраний президентом республіки, філософ, поет і автор слів національного гімну, про що можна довідатися з пізніших енциклопедій. Ферміну Дасу підвів до вітваря її власний батько в парадному костюмі, що надав йому на один день підозрілої, бо непритаманної йому статечності. Обвінчалася вона навіки перед головним вітварем кафедрального собору, під час служби, відправленої трьома єпископами, об одинадцятій ранку, в четвер на Святу Трійцю, навіть не згадавши бодай з почуття милосердя про Флорентіно Арісу, який о цій годині палав у гарячці, помираючи з кохання до неї, після нелегкої подорожі на пароплаві, що так і не відвіз його в забуття. Під час вінчання і згодом, на весільному бенкеті, вона весь час посміхалася — посмішкою, що, здавалось, була намальована білилами, посмішкою без душі, яку дехто витлумачив як глузливу посмішку торжества, але насправді то була жалюгідна спроба приховати страх незайманиці, яку видають заміж.

На щастя, непередбачені обставини та ще розуміння, яке виявив чоловік, допомогли їй віддалити неминуче аж на три доби. Втрутилося провидіння. Було оголошено, що, в зв'язку з порушенням розкладу руху через карібські шторми, пароплав трансатлантичної компанії стоятиме в порту лише три дні, тобто на двадцять чотири години менше, ніж передбачалося, а отже, вийде в рейс на Ла-Рошель не наступного дня по весіллі, як було розраховано ще півроку тому, а в ту саму ніч. Усі, звичайно, подумали, що ця зміна розкладу — ще один з вишуканих весільних сюрпризів, бо бенкет закінчився вже після півночі на борту освітленого трансатлантичного лайнера під музику віденського оркестру, який у цьому рейсі розучував найновіші вальси Йоганна Штрауса. Закінчилося тим, що декого з гостей, геть очманілих від випитого шампанського, їхні дружини мусили майже волікти на берег, бо ті вже почали розпитувати коридорних,

чи немає на пароплаві вільних кают, щоб продовжити гульню до самого Парижу. Ті, хто зійшов на мол останніми, побачили біля портових шинків Лоренсо Дасу: вечірній костюм звисав на ньому бридким лахміттям, а сам він сидів посеред вулиці й плакав, підвиваючи, як плачуть араби над своїми покійниками, — сидів у калюжі смердючої води, що цілком могла натекти з його сліз.

Ні в першу штормову ніч, ні в наступні, коли море заспокоїлося, як і протягом усього дуже довгого заміжнього життя Ферміни Даси, не зазнала вона тієї брутальності, якої так боялася. Перша ніч, незважаючи на величину пароплава та розкішну каюту, була повторенням тієї жакливої ночі, коли вона поверталася додому на шхуні з Ріоачі, але її чоловік виявив себе послужливим лікарем, який не заснув і на мить, утішаючи дружину, — єдиний засіб, що його цей, уже знаменитий, цілитель знав проти морської хвороби. Аж на третій день, коли вони вийшли з порту Гвайра, буря вщухла, але на той час обоє вже провели разом стільки часу і так багато розмовляли, що почували себе давніми друзями. На четверту ніч, коли можна було повернутися до буденних звичок, доктор Хувенал Урбіно здивувався, що його юна дружина не помолилася перед сном. На його запитання вона відповіла цілком щиро: двоєдушність черниць розбудила в ній нехоть до ритуалів, але її віра лишилася непохитна, і вона навчилася берегти її без слів. «Я волю спілкуватися з Богом безпосередньо», — сказала вона. Він зрозумів її, і відтоді кожне сповідувало ту саму віру по-своєму. Заручини в них були короткі, але досить неформальні, як на ту епоху, бо доктор Урбіно відвідував її вдома щодня надвечір, і ніхто за ними не наглядав. Вона не дозволила б йому доторкнутись навіть до кінчика свого пальця, перш ніж вони дістануть єпископське благословення, але він і наміру такого не мав. Тільки в ту першу ніч, коли море вже заспокоїлося й обоє лежали на ліжку ще не роздягнені, вдався він до перших пестошів, але так обережно, що їй видалося цілком природним, коли він запропонував їй перевдягтися в нічну сорочку. Вона пішла до ванної, перед тим погасивши в каюті світло, а коли вийшла вже в сорочці, то навіть заткнула шпарку в дверях якимось клаптем, щоб лягти в постіль у цілковитій темряві. Роблячи це, вона сказала з гумором:

— Ти не дуже дивуйся, докторе. Адже сьогодні мені вперше доведеться спати з незнайомцем.

Доктор Хувенал Урбіно відчув, як вона ковзнула під ковдру, наче наполохане звірятко, відсуваючись від нього якомога далі, хоч

лежати вдвох, не торкаючись одне одного, було на койці зовсім не просто. Він узяв її руку, холодну й заляклу від страху, сплів пальці з її пальцями і майже пошепки почав ділитися спогадами про інші свої морські подорожі. Вона лежала напружена, бо, лягаючи, помітила, що, поки вона була у ванній, він роздягнувся до голого тіла, і страх перед невідворотністю того, що мало статися, пробудився знову. Але протягом кількох годин не сталося нічого, бо доктор Урбіно все говорив і говорив, водночас міліметр за міліметром завойовуючи довіру її тіла. Він розповідав про Париж, про любов у Парижі, про закоханих, які цілуються там просто на вулиці, в омнібусах, на завітчаних терасах кафе, відкритих для гарячого подиху літа та щемної музики акордеонів; вони обіймалися стоячи на набережних Сени, і ніхто їм не заважав. Говорячи в темряві, він пучками пальців пестив їй ямку на шиї, пестив шовковистий пушок на руках, намагався погладити живіт, що втікав доторку, а коли відчув, що напруга спала, зробив спробу закотити нічну сорочку, та вона стримала його в пориві, властивому для її вдачі, сказавши: «Я це вмю робити й сама». І скинула сорочку, і лежала після цього так нерухомо й тихо, що доктор Урбіно міг би подумати, що її тут немає, якби не світла пляма її тіла посеред чорної темряви.

Через мить він знову взяв її руку й відчув, яка вона тепла, розслаблена й волога від дрібнесеньких крапель поту. Ще кілька хвилин обоє лежали нерухомо й тихо, він — очікуючи слушної нагоди для наступного кроку, а вона — чекаючи його наступу і не знаючи, звідки він почнеться, а тим часом темрява наповнювалася його диханням, щодалі напруженішим. Зненацька він пустив її руку і рвучко відхилився, мовби провалився в порожнечу: зволожив язиком середній палець і несподівано злегка торкнувся її соска, і вона смикнулася від смертельного шоку, наче зачепили її живий нерв. Вона дякувала долі, що лежить у темряві й він не бачить палючого рум'янцю, який пропікав її до кісток черепа.

— Заспокойся, — сказав він їй спокійнісіньким голосом. — Не забувай, що я з ними вже знайомий.

— Я пам'ятаю, — відповіла вона. — І досі на цю згадку мене трусить від люті.

Тоді він зрозумів, що вони обігнули мис Доброї Надії, і знову взяв її долоню, велику та розм'яклу, й покритв ніжними поцілунками, спочатку шерехатий п'ясток, довгі білі пальці й прозорі нігті, а потім — ієрогліфічні плетива долі на змокрілій долоні. Вона сама не знала,

як її рука опинилась у нього на грудях і натрапила на щось, їй невідоме. «Це ладанка», — сказав він. Вона погладила йому волосся на грудях, а потім ухопилася всією п'ятірнею, щоб вирвати той кущ з корінням. «Тягни, тягни», — сказав він. Вона потягла з усієї сили й відчула, що зробила йому справді боляче, і тоді вже її рука знайшла його руку, захovanу в темряві. Але він не дався сплести пальці, а, схопивши за зап'ясток, потяг її руку з невидимою, але точно спрямованою силою, аж поки вона відчула гаряче дихання якогось звіра з чоловічої плоти, без певної форми, але бруталного й виструнченого. Всупереч усьому, чого він чекав, і навіть усупереч тому, що уявляла собі вона, Ферміна Даса не відсмикнула руки і навіть не знерухоміла, а, ввіривши душу й тіло піклуванню Найсвятішої Діви, зціпивши зуби зі страху, що не витримає й зарежоче з власного божевілля, почала навпомацки знайомитися зі здібленим ворогом, оцінюючи його розмір, його пругку силу, розмах його крил, боячись його рішучості, але співчуваючи його самоті, приручаючи його з доскіпливою цікавістю, яку хтось менш досвідчений, ніж її чоловік, міг би сприйняти за пестоші. Він напружив останні сили і таки витримав це нелегке випробування, аж поки вона відкинула його з по-дитячому вередливою грацією, так ніби пожбурила на смітник.

— Ніколи не могла уявити собі, що це за апарат, — сказала.

Тоді він став пояснювати своїм серйозним, учительським тоном, водячи її руку по тих місцях, про які розповідав, а вона корилась і слухала, як зразкова учениця. Обравши слушну хвилину, він підкинув думку, що при світлі їй буде легше все це зрозуміти і хотів був засвітити, але вона стримала його руку, сказавши: «Я краще бачу пальцями». Насправді їй хотілося світла, але вона воліла увімкнути його сама, без чужих наказів, і так воно й сталося. Світло спалахнуло несподівано, й він побачив, що вона лежить, згорнувшись калачиком, ще й накрита простирадлом. А проте без найменшої манірності вона знову вхопила звіра, що так її зацікавив, і почала згинати та крутити його на всі боки, роздивлялася його з інтересом, що здавався вже не тільки науковим, і нарешті сказала: «Який же він потворний, куди бридкіший, ніж оте, що у нас, жінок». Він погодився й додав, що є у нього й інші, серйозніші вади: «Він наче дорослий син, на якого працюєш усе життя, усім жертвуєш задля нього, а він у вирішальну хвилину не слухається тебе і робить, що йому заманеться». Вона й далі роздивлялася, запитуючи, навіщо оце чи оте, а коли, як здалося, все випитала, то підважила того нахабу на

обидві долоні, ніби переконувалась, що вага у нього зовсім нікудишня, та й відштовхнула, з виразом зневаги.

— Крім того, в ньому багато зайвого, — сказала вона.

Доктор Хувенал Урбіно неабияк здивувався. Адже саме це й обрав він за тему для дисертації — «Доцільність деякого спрощення організму людини». Людський організм видавався йому застарілим, він виконував багато непотрібних або зайвих функцій, що були необхідні для виживання в доісторичні часи, але не тепер. Атож, людський організм міг би бути простішим, а отже, й менш вразливим. На завершення він сказав:

— Звичайно, щось змінити в ньому може тільки Бог, але не завадило б сформулювати це в точних наукових термінах.

Вона засміялася весело і так невимушено, що він скористався з нагоди, обняв її й уперше поцілував у губи. Вона відповіла на поцілунок, і він почав цьомати її в щоки, в ніс, у повіки, а водночас просунув руку під простирадло й став пестити її лобок, округлий, з гладеньким волоссячком, — лобок японки. Вона не відвела його руки, але свою тримала напоготові, якби він захотів просунутися далі.

— Мабуть, на цьому припинимо урок медицини, — сказала вона.

— Мабуть, — погодився він. — Наступним буде урок кохання.

І стягнув з неї простирадло: вона не тільки не опиралась, а й різким порухом ніг відкинула його геть від койки, бо не могла далі терпіти жароту, її тіло було округле й пругке, гола, вона здавалася набагато поважнішою, ніж одягнена, і мала специфічний, як у дикої звірючки, запах, що вирізняв її з-поміж усіх жінок світу. На світлі вона відчула себе зовсім беззахисною, гаряча кров шугнула їй у обличчя, і вона не знайшла іншої ради приховати рум'янець, як обняти чоловіка за шию і міцно-міцно припасти губами до його губів, аж поки обоє мало не задихнулись у поцілунку.

Він добре знав, що не кохає її. Одружився з нею, бо йому подобалася її гордість, її серйозність, її сила, цьому рішенню почасти посприяло і його марнолюбство, та коли вона вперше поцілувала його, він упевнився, що ніщо їм не вадить вигадати палку пристрасть. Ні в ту першу ніч, коли до самого світанку вони гомоніли про все на світі, ні будь-коли вони й словом не обмовилися про кохання, ні він, ні вона не обманювалися в своїх почуттях — ні тоді, ні тим паче згодом.

Удосвіта, коли обоє заснули, вона ще була незаймана, але довго тривати це не могло. І справді, вже наступної ночі, після того як він навчив її танцювати віденські вальси під зоряним небом Карібсь-

кого моря, йому довелося піти до ванної після неї, а коли він повернувся, вона вже чекала, лежачи гола на койці. Тепер вже вона взяла на себе ініціативу й віддалася йому без страху, без болю, з радістю людини, яка переживає цікаву морську пригоду, і та кривава церемонія не лишила по собі жодного прикрого сліду, крім почесної червоної троянди на простирадлі. Обоє показали себе в цьому ділі добре, то було майже чудо, і розважалися в такий спосіб і далі, вночі й удень, протягом усієї подорожі, і з кожним разом у них виходило ліпше й ліпше, тож коли вони дісталися до Ла-Рошелю, то вже розуміли одне одного як давні коханці.

Рік і чотири місяці вони жили в Європі, оселившись у Парижі, звідки виїздили в короткі подорожі до сусідніх країн. Любилися вони щодня, а зимовими неділями й не один раз, пустуючи в ліжку аж до обіду. Він був чоловік доброї снаги, до того ж вельми досвідчений, а вона мала не ту вдачу, щоб дозволити будь-кому здобути над собою перевагу, отож обом довелося визнати рівноправність партнера в ліжку. Після трьох місяців палких любощів він зрозумів, що хтось із них безплідний, і обоє пройшли доскіпливе обстеження в лікарні Сальпетрієр, де він колись відбув курс стажування. Справа виявилася нелегка й клопітна, але видимих наслідків не дала. Втім, коли вони найменше цього сподівалися, сталося чудо, і наприкінці наступного року Ферміна поверталася додому на сьомому місяці вагітності, почувавши себе найщасливішою жінкою у світі. Син, такий бажаний для обох, народився без жодних ускладнень під знаком Водолія, і його назвали на честь дідуся, який помер від холери.

Годі було визначити, що їх так змінило: Європа чи кохання, — бо і те, й те вони пережили водночас. А обоє таки змінилися — і дуже, і не тільки одне для одного, а й для всього світу, як це відразу помітив Флорентіно Аріса, коли побачив їх на паперті собору через два тижні після повернення, в ту нещасливу для себе неділю. Вони повернулися з новим уявленням про життя, переповнені новими враженнями і готові повелівати. Він привіз із собою безліч новинок із царини письменства, музики, а насамперед — з власної наукової галузі. Передплатив «Фігаро», щоб не втрачати зв'язку з життям, і «Огляд Двох Світів» — щоб не губити зв'язку з поезією. Крім того, він домовився зі своїм паризьким книгарем, що той надсилатиме нові видання найпопулярніших письменників, таких, як Анатоль Франс і П'єр Лоті, і тих, котрі найдужче йому подобалися, — серед них були, скажімо, Ремі де Гурмон і Поль Бурже, але в жодному разі

не Еміль Золя, якого він терпіти не міг, незважаючи на його палкі виступи проти судилища над Дрейфусом. Той самий книгар зобов'язався надсилати найпривабливіші новинки з каталогу грамофонних платівок, передусім камерну музику, бо Хувенал Урбіно хотів зберегти за собою славу, яку здобув ще його батько, перший у місті меценат музичних концертів.

Ферміна Даса, завжди настроєна недобррозичливо до вимог моди, привезла аж шість скринь одягу на різні сезони, але там знайшлося мало місця для виробів знаменитих фірм. Узимку вона відвідала Тюільрі, де розпродували колекцію Ворта, незаперечного диктатора в царстві вишуканого пошиву, та єдине, що вона там придбала, — це бронхіт, який уклав її на п'ять днів у ліжку. Лафер'єр видався їй менш претензійним і жадібним, проте вона прийшла до мудрішого рішення і скуповувала все, що їй найдужче подобалось, у крамницях дешевого розпродажу, хоча її чоловік присягався, що то одяг мерців. Керуючись тими самими міркуваннями, вона накупила чимало нефірмового італійського взуття, віддавши йому перевагу перед уславленими екстравагантними черевиками Феррі, і привезла парасольку від Дюпюї, червону, мов пекельне полум'я, яка дала багатий матеріал для наших надто вразливих репортерів світської хроніки. Вона придбала тільки один капелюх фірми мадам Ребу, зате напхала повну скриню гронами штучних черешень, букетиками найрозмаїтіших фетрових квітів, які тільки їй траплялися, гіллястими страусовими перами, хвостами павичів та азійських півнів, цілими фазанами, колібрі й безліччю інших барвистих, екзотичних опудал — птахів у польоті, у співі, в агонії: тобто там було все, що в останні двадцять років служило для того, щоб ті самі капелюхи здавалися різними. Привезла цілу колекцію віял із цілого світу, всі неоднакові й кожне для якоїсь окремої нагоди. Привезла туалетну воду з тривожно-гострим запахом, вибрану серед багатьох у парфумерній крамниці Базару Милосердя, перше ніж весняні вітри розвіяли його попід, але напахтилася нею один тільки раз, бо, змінивши свій запах, не впізнала сама себе. Привезла також футлярчик із косметикою — останню новинку з ринку зваб — і була першою жінкою, яка почала брати його з собою на вечірки тоді, коли сама спроба підмалюватися на людях вважалася непристойною.

Подружжя привезло з собою ще й три незабутні спогади: про безпрецедентну театральну прем'єру «Казок Гофмана», про страхітливую пожежу, коли загорілися майже всі венеційські гондоли перед

палацом Святого Марка, а вони, згнітивши серце, спостерігали те видовище з вікна готелю, і скороминущу з'яву Оскара Вайльда під першим січевим снігом. Але серед цих і багатьох інших спогадів доктор Хувенал Урбіно беріг один, завжди шкодуючи, що не поділяє його з дружиною, бо він стосувався давніших часів його парубоцького життя студентом у Парижі. То був спогад про Віктора Ґюго, який здобув тут у нас зворушливу славу, що виходила далеко за межі його книжок, бо хтось сказав, ніби великий письменник висловився, — хоча насправді ніхто й ніколи цих слів не чув, — що нашу конституцію було складено для країни, населеної ангелами, а не людьми. Відтоді тут йому поклонялися, наче ідолу, і більшість із численних наших співвітчизників, які відвідували Францію, зі шкіри пнулися, аби його побачити. З півдесятка студентів — і серед них Хувенал Урбіно — чергували перед його будинком на проспекті Ейло та в кафе, куди він, як казали, регулярно заходив, але так ніколи й не зайшов, і врешті вони попросили приватної аудієнції від імені ангелів, ошасливлених конституцією Ріо-Негро. Відповіді вони так ніколи й не отримали. Та одного дня Хувенал Урбіно випадково проходив біля Люксембурзького саду й побачив, як Ґюго вийшов із Сенату в супроводі молодшої жінки, що вела його під руку. Уславлений письменник видався йому дуже старим, він насилу переставляв ноги, борода й волосся здавалися куди менш осяйними, ніж на портретах, а пальто на ньому мовби належало не йому, а комусь значно огряднішому. Хувенал Урбіно не захотів псувати собі спогад недоречним поклоном; він задовольнився цим майже нереальним видом, якого йому вистачило на все життя. Коли він повернувся до Парижу одруженим і міг би домогтися формальної зустрічі, Віктор Ґюго вже помер.

Зате Хувенал і Ферміна поділяли інший, теж по-своєму незабутній спогад: одного вечора, коли валив густий сніг, їх заінтригував гурт людей, що юрмилися під дверима невеличкої книгарні на бульварі Капуцинів, нехтуючи завірюху. Як з'ясувалося, до тієї крамнички саме зайшов Оскар Вайльд. Коли нарешті він звідти вийшов, справді навидовижу елегантний, але, можливо, надто свідомий своєї елегантності, гурт оточив його, просячи автографів. Доктор Урбіно зупинився тільки для того, щоб подивитись на нього, але його збуджена дружина захотіла, щоб знаменитий англієць, за браком книжки, поставив свій підпис на єдиній речі, де вона вважала пристойним його поставити, — на її прегарній лайковій рукавичці,

довгій, гладенькій, м'якій і того самого кольору, що і її ніжна шкіра недавно одруженої жінки. Вона була певна, що чоловік з таким витонченим смаком гідно оцінить цей її жест. Але її власний чоловік рішуче заперечив, і, коли вона намірилася зробити таки по-своєму, він відчув, що не переживе такої ганьби.

— Якщо ти підеш туди, — сказав він їй, — то коли вернешся, знайдеш мене неживим.

Той порив був цілком природним для неї. Вже на першому році подружнього життя вона оберталася в світі не менш зухвало, ніж малим дівчам гасала по заболочених околицях Сан-Хуан-де-Сьєнаги, начебто й народилася з цією рисою вдачі, і чоловік дивом дивувався, як вона може так невимушено підходити до незнайомих і звідки в неї цей таємничий дар порозумітися іспанською мовою з ким завгодно у будь-якій країні світу. «Мови треба знати, коли ти хочеш продати що-небудь, — казала вона, весело сміючись. — Та коли ти купуєш, всі й так розуміють, чого тобі треба». Важко було уявити когось іншого, хто так швидко і з такою радістю пристосовувався б до повсякденного життя в Парижі, який вона зуміла полюбити і згадувала із приємністю, незважаючи на його нескінченні дощі. Та коли вона повернулася додому, приголомшена безліччю вражень, стомлена подорожжю й напівсонна від вагітності, перше, що у неї запитали в порту, — як їй сподобалися дивовижі Європи, і вона з лаконічністю, властивою для карібської говірки, чотирма словами підсумувала шістнадцять щасливо прожитих місяців:

— Там содом і колотнеча!

IV

Того самого дня, коли Флорентіно Аріса побачив Ферміну Дасу на паперті кафедрального собору, на сьомому місяці вагітності й цілком свідому свого нового становища світської жінки, в ньому зродилася люта рішучість домогтися слави й багатства, щоб стати гідним її. Він навіть до голови не брав, що вона одружена, бо водночас вирішив, так ніби це від нього залежало, що доктор Хувенал Урбіно помре. Коли саме чи як саме помре, він не знав, проте уявив собі це як неминучість, яку він чекатиме без поспіху, без хвилювання, хай би довелося чекати й до кінця світу.

Він почав із того, з чого слід було починати. Прийшов без попередження в контору дядька Лева Дванадцятого, президента керівної

ради та генерального директора Річкової компанії Карібського басейну, і повідомив про свій намір служити під його орудою. Дядько гнівався на небожа за те, що той так легковажно знехтував чудовою нагоду влаштуватися телеграфістом у Вілья-де-Лейва, проте зрештою здався на його аргументи, що людські створіння народжуються на світ не тільки в той день, коли виходять із лона матері і що життя примушує їх — і не один раз! — знову й знову народжувати самих себе. Крім того, братова вдова торік померла, сповнена кровотоливої злості, але спадкоємців не залишивши. Тому дядько вирішив узяти на службу неприкаяного небожа.

Ухваливши рішення, Лев Дванадцятий Лоайса вчинив так, як підказало йому серце. Під оболонкою бездушного гендлера він носив у собі глибоко зачаєного геніального дивака, який під відповідний настрій міг розвеселити навіть мерця, а міг і затопити слізьми найчистіший похорон, терзаючи душі своїм нестямно жалібним співом: «В оцій темній могилі...». Він був кучерявий, з товстими й вивернутими губами фавна, і йому бракувало тільки ліри та лаврового вінка, щоб злитися з образом Нерона-палія, яким його подають у християнській міфології. Коли він мав змогу відірватися бодай на годину від управління своїми розвалюхами-пароплавами, що досі не пішли на дно тільки завдяки поблажливій неухважності фатуму, та від проблем річкової навігації, з кожним днем заплутаніших, то все своє дозвілля присвячував збагаченню свого ліричного репертуару. Ніщо йому так не подобалось, як співати на похоронах. У нього був голос каторжника, що не улягав жодним академічним правилам, але був здатен підійматися до неймовірних реєстрів. Хтось розповів йому, ніби Енріко Карузо лише силою свого голосу розколював на черепки квітковий вазон, і протягом багатьох років він пробував зробити те саме — і з вазонами, і навіть із віконними шибками. Друзі звозили йому найламкіші вазони з цілого світу і влаштовували спеціальні бенкети, аби він міг нарешті здійснити свою заповітну мрію. Та це йому ніколи не вдалося. А втім, десь із самої глибини його могутнього голосу сотався промінчик ніжності, що розколював серця слухачів, як голос великого Карузо — кришталеві амфори, і саме за це його так шанували на похоронах. Крім одного випадку, коли йому спала чудова думка заспівати «When wake up in Glory»¹, похоронний кант із Луїзіани, прегарний і хвилюючий,

¹ Коли прокидаються в благодаті (англ.).

та священник примусив його замовкнути, не бажаючи слухати у своїй церкві лютеранської ересі.

Щедро обдарований творчим хистом, він, проте, виявляв його не лише в чудовому виконанні оперних арій та неаполітанських серенад, а й у діловій активності, ставши справжнім патріархом нашого річкового судноплавства в епоху його найвищого розквіту. Він вийшов із самого дна, як і двоє його братів-небіжчиків, і вони досягли всього, чого хотіли, незважаючи на тавро незаконнонароджених, — досягли з блиском, чого, проте, ніхто й не думав ставити їм в заслугу. Вони були цвітом того суспільного стану, який тоді називали *аристократією прилавка* і чиїм святилищем був Комерційний клуб. А проте, вже маючи змогу жити, як римський імператор, на якого він так скидався, дядько Лев Дванадцятий і далі мешкав у старому місті, неподалік від свого пароплавства з дружиною та трьома дітьми, і жив так скромно, в такому простому будинку, що ніколи не позбувся незаслуженої слави скупія. А його спосіб відпочивати був іще простіший: для цього він мав дім на березі моря, за дві ліги від своєї контори, умебльований лише шістьма саморобними табуретами, буфетом та гамаком, підвішеним на терасі, де хазяїн міг полежати в неділю й поміркувати. Ніхто не дав йому кращої характеристики, аніж він сам, у ту хвилину, коли хтось звинуватив його в тому, що він багатий.

— Я не багатий, — відповів він. — Я бідняк із грішми, а це не одне й те саме.

Живучи таким дивним життям, яке хтось колись шанобливо охарактеризував як «витончене божевілья», дядько зумів відразу розпізнати ті риси вдачі Флорентіно Аріси, яких, крім нього, не добачав ніхто. З того самого дня, коли племінник, зі своїм похмурим виглядом та своїми змарнованими двадцятьма сімома роками, попросився до нього на службу, він піддав його суворим, майже каторжним випробуванням, які зігнули б і найтвердішого. Але залякати його так і не зміг. Бо хіба міг дядько Лев Дванадцятий здогадатися, що наполегливість небожа пояснюється не простим бажанням заробити собі на прожиток і навіть не грубою впертістю, успадкованою від батька, а любовним честолюбством, якого не похитнути жодній супротивній силі ні в цьому світі, ні в світі потойбічному.

Найтяжчими роками були перші, коли його призначили писарем головного управління. Те ремесло ніби умисне вигадали для нього. Лотаріо Тугут, що колись учив музики дядька Лева Дванадцятого,

порадив приставити його племінника до писарської роботи, бо той, мовляв, уже поглинув і невтомно поглинає безліч книжок, серед яких не тільки добрі, а й погані. Дядько Лев Дванадцятий не звернув уваги на шпильку щодо поганих книжок, які поглинає небіж, бо і його Лотаріо Тугут мав звичку називати своїм найгіршим учнем співу, хоча він умів заспівати так, що навіть надгробки на кладовищах плакали. Правда, німець мав рацію в тому, про що дядько не здогадувався: хоч би що писав Флорентіно Аріса, він писав з такою пристрастю, що навіть офіційні папери перетворювалися на документи кохання. Декларації пароплавних вантажів мимоволі виходили в нього римовані, а в буденних ділових листах прохоплювалися ліричні ноти, від чого вони здавалися менш авторитетними. Одного дня дядько власною персоною прийшов до контори з цілою пачкою листів, під якими просто не міг поставити свого підпису, і сказав небожеві, що дає йому останню нагоду довести свою придатність.

— Якщо ти не зумієш написати простого ділового листа, то підеш на мол підмітати сміття, — сказав він.

Флорентіно Аріса прийняв виклик і став докладати неймовірних зусиль, щоб опанувати земну простоту ділової прози, наслідуючи зразки нотаріальних архівів з тією ретельністю, з якою колись наслідував модних поетів. Натомість він став збавляти своє дозволля в Порталі писарів, допомагаючи неписьменним закоханим складати напахчені парфумами цибулки, — у такий спосіб бідолаха розвантажував своє серце від слів кохання, яких не міг використати в документах митної служби. Та через півроку з'ясувалося, що, хоч як крутив він шию своєму закам'янілому лебедю, він так і не зміг скрутити її. Отож коли дядько Лев Дванадцятий зробив йому догану вдруге, він визнав себе переможеним, але не без пихи.

— Мене цікавить тільки кохання, — заявив Флорентіно Аріса.

— Біда в тому, — відповів йому дядько, — що без річкового пароплавства не буде й кохання.

Він здійснив свою погрозу й послав племінника підмітати мол, проте пообіцяв, що поступово підійматиме його по службовій драбині, поки той не знайде на ній своє місце. Свого слова дядько дотримав. Жодна робота не могла зламати дух Флорентіно Аріси, хоч би якою тяжкою і принизливою вона була. Не бентежила його й жалюгідно мала платня, і жодного разу не втратив він притаманної йому незворушності, вислуховуючи образи начальників. Але невинним його теж не можна було назвати: кожен, хто перетинав йому

дорогу, спізнавав на собі силу його незламної волі, здатної на все, хоч і схованої під виразом безпорадної розгубленості. Дядько хотів, аби племінник пізнав усі секрети річкового судноплавства, і за тридцять років своєї посвяти Флорентіно Аріса побував на всіх посадах, скрізь виявивши непохитну наполегливість. Усі обов'язки він виконував напрочуд уміло, розплутуючи кожну ниточку цієї незримої мережі, що мала стільки спільного з ремеслом поезії, проте ніколи так і не пощастило йому здобути найомріянішу похвалу — бодай за один пристойно написаний діловий лист. Не думаючи про це, навіть цього не усвідомлюючи, він усім своїм життям підтверджував слушність поглядів свого батька, який до останнього подиху твердив, що саме з поетів виходять люди з найпрактичнішим глуздом, що саме вони дають суспільству і найупертіших каменярів, і наймудріших та найнезламніших правителів. Принаймні так охарактеризував небожеві його батька дядько Лев Дванадцятий, який мав звичай розповідати йому про це в години розчулення і змальовував образ брата скоріше як образ мрійника, аніж заповзятливого підприємця.

Він розповів, що Пій П'ятий Лоайса дивився на свою контору радше як на місце розваг, а не робочий заклад, і завжди влаштував так, що в неділю мусив виходити з дому нібито для того, щоб відправити або прийняти пароплав. Більше того: на подвір'ї, за складами, він звелів поставити негодящий казан з паровою сиреною, яку хто-небудь завжди вмикав, передаючи сигнали, з якими пароплав швартується до пристані, щоб його жінка чула їх, сидючи вдома. Хай там як, а дядько Лев Дванадцятий не сумнівався, що Флорентіно Арісу було зачато на письмовому столі в одній з незамкнених на неділю контор, коли надворі пряжило полудневе сонце, а батькова дружина слухала гудки пароплава, який насправді не існував. Коли вона про все довідалася, було вже пізно щось удіяти проти цієї ганьби, бо чоловік помер. Вона пережила його на багато років, пригнічена журбою, що залишилася бездітна, і молячи Бога, щоб наслав на байстрюка вічне прокляття.

Образ батька тривожив Флорентіно Арісу. Мати розповідала йому про нього як про велику людину, котра не мала покликання до комерції і почала займатися пароплавством тільки тому, що найстарший з братів Лоайса став компаньйоном німецького комодора ¹ Жуана Б. Ельберса, засновника річкового судноплавства. Всі

¹ Командир з'єднання кораблів, який не має адміральського звання.

троє братів були нешлюбними дітьми однієї матері, яка служила кухаркою і прижила їх від різних чоловіків; усі вони носили її прізвище та ім'я римського папи, вибране навмання зі святців, — крім дядька Лева Дванадцятого, бо папа Лев Дванадцятий саме сидів на святому престолі, коли той народився. Чоловік на ім'я Флорентіно доводився їм дідом по матері, і тому це ім'я дійшло до сина Трансіто Аріси, перескочивши через цілу генерацію найсвятіших отців.

Флорентіно Аріса все життя зберігав зошит, куди його батько записував вірші про кохання, почасти натхненні Трансіто Арісою, на сторінках, прикрашених малюнками поранених сердець. Дві речі неабияк здивували його. По-перше, батькова каліграфія була така самісінька, як і в нього, незважаючи на те що він колись вибрав її на свій смак із багатьох зразків, наведених у підручнику. По-друге, він натрапив там на вислів, який завжди вважав своїм, хоча батько записав його в зошит задовго до того, як Флорентіно з'явився на світ: «Я боюся смерті тільки тому, що помру не з кохання».

Він бачив також фотографії батька — їх у нього було тільки дві. На одній він був знятий у Санта-Фе, зовсім молодим, у тому віці, в якому був Флорентіно Аріса, коли вперше побачив ту фотографію: батько був у шубі і мав такий вигляд, наче заліз усередину ведмедя. Поруч нього стояв малюк у капітанському кашкетіку — то був дядько Лев Дванадцятий. На другій фотографії батько знявся в компанії солдатів під час хтозна-якої з воєн. Він тримав у руці довжелезну рушницю і мав вуса, які пахли порохом, — цей запах було чутно навіть із фотографії. Він був ліберал та масон, як і його брати, і все ж таки чомусь захотів віддати сина до семінарії. Флорентіно Аріса не мав відчуття, що він аж так схожий на батька, як його запевняли, проте дядько Лев Дванадцятий казав, що й Пієві П'ятому дорікали за ліричний стиль його документів. У всякому разі, він не був схожий ні на його фотографії, ні на того чоловіка, спогад про якого зберігся в його пам'яті, ні на образ, змальований материним коханням, ні на ще один образ, що його з витонченим цинізмом описував дядько Лев Дванадцятий. Проте одного разу, через багато років, причісуючись перед дзеркалом, Флорентіно Аріса таки відкрив цю схожість, і тільки тоді до нього дійшло, що чоловік легко може здогадатися, коли до нього приходить старість, бо тоді він стає схожий на свого батька.

Він ніколи не бачив його на Віконній вулиці. Хтось, здається, казав йому, що був час, коли він ночував тут, десь на початках його

кохання з Трансіто Арісою, але по народженні сина перестав навідуватись. Запис про хрестини ще довго був у цій країні єдиним вартим довіри документом, що встановлював особу, і метрика Флорентіно Аріси, зроблена в парафіяльній церкві Санто-Торібіо, тільки підтверджувала, що він — позашлюбний син теж позашлюбної дочки, дівчини на ім'я Трансіто Аріса. В тому записі батькового прізвища не було, хоча він таємно піклувався сином до останніх днів свого життя. Такий суспільний статус зачинив перед Флорентіно Арісою двері до семінарії, але й допоміг уникнути військового призову в одну з найкравіших наших епох, оскільки він був єдиний син самотньої жінки.

Щоп'ятниці після школи малий Флорентіно вмощувався неподалік від контори Річкової компанії Карібського басейну, передивляючись книжку з гравюрами звірів, яку гортав стільки разів, що вона розпадалася на клапти. Батько, не дивлячись на нього, заходив до своєї установи, — вбраний в один з тих сукняних сюртуків, що їх згодом Трансіто Аріса стала перешивати на сина, схожий з обличчя на святого Йоанна, того, що над вітварем. Батько виходив з контори через багато годин і, дбаючи, щоб його не бачив навіть власний кучер, давав малому грошей на весь наступний тиждень. Вони не розмовляли ніколи, і не лише тому, що батько до нього не озивався, а й тому, що Флорентіно страшенно його боявся. Одного дня, коли він чекав набагато довше, ніж звичайно, батько дав йому монети й сказав:

— Візьми і більше сюди не приходь.

То було їхнє останнє побачення. Але з часом Флорентіно довідався, що дядько Лев Дванадцятий, десь років на десять молодший від брата, і далі передавав гроші для Трансіто Аріси, й саме він почав опікуватися нею, коли Пій П'ятий помер від занедбаного коліту, не залишивши писаного заповіту й не встигнувши зробити нічого для свого єдиного сина — сина з вулиці.

Драма Флорентіно Аріси, коли його призначили писарем Річкової компанії Карібського басейну, полягала в тому, що він не міг позбутися свого ліризму, бо не переставав думати про Ферміну Дасу й так і не навчився писати, не думаючи про неї. Згодом, коли йому доручили інші обов'язки, в нього почало збиратися в душі стільки кохання, що він не знав, куди його діти, і дарував його неписьменним закоханим безкоштовно. Він приходив під Портал писарів після служби, притаманними йому обережними рухами знімав сюртук і вшав на спинку стільця, надівав нарукавники, розстібав камізьку,

щоб краще думалося, і часом до пізньої ночі підбадьорював безпорадних бідолах, складаючи для них листи, сповнені божевільної пристрасті. Вряди-годи до нього зверталися вбога жінка, що мала клопіт з дитиною, ветеран війни, який не міг домогтися пенсії, хтось із тих, кого пограбували чи обікрали й він хотів поскаржитися високому начальству, — проте, хоч як старався Флорентіно Аріса, він не міг задовольнити таких прохачів, бо умів переконувати людей лише любовними листами. Йому навіть не треба було ні про що розпитувати своїх замовників, — досить було глянути їм у вічі, щоб усе збагнути, й він списував аркуш за аркушем палкими фразами, дотримуючись несхибного правила: завжди писати, думаючи про Ферміну Дасу і тільки про неї. Вже через місяць йому довелося впорядкувати свої стосунки з клієнтами, приймаючи замовлення заздалегідь, щоб тривоги закоханих не зачлюпнули його з головою.

Найприємнішим для нього спогадом з тих часів був спогад про боязку дівчинку, майже дитину, яка, тремтячи, попросила його написати відповідь на палкого листа, якого щойно одержала і якого Флорентіно Аріса відразу впізнав, бо він же й написав його напередодні. Він відповів на нього в зовсім іншому стилі, у відповідності до віку та почуттів дівчинки, змінивши відповідно й почерк, бо Флорентіно Аріса вмів підробляти руку задля кожного випадку й залежно від особи замовника. Він писав того листа, уявляючи собі, як відповіла б йому Ферміна Даса, коли б любила його так само, як оце бідолашне створіння — свого залицяльника. А ще через два дні йому довелося писати відповідь хлопця тим самим почерком і стилем, якими він наділив його в першому листі. У такий спосіб Флорентіно Аріса розпочав гарячкове листування з самим собою. Не минуло й місяця, як обоє, поодиноці, прийшли подякувати йому за те, чого він сам просив у листі юнака й побіжно прийняв у листі-відповіді дівчини: вони збиралися побратись.

І лише коли в них народилася перша дитина, з випадкової розмови вони з'ясували, що листи для обох писав один і той самий писар, і тоді вперше молодята прийшли до Порталу разом і попросили його стати хрещеним батьком дитини. Флорентіно Аріса був у такому захваті, побачивши на цьому прикладі, як утілюються в життя його мрії, що, використовуючи кожну вільну хвилину, — а їх у нього було не так багато, — почав писати трактат під назвою «Секретар закоханих», що вийшов у нього набагато поетичнішим і повнішим, аніж книжка під цією самою назвою, яку в ті часи продавали за

двадцять сентаво і яку півміста знало напам'ять. Він упорядкував усі можливі ситуації, в яких могли опинитися Ферміна Даса й він, і для кожної вигадав стільки зразків листування, скільки міг уваяти собі можливих альтернатив розвитку їхніх взаємин. Наприкінці він створив кілька тисяч листів, об'єднаних у три томи не меншого обсягу, аніж словник Коваррубіаса, але жоден видавець у місті не зважився надрукувати їх, і зрештою вони опинилися на горищі разом з іншими старими паперами, бо Трансіто Аріса рішуче відмовилася викопати глечики й віддати заощадження, зібрані протягом усього свого життя, на божевільну витівку з виданням вигаданих листів. А коли через багато років у Флорентіно Арісі з'явилися власні кошти для публікації книжки, йому довелося змиритися з гіркою реальністю, що любовні листи уже вийшли з моди.

Поки Флорентіно Аріса робив свої перші кроки в Річковій компанії Карібського басейну і писав безкоштовні листи під Порталом писарів, друзі його юності поступово дійшли очевидного висновку, що вони втратили його, — і без вороття. Так воно й було. Коли він повернувся з подорожі по річці, він ще зустрічався з декотрими, сподіваючися заглушити спогади про Ферміну Дасу, — грав з ними в більярд, ходив на свої останні танці, бездумно заводив розмови з дівчатами, бездумно віддавався всім розвагам, що, як він гадав, допоможуть йому стати колишнім собою. Та відколи дядько Лев Дванадцятий взяв його на службу, він почав ходити до Комерційного клубу, де грав у доміно з товаришами по конторі, і незабаром ті стали визнавати його за свого. Розмовляв він з ними тільки про службові справи, а свою контору називав не повною назвою, а аббревіатурою — РККБ. Він змінився в усьому, навіть у манері їсти. Раніше він був за столом байдужим та неухажним, але відтепер і уже до кінця своїх днів став витриманим та строгим: на сніданок — велика чашка чорної кави, на обід — шматок вареної риби з білим рисом, а перед сном — чашка кави з молоком та куснем сиру. Чорну каву Флорентіно Аріса міг пити о будь-якій порі дня, де завгодно і за будь-яких обставин, і часом випивав до тридцяти чашечок за день: то був напій, схожий на сиру нафту, який він волів готувати сам і для цього завжди мав усе напихваті. Він став зовсім іншим, усупереч своєму твердому наміру та гарячковим зусиллям залишатися самим собою, — таким, яким був до смертельної сутички з коханням.

Насправді колишнім собою він уже не був. Повернути собі Ферміну Дасу стало єдиною метою його життя, і він твердо вірив,

що рано чи пізно її здобуде, а тому переконав матір продовжити перебудову дому, аби він міг прийняти її ту ж мить, коли станеться чудо. Цього разу Трансіто Аріса виявилася куди згідливішою, ніж у випадку з виданням «Секретаря закоханих»: вона викупила дім і заповзялася цілком перебудувати його. З тієї зали, де колись був альков, зробили вітальню, а дві спальні влаштували на другому поверсі: одну для подружжя, а одну — для дітей, яких вони сподівалися мати, обидві дуже просторі й добре освітлені; на дворищі колишньої тютюнової фабрики розбили великий сад з усіма видами троянд, яким Флорентіно Аріса віддавав своє вечірнє дозвілля. Єдине, що лишилося неторканим, на знак вдячності до минулого, — це приміщення крамнички. Задню кімнату, де раніше спав Флорентіно Аріса, залишили такою, як була, — з підвішеним гамаком та письмовим столом, де в безладі лежали купи книжок, але сам він переселився на другий поверх, до подружньої спальні. Та кімната була найпросторіша, найпрохолодніша й мала внутрішню терасу, де вночі було приємно посидіти, підставляючи обличчя свіжому морському вітерцю та вдихаючи пахощі троянд, але вона також найдужче відповідала аскетичним звичкам Флорентіно Аріси. Стіни там були неприкрашені й голі, побілені негашеним вапном, а з меблів стояло тільки тверде ліжко, нічний столик зі свічкою, вставленою в шийку пляшки, старовинна шафа на одяг, глечик для умивання і таз.

Переобладнання дому тривало майже три роки і збіглося в часі з бурхливим оновленням міста, яким воно завдячувало швидкому розвитку річкового судноплавства та комерційних перевезень, — тим самим факторам, що підтримували його велич за часів колонії і на два з лишком століття зробили його ворітьми Америки. Але тоді ж таки в Трансіто Аріси проявилися перші симптоми невиліковної хвороби. Її постійні клієнти й далі приходили до крамниці — але щоразу старіші, блідіші й примарніші, і вона перестала їх упізнавати, хоча зналася з ними половину життя, і могла переплутати заставу, віддаючи одній те, що належало іншій. А це було вельми небажано в таких об'єктах, які вона провадила, коли, щоб не сплямувати ні своєї, ні чужої честі, не підписувалися жодні папери і достатньою гарантією вважалося слово. Спочатку здавалося, що вона просто недочуває, але незабаром з'ясувалося, що то витікає з неї пам'ять — крізь усі щілини. Отож довелося їй ліквідувати справу, а на добуті з глечиків скарби вона нарешті закінчила перебудову та вмеблювання дому, і ще залишилося в неї чимало справжніх старовинних

коштовностей, чиї власники не мали достатньо грошей, щоб їх викупити.

На той час у Флорентіно Арісі з'явилось багато обов'язків, але його дедалі сильніше змагала охота вирушати на таємні лови заблудлих дівчат. Здобувши певний досвід у взаєминах із вдовою Насарета, що відкрила йому шлях до таких пригод, він протягом кількох років полював на неприкаяних нічних пташок, усе ще плекаючи ілюзію знайти ліки, які полегшили б йому біль утраченого кохання Ферміні Даси. Згодом він уже й не знав, чим була для нього звичка злягатися без надії — потребою душі чи звичайнісінькою вадою плоті. Він усе рідше заходив до портового готелю, і не тільки тому, що його інтереси вели в інших напрямках, а й тому, що не хотів, аби хтось відкрив його походеньки, адже для сторонніх очей він жив цнотливим життям домашнього самітника. Правда, тричі, коли йому вкрай припікало, він удавався до простого виходу, властивого добі, в якій він не жив: перевдягав подружок, які боялися бути упізнаними, в чоловіче вбрання, і вони заходили разом до готелю, вдаючи з себе нічних гультьяїв. Та знайшлися очевидці, які принаймні в двох випадках звернули увагу, що Флорентіно Аріса і його вдаваний приятель пішли не до буфету, а відразу в номер, і його вже й так підмочена репутація зазнала досить відчутного удару. Зрештою він перестав заходити до готелю, а коли й заходив зрідка, то не задля розпустити, а навпаки: шукаючи притулку, де міг би оговтатися від надмірних плотських утіх. А цього йому ніколи не бракувало. Він вирушав на свої яструбині лови десь о п'ятій пополудні, як тільки виходив з контори. Спочатку вдовольнявся дівчатами, яких йому пропонувала ніч. Підхоплював служниць у парках, негритянок на ринку, чепурух на пляжах, американок-грінго¹ на судах, що приходили з Нового Орлеану. Він приводив їх на хвилеріз, де півміста займалися тим самим відразу по заході сонця, приводив їх куди міг, а іноді й куди не міг, бо не раз траплялося, що він покwapно забігав у якісь темні сіни й робив що змога та як удасться десь у закутні за дверима.

А найжаданішим притулком завжди був для нього маяк, і про нього він завжди згадував з тугою, коли вже підбив деякі підсумки, ступивши на поріг старості, бо в тому місці він не раз почував себе щасливим, а надто вночі, і не раз мав таке відчуття, що частка з його тодішніх кохань передавалась і подорожнім на пароплавах за

¹ Так у Південній Америці називають північноамериканців.

кожним обертом світляного пучка. Отож він знову й знову приходив туди, частіше ніж куди-інде, і сторож маяка, його друг, зустрічав його завжди приязно і з дурним виразом обличчя — найліпшим виявом тактовності для наполоханих «пташок». Будинок сторожа стояв зовсім близько до гуркітливих хвиль, що розбивалися об уступи скель, і кохання там видавалося напруженішим, бо мало в собі щось від корабельної катастрофи. Але уже після першої ночі Флорентіно Аріса став надавати перевагу вежі, бо її світляний промінь ніби розколював надвое і місто, й озера світляних цяток на рибальських човнах у затоці, і навіть далекі болота.

Десь у ті часи він виробив свою теорію, дуже спрощену, про залежність між зовнішністю жінки та її хистом до кохання. Він не довіряв хтивим на вигляд, які здавалися здатними витрясти з тебе дух, але в ліжку були здебільшого зовсім пасивні. Його вабили жінки якраз протилежного типу: оті висмоктані жабенята, на яких на вулиці ніхто й не дивився, щоб не завдавати собі мороки обертатись, від яких, здавалося, й не залишалося нічого, коли вони скидали з себе одіж, яких ставало просто жаль, коли вже від першого доторку в них починали хрустіти кістки, але які творили потім справжні чудеса, коли опинялися під чоловіком. Флорентіно Аріса записував свої спостереження, аби скласти з них додаток до «Секретаря закоханих», але цей його задум розділив долю попереднього, коли Аусенсія Сантандер з її мудрим собачим досвідом засмоктала його в себе, а тоді знову народила, коли своїм тверезим розумом вона пошматувала всі його теоретичні викругаси і навчила його єдиної мудрості, яка важить у коханні. Нікого не треба навчати, як йому жити.

Двадцять років Аусенсія Сантандер прожила в законному шлюбі, від якого в неї народилося троє дітей, а ті в свою чергу поодружувалися й уже мали власних малюків, і тому вона, хизуючись, часто називала себе бабусею, котра має найкраще ліжко в усьому місті. Ніхто не знав, чи то вона покинула чоловіка, чи то він покинув її, чи то обоє водночас покинули одне одного, коли він переселився жити до своєї постійної коханки, а вона відчула себе вільною серед білого дня приймати крізь парадні двері Росендо де ла Росу, капітана річкового пароплава, якого доти безліч разів приймала вночі крізь двері чорного ходу. Той же таки капітан, добре не подумавши, прийшов якось до неї разом із Флорентіно Арісою.

Він привів його на сніданок. Крім того, він приніс із собою плетену сулію самогону та провізію найвищого гатунку, з якої виготовляють

класичне санкочо, а його можна приготувати тільки з курки, вигодуваної на свіжому повітрі, з хрящів телятини, з м'яса кабана, який рився на звалищі, з городини, вирощеної над річкою. Проте спершу Флорентіно Арісу більше вразила краса помешкання, аніж вишуканість кухні та пишні форми господині. Йому дуже сподобався сам будинок з його світлими і прохолодними кімнатами, з чотирма великими вікнами на море та кількома іншими в глибині, що виходили на старовинні квартали міста. Йому сподобалися вишукані речі, яких тут було безліч і які творили в залі неймовірний безлад, водночас надаючи їй строгого вигляду. Мало не з кожного рейсу капітан Росендо де ла Роса привозив сюди якусь майстерно виготовлену дрібничку, аж поки в домі не лишилося місця для жодної. На терасі, що виходила на море, сидів у персональному обручі малайський какаду з неймовірно білим пір'ям і такий замислений, що змушував замислитися, над чим же він замислився. Такого гарного птаха Флорентіно Арісі доти ніколи не доводилося бачити.

Капітан Росендо де ла Роса сам прийшов у захват від захвату гостя і з усіма подробицями розповів йому про походження кожної речі. Розмовляючи, він не переставав цмулити самогон, маленькими ковтками, але без перерви. Він здавався виготовленим із залізобетону: був величезний, з густим волоссям по всьому тілі, крім голови, з розкошланими вусами, з голосом, що міг належати тільки йому, схожим на скрип кабестана, і невимовно лагідний на вдачу. Але його тіло не приймало стільки спиртного, скільки він у нього вливав. Ще й за стіл не посідали, а він уже спорожнив півсулії і повалився ницьма на тацю з пляшками та склянками, які жалібно забрязкотіли, розпадаючись на скалки. Аусенсія Сантандер мусила просити допомоги у Флорентіно Арісі, щоб дотягти до ліжка його тіло — нерухоме, схоже на тушу кита, що викинувся на міліну, — і роздягти його, сонного. А тоді, в пориві натхнення, за який обоє потім дякували сполученню світил, не змовляючись, обоє роздяглися в суміжній кімнаті, як потім роздягалися за кожної такої нагоди протягом сімох років із лишком, коли капітан був у плаванні. Вони анітрохи не ризикували, що той заскочить їх зненацька, бо він мав звичку, властиву добрим мореплавцям, ще вдосвіта попереджати про своє прибуття в порт пароплавною сиреною, спершу трьома довгими гудками, призначеними для дружини й дітей, а тоді двома уривчастими й сумними — для коханки.

Аусенсія Сантандер мала майже п'ятдесят років, і це було видно, але володіла таким особистим чаром кохання, що жодна теорія, чи

то вигадана для конкретного випадку, чи науково узагальнена, не могла б його притупити. Флорентіно Аріса, знаючи розклад руху пароплавів, знав, коли можна її відвідувати, і завжди приходив без попередження о якій завгодно порі дня або ночі, й жодного разу не було так, щоб вона його не чекала. І протягом усіх тих сімох років вона відчиняла йому в чім мати спородила — гола-голісінька, але зі стрічкою у волоссі. А йому не дозволяла ступити до хати, поки не скинула з нього одержу, бо завжди вважала, що мати в домі одягненого чоловіка — лиха прикмета. Через це вона завжди сварилася з капітаном Росендо де Росою, бо той мав забобон, що курити голим не годиться й, бувало, волів почекати з коханням, поки не викурить свою незмінну кубинську сигару. Флорентіно Аріса, навпаки, дуже приохотився до чарів голизни, й Аусенсія роздягала його з насолодою, якій ніщо не загрозувало, як тільки вона зачиняла за ним двері, не даючи йому часу ні привітатися, ні скинути капелюх та окуляри, цілуєчи його та підставляючи губи, щоб він цмокав її, і водночас розстібаючи йому гудзики, знизу вгору: спершу гудзики ширінки, по одному після кожного поцілунку, потім пряжку пояса, потім гудзики жилета, потім — сорочки, аж поки він ставав схожий на живу рибину, розпанахану навпіл. Потім вона садовила його в залі й скидала з нього чоботи, стягувала за холоші штани, а з ними й довгі, до кісточок, кальсони, а наостанці розстібала еластичні підв'язки на литках і стягувала панчохи. Аж тоді Флорентіно Аріса переставав її цілувати та підставляти губи для поцілунків і робив те, що належало робити тільки йому в тій складній церемонії роздягання: відстібав ланцюжок годинника від петельки жилета, знімав окуляри і клав одне і друге в чоботи, аби бути певним, що потім їх не забуде. Він завжди вдавався до цього застережного заходу — і завжди успішно, — коли роздягався в чужому домі.

Не встигав він це зробити, як вона накидалася на нього, не даючи йому оговтатися, найчастіше на тій самій софі, де його роздягала, і лише іноді — в ліжку. Підлазила під нього і заволодівала всім ним для всієї себе, повністю зосереджена в собі, блукаючи навпомацки із заплющеними очима у своїй густій внутрішній темряві, просуваючись то туди, то сюди, часом відступаючи і підправляючи свій невидимий курс, звертаючи на інший шлях, де вимагалось більше напруги, пливучи без аварій у морі слизу, що витікав з її живота, запитуючи й сама собі відповідаючи своєю рідною говіркою, схожою на джизжання мухи, де в темряві ота штука, яку знала тільки вона і

жадала тільки для себе, аж поки завмирала в знеможі, нічого і нікого не чекаючи, сама провалювалась у свою прірву, з радісним вибухом торжества, від якого двигтів увесь світ. Флорентіно Аріса лишався виснажений, невдоволений, плаваючи в калюжі поту, яка натікала з обох, і відчував себе лише зняряддям утіхи. «Ти так мною крутиш, ніби я один з багатьох», — казав він. Вона сміялася сміхом вільної жінки й відповідала: «Навпаки — один з небагатьох». А він залишався з враженням, що вона все загарбувала для себе з ницою зажерливістю, в ньому бунтувала гордість, і він виходив з дому перекоаний, що більше сюди не повернеться. Та зненацька прокидався посеред ночі, без певної причини, з гострим відчуттям самоти, згадував про замкнуте в собі кохання Аусенсії Сантандер, і воно відкривалося йому таким, яким було: він самохіть ускочив у ту пастку щастя, він ненавидів її, але вибратися з неї не міг та й не хотів.

Якось у неділю, через два роки після їхнього знайомства, коли він прийшов, вона не стала його роздягати, а насамперед зняла йому окуляри, щоб зручніше поцілувати, і з цього її жесту Флорентіно Аріса зрозумів, що вона справді почала любити його. Хоча з першого дня він почував себе тут, як у себе вдома, він ніколи не барився тут довше, аніж дві години, ніколи не ночував і лише раз залишився обідати, бо вона зробила йому формальне запрошення. Власне, він приходив сюди тільки по те, по що приходив, і виносив звідси завжди той самий дарунок — одну троянду, зникаючи аж до наступної непередбачуваної нагоди. Але в ту неділю, коли вона скинула йому окуляри, щоб поцілувати його, почасти через це, а почасти тому, що обоє заснули після спокійного кохання, вони довго лежали голі у величезному ліжку капітана. Коли вони прокинулися після цієї сіести, Флорентіно Аріса ще зберіг у пам'яті різкі крики какаду, чий деренчливий голос аж ніяк не пасував до його краси. Але в розпеченій атмосфері четвертої години пополудні стояла мертва й прозора тиша, крізь вікно спальні виднівся профіль старовинного міста, післяполуднєве сонце висіло над призолоченими банями церков, а палахкотюче море тяглося до самої Ямайки. Аусенсія Сантандер простягла зухвалу руку й навпомацки стала шукати принішколого звіра, але Флорентіно Аріса відвів руку і сказав: «Зараз не треба. У мене дивне відчуття, ніби на нас дивляться». Вона засміялася щасливим сміхом, розбурхавши папугу. «Цей привід не може видатися слухним дружині Йони». Отож вона пустила його слова повз вуха, й обоє ще довго любилися, хоча мовчки і не

повторюючи того, що робили раніше. О п'ятій, коли сонце ще стояло високо, вона зіскочила з ліжка, голісінька до самої суті, але зі стрічкою у волоссі, й пішла на кухню пошукати чогось випити. Та не встигла ступити й кроку зі спальні, як зойкнула від жаху.

Вона не могла повірити в те, що побачила. Єдині речі, які залишилися в домі, були підвішені під стелею лампи. Усе інше: фірмові меблі, індійські килими, статуї й гобелени, незліченні дрібнички із золота та коштовного каміння, усе те, завдяки чому її дім здавався одним з найзатишніших і найгарніших у місті, усе — навіть священний какаду — безслідно зникло. Речі повиносили через терасу, яка виходила на море, не потурбувавши кохання. Залишилися тільки порожні зали з чотирма розчиненими вікнами та словами, криво виписаними на внутрішній стіні: «Кому втіха, а кому прибуток». Капітан Росендо де ла Роса ніколи не міг зрозуміти, чому Аусенсія Сантандер не заявила про грабунок у поліцію, не зробила ніякої спроби зв'язатися з торговцями краденим і навіть не дозволяла, щоб їй нагадували про те лихо.

Флорентіно Аріса і далі відвідував її в пограбованому домі, вмєбльованому тепер лише трьома оббитими шкірою табуретами, які злодії забули на кухні, та меблями у спальні, де вони тоді лежали. Але приходив він не так часто, як раніше, і не тому, що дім спорожнів, як вона думала і як казала йому, а тому, що на початку нового століття з'явилася новинка — трамвай, запряжений мулами, який став для Флорентіно Аріси благословенним гніздом, де він міг ловити неприкаяних «пташок». Він заходив у трамвай по чотири рази на день, двічі — коли їхав на службу, і двічі — коли повертався додому, й іноді насправжки читаючи, але здебільшого лише вдаючи, що читає, примудрявся принаймні зав'язувати перші стосунки для наступних побачень. Згодом, коли дядько Лев Дванадцятий надав у його розпорядження екіпаж, запряжений двома бурими мулами під золоченими попонами — такими самими, як і в президента Рафаеля Нуньеса, — він не раз жалкував за своїми поїздками в трамваї, де йому найбільше щастило в його соколиних ловах. І він таки мав рачію: не було гіршого ворога для таємних любовних пригод, як екіпаж під дверима. Отож він майже завжди вирушав на полювання пішки, не бажаючи залишати за собою у вуличній пилюці сліди коліс. Через те й тужив за старим трамваем, якого тягли худі, вкриті струпами мули, бо там досить було скосити око — і ти вже знав, де чекає тебе кохання. А втім, серед багатьох зворушливих спогадів

він не міг стерти з пам'яті спогад про одну безпорадну й безіменну «пташку», з якою провів лише половину безумної ночі, але й цього йому вистачило, щоб до кінця життя отруїти враження від невпинної метушні карнавалу.

Він звернув на неї увагу в трамваї, бо вона трималася посеред гамірного виру народної гулянки з дивовижною незворушністю, їй, мабуть, не було й двадцяти років, і настрої вона мала не карнавальний, хіба що умисне вдавала з себе хвору або калічку; волосся в неї було дуже світле, довге й гладеньке, розпущене по плечах, а сукня з грубого полотна не мала жодних прикрас. Вона не звертала найменшої уваги на розвихрену музику, що гриміла на вулицях, на жмені рисової пудри та бризки синьої фарби, якими обсіпали та поливали з вулиці людей у трамваї, а мули вже три дні ходили білі від крохмалю, у капелюхах, сплєтених із квітів. Скориставшись з метушні, Флорентіно Аріса запросив її на морозиво, бо вирішив, що більшого вона не варта. Дівчина глянула на нього без подиву і сказала: «З приємністю приймаю запрошення, але остерігаю, що я божевільна». Він посміявся з цього жарту й повів її дивитися на парад карет із балкона морозивного кафе. Потім закутався в позичений плащ із каптуром, і обоє поринули в танці на Митній площі, утішаючися, але якось по-дивному, бо її байдужість різко контрастувала з гамірною атмосферою ночі. Танцювала вона, як професіонал, дотепно жартувала, поринала в саму гущу гуляк, і від неї віяло моторошним чаром.

— Ти ще не знаєш, у яку халепу вклепався зі мною! — вигукнула вона, помираючи зо сміху посеред збудженого карнавального, натовпу. — Я божевільна з дурдому.

Для Флорентіно Аріси то була ніч повернення до невинних розваг далекої юності, до тих часів, коли любов ще не завдала йому смертельного удару. Але з досвіду — більше гіркого, ніж приємного, — він знав, що таке безтурботне щастя не може тривати довго. Отож, перед тим як почало розвиднятися, ще до розподілу премій за найкращі карнавальні костюми, він запропонував дівчині піти помилуватися світланком з маяка. Вона залюбки погодилась, але спершу хотіла подивитись, як роздаватимуть премії.

Як незабаром зрозумів Флорентіно Аріса, та затримка врятувала йому життя. Бо саме в ту мить, коли дівчина знаком показала йому, що вже можна йти на маяк, на неї накиннулися два цербери й одна санітарка з божевільні Святої Пастирки. Вони кинулися розшукувати

її відразу, як вона втекла, — і не тільки вони, а й уся міська поліція. Щоб вирватися на волю, вона відрубала голову охоронцеві й тяжко поранила двох інших сокирою, яку вкрала в садівника, — бо їй захотілося піти потанцювати на карнавалі. Але нікому не спало на думку, що вона танцюватиме на вулиці, всі шукали її в домах, які обнишпорили від горищ до підвалів.

Схопити її виявилось нелегко. Вона захищалася садовими ножицями, які ховала за корсажем, і знадобилося шестеро чоловіків, щоб накинути на неї гамівну сорочку, а тим часом натовп, який з'юрмився на Митній площі, плескав у долоні та свистів від захвату, думаючи, що криваве полонення дівчини було одним з карнавальних трюків. Флорентіно Аріса був прикро й гірко вражений і з передостаннього дня масниці почав приходити на вулицю Святої Пастирки з коробкою англійського шоколаду для неї. Він зупинявся й дивився на ув'язнених там жінок, які викрикували йому і лайливі, і ніжні слова, він дражнив їх, махаючи коробкою шоколаду, в надії, що й вона випадково вигляне у загразоване вікно. Але так ніколи її й не побачив. Через кілька місяців, коли він виходив з конки, мала дівчинка, що була разом з батьком, попросила в нього шоколадну цукерку з коробки, яку він тримав у руках. Батько насварив малу й попросив у Флорентіно Аріси пробачення. Але той віддав дівчинці всю коробку, подумавши, що цей вчинок зніме гіркоту з його душі, і заспокоїв тата, плеснувши його по плечу.

— Я їх тримав для коханої, яку вдарив грець, — сказав він.

Мовби для винагорода, випадок звів його, теж у трамваї, з Леоною Кассіані, яка стала справжньою жінкою його долі, хоча ні він, ні вона ніколи про це не здогадувалися і ніколи не займалися коханням. Він відчув її перш ніж побачив, коли о п'ятій годині повертався в трамваї додому: то був погляд такий матеріалізований, що вперся в нього, мов палець. Він підвів очі й побачив її в протилежному кінці; вона стояла в гурті пасажирів, але різко виділялася з нього. Свого погляду незнайомка не відвела. Навпаки, втупилась у нього з таким нахабством, що він не міг подумати чогось іншого, ніж те, що подумав: негритянка, молода й гарна, але, звичайно ж, повія. Він тут-таки і забув про неї, бо не міг навіть уявити собі чогось такого ганебного, як платити за кохання: він ніколи цього не робив.

Флорентіно Аріса зійшов на Каретній площі, де була кінцева зупинка, і швидко заглибився в лабіринт крамничок, бо мати чекала його додому о шостій; та коли пропхався крізь натовп, почув

веселий стукіт жіночих підборів по брукувці й обернувся, аби переконатися в тому, про що вже знав: вона йшла за ним. Була вбрана як рабині на гравюрах: довга сукня з оборками, яку вона підбирала бальним рухом, переступаючи через калюжі, декольте, що відкривало плечі, кілька разків кольорового намиста, на голові — білий тюрбан. Він добре знав таких по портовому готелю. О шостій вечора вони, бувало, тільки снідали, а потім знічев'я використовували свій жіночий орган, мов кинджал убивці з великого шляху, який приставляли до горла першому чоловікові, що їм зустрічався: прутень або життя! Щоб остаточно упевнитись у своєму припущенні, Флорентіно Аріса змінив напрямок, звернувши в безлюдний Свічний провулок, і вона звернула туди ж, прискорюючи ходу. Тоді він обернувся й перепинив їй дорогу, спершись обома руками на парасольку. Вона зупинилася перед ним.

— Ти помилилася, любко, — сказав він. — Я не дам тобі того, чого ти хочеш.

— Ні, даси, — відповіла вона. — По очах бачу.

Флорентіно Аріса пригадав одну фразу, яку почув малим від їхнього сімейного лікаря, свого хрещеного батька, з приводу своїх хронічних запорів: «Все людство поділяється на тих, кому випорожнятися легко, і тих, кому важко». Виходячи з цього постулату, лікар розробив був цілу теорію людського характеру, яку вважав незаперечною, ніж астрологія. Але з досвідом прожитих років Флорентіно Аріса сформулював цю проблему по-іншому: «Все людство поділяється на тих, хто трахається і хто не трахається». Цим останнім він не довіряв: коли вони з'їжджали з рейок, це здавалося їм таким незвичайним, що вони вихвалялися любов'ю, ніби щойно винайшли її. Ті, хто любився часто, навпаки, задля цього тільки й жили. Вони почували себе настільки добре, що поводитися, мов запечатані гробниці, бо знали: від їхньої стриманості залежить їхнє життя. Вони ніколи не розводилися про свої подвиги, нікому не довіряли, видавалися холодними та байдужими і навіть здобували собі славу імпотентів, фригідних, а найчастіше — боязких маминих синочків, як було з Флорентіно Арісою. Але вони були вдоволені з такого непорозуміння, бо воно захищало їх. Вони мовби складали замкнену ложу, члени якої впізнавали одне одного в цілому світі, не вдаючись до слів. Отож Флорентіно Аріса не здивувався, почувши відповідь дівчини: вона була з його касти і тому знала, що він уміє робити те, що й вона вміла.

В ту мить він помилився, помилився на все життя, і про цю помилку йому судилося пам'ятати до свого останнього дня. Незнайомка просила в нього не кохання — і тим паче не платного кохання, — а роботи, якої завгодно і з будь-якою платнею, в Річковій компанії Карібського басейну. Флорентіно Арісі стало так соромно за свою поведінку, що він сам привів чорношкіру дівчину до начальника кадрів, і той узяв її на службу найнижчої категорії в загальний відділ, яку вона й виконувала протягом трьох років дуже серйозно, скромно та самовіддано.

Конторські приміщення РККБ від самого її заснування містилися навпроти річкових причалів, що не мали нічого спільного ані з причалами морського трансатлантичного порту, розташованими на протилежному березі затоки, ані з ринковою пристанню в бухті Лас-Анімас. То був дерев'яний будинок з двохстилим цинковим дахом, балконом на стовпах уздовж фасаду, з вікнами на всі чотири сторони світу, затягнутими дротяною сіткою, в яких виднілися пароплави, пришвартовані біля причалу, мов на картинах, повішених на стіні. Коли німці, засновники компанії, спорудили цей будинок, вони пофарбували цинкову бляху в червоний колір, а дерев'яну обшивку — в білий, отож сама будівля чимось скидалася на річковий пароплав. Згодом і дах, і стіни перефарбували в синій колір, а коли Флорентіно Аріса почав працювати у фірмі, це був закурений барак без певного кольору, і на роз'їденій окисами блясі то там, то там блищали нові латки. За будинком, на кам'янистому подвір'ї, обгородженому дротом, наче курник, стояли два великі склади, споруджені значно пізніше, а в глибині смердів перекритий канал, де гнили та іржавіли рештки півстолітньої історії річкового судноплавства: каркаси знаменитих пароплавів, від найпримітивніших, з однією трубою, часів Симона Болівара, й до зовсім недавніх, які вже мали електричні вентилятори в каютах. Більшість були наполовину розібрані, а матеріали використані на інших кораблях, але чимало залишалися в доброму стані, й здавалося цілком можливим трохи підфарбувати їх і пустити в плавання, навіть не розполохуючи ігуан та не очищаючи палуби від кущів з великими жовтими квітами, що надавали їм ностальгічного вигляду.

Управління компанії містилося на верхньому поверсі будинку, в маленьких, але зручних і добре вмебльованих конторках, схожих на корабельні каюти, бо проектували їх не архітектори, а інженерикораблебудівельники. Дядько Лев Дванадцятий сидів у кінці

коридору, як звичайний рядовий службовець. Його конторка відрізнялася від інших тільки тим, що кожного ранку на його столі ставили кришталеву вазу з якимись запашними квітами. На першому поверсі був відділ обслуговування пасажирів, з приймальною, де стояли грубі лави, та конторкою, де продавали квитки й виписували квитанції на багаж. В кінці коридору був так званий загальний відділ, одна назва якого свідчила про неясність його завдань і де помирали сумною смертю проблеми, що їх не щастило розв'язати в інших конторах фірми. Саме там сиділа за шкільною партою Леона Кассіані, майже схована між купою підготовлених для вантаження мішків з кукурудзою та стосами паперів із нерозв'язаними проблемами, в той день, коли дядько Лев Дванадцятий власною персоною прийшов подивитися, що за чортівня твориться в тому загальному відділі й чи не вдасться йому на місці вигадати спосіб, аби з нього була хоч якась користь. Через три години розпитувань, теоретичних припущень і конкретних перевірок діяльності всіх його службовців, дядько повернувся до свого кабінету, приголомшений очевидною істиною, що він так і не знайшов жодного розв'язання для стількох проблем, а навпаки — зіткнувся з безліччю нових, ще заплутаніших.

Коли наступного дня Флорентіно Аріса прийшов у свою контору, він побачив у себе на столі пам'ятну записку Леона Кассіані з проханням, щоб він ознайомився з цим документом і потім показав його дядькові, якщо визнає за потрібне. Вона одна з усіх службовців не сказала ні слова під час учорашньої інспекції. Вона добре усвідомлювала своє непевне становище, — адже взяли її на службу з ласки, — але в пам'ятній записці зазначала, що мовчала вчора не з байдужості, а з пошани до ієрархічної структури відділу, її висновки вражали своєю тверезою очевидністю. Дядько Лев Дванадцятий саме надумав був провести повну реорганізацію, але Леона Кассіані мислила якраз навпаки, керуючись неспростовною логікою: адже насправді загальний відділ, по суті, не існував, будучи смітником обтяжливих, але дріб'язкових проблем, яких інші відділи просто хотіли позбутися. Отож вихід вона бачила в тому, щоб закрити загальний відділ, а відповідні проблеми повернути для розв'язання до тих відділів, де вони виникли.

Дядько Лев Дванадцятий не мав найменшого уявлення, хто така Леона Кассіані, й не пригадував, щоб під час учорашніх зборів бачив когось такого, хто міг бути нею, та коли він прочитав ту пам'ятну записку, то викликав її до свого кабінету й цілих дві години розмовляв

за зачиненими дверима. Говорили вони про все потроху, згідно з методом, яким дядько користувався, коли хотів ближче пізнати людину. Пам'ятна записка Леона Кассіані ґрунтувалася на тверезому глузді, й запропоноване нею рішення справді дало сподівані наслідки. Але для дядька Лева Дванадцятого важило не це; його більше зацікавила вона сама. Він відразу звернув увагу на те, що єдиною наукою, яку вона здобула по закінченні початкової школи, були курси пошиття капелюшків. Крім того, нині вона самотужки вчилася англійської мови, за прискореним методом, і ось уже три місяці брала вечірні уроки машинопису — нового ремесла з великим майбутнім, як раніше казали про телеграф, а ще раніше — про парові машини.

Коли вона вийшла з його кабінету, дядько Лев Дванадцятий почав називати її так, як називатиме відтоді завжди: тезка Леона. Одним розчерком пера він вирішив закрити конфліктний відділ, а проблеми розділити так, щоб їх розв'язували ті, хто їх породив, як і запропонувала Леона Кассіані; а для неї він вигадав окрему посаду без назви й без певних обов'язків, що насправді була посадою його особистого помічника. Того ж таки полудня, поховавши без почестей загальний відділ, дядько Лев Дванадцятий запитав у Флорентіно Аріси, звідки той викопав Леону Кассіані, й небіж розповів йому щирю правду.

— Тоді частіше їздь у трамваї й приводь до мене всіх таких, як оця, — сказав йому дядько. — Якби нам знайти ще двох або трьох таких дівчат, то ми підняли б із дна морського твій галеон.

Флорентіно Аріса сприйняв ці слова як жарт, типовий для дядька Лева Дванадцятого, але вже наступного дня виявив, що в нього вже немає екіпажа, який надали в його розпорядження півроку тому, а тепер забрали, щоб дати йому змогу шукати приховані таланти в трамваях. Леона Кассіані, зі свого боку, дуже швидко забула про свої початкові вагання і видобула із себе те, що так уперто берегла протягом перших трьох років. За три наступні вона взяла під свій контроль практично все, а ще через чотири підступила під самі двері генерального секретаріату, та ввійти туди не схотіла, бо вже й так була тільки на один шабель нижче від Флорентіно Аріси. Доти вона підлягала йому і хотіла, щоб так було й далі, хоча насправді все було навпаки: сам Флорентіно Аріса цього не усвідомлював, але цілком залежав від її волі. Він робив, по суті, тільки те, що вона пропонувала в директорській раді, аби допомогти йому здолати підступи таємних ворогів.

Леона Кассіані мала диявольський талант проникати в усі таємниці і завжди опинялася там, де їй слід було бути в даний момент. Вона була динамічна, мовчазлива, по-мудрому лагідна, та коли виникала потреба, то, згнітивши серце, виявляла вдачу міцнішу, ніж криця. Проте вона ніколи не користувалася нею у своїх власних інтересах, її єдиною метою було за будь-яку ціну розчистити службову драбину, змити її, якщо буде треба, власною кров'ю. Флорентіно Аріса піднявся туди, куди він поставив собі за мету піднятися, не розрахувавши, проте, свої сили. Вона робила б це так чи так, через властивий їй невтримний потяг до влади, але правда була в тім, що вона діяла свідомо і тільки з вдячності. І таку рішучість виявляла вона в своїх діях, що сам Флорентіно Аріса губився, спостерігаючи її махінації, і в якусь нещасливу хвилину спробував був поставити їй підніжку, гадаючи, що вона збирається поставити підніжку йому. Але Леона Кассіані вмить повернула його на місце.

— Не обманюйтеся, — сказала вона. — Я відійду від усього цього, тільки-но ви захочете, але спершу добре подумайте.

Тоді Флорентіно Аріса, який справді досі над цим не замислювався, подумав — подумав так добре, як тільки міг, — і склав перед нею зброю. А правда була в тім, що посеред отієї брудної війни у стінах підприємства, яке перебувало в стані постійної кризи, посеред своїх успіхів та невдач невтомного ловця заблудлих жіночих душ, постійно одурманений дедалі туманнішою ілюзією Ферміні Даси, незворушний Флорентіно Аріса не мав і хвилини внутрішнього спокою перед чарівним видовищем мудрої негритянки, яка завжди поривалася в гущу бійки, заляпана багном і любов'ю. І не раз він потай журився, що вона виявилася не такою, якою здалася йому в той день, коли вони познайомились, — так йому кортіло підтертися своїми принципами і полюбитися з нею, хоч би довелося заплатити за це щирим золотом. Бо Леона Кассіані і далі була такою самою, якою він зустрів її тоді в трамваї: в тому ж таки вбранні утеклої рабині, в екзотичних тюрбанах, у сережках та в браслетах із кістяними підвісками, на шиї — цілий жмут намиста, а на всіх пальцях — персні з фальшивими діамантами: вулична левиця, та й годі. Ті невеличкі зміни, яких надали її зовнішності роки, були їй тільки на користь. Вона увійшла в пору розкішної зрілості, її жіночі чари стали тривожнішими, а її жагуче тіло африканки, достигши, стало ще тугішим, ще звабливішим. Флорентіно Аріса не наважувався натякнути їй про свої потаємні жадання протягом десяти

років, у цей спосіб покутуючи свою першу помилку, а вона допомагала йому в усьому, — тільки не в цьому.

Одного вечора, засидівшись на роботі допізна, як часто бувало після смерті його матері, Флорентіно Аріса виходив з контори і побачив у кабінеті Леони Кассіані світло. Він відчинив двері, не постукавши, — і вона була там: сама-одна в кімнаті, зосереджена, серйозна, в нових окулярах, що надавали їй обличчю академічного вигляду. Флорентіно Аріса з радістю і страхом усвідомив, що вони лишилися самі в усьому будинку; ніч нависала над темним морем, здалеку долинали тужливий гудок пароплава, що запізнювався з прибуттям більш ніж на годину. Флорентіно Аріса сперся обома руками на парасольку, так само, як тоді у Свічному провулку, коли перепинив їй дорогу, але тепер він зробив це для того, щоб прикрити свої вивернуті коліна.

— Скажи мені одне, левице моєї душі, — мовив він. — Коли ми з тобою нарешті порозуміємось?

Вона скинула окуляри, без подиву, цілком пануючи над собою, і засліпила його сонячною усмішкою. Досі вона ніколи не зверталася до нього на «ти».

— Ох, Флорентіно Арісо, — сказала вона йому, — я ось уже десять років сиджу тут чекаючи, коли ти мене про це запитаєш.

Та було вже пізно: нагода подорожувала з нею в запряженому мулами трамваї, завжди сиділа з нею в тому кріслі, в якому сиділа вона, але тепер вона відлетіла — і назавжди. Істина була в тому, що, вчинивши заради нього стільки нищих підступів, Леона Кассіані випередила його в житті й залишила далеко позаду ті двадцять років переваги, які він над нею мав: вона стала для нього стара. А вона так сильно його любила, що не могла дурити його, а хотіла й далі любити, хай для цього й треба було дати йому різкого одкоша.

— Ні, — сказала вона. — Я почувала б себе так, ніби кохаюся з власним сином, якого в мене ніколи не було.

Після тієї розмови у Флорентіно Аріси залишилася в душі колючка, що не його слово було останнім. Він завжди думав, що коли жінка каже «ні», вона жде, щоб чоловік виявив наполегливість, але з Леоною було інакше: він боявся ризикнути й помилитись удруге. Отже, Флорентіно Аріса відступив з удаваною безтурботністю, навіть невимушеністю, що далася йому нелегко. Але від того вечора всі хмаринки, які ще могли затьмарювати їхні взаємини, розвіялись без гіркоти, і Флорентіно Аріса нарешті зрозумів, що можна бути жінці другом, не злягаючись із нею.

Леона Кассіані була єдиною людською істотою, якій Флорентіно Аріса спробував відкрити таємницю Ферміни Даси. Ті кілька людей, які цю таємницю знали, почали її забувати під впливом неблаганних обставин. Троє з них, поза всяким сумнівом, забрали її із собою в могилу: його мати, в якій ця історія стерлася з пам'яті ще задовго до смерті; Гала Пласідія, яка померла уже в старості на службі в тієї, кого вважала майже за дочку; і незабутня Есколастіка Даса, котра колись принесла йому в молитовнику першого любовного листа, якого він одержав у своєму житті, і котра не могла бути живою після стількох років. Лоренсо Даса — а про нього тоді було невідомо, живий він ще чи помер, — міг відкрити його ім'я сестрі Франці де ла Люс, коли йшлося про виключення дочки з коледжу, проте мало-ймовірно, щоб від неї ця новина поширилася далі. Лишалися ще одинадцять телеграфістів у далекій провінції Льдебранди Санчес, які мали справу з телеграмами, де стояли повні імена та прізвища і точні адреси закоханих, та й сама Льдебранда Санчес, з її почтом галасливих кузин.

Не знав Флорентіно Аріса, що й доктора Хувенала Урбіно слід би включити до цього списку. Під час якихось своїх відвідин — а в перші роки вона гостювала в них часто — Льдебранда Санчес відкрила йому таємницю. Але згадала вона про це мимохідь і в зовсім неподходящу хвилину, отож її сподівання, що це відкриття увійде Хувеналові Урбіно в одне вухо, а з другого вилетить, не виправдалося — по суті, воно не увійшло йому в жодне. Льдебранда, власне, згадала про Флорентіно Арісу як про одного з мало кому відомих поетів, котрі, на її думку, мали шанс перемогти на поетичних змаганнях. Доктор Урбіно мусив напружити пам'ять, щоб пригадати, про кого йдеться, тоді вона сказала йому — без видимої потреби, але й без найменшої нотки лукавства, — що він був єдиним залицьальником, якого Ферміна Даса мала до свого одруження. Вона сказала про це, переконана, що вся та історія була надто невинною та ефемерною і могла викликати тільки розчулення. Доктор Урбіно відповів, не дивлячись на неї: «Я й не знав, що той суб'єкт пише вірші». І тут-таки стер його з пам'яті разом з іншими речами, бо етика його фаху привчила його забувати про що завгодно.

Флорентіно Аріса не міг не відзначити, що, за винятком матері, його таємницю знали тільки люди з оточення Ферміни Даси. В його особистому світі він сам-один ніс на собі тягар, який йому не раз хотілося розділити з кимось, але ніхто досі не заслужив у нього

права на довіру, — крім Леони Кассіані. Бракувало лише слухної нагоди. Флорентіно Аріса думав про це аж до того жаркого літнього полудня, коли доктор Урбіно піднявся крутими сходами РККБ, зупиняючись на кожній приступці, щоб відсапатися, — а була третя пополудні й пекло немилосердно, — коли, важко дихаючи, він увійшов до кабінету Флорентіно Аріси, мокрий від поту до самих штанів, і сказав з останнім подихом: «Мабуть, наближається циклон». Флорентіно Аріса бачив його тут не раз — він приходив до дядька Лева Дванадцятого, — але ще ніколи не мав такого виразного відчуття, що ця небажана з'ява має безпосередній стосунок до його життя.

То був період, коли доктор Хувенал Урбіно вивів свій корабель за підводні рифи свого ремесла і тепер, майже як жебрак, ходив від дверей до дверей із шапкою в руці, випрошуючи пожертви на свої мистецькі заходи. Одним з його найпостійніших і найщиріших жертвувачів був дядько Леон Дванадцятий, який саме відбував свою щоденну десятихвилинну сіесту, задрімавши в м'якому кріслі у себе в кабінеті. Флорентіно Аріса чемно попросив доктора Хувенала Урбіно зачекати в його конторі, що була біля кабінету дядька і певною мірою правила тому за приймальню.

Ім доводилося зустрічатися за різних обставин, але ніколи не сиділи вони ось так, віч-на-віч, і Флорентіно Аріса знову пережив нудотне відчуття своєї нижчості. Десять хвилин тривали, здавалося, вічність, і він аж тричі підводився в надії, що дядько прокинеться раніше, і весь той час він чашку за чашкою пив чорну каву. Доктор Урбіно від кави відмовився. «Кава — це отрута», — сказав він. І говорив, перескакуючи з теми на тему, зовсім не турбуючись, чи слухають його, чи ні. Флорентіно Арісу страшенно дратували його природжена шляхетність, легкість, з якою він добирав влучне слово, його дихання, мов просякнуте запахом камфори, його природжений чар, витончена манера розмови, при якій навіть найфривольніші фрази здавалися повними значущості — тільки тому, що їх вимовив він. Аж раптом лікар круто змінив тему:

— Ви любите музику?

І цим заскочив його зненацька. Флорентіно Аріса справді ходив на ті концерти та оперні вистави, що їх не так часто давали в місті, але відчував себе нездатним підтримувати розмову як критик чи просто знавець. Він мав слабкість до сучасної музики, а надто до сентиментальних вальсів, чию спорідненість із тими, які він складав у юності, або з його таємними віршами було годі заперечувати.

Досить йому було почути такий вальс мимохідь, і вже ніяка божа чи земна сила не могла вигнати з його голови мелодію, що звучала там цілими ночами. Але це не було серйозною відповіддю на серйозне запитання фахівця.

— Мені подобається Гардель, — сказав він.

Доктор Урбіно його зрозумів.

— Так, звичайно, — сказав він. — Гардель нині в моді.

І делікатно перевів тему на свої нові й численні проекти, що їх, як завжди, мусив здійснювати без державних субсидій. Він звернув увагу Флорентіно Аріси на те, наскільки спектаклі, які вдається поставити нині, поступаються блискучим виставам минулого століття. І не дивно: цілий рік він продавав абонементи, щоб запросити тріо Корто-Казальс-Тібо виступити в Театрі комедії, аж раптом з'ясувалося, що ніхто в уряді про них навіть не чув, тоді як того самого місяця всі театральні зали віддали в розпорядження трупи детективних вистав Рамона Каральта, опереткової трупи дона Маноло де ла Преси і трупи «Сантанели» — циркачів міміко-фантастичного жанру, що перевдягалися просто на сцені за мить, поки тривав спалах рампи, трупи Деніс д'Альтен, що оголосила себе колишньою балериною «Фолі-Бержер», і навіть трупи страхітливого Урса, божевільного баска, який боровся врукопаш з биком. Втім, чого тут нарікати, коли ті самі європейці знову подають поганій приклад варварської війни, тоді як ми нарешті почали жити в мирі після дев'яти громадянських воєн за півстоліття, які зрештою можна вважати однією війною — завжди тією самою. Що насамперед привернуло увагу Флорентіно Аріси з тієї світсько-дружньої бесіди, то це можливість відновити поетичні змагання — найбучнішу і найдавнішу з ініціатив доктора Хувенала Урбіно. Флорентіно Аріса аж укусив себе за язик, бо мало не признався, що він завжди брав активну участь у тому щорічному конкурсі, яким зацікавилися навіть знамениті поети, й не тільки з інших міст нашої країни, а й з усіх країн Карибського узбережжя.

Десь на самому початку розмови гаряче і розпарене повітря зненацька похолодніло, і буря закручених у вихор вітрів загроюкала дверима та вікнами, а вся будівля задвигтіла аж до підмурка, наче вітрильник, захоплений ураганом у відкритому морі. Доктор Хувенал Урбіно, здавалося, нічого не помітив, тільки кинув якусь репліку про скажені червнені циклони і враз без ніякого переходу заговорив про свою дружину. Мовляв, вона не тільки його палка помічниця, а

й душа всіх його починань. «Я ніщо без неї», — заявив він. Флорентіно Аріса слухав з незворушним виразом обличчя, раз у раз ствердно киваючи головою і не зважаючи укинути слово, щоб його не зрадив голос. А проте вже після двох чи трьох фраз зрозумів, що доктор Хувенал Урбіно, заклопотаний стількома справами, які забирали в нього безліч часу, ще знаходив час любити свою дружину майже так само палко, як любив її він, Флорентіно Аріса, і це відкриття його приголомшило. Але він не зміг відповісти так, як йому б хотілося, бо серце зненацька влаштувало йому одну з тих капосних витівок, на які здатне лише серце. Воно відкрило йому, що він і цей чоловік, якого він завжди вважав за особистого ворога, були рабами однієї долі й розділяли сліпу випадковість спільної пристрасті — двоє волів, з'єднаних одним ярмом. Уперше за двадцять сім нескінченних років, поки тривало його чекання, Флорентіно Аріса відчув гостру жалість, що цьому чудовому чоловікові доведеться померти, аби він, Флорентіно Аріса, зміг стати щасливим.

Ураган помчав далі, але за чверть години його шквальні пориви змели побіля боліт цілі квартали нетрищ і понівечили майже половину міста. Доктор Хувенал Урбіно, задоволений щедрістю дядька Лева Дванадцятого, не став чекати, поки негода вщухне остаточно, і пішов, прихопивши з неухважності парасольку Флорентіно Аріси, яку взяв, щоб дійти до карети. Але Флорентіно Аріса не був до нього в претензії. Навпаки, він зрадив, уявивши собі, що подумає Ферміна Даса, коли довідається, хто власник парасольки. Він ще був схвилюваний після тих несподіваних відвідин, коли Леона Кассіані увійшла до його кабінету, і це здалося йому винятковою нагодою, аби розкрити їй таємницю без дальшого зволікання, як ото розрізають нестерпно болючий нарів: або тепер, або ніколи. Він почав, запитавши, якої вона думки про доктора Хувенала Урбіно. Леона Кассіані відповіла, майже не думаючи: «Це чоловік, який робить багато справ, може, аж надто багато, але сумніваюся, чи хтось зна, що в нього на душі». Потім замислилася, прикусивши своїми гострими великими зубами дебілої негритьянки журнал для записів, і нарешті низчала плечима, закриваючи тему, яка анітрохи її не цікавила.

— Можливо, через це він і впрягається в стільки справ, — сказала вона. — Щоб не лишалося часу зазирати собі в душу.

Флорентіно Аріса спробував затримати її.

— Мені прикро, що йому доведеться вмерти, — сказав він.

— Усім доведеться вмерти, — відповіла вона.

— Так, — сказав Флорентіно Аріса. — Але йому в першу чергу.

Вона не зрозуміла. Знову знизала плечима і, нічого більше не сказавши, пішла. І тоді Флорентіно Аріса подумав, що якоїсь ночі в непевному майбутньому, мліючи від щастя в одному ліжку з Ферміною Дасою, він розповість їй про те, що не розкрив таємниці свого кохання навіть тій єдиній особі, яка здобула собі право знати про нього все. Ні, він не відкриє її ніколи, навіть самій Леоні Кассіані, й не тому, що не хотів відчинити для неї скриню, де півжиття так ретельно оберігав свій скарб, а тому, що тільки зараз до нього дійшло: він давно загубив від неї ключа.

А втім, не це найдужче схвилювало його в той день. Він з тугою згадав про свою молодість, згадав поетичні змагання, чий відгомін лунав 15 квітня над усіма Антілами. Він був їх постійним учасником, але завжди, як майже в усьому, учасником таємним. Він брав участь у конкурсі, починаючи з його першого відкриття двадцять чотири роки тому, і ніколи не домігся, щоб про його твори бодай згадали. Та йому було байдуже, бо він і не прагнув здобути приз, а приходив на конкурс, бо він мав для нього додаткову привабу: розкривати запечатані сургучем конверти і називати імена переможців на перших змаганнях було доручено Ферміні Дасі, й відтоді увійшло в звичай, що вона має робити це й у наступні роки.

Заховавшись у півсутіні перших рядів партеру, — жива камелія аж тріпотіла в лацкані його піджака від сили жадання, — Флорентіно Аріса дивився, як Ферміна Даса розпечатує три перші конверти на сцені старовинного Національного театру в ніч першого конкурсу. Запитував себе, що станеться з її серцем, коли вона довідається, що він виграв «Золоту орхідею». Був переконаний, що вона впізнає його почерк. І що в ту мить пригадає надвечір'я, коли сиділа і вишивала під мигдалевими деревами в парку, згадає пахощі гарденій, засушених у листах, конфіденційний вальс увінчаної богині, який він грав для неї вдосвіта під шум вітрів. Та нічого такого не сталося. І навіть гірше: «Золоту орхідею», найжаданішу нагороду національної поезії, було присуджено імігранту-китайцеві. Громадський скандал, викликаний цим дивним рішенням, поставив під сумнів серйозність усього конкурсу. Але присуд був справедливий, і однастайність журі знайшла своє виправдання у високих якостях твору.

Ніхто так і не повірив, що автором того вишуканого вірша був нагороджений першим призом китаець. Він приїхав сюди наприкінці сторіччя, втікаючи від страхітливої пошесті жовтої пропасниці,

що пустошила Панаму за часів будівництва залізниці, яка мала з'єднати два океани, разом з багатьма іншими, і всі вони оселилися тут назавжди, живучи по-китайському, розмножуючись по-китайському, і такі схожі одне на одного, що ніхто не міг їх розрізнити. Спочатку їх було не більше десятка, кількоро привезли з собою жінок, дітей та собак, відгодовуваних на їжу, але через небагато років уже чотири провулки в передмістях по вінця переповнилися новими нікому не потрібними тут китайцями, які проникали в країну, не залишаючи сліду в списках митниці. Деякі з молодих так хутко перетворилися в статечних дідів, що ніхто не міг збагнути, коли ж вони встигли постаріти. Народна інтуїція поділяла їх на дві категорії: погані китайці й добрі китайці. Погані були хазяями похмурих портових шинків, де можна було і наїстись по-царському, і згинуги за столом раптовою смертю, покуштувавши смаженої щурятини із соняшниковим насінням; про них ходили також чутки, ніби вони — тільки ширма для торгівлі жінками та гендлювання усім на світі. Добрі китайці держали пральні, успадкувавши це священне ремесло від своїх предків, і вони повертали вам сорочки такими чистими, наче вони були новісінькі, а комірці та манжети здавалися свіжими, як облатки. Саме один з таких добрих китайців і завдав поразки на поетичних змаганнях сімдесяти двом чудово підготовленим суперникам.

Ніхто не розібрав прізвища, коли Ферміна Даса, плутаючись, прочитала його. І не тільки тому, що звучало воно по-чуждому, а й тому, що ніхто до пуття не знав, як слід називати китайців. Та довго міркувати не довелося, бо нагороджений призом китаєць уже підвівся в глибині партеру, і на його устах грала та сама небесна усмішка, якою всміхаються китайці, коли приходять до себе додому. Він був настільки впевнений у перемозі, що, готуючись одержати приз, одягнув сорочку з жовтого шовку, оздобленого картинами весняних ритуалів. Він узяв у руки «Золоту орхідею» вагою у вісімнадцять каратів і поцілував її, щасливий, під насмішкуваті викрики недовірливих. Він стояв посеред сцени, не змінюючи виразу обличчя, незворушний, як апостол Божого провидіння, чия історія була менш драматична, ніж та, яку творили апостоли нашої незалежності, і, дочекавшись, коли зала притихла, прочитав свого премійованого вірша. Ніхто нічого не зрозумів. Та коли знову вщухла буря глузливих викриків, Ферміна Даса прочитала його сама своїм тихим, виразним голосом, і здивована тиша запала вже після перших рядків. То був

сонет найвишуканішої парнаської форми, бездоганний, позначений високим натхненням, що свідчило про руку справжнього майстра. Єдиним можливим поясненням було те, що котрийсь поет із великих вирішив пожартувати з учасників конкурсу, і китаець погодився взяти участь у розіграші, заприсягнувшись зберегти таємницю до смерті. «Комерційні вісті», наша традиційна газета, спробувала оборонити національну честь, опублікувавши ерудований і малозрозумілий нарис про стародавні традиції та культурний вплив китайців у басейні Карібського моря та про їхнє цілком заслужене право брати участь у поетичних змаганнях. Нарис дихав переконаністю, що автором сонета справді був той, хто ним назвався, й обґрунтовував цю переконаність самим уже заголовком: «Усі китайці — поети». Учасники тієї змови, якщо вони справді існували, так і зогнили в могилах зі своєю таємницею. А нагороджений призом китаець теж помер, не висповідавшись, у віці, в якому помирають на Сході, й «Золоту орхідею» поклали йому до труни, але його останні дні були затьмарені гіркотою усвідомлення, що він так і не домігся того, чого найдужче прагнув у житті, — щоб його визнали за поета. Коли китаець помер, газети пригадали вже забутий випадок із поетичними змаганнями, сонета надрукували в модерністському обрамленні пухких дівчат, що силпють золото з рогів достатку, і боги-охоронці поезії скористалися з нагоди, щоб поставити речі на свої місця: новому поколінню сонет видався вкрай поганим, і всі сумніви в тому, що його справді написав небіжчик китаець, відпали самі собою.

Для Флорентіно Аріси той скандал навіки пов'язався зі спогадом про гладку незнайомку, що сиділа з ним поруч. Він накинув на неї оком уже на самому початку конкурсу, але потім забув, у тривожному очікуванні результату. Вона привернула його увагу перламутровою білістю шкіри, свіжим кольором щасливої гладухи, величезними, як у співачки-сопрано, персами, прикрашеними штучною магнолією. На ній була дуже туга сукня з чорного оксамиту — не менш чорного, аніж її палкі, неспокійні очі, а волосся здавалося ще чорнішим і було зібране на потилиці й заколото циганським гребенем. У вухах у неї висіли сережки, на шиї — намисто в тому самому стилі, на кількох пальцях були однакові персні, з високими блискучими камінцями, а на правій щоці темніла родимка, намальована олівцем. Коли почали вщухати останні оплески й крики, вона поглянула на Флорентіно Арісу з глибоким співчуттям.

— Повірте, я щиро жалкую, — сказала вона йому.

Флорентіно Аріса був вражений, і не тому, що йому висловили співчуття, — адже він справді його заслуговував, — а з подиву, що хтось розгадав його таємницю. Вона пояснила йому:

— Я зрозуміла це з того, як тремтіла квітка у вас у петельці, коли відкривали конверти. — Вона показала на плюшеву магнолію, яку тримала в руці, і відкрила йому свою таємницю: — Через це я і зняла свою квітку.

Вона мало не заплакала з відчуття поразки, та Флорентіно Аріса урвав її намір завдяки своєму інстинкту нічного ловця.

— Ходімо куди-небудь поплачемо вдвох, — запропонував він їй.

Він провів її додому. Вже біля дверей — а була майже північ, і на вулиці нікогісінько — він таки напросився на чарку бренді й захотів переглянути альбоми з газетними вирізками та фотографіями різних громадських заходів, про які вона йому розповіла. Трюк був давно відомий, але цього разу все сталося мимоволі, бо вона сама заговорила про свої альбоми, поки вони простували пішки від Національного театру. Увійшли. Перше, що помітив Флорентіно Аріса, — це відчинені двері до спальні, а за ними — широке і пишно застелене ліжко, з парчевою ковдрою та купою подушок з бронзовим листям. Це видиво стурбувало його. Вона, мабуть, щось відчула, бо перейшла залу й зачинила ті двері. Потім запросила його сісти на обтягнуту барвистим кретоном канапу, де спав кіт, і виклала свою колекцію альбомів на стіл посеред кімнати. Флорентіно Аріса почав неквапно гортати їх, більше думаючи про те, що робитиме далі, аніж про те, що бачить, і, зненацька підвівши погляд, помітив, як очі в неї налилися слізьми. Він порадив їй плакати, скільки захоче, не соромлячись, бо ніщо так не полегшує душу, як сльози, але запропонував, перш ніж плакати, розпустити корсаж. Він поквапився допомогти їй, бо корсаж був туго затягнутий на спині довгим швом перехресних шнурків. Йому не довелось розв'язувати їх усі, бо корсаж розійшовся вже під тиском самого тіла, й велетенські цицьки нарешті змогли відітхнути вільно.

Флорентіно Аріса, який спочатку відчував острах навіть у найпростіших випадках, зважився тільки пучками пальців пестливо доторкнутись до її шиї, й вона вигнулася, застогнавши від утіхи, але не перестала плакати. Тоді він поцілував її там само і так само легенько, як торкався пальцями, та не зміг зробити цього вдруге, бо вона рвучко обернулася до нього всім своїм монументальним

тілом, жадібним та гарячим, й обоє покотилися, обнявшись, на підлогу. Кіт на канапі прокинувся, заверещав і стрибнув на них. Вони обмацували одне одного в темряві, як налякані новачки, і з'єдналися абияк, катуляючись по роздертих альбомах, одягнені, просякнуті потом, більше думаючи про те, як ухилитись від котячих пазурів, аніж натішитися коханням, у якому з'єдналися. Але вже наступної ночі, ще з незагоєними подряпинами, вони знову взялися за своє і робили це ще протягом кількох років.

Коли він відкрив для себе, що починає любити її, вона була в розквіті сорока, а йому недавно виповнилося тільки тридцять. Звали її Сара Нор'єга, і в юності вона пережила чверть години слави, здобувши приз на одному конкурсі за книжку віршів про кохання бідняків, яка ніколи не була надрукована. Вона працювала вчителькою добрих манер та громадянського виховання в державних школах і жила на свою платню, наймаючи дім у мальовничому провулку Наречених, у старовинному кварталі Хеццемані. Вона мала кілька випадкових коханців, але жоден не плекав щодо неї матримоніальних ілюзій, бо рідко траплялося, аби чоловік її середовища та її епохи одружився з жінкою, з якою переспав. Так само й вона перестала плекати подібні ілюзії, після того як формальний наречений, що його вона кохала з майже бездумною пристрастю, на яку була тільки здатна у свої вісімнадцять років, ухилився від виконання взятого на себе обов'язку за тиждень до дати, призначеної для весілля, і покинув її в ролі зневаженої нареченої. Або використаної дівки, як тоді говорилося. А втім, той перший досвід, хоч який жорстокий та ефемерний, не залишив у неї відчуття гіркоти, тільки гарячу переконаність, що у шлюбі чи поза шлюбом, без Бога і без закону, а жити варто лише для одного: мати біля себе в ліжку чоловіка, нехай там якого. Що найдужче подобалося в ній Флорентіно Арісі, то це те, що під час любові вона смоктала дитячу соску — тільки так їй щастило досягти цілковитої втіхи. Кінець кінцем Сара Нор'єга підвісила над узголів'ям ліжка цілу низку сосок усіх можливих розмірів, форми та кольору, які можна було знайти на ринку, і в такий спосіб у хвилини доконечної потреби завжди мала змогу стягнути котроїсь навпомацки.

Хоча вона була так само вільна, як і він, і навряд чи стала б заперечувати проти того, щоб їхні взаємини носили відкритий характер, Флорентіно Аріса від самого початку поставився до них як до таємної пригоди. Він прослизав до неї крізь двері чорного ходу,

майже завжди пізно вночі, й виходив з дому навшпиньках незадовога перед світанком. Як він, так і вона знали, що в домі, де жило кілька родин і чимало людей, сусіди мають знати багато більше, ніж удають. Та хоч це було очевидно всякому, Флорентіно Аріса поводився саме так, і так само поводився він з усіма жінками протягом решти свого життя. Ніколи не вчинив він жодної необачності, ні з Сарою Нор'єгою, ні з котроюсь іншою, ніколи не зловжив довірою. І він не перебільшував небезпеки: тільки один раз за все своє життя залишив він слід, яким міг себе видати, тобто письмовий доказ, і це мало не коштувало йому життя. Власне, він завжди поводився так, ніби був вічним чоловіком Ферміні Даси, невірним, але відданим чоловіком, який безперестану боровся проти своєї рабської залежності, але оберігав її від прикροщів подружньої зради.

Подібна замкнутість не могла не призводити до непорозумінь. Навіть Трансіто Аріса померла переконаною, що син, зачатий у коханні й вихований для кохання, розвинув у собі нехить до будь-якої живої форми кохання через пережитий у юності крах надій. Втім, чимало людей, настроєних куди менш прихильно до нього, людей, які жили з ним поряд, які знали його таємничі поведки, його потяг до чернечого вбрання та рідкісних парфумів, мали підозру, що, знаючи кохання, він не знав жінки. Флорентіно Аріса здогадувався про це, але не робив нічого, щоб розвіяти такі припущення. Сару Нор'єгу теж мало обходила його потайна поведінка. Так само, як і безліч інших жінок, з якими він кохався і які давали йому втіху і одержували втіху від нього, не люблячи його, вона сприймала його таким, яким він був насправді: чоловіком, котрий прийшов і піде.

Зрештою він почав приходити до неї о будь-якій порі дня, а найчастіше в неділю вранці, коли обоє були цілком вільні. Та хай би навіть вона щось робила, вона все кидала і віддавалася йому, прагнучи зробити його щасливим у величезному старовинному ліжку, яке завжди чекало на нього і в якому вона ніколи не дозволяла йому жодних літургичних формальностей. Флорентіно Аріса не розумів, як самотня жінка без минулого могла бути такою обізнаною в усьому, що стосувалося чоловіків, або як могла вона обертати своїм велетенським, мов у кита, тілом з такою легкістю та ніжністю, мовби плавала у воді. Вона пояснювала це тим, що кохання — більшою мірою, аніж будь-що інше, — це талант, даний нам від природи. «Або людина народжується цілком обізнаною, або вона ніколи цього не знатиме», — казала вона. Флорентіно Аріса корчився від запізнлих

ревнощів, здогадуючись, що вона, мабуть, куди більш терта, аніж прикидається, але мусив проковтнути цю слухну підозру, бо, зрештою, й він казав їй, як і всім іншим, що вона в нього єдина коханка. Серед тих речей, що були йому тут не дуже до вподоби, він мусив також змиритися з присутністю в ліжку драпіжного kota, якому Сара Нор'єга взувала чобітки, аби він не розтерзав їх пазурами, поки вони віддавалися любовцям.

Проте не менше, ніж підстрибувати в ліжку до цілковитого виснаження, їй подобалося поєднувати труди кохання зі служінням культу поезії. Вона не тільки мала дивовижну пам'ять на популярні в ті часи сентиментальні вірші, що їх продавали на вулицях у книжечках за два сентаво, а й мала звичай приколювати до стіни ті, що подобалися їй найдужче, аби читати їх уголос о будь-якій годині дня і ночі. Вона переписала подвійним одинадцятискладовиком навчальні тексти з добрих манер та громадянського виховання — на зразок тих, якими користувалися для вивчення орфографії, — проте так і не домоглася їх офіційного схвалення. Одержима пристрастю до декламації, вона часто читала вірші вголос під час любовщів, і Флорентіно Арісі доводилося силоміць запихати їй у рота соску, як дитині, щоб перестала плакати.

В самому розпалі їхніх взаємин Флорентіно Аріса ніяк не міг вирішити для себе проблему, який же стан слід вважати коханням — чи бурхливі двобої в ліжку, чи спокійні недільні надвечір'я, — і Сара Нор'єга заспокоїла його тверезим аргументом: мовляв, усе, що вони роблять голими, — це кохання. Вона висловила так: «Духовне живе вище талії, а кохання плотське — нижче». Це означення надихнуло Сару Нор'єгу створити вірша про розділене кохання, якого вони й написали в чотири руки і якого вона представила на четвертий конкурс поетів, переконана, що ніхто досі не подавав журі такого оригінального твору. Але й ці змагання вона програла.

Вона була вкрай розлючена, коли Флорентіно Аріса проводжав її додому після того конкурсу. І з якоїсь непоясненої причини вбила собі в голову, що то Ферміна Даса влаштувала проти неї підступ, аби позбавити її заслуженої нагороди за вірш. Флорентіно Аріса не звертав на неї уваги. Після вручення прізів він був у похмурому настрої, бо давно не бачив Ферміну Дасу, і в той вечір йому видалося, що вона дуже й дуже змінилася; уперше так впадає у вічі її материнський стан. Це не могло бути для нього новою, адже він знав, що син уже ходить до школи. А проте її материнський вік раніше не

здавався йому таким очевидним, як того вечора, — про це свідчив і її потовщений стан та легка задишка при ході, і зриви в голосі, коли вона зачитувала список премійованих.

Намагаючись упорядкувати свої спогади, він заходився гортати альбоми з вирізками поетичних конкурсів, поки Сара Нор'єга клопоталася приготуванням їжі. Роздивлявся журнальні хромолітографії, пожовклі поштові листівки з тих, які продавали на згадку в під'їздах крамниць, і це була наче примарна мандрівка у його власне життя, що раптом постало перед його очима як суцільна омана. Доти він плекав ілюзію, що минав світ, минали звичаї, минала мода — а вона лишалася незмінною. Але в той вечір він уперше на власні очі переконався, що життя неблаганно минає і для Ферміни Даси, минає і для нього, і йому лишається тільки одне: чекати. Ніколи й ні з ким він про неї не розмовляв, знаючи, що не зможе вимовити її ім'я і приховати блідість губів. Але в той вечір, поки він гортав альбоми, як часто гортав, збавляючи нудьгу недільних посиденьок, Сара Нор'єга неухважно кинула репліку, від якої кров застигла у нього в жилах.

— Це повія, — сказала вона.

Вона мовила це мимохідь, побачивши краєм ока гравюру костюмованого балу, на якому Ферміна Даса була вбрана чорною пантерою, і не треба було ніякого підтвердження, щоб Флорентіно Аріса відразу зрозумів, про кого йдеться. Боячись якого-небудь відкриття, що перевернуло б йому все життя, він поквапився обережно виступити на захист звинуваченої. Мовляв, він знає Ферміну Дасу, правда — здалеку, вони тільки зрідка віталися, і йому нічого не відомо про її інтимні справи, але він певен, що це жінка чудова, яка вийшла з dna й піднеслася тільки завдяки своїм високим чеснотам.

— Завдяки вигідному шлюбові з чоловіком, якого вона не кочає. — відрубала Сара Нор'єга. — Це найганебніший спосіб бути повією.

Менш грубо, але не менш неблаганно сказала приблизно ці самі слова Трансіто Аріса, коли намагалася втішити сина в його розпуці. Схвильований до глибини душі, він не знайшов слушної відповіді на нещадне звинувачення Сари Нор'єги і спробував повернути розмову на іншу тему. Але вона не дала йому цього зробити, аж поки не вилила все своє роздратування проти Ферміни Даси. Якийсь спалах інтуїції, незбагнений для неї самої, переконав її в тому, що Ферміна Даса очолила змову з метою позбавити її призу. Вона не мала жодних підстав для такого припущення: вони не були знайомі,

ніколи не зустрічалися, і зрештою Ферміна Даса не мала ані найменшого стосунку до присудження конкурсних нагород, навіть якби була посвячена в усі таємниці. Проте Сара Нор'єга заявила рішучим тоном: «Ми, жінки, володіємо даром провидіння». І цим поклала край суперечці.

Від тієї миті Флорентіно Аріса почав дивитися на неї іншими очима. Для неї роки також минали, її плодюче єство безславно засихало, кохання виливалося з неї у схлипуваннях, а повіки почали відкидати тіні старечого смутку. Вона була квіткою вчорашнього дня. Крім того, розлючена поразкою, вона мала необережність геть втратити чуття міри. Вона була в нестямі й, поки вони їли розігрітий рис із кокосовим горіхом, стала з'ясовувати, який внесок зробив кожен з них у знехтуваного журі вірша, підраховуючи, скільки кому належало б пелюсток із «Золотої орхідеї». Вони вже не вперше розважали себе подібними пустими суперечками, але в той вечір він скористався з нагоди, щоб роз'ятрити щойно відкриту рану, і суперечка перейшла в затяту дріб'язкову сварку, яка розбудила в їхніх душах усі кривди, накопичені майже за п'ять років розділеного кохання.

За десять хвилин до дванадцятої Сара Нор'єга стала на стілець і підтягла гірню маятникового годинника, нагадавши йому в такий спосіб про пізній час і, можливо, бажаючи натякнути, що йому пора йти. І тоді Флорентіно Аріса відчув гостре бажання підрубати під самий корінь ці взаємини без кохання; проте йому хотілося влаштувати так, щоб останнє слово лишилося за ним, — так надалі він робитиме завжди. Благаючи Бога, щоб Сара Нор'єга попросила його залишитись у її ліжку, і тоді б він сказав їй «ні», — мовляв, усе між нами скінчено, — він покликав її, щоб сіла з ним поруч, коли підтягне гірню годинника. Та вона воліла сісти віддалік, у кріслі для гостей. Тоді Флорентіно Аріса простяг їй змочений у бренді вказівний палець, щоб вона посмоктала його, — їй подобалося робити так перед любощами. Та вона відхилилася...

— Не треба зараз, — сказала. — Я чекаю гостя.

Відколи Ферміна Даса дала йому відкоша, Флорентіно Аріса навчився завжди залишати за собою право на остаточне рішення. За менш прикрих обставин він не відступився б, переконаний, що закінчить ніч, тлумлячись із нею в ліжку, бо вважав, що жінка, яка віддалася чоловікові один раз, віддаватиметься йому щоразу, коли він цього захоче, треба тільки зуміти розбудити її жагу. Чого він

тільки не витерпів задля цього принципу, переступав через усе навіть у найбрудніших справах кохання, аби тільки не залишати жодній жінці, народженій жінкою, нагоди прийняти останнє рішення. Але в ту ніч почув себе таким приниженим, що одним духом вихилив бренді, усім своїм виглядом показуючи, який він роздратований, і пішов, не попросившись. Більше вони ніколи не бачились.

Взаємини з Сарою Нор'єгою були одними з найтриваліших і найпостійніших у житті Флорентіно Аріси, хоча не єдиними за ті п'ять років. Коли він зрозумів, що йому з нею добре, а надто в ліжку, проте ніколи вона не замінить йому Ферміни Даси, знову почалися для нього ночі ловів і він намагався так розподілити свій час і сили, щоб йому вистачило їх на все. А втім, Сара Нор'єга спромоглася на чудо і полегшила йому на якийсь час життя. Принаймні тепер він міг жити, не бачачись із Ферміною Дасою, не те що раніше, коли о будь-якій годині кидав усе і йшов шукати її, скоряючись тільки невиразним спонукам свого передчуття, на найнеймовірніших вулицях, у місцях, де вона ніяк не могла бути, блукаючи навмання з гнітючим смутком у грудях і знаючи, що не буде йому полегкості, поки він не побачить її бодай на мить. Розрив із Сарою Нор'єгою, навпаки, розвередив приспану тугу, і він знову спізнав почуття, якими жив, коли сидів на лаві в парку та без кінця перечитував одні й ті самі вірші, але тепер до цих почуттів додалося нетерпляче очікування того дня, коли доктор Хувенал Урбіно помре.

Він уже давно знав, що йому судилося ошчасливити вдову, а вона мала ошчасливити його, і не бачив у цьому проблеми. Навпаки, був готовий до цього. Часто зустрічаючись із ними у своїх виправах самотнього ловця, Флорентіно Аріса зрештою дійшов висновку, що на світі повно щасливих вдів. Він бачив, як удова нависніє з горя перед тілом мертвого чоловіка, як благає, щоб її закопали живою в тій самій труні, не бажаючи наражатися без нього на грізні небезпеки, що чигають на неї в майбутньому, але в міру того, як змирялася з новою реальністю, вона, у нього на очах, поставала з попелу з наново розбудженою жагою до життя. Спершу жила, як живе примара в порожньому будинку, ставала повірницею своїх служниць, коханкою своїх подушок, не знаючи, що робити після стількох років подружнього полону. Марнувала нескінченно довгі години, пришиваючи на одяг небіжчика гудзики, що їх раніше ніколи не мала часу пришити, прасувала і перепрасовувала його сорочки з покритими парафіном комірцями та манжетами, щоб завжди були бездоганні.

Мов нічого й не сталося, клала для нього мило у ванній, вбирала постіль в наволочку з його ініціалами, ставила йому тарілку на обідньому столі, якщо раптом з'явиться з того світу, як не раз бувало з ним у житті. Але протягом цих тужливих молебнів вона потроху усвідомлювала, що знову стала господинею власної волі, після того як зреклася не тільки свого родового прізвища, а й власного «я», — і все заради того, щоб мати в житті опору, яка виявилася тільки ще однією з безлічі ілюзій, притаманних юним нареченим. Тільки вона знала, чого був вартий чоловік, якого вона любила до нестями, і який, можливо, любив її, але якого вона мусила знову й знову народжувати до його останнього подиху, даючи йому цицьку, міняючи брудні пелюшки, вдаючись до материнських хитрощів, аби розвіяти його страх перед тим, що завтра вранці йому знову доведеться виходити у світ і дивитись у очі дійсності. І все ж таки, коли вона бачила, як він виходить з дому, заохочений нею самою, щоб ковати знегоди життя, тоді вже вона тремтіла від страху, що він ніколи не вернеться. Таке було життя. Кохання, якщо воно існувало, було чимось іншим: ніби ще одне життя, але зовсім, зовсім не таке.

Та під час свого вимушеного дозвілля самотності вдова неминуче відкривала, що найпощесніший спосіб жити — це жити, як того вимагає тіло: їсти тільки тоді, коли хочеться їсти, любити без брехні, спати, не маючи потреби прикидатися, ніби спиш, щоб уникнути непристойного подружнього обов'язку, відчути себе нарешті повноправною господинею всього ліжка, в якому ніхто більше не зазіхає на половину простирадла, на половину повітря, яким ти дихаєш, на половину твоєї ночі, — й так тривало, аж поки тіло пересичувалося власними сновидіннями і прокидалося з гострим відчуттям самоти. Виходячи на свої потаємні лови, Флорентіно Аріса спостерігав, як удосвіта вдови виходять після заутрені в усьому чорному і з чорним круком долі на плечі. Як тільки вони помічали його в примарній сутіні світанку, вони переходили на протилежний тротуар, чимчикуючи дрібненькими, мов у пташки, кроками, бо остерігалися навіть наблизитися до чоловіка, щоб не заплямувати своєї честі. А проте він був переконаний, що невтішна вдова з більшою, ніж будь-яка інша жінка, імовірністю носить у собі зародок щастя.

Пізнавши у своєму житті чимало вдів після вдови Насарета, Флорентіно Аріса зміг переконатися, якими щасливими бувають заміжні жінки по смерті своїх законних чоловіків. Те, що доти було для нього чистою ілюзією, стало завдяки їм можливістю, яку він міг

схопити руками. Він не бачив підстав, чому Ферміна Даса не могла б стати такою самою вдовою, як інші, підготовлена життям прийняти його таким, який він є, без надуманого почуття провини перед покійним чоловіком, сповнена рішучості знайти з ним ще одне щастя і стати щасливою вдруге, люблячи живою буденною любов'ю, яка перетворюватиме кожную мить життя на чудо, і зберігаючи в собі іншу любов, що належатиме їй одній, захищена від будь-якого зараження стерильністю смерті.

Можливо, його райдужні мрії трохи охололи б, якби він міг бодай припустити, наскільки далеко була Ферміна Даса від його ілюзорних сподівань, коли їй уже почав відкриватися обрій того світу, в якому вона жила і де все було передбачене, окрім лиха. Бути багатим за тих часів мало, очевидно, не тільки свої переваги, а й відчутні вади, але півсвіту людей були переконані, що багатство — то найімовірніша дорога до життя вічного. Ферміна Даса знехтувала Флорентіно Арісу в осяянні зрілості, за яким негайно пережила кризу жалю, проте ніколи не сумнівалася, що її рішення було єдино правильне. В ту мить вона не могла пояснити собі, які приховані пружини тверезого глузду наділили її таким даром ясновидіння, але через багато років, уже на порозі старості, вона раптово й цілком несамохіть відкрила їх під час випадкової розмови про Флорентіно Арісу. Всі співрозмовники знали про його становище дофіна в Річковій компанії Карібського басейну в добу її розквіту, всі були певні, що зустрічалися з ним багато разів і мали ділові зв'язки, але ніхто не міг поновити його образ у пам'яті. Отоді Ферміна Даса й відкрила для себе ті несвідомі мотиви, що перешкодили їй покохати його. Вона сказала: «Він більше скидається на тінь, ніж на живу людину». Такий він і був: тінь людини, якої ніхто ніколи не знав. Але в ті дні, коли вона відбивала облогу доктора Хувенала Урбіно, — чоловіка зовсім іншого, — її почало змагати невиразне відчуття провини, єдине відчуття, якого вона терпіти не могла. З його появою її опановував моторошний страх, і минав він тільки тоді, коли вона зустрічала когось, хто полегшував їй сумління. Ще малою дівчинкою, коли в кухні розбивалася тарілка, коли хтось падав, коли сама вона придавлювала дверима пальчик, вона оберталася, наполохана, до дорослого, що був поблизу, й поспішала звинуватити його: «Це через тебе». Хоча її мало обходило, хто був справжній винуватець, і вона не турбувалася переконувати себе у своїй невинності, їй досить було заявити про це.

Ця риса вдачі неабияк докучала Ферміні Дасі, й доктор Урбіно вчасно збагнув, наскільки це загрожувало подружній гармонії, ото ж як тільки щось таке помічав, то квапився сказати дружині: «Не переймайся, люба, це моя провина». Бо нічого він так не боявся, як раптових і рішучих вибриків дружини, і був переконаний, що всі вони брали свій початок у відчутті провини. Проте, коли Ферміна Даса відкинула домагання Флорентіно Аріси, її замішання було надто тривожне, щоб розвіятись після однієї втішної фрази. Вона відчиняла вранці двері на балкон ще протягом кількох місяців і завжди помічала відсутність самотньої примари, яка чатувала на неї в безлюдному парку, бачила дерево — його дерево, — ледь видиму тепер лаву, на якій він сидів колись, читаючи і думаючи про неї, страждаючи через неї, і мусила знову зачиняти стулки дверей, зітхаючи: «Бідолаха!» Вона навіть спізнала прикре розчарування, що він виявився не таким наполегливим, яким вона його вважала, коли вже було надто пізно залагоджувати минуле, і вряди-годи її проймало запізніле бажання отримати листа, який так ніколи й не прийшов. Та коли настав час приймати рішення, виходити їй заміж за доктора Хувенала Урбіно чи ні, вона пережила ще гострішу тривогу, усвідомлюючи, що немає слухних підстав віддати перевагу йому, після того як вона без слухних підстав відкинула Флорентіно Арісу. Коли по правді, то цього вона любила так само мало, як і того, першого, зате знала його куди менше, і в його листах не було тієї любовної гарячки, якою дихали листи Флорентіно Аріси, і він не дав їй стільки зворушливих доказів своєї вірності. Власне доктор Хувенал Урбіно домагався її, ніколи й не згадуючи про кохання, і було навіть дивно, що такий переконаний християнин, як він, пропонував їй лише земні блага: безпеку, порядок, щастя. Скласти все це до купи — і виходило щось подібне до кохання. То було майже кохання, але — не кохання, і ці сумніви посилювали її бентегу, бо водночас вона сумнівалася, що кохання — це і є те, чого їй треба, щоб жити далі.

В усякому разі, головним аргументом проти доктора Хувенала Урбіно була його більш ніж підозріла схожість на ідеального чоловіка, якого Лоренсо Даса так палко бажав для своєї дочки. Було просто неможливо дивитись на нього не як на продукт батькових підступів, хоча насправді так не було, але Ферміна Даса забрала собі в голову, що це батькові витівки, тільки-но побачила, як він удруге заходить у дім з лікарським візитом, якого ніхто не замовляв.

Розмови з кузиною Льдебрандою тільки посилили її розгубленість. Будучи сама жертвою кохання, Льдебранда мала схильність ототожнювати себе з Флорентіно Арісою, забуваючи про те, що Лоренсо Даса запросив її насамперед для того, аби вона схилила думку дочки на користь доктора Урбіно. Одному Богові відомо, яких зусиль коштувало Ферміні Дасі не піти з кузиною, коли та подалася на телеграф знайомитися з Флорентіно Арісою. Бо й вона хотіла б побачитися з ним ще, щоб поставити його віч-на-віч зі своїми сумнівами, поговорити з ним наодинці, пізнати його глибше, переконатися, що її імпульсивне рішення не приведе до ще серйознішої помилки — капітуляції в домашній війні проти батька. Та коли настала вирішальна в її житті хвилина, вона вчинила так, як вчинила, і не заважили тут ані мужня краса претендента на її руку, ні його легендарне багатство, ані рання слава, ні жодна інша з його очевидних переваг, — просто її гнітив страх пропустити нагоду, коли їй невдовзі мав стукнути двадцять один, — таку межу встановила вона собі, щоб потім здатися на ласку долі. Їй вистачило однієї хвилини, щоб прийняти рішення, яке за законом Божим і за законом людським мало визначати її долю до самої смерті. В ту мить розвіялися всі сумніви, і, не мучачись докорами совісті, вона повелася так, як підказував їй тверезий глузд: стерла не змоченою в сльозах губкою спогад про Флорентіно Арісу, забула про нього навіки і в тому місці, яке він займав у її пам'яті, дозволила розквітнути цілому квітникові мальв. Тільки й того, що зітхнула глибше, ніж звичайно, коли востаннє промовила: «Бідолаха!»

А проте сумніви — і страхітлив! — відродилися в душі Ферміні Даси, як тільки вони повернулися зі шлюбної подорожі. Не встигли вони повідкривати всі баули, розпакувати меблі та спорожнити одинадцять скринь, які вона перевезла з дому, щоб стати душею та господинею старовинного палацу маркіза де Касальдуеро, а вже вона збагнула з моторошною очевидністю, що стала полонянкою в чужому домі і — що гірше! — навіки поєднана з чужим чоловіком. Минуло шість років, поки вона змогла звідти вибратися. То були найгірші роки в житті Ферміні Даси, коли її доводила до розпачу дратівливість свекрухи, доньї Бланки, та розумова неповноцінність зовиць, які тільки тому не пішли гнити живцем у якійсь монастирській келії, що кожна носила її в собі.

Доктор Урбіно, смиренно тягнучи на собі ярмо родинних обов'язків, удавав, ніби не чує її нарікань, вірячи в те, що Божий промисел

та її вроджене вміння пристосовуватися зрештою поставлять усе на своє місце. Йому боляче було дивитися, як занепадає його мати, чия життєрадісність колись збадьорювала навіть зневірених. Адже ця гарна й розумна жінка, обдарована лагідною вдачею, що в їхньому середовищі траплялося не так часто, майже сорок років була душею і тілом його суспільного раю. Вдівство позначилося на її характері до такої міри, аж не вірилося, що це та сама жінка, — вона стала дратівливою мегерою, ворогом свого ж світу. Єдиним можливим поясненням її деградації було гірке відчуття, що чоловік свідомо віддав себе в жертву за купу чорнопиких, як вона казала, тоді як єдиною благородною жертвою з його боку було б зберегти собі життя задля неї. В усякому разі щасливе шлюбне життя Ферміні Даси тривало рівно стільки, скільки тривала шлюбна подорож, а той єдиний, хто міг би допомогти їй і перешкодити неминучій катастрофі, був паралізований владою матері. Саме його, а не дефективних зовиць та напівбожевільну свекруху звинувачувала Ферміна Даса за ту смертельну пастку, в яку потрапила. Надто пізно вона запідозрила, що за маскою професійного авторитету та світського чару крився безнадійний йолоп: бідолаха, роззяцькований пишнотою своїх суспільних титулів.

Всю свою увагу Ферміна Даса стала віддавати щойно народженому малюкові. Коли він вийшов з її тіла, вона відчула полегкість, мовби звільнилась від чогось чужого, і вжахнулася себе самої, переконавшись, що байдужісінька до цього шматочка живої плоті, якого піднесла їй повитуха, — масного, забрудненого кров'ю, з обмотаною круг ший пуповиною. Але в самоті палацу вона почала звикати до нього, вони взнали одне одного близько, і з великою радістю вона відкрила, що дітей народжують не для того, аби просто мати дітей, а для того, щоб їх любити. Дійшло до того, що в цьому домі своєї біди вона могла терпіти тільки малого сина. Її гнітила журлива самота, сад, схожий на кладовище, величезні покої без вікон, де час мовби навіки зупинився, їй здавалося, вона сама втрачає розум, коли ночами до неї долітали зойки божевільних жінок із сусідньої божевільні. Її дратував звичай щодня накривати банкетний стіл гаптованими скатертинами, розкладати на ньому столове срібло, ставити свічки, схожі на похоронні канделябри, тільки для того, щоб п'ятеро привидів повечеряли чашкою кави з молоком та пиріжками з сиром. Вона зненавиділа вечірні молитви, манірні кривляння за столом, постійні зауваження, що вона не так збирає

зі столу посуд, що ходить підозріло сягнутими, як у вуличної жінки, кроками, що одягається, як у цирку, що поводитьсь з чоловіком надто запанібрата і дає немовляті грудь, не прикриваючи її мантільєю. Коли вона стала приймати о п'ятій пополудні перших гостей, яких запрошувала на чай з «імперським» печивом та квітковим варенням, за останньою англійською модою, донья Бланка виступила проти того, щоб гостям у її домі подавали не шоколад із розтопленим сиром та юковими коржиками, а лікувальний настій, яким виганяють лихоманку. Навіть невістчині сні не подобалися свекрусі. Коли одного ранку Ферміна Даса розповіла, що їй приснився незнайомиць, який розгулював по палаці голяка, посипаючи попелом підлогу, донья Бланка сухо урвала їй:

— Пристойній жінці такі сні не сняться.

До постійного відчуття, що ти чужа в чужому домі, додалися дві великі прикrostі. Одна — майже щоденна дієта з баклажанів, у всіх їхніх різновидах, яку донья Бланка відмовлялася врізноманітнити з пошани до небіжчика чоловіка, — а Ферміна Даса терпіти не могла баклажанів. Вона ненавиділа їх змалку, ще до того як скуштувала, бо їй завжди здавалося, що у них отруйний колір. Нині, щоправда, вона могла відмовитися від цієї страви, тож мусила визнати, що в її житті щось таки змінилося на краще, бо колись, у п'ять років, коли вона за столом бовкнула про отруйний колір, батько примусив її з'їсти повну каструлю, розраховану на шість осіб. Вона тоді думала, що помре, — так довго блювала рідкими баклажанами, а ще в неї силоміць влили чашку рицинової олії, щобвилікувати від отої кари. Все те перемішалось у неї в пам'яті, — і огидний запах проносного, і страх отруїтися, — і під час бридких сніданків у палаці маркіза Касальдуеро їй доводилося відводити погляд, рятуючись від нудотно-крижаного відчуття, що в неї повен рот рицинової олії.

Другою бідою була арфа. Одного дня, цілком усвідомлюючи значущість своїх слів, донья Бланка заявила: «Не уявляю собі, щоб пристойна жінка не вміла грати на фортепіано». То був наказ, проти якого її син спробував був заперечити, бо найкращі роки його дитинства минули на каторзі фортепіанних уроків, хоча дорослим він уже грав з приємністю. Хувенал Урбіно не міг собі уявити, щоб його дружину піддали тим самим тортурам у віці двадцяти п'яти років, та ще з її характером. Проте єдине, чого він зміг домогтися від матері, це замінити фортепіано на арфу, висунувши дитячий аргумент, що арфа — інструмент ангелів. Отоді й привезли з Відня

чудову арфу, яка здавалася золотою і звучала золотим звуком, а згодом стала однією з найцінніших реліквій у музеї міста, поки його не зжерло полум'я з усім, що в ньому було. Ферміна Даса погодилася на цю останню жертву, сподіваючись відвернути катастрофу; їй почав давати уроки знаменитий маестро, якого умисне привезли з міста Момпокса, а коли через два тижні той раптово помер, вона кілька років займалася з викладачем музики із семінарії, чие смердуче дихання збивало її з ритму.

Ферміна Даса сама дивувалася своїй слухняності. Бо хоч вона ніколи в цьому не признавалася, — ані собі самій у глибині душі, ані під час приглушених сварок із чоловіком, що замінили їм години кохання, — вона заплутувалася куди швидше, ніж думала, в сітях умовностей та забобонів свого нового світу. На початку вона часто вживала ритуальну фразу, якою обстоювала своє право на незалежну поведінку: «До сраки мені ваше віяло, тут і вітер віє». Але згодом, ревниво оберігаючи завойовані привілеї, боячись ганьби та глузувань, вона вже виявляла готовність терпіти навіть приниження, в надії, що Бог нарешті змилується над доньєю Бланкою, котра не переставала благодіяти його, щоб послав їй смерть.

Доктор Урбіно знаходив для власної слабкості виправдання, які навряд чи узгоджувалися з його християнським світоглядом, але він на це не зважав. Він не визнавав, що сварки з дружиною брали початок у напруженій атмосфері дому, а заявляв, що вони виникають із самої природи шлюбу — безглузлого людського винаходу, що його Господь терпить лише завдяки своєму невичерпному милосердю. Це ж проти всякого наукового глузду, що двоє ледве знайомих людей, не поєднаних жодними узами спорідненості, з різними характерами, з різним вихованням і навіть з різними статевими органами зненацька опиняються в становищі, коли їм доводиться жити разом, спати в одному ліжку, злучити дві долі, які, можливо, Творець скерував цілком протилежно. Він казав: «Проблема шлюбу в тому, що кожної ночі він кінчається після акту кохання і вранці перед сніданком його треба відновлювати». Їх випадок, казав доктор Урбіно, ще більш проблематичний, адже вийшли вони з двох антагоністичних класів, та ще в місті, яке досі живе мріями про повернення віце-королів. Єдиним кріпильним розчином для них могло бути щось настільки неймовірне та невловне, як кохання, але кохання між ними не було, коли вони одружилися, і доля мовби умисне поставила їх віч-на-віч із реальністю саме тоді, коли вони майже зуміли його вигадати.

Так складалося їхнє життя в епоху арфи. Позаду залишилися рідкі й чудові хвилини, коли вона заходила до ванної тоді, як він мився, і, попри постійні сварки, попри отруйні баклажани, попри недоумкуватих сестер та матір, що їх спородила, він знаходив у собі іскру кохання й просив, щоб вона його намилила. Вона погоджувалася, бо й у ній ще жевріло щось після Європи, й обоє піддавалися зрадливим спогадам, лагідніючи проти волі, люблячи одне одного, хай і без слів, і кінчалося тим, що помиралі з жаги, качаючись по підлозі, обляпані пахучою піною, а тим часом служниці базикали про них у пральні: «Вони більше не трахаються, тому й дітей немає». Врядигоди, коли вони поверталися з якої-небудь аж надто веселої вечірки, туга за минулим, що ховалася за дверима, навалювалася на них одним стрибком, і тоді відбувався чудесний вибух, коли знову все ставало, як і колись, і протягом п'яти хвилин вони кохалися так само шалено, як і в дні медового місяця.

Але траплялося це дедалі рідше, і хтось із них завжди був більше стомлений, аніж другий, коли надходив час кластися спати. Вона затримувалася у ванній, скручуючи свої цигарки із запашного паперу, і курила на самоті, втішаючи себе спогадами про чудові часи, коли була юна і вільна у власному домі, коли її тіло належало тільки їй. Завжди їй або боліла голова, або було надто жарко, або дуже хотілося спати, або мала місячні, знову місячні, завжди місячні. Це траплялося з нею так часто, що якось доктор Урбіно сказав на лекції, аби без сповіді полегшити собі душу, що після десяти років шлюбного життя місячні в жінок бувають навіть потричі на тиждень.

Одні прикрощі змінювалися іншими, і зрештою в найтяжчий для неї рік Ферміна Даса довідалася про те, про що рано чи пізно неминуче мала довідатися: їй розповіли правду про легендарні й завжди таємничі ділові оборудки батька. Губернатор провінції мусив викликати Хувенала Урбіно до свого кабінету, де й ознайомив його з витівками тестя, підсумувавши їх однією фразою: «Не існує закону ані Божого, ані людського, що його цей тип не міг би переступити». Чи не найтемніші свої махінації він провів, ховаючись за спиною впливового зятя, і важко було повірити, щоб ні зять, ні його дружина нічого про це не знали. Розуміючи, що тепер йому лишається подбати тільки про свою репутацію, — бо вона в нього була не заплямлена, — доктор Хувенал Урбіно використав весь свій вплив і зумів зам'яти скандал. А Лоренсо Даса виїхав з країни першим же пароплавом, щоб ніколи не повернутися. Він подався на свою батьківщину, так

ніби раптовий напад пекучої ностальгії спонукав його провідати рідну землю, й під цією видимістю було щось від істини, бо вже давно він приходив на кораблі, щоб тільки випити склянку води з цистерни, наповненої з джерел його рідного краю. Він поїхав, не визнавши своєї вини і намагаючись переконати зятя, що став жертвою політичної змови. Поїхав, плачучи за «дівчинкою», як називав Ферміну, відколи вона вийшла заміж, плачучи за онуком, за країною, де здобув багатство й свободу і де завдяки своїм темним обладкам зумів зробити з дочки світську даму. Він постарів і часто хворів, але прожив набагато довше, ніж побажала б йому будь-яка з його жертв. Ферміна Даса тільки зітхнула з полегкістю, коли прийшла звістка про його смерть, і не носила по ньому жалоби, щоб уникнути розпитувань, але кілька місяців плакала, коли замикалася покурити у ванній, плакала, лютуючи на себе і сама не знаючи, чого плаче, — а плакала вона за батьком.

Найбезглуздішим у їхньому становищі було те, що ніколи не здавалися вони такими щасливими на людях, як у ті нещасливі роки. Бо то були роки найбільших їхніх перемог над прихованою ворожістю середовища, котре не хотіло прийняти їх такими, якими вони були, — позначеними впливом нових віянь, а отже, й порушниками традиційних звичаїв. Хоча особливих труднощів в цьому плані Ферміна Даса не мала. Світське життя, яке навювало їй такий острах, перш ніж вона пізнала його, було не більше як системою атавістичних угод, банальних церемоній, словесних умовностей, що ними послуговувалися в цій спільноті, аби не перерізати одне одного. Визначальною рисою цього бездуховного провінційного раю був страх перед невідомим. Ферміна Даса визначила його головний принцип у дуже простих словах: «Проблема життя на людях — це навчитись долати страх; проблема життя подружнього — навчитись долати нудьгу». Вона зробила це відкриття, як тільки увійшла, тягнучи за собою довжелезний шлейф нареченої, до просторого салону Світського клубу, де змішалися пахощі безлічі квітів, де гриміли вальси і юрмилися літні чоловіки та трепетні жінки, котрі дивилися на неї, ще не знаючи, як їм змовитися проти цієї блискучої загрози, наслані на них іззовні. Ферміні Дасі тільки-но сповнився двадцять один рік, і раніше вона виходила з дому, власне, тільки до школи, але їй досить було раз кинути оком, щоб зрозуміти: її суперниці не переповнені ненавистю, навпаки — вони паралізовані страхом. Замість налякати їх ще дужче, що було б цілком у її характері, вона

виявила поблажливість і спробувала заприятелювати з ними. Всі вони виявилися саме такими, як вона їх уявляла; так само було й з містами, які не були ні кращими, ні гіршими, а саме такими, якими вона створила їх для себе в своїй душі. Скажімо, Париж, незважаючи на його постійні дощі, на брудних крамарів, на гомеричну брутальність його візників, завжди згадувався їй як найчудовіше місто у світі, й не тому, що він справді був найчудовіший, а тому, що таким робила його тута за її найщасливішими роками. Доктор Урбіно, зі свого боку, воював тією самою зброєю, якою воювали з ним, але користувався нею розумніше і з добре розрахованою урочистістю. Ніщо ніде не відбувалося без них: світські прогулянки, поетичні змагання, мистецькі заходи, благодійницькі лотереї, патріотичні збори, перша подорож на повітряній кулі. Вони були всюди й майже завжди серед ініціаторів, майже завжди попереду. Ніхто не міг навіть припустити, — і це в їхні найтяжчі роки, — що вони можуть почувати себе нещасливими, ніхто не міг уявити собі більш гармонійне подружжя.

Покинута батьківський дім став для Ферміни Даси бажаним притулком від задухи родинного палацу. Як тільки їй щастило втекти зі світського поля зору, вона нишком ішла до парку Євангелістів і там приймала своїх нових подруг та кількох давніх, ще зі школи, або тих, з якими брала уроки малювання, — невинна заміна подружньої невірності. Вона збавляла там мирні години матері-одиначки, оточена багатьма речами, які навіювали їй спогади дитинства. Вона знову купила пахучих круків, підбирала на вулиці бродячих котів і доручала їх опіці Гали Пласідії, уже старої і скорченої ревматизмом, але ще сповненої ентузіазму відродити дім. Знову відкрила кімнату для шиття, де вперше побачив її Флорентіно Аріса, де доктор Хувенал Урбіно примусив її висунути язика, пробуючи заглянути їй у серце, і перетворила ту кімнату на святилище минулого. Одного зимового полудня, зачиняючи двері на балкон, бо збиралася буря, вона побачила Флорентіно Арісу на його лаві під мигдалевими деревами парку, в перешитому на нього батьковому костюмі і з розкритою книжкою на колінах, але побачила його не таким, яким іноді бачила тепер, а таким, яким він лишився у неї в пам'яті. Її опанував страх, що це видіння — знак смерті, й вона відчула біль у серці. Вона наважилася сказати собі, що, можливо, була б щаслива з ним, удвох із ним у цьому домі, який перебудувала для нього з такою самою любов'ю, з якою він перебудував свій для неї, й одна ця думка налякала її, бо дала їй змогу оцінити, до якого краю розпуки вона дійшла. І тоді

вона зібрала свої останні сили й примусила чоловіка вислухати все, що мала йому сказати, примусила стати віч-на-віч із нею, плакати разом з нею гіркими слізьми за втраченим раєм, і так вони пробаллакали до останніх півнів, коли крізь мереживні фіранки на вікнах палацу просоталося світло й зійшло сонце, і чоловік, опухлий від стількох балачок, виснажений неспанням, із серцем, скріпленим потоками сліз, зав'язав шнурки на черевиках, затягнув пояс, затягнув усе, що в ньому лишилось від чоловіка, і сказав їй: авжеж, моя любове, авжеж, ми поїдемо шукати кохання, яке залишилося десь у Європі, завтра ж таки поїдемо і знайдемо його — і то назавжди. Ухваливши це рішення, доктор Хувенал Урбіно негайно домовився з Банком Державної скарбниці, головним управителем своїх статків, про негайну ліквідацію чималої родинної маєтності, роздрібненої серед безлічі підприємств, вкладів та цінних паперів, священних і надійних, маєтності, про яку одному йому було точно відомо, що вона не така неозора, як приписує їй легенда, і навіть не варта того, щоб приділяти їй надто багато уваги. Те, що назбирається, мало бути реалізоване в золоту монету і поступово переведене до його зарубіжних банків, аж поки в нього та в його дружини не залишиться на цій суворій батьківщині анічогісінько.

А Флорентіно Аріса таки існував, хоч вона й хотіла б переконати себе, що він не існує. Він стояв на молі, де пришвартувався французький трансатлантичний пароплав, коли вона під'їхала туди з чоловіком та сином уландо, запряженому золотавими кіньми, і коли вони вийшли з екіпажа, він побачив їх такими, якими часто бачив під час різних громадських заходів: бездоганними. Вони йшли з сином, котрий тримався так досконало, що вже тепер видно було, яким він стане в майбутньому, — таким він і став. Хувенал Урбіно привітав Флорентіно Арісу, з веселою усмішкою піднявши капелюха: «Ми вирушаємо підкоряти Фландрію». Ферміна Даса кивнула йому, а Флорентіно Аріса зняв капелюха, ледь уклонившись, і вона спостерегла перші ознаки лисини на його голові без найменшого співчуття. Це був він, достоту такий, яким вона бачила його завжди: тінь людини, цілковито їй незнайомої.

І Флорентіно Аріса переживав не найкращі свої часи. До роботи, з кожним днем напруженішої, до його розчарувань таємного ловця заблудлих жіночих душ, до мертвого штилю років додалася завершальна драма Трансіто Аріси, чия пам'ять зрештою втратила здатність до спогадів і перетворилася в майже суцільну білу пляму.

Дійшло до того, що іноді вона поверталася до нього, дивилась, як він сидить і читає у своєму кріслі, й здивовано запитувала:

— А чий ти син?

Він брався відповідати, але вона уривала його новим питанням:

— Тоді скажи мені, сину, а хто я така?

Вона стала дуже гладка і майже не могла рухатися. Збавляла день у крамниці, де вже не лишилося ніякого товару, і все чепурилася — від пробудження з першими півнями й аж до глибокої ночі, бо спала вона дуже мало. Накладала на голову вінки, фарбувала губи, пудрила обличчя та руки, і запитувала всіх, кому траплялося бути поруч, як вона виглядає. Сусіди вже знали, що вона чекає однієї відповіді: «Ти — викапана Кукарачіта Мартінес». Ця схожість на персонажа з дитячої казки чомусь її дуже тішила. Вона ніяк не могла сидіти спокійно, не обмахуючись віялом з великих рожевих пер, а тоді все починалося знову: вінок із паперових квітів, мускус на повіки, кармін на губи, свинцеві білила на обличчя, і, якщо було кого спитати: «Ну, як я тобі здаюся?» Коли з неї стала глузувати вся околиця, Флорентіно Аріса розпорядився за одну ніч прибрати прилавок та полиці, забив двері на вулицю й обставив колишню крамницю так, як мати описувала йому спальню Кукарачіти Мартінес, і вона вже ніколи не запитувала, хто вона така.

За порадою дядька Лева Дванадцятого він знайшов одну стару жінку, щоб доглядала за матір'ю, але та бідолашна завжди ходила сонна, і складалося враження, що й вона частенько забуває, хто вона така. Тому тепер, приходячи зі служби, Флорентіно Аріса сидів удома, поки мати не засинала. Він вже не грав у доміно в Комерційному клубі і перестав відвідувати кількох давніх подруг, з якими раніше підтримував взаємини, бо щось зрушилося на самому дні його серця після фатального й моторошного знайомства з Олімпією Сулетою.

Почалося воно несподівано і ще несподіваніше завершилося. В той день налетів один із жовтневих ураганів, після яких ми довго не можемо отямитись. Флорентіно Аріса щойно відвіз додому дядька Леона Дванадцятого, коли побачив з екіпажа невеличку на зріст дівчину, дуже метку, в сукні з рясними оборками, що скидалася на сукню нареченої. Дівчина металася, наполохана, кидаючись то туди, то сюди, бо вітер вихопив у неї з рук парасольку, яка тепер летіла понад гребенями спінених хвиль. Він посадив дівчину в екіпаж і звернув зі своєї дороги, щоб доставити її додому — у стару капличку, пристосовану для мешкання, що виходила дверима на море, з

подвір'ям, заставленим безліччю кліток із голубами, які видно було з вулиці. Дорогою дівчина розповіла йому, що неповний рік тому вийшла заміж за гончаря, який мав на ринку свою крамничку і якого Флорентіно Аріса часто бачив на пароплавах своєї компанії: він вивантажував на причал ящики з усіма різновидами череп'яних виробів на продаж, а також сплетену з лози клітку, повну голубів, — схожу на ті, в яких матері перевозять на пароплавах немовлят. Олімпія Сулета була схожа на осу, — не тільки своїм високо задертим задком та крихітними персами, а й усім своїм виглядом: волосся наче з мідного дроту, личко в ластовинні, очі круглі і жваві, тільки що посаджені не як в осі. Своїм приємним голоском вона користувалася тільки для того, щоб сказати щось розумне або весело засміятись. Флорентіно Арісі вона здалася граційною, але не дуже привабливою, і він забув про неї відразу, як тільки висадив її біля дверей хатини, де вона жила з чоловіком, свекром та з іншою ріднею.

Через кілька днів Флорентіно Аріса знову побачив чоловіка Олімпії Сулети в порту. Цього разу той вантажив товар на судно замість розвантажувати його, і, коли пароплав відчалив, Флорентіно Аріса виразно почув у вусі нашіптування диявола. Того ж таки вечора, відвізши додому дядька Лева Дванадцятого, він мовби випадково проїхав повз дім Олімпії Сулети і побачив її через паркан — вона давала їсти розтривоженим голубам. Він гукнув поверх паркану:

— Скільки коштує один голуб?

Вона впізнала його й відповіла веселенько:

— Не продаються.

Він запитав:

— А що ж робити, аби його мати?

Не перестаючи сипати зерно, вона відказала:

— Посадити до карети голуб'ятницю, коли вона потрапить під зливу.

Отак того вечора Флорентіно Аріса привіз додому подячний подарунок від Олімпії Сулети: поштового голуба з металевим кільцем на лапці.

Коли наступного дня, о тій самій годині, вродлива голуб'ятниця вийшла давати птахам корм, вона побачила, що подарований учора голуб повернувся в свій голубник, і подумала, що він утік від нового хазяїна. Та коли вона схопила його й почала оглядати, то побачила під кільцем згорнутий у рурочку папірець — оспівчення в коханні. То вперше Флорентіно Аріса залишив писаний слід, і ще не востанне,

— хоча все-таки виявив обачність і не підписався. Наступного дня, в середу, коли він повертався зі служби, під домом чекав його вуличний хлопчак і передав того самого голуба в клітці, з усним посланням: мовляв, передано його від сеньйори, яка розводить голубів і просить переказати, що будьте ласкаві стерегти його добре і в закритій клітці, бо інакше він знову втече, а це останній раз вона його вам повертає. Флорентіно Аріса не знав, що й думати: чи то голуб загубив записку в польоті, чи голуб'ятниця вирішила прикинутися тупою, чи повернула голуба, щоб він прислав його знову. Правда, в останньому випадку слід було, звичайно, повернути голуба з відповіддю на записку.

У суботу вранці, після тривалих роздумів, Флорентіно Аріса знову послав птаха з іншим посланням, але теж без підпису. Цього разу йому не довелося чекати до завтра. Увечері той самий хлопчисько приніс утікача в іншій клітці переказав, що ось вам удруге повертають голуба, який знову втік, що позавчора вам його повернули з чемності, а сьогодні повертають із жалості, але якщо він утече і втретє, то вже напевне його не повернуть, і не сподівайтесь. Трансіто Аріса до пізньої ночі розважалася з голубом: витягла його з клітки, колисала на руках, намагаючись приспати, співала йому коліскових, і зненацька виявила в колечку папірець з одним рядком: «Я не приймаю анонімок». Серце у Флорентіно Аріси закалатало так, ніби він досяг екзальтації в своїй найпершій любовній пригоді, й він майже не спав у ту ніч, раз у раз підхоплюючись від нетерплячки. Наступного дня, рано-вранці, перш ніж піти на службу, він знову випустив голуба з любовною запискою, виразно підписавши своє ім'я, і, крім того, встромив у кільце троянду — найсвіжішу, найвогненнішу і найзапашнішу троянду зі свого садка.

Здобути прихильність прекрасної голуб'ятниці виявилось нелегко. Минули три місяці облоги, а вона відповідала йому одне й те саме: «Я не з таких». Але ніколи не відмовлялася приймати послання чи приходити на побачення, що їх Флорентіно Аріса влаштовував як цілком випадкові зустрічі. Його годі було впізнати: шукач пригод, який ніколи не показував свого обличчя, найвимогливіший і водночас найскупіший серед усіх коханців, який ніколи не давав нічого, а брав усе, який ніколи не дозволяв жодній жінці залишити у своєму серці бодай легкий слід, потайний ловець, вискочив на люди, щедро посилаючи своїй пасії підписані листи, галантні подарунки, необачно прогулюючись побіля її мешкання, а двічі заходив

туди, навіть не переконавшись, що чоловік поїхав у подорож або торгує на ринку. Вперше після свого першого кохання він відчув, що його серце пронизала стріла.

Через півроку вони нарешті зійшлися в каюті пароплава, що стояв біля річкового причалу на ремонті, — його фарбували. То був чудовий вечір. Олімпія Сулета віддавалася любошам весело, з безтурботністю метушливої голуб'ятниці, і їй подобалося лежати голою протягом кількох годин, насолоджуючись тривалим відпочинком, що давав їй не менше втіхи, ніж саме кохання. Каюта була порожня, без меблів, пофарбована тільки наполовину, і запах скипидару здавався приємним, його можна було взяти у спогад про цей щасливий вечір. Зненацька, охоплений несподіваним поривом, Флорентіно Аріса відкрив банку з червоною фарбою, до якої зміг дотягтися з койки, вмочив у фарбу вказівного пальця, намалював над лобком прекрасної голуб'ятниці криваву стрілу, спрямовану вниз, і написав у неї на животі: «Там оселя мого щастя». В ту ж таки ніч Олімпія Сулета роздяглася перед чоловіком, забувши про напис, і він не сказав жодного слова, навіть не задихав частіше, тільки пішов до ванної, поки вона вдягала нічну сорочку, взяв там бритву й одним помахом перетяв їй горло.

Флорентіно Аріса спочатку нічого не знав про цю трагічну подію і довідався про неї тільки через багато днів, коли втеклого гончаря спіймали і він розповів газетярам, чому і як учинив злочин. Протягом багатьох років Флорентіно Аріса зі страхом думав про свої підписані листи, рахував роки ув'язнення вбивці, який знав його дуже добре, завдяки своїм діловим зв'язкам із пароплаванням, але не так боявся він, що йому переріжуть горло чи влаштують публічний скандал, як тієї прикрасі, що Ферміна Даса довідається про його невірність. Десь саме тоді, коли Флорентіно Аріса чекав неминучої розплати, жінка, що доглядала Трансіто Арісу, якимось довше звичайного затрималася на ринку через несподівану для сезону зливу і, повернувшись додому, знайшла свою підопічну мертвою. Вона сиділа в кріслі-гойдалці, підмальована та заквітчана, як завжди, з напруженими живими очима, з лукавою посмішкою, і доглядачка помітила, що та мертва вже десь години зо дві. Незадовго до смерті вона пороздавала сусідським дітлахам усе своє багатство — видобути із заритих під ліжком глечиків дрібнички із золота та коштовного каміння, — кажучи малим, що їх можна смоктати, як карамельки, і далеко не всі коштовності пощастило вернути. Флорентіно Аріса

поховав матір у старовинному маєтку «Божа Десниця», відомому також під назвою Холерного кладовища, і посадив на могилі трояндовий кущ.

Уже при перших відвідинах кладовища Флорентіно Аріса виявив, що дуже близько від матиної могили була похована Олімпія Сулета, без надгробка, але на свіжому цементі плити хтось намалював пальцем стрілу й надписав ім'я. Флорентіно Аріса з жахом подумав, що то кривавий жарт чоловіка. Коли трояндовий кущ зацвів, він почав залишати на її могилі троянду, як ніхто не бачив, а згодом посадив там росток із матиного куща. Обидва кущі розрослися так буйно, що Флорентіно Аріса мусив приносити із собою садові ножиці та інший інструмент, щоб акуратно їх підрізати. Та це завдання виявилось йому над силу: через кілька років два кущі розрослися дикими хащами між усіх могил, і кладовище, на якому віддавна ховали тих, хто став жертвою пошесті, відтоді стали називати Трояндовим кладовищем, аж поки якийсь алькальд, знехтувавши народну мудрість, звелів за одну ніч повикорчовувати троянди й над вхідною аркою почепили республіканський напис: «Загальне кладовище».

Після смерті матері Флорентіно Аріса знову опинився в полоні своїх маніакальних обов'язків: служба, строго розплановані зустрічі з хронічними коханнями, партії в доміно в Комерційному клубі, ті самі книжки про кохання, недільні відвідини кладовища. То була іржа рутини, яку люди так зневажають і так її бояться, проте йому вона допомагала не думати про свій вік. А втім, однієї грудневої неділі, коли трояндові кущі на могилах уже полягли під садовими ножицями, він побачив ластівок на дротах щойно встановленої мережі електричного освітлення і зненацька усвідомив, як багато часу минуло після матиної смерті та після вбивства Олімпії Судети, а ще більше — від того далекого грудневого дня, коли Ферміна Даса надіслала йому листа, в якому пообіцяла кохати його до смерті. Доти він поводився так, ніби час минав для інших, але не для нього. Лише на минулому тижні він зустрів на вулиці одне з багатьох подруж, що побралися завдяки листам, які він для них писав, і не впізнав найстаршого сина, свого хрещеника. Він викрутився з незручного становища, вигукнувши з традиційним здивуванням: «Ох чорт, та він же зовсім дорослий!» Він не змінив своєї поведінки навіть тоді, коли його тіло почало подавати перші сигнали тривоги, бо завжди відзначався міцним, як кремій, здоров'ям.

Трансіто Аріса мала звичай казати: «Єдине, на що хворів мій син, — це на холеру». Звісно, вона плутала холеру з коханням, причому ще задовго до того, як утратила пам'ять. Та в кожному разі вона все одно помилялася, бо син потай переніс шість триперів, хоча лікар запевняв, що йдеться не про шість, а про один і той самий, який оживав після кожної програної битви. Крім того, він нажив собі один бубон, чотири тверді шанкри та шість екзем, проте ні йому, ані комусь іншому з чоловіків і на думку не спало вважати ці воєнні трофеї хворобами.

Незабаром по тому, як йому виповнилося сорок, Флорентіно Аріса мусив звернутися до лікаря, скаржачись на невиразні болі в різних частинах тіла. Після ретельного обстеження лікар сказав: «Це вікове». Проте йому завжди здавалося, що проблеми віку його не стосуються. Бо єдиною вартою уваги подією в його минулому було недовгочасне кохання до Ферміни Даси, і тільки те, що мало стосуюнок до неї, він вважав чогось вартим у підсумку свого життя. Але в той день, коли він задивився на ластівок на блискучих дротах, він переглянув усе своє минуле, починаючи з найдавнішого спогаду, перебрав свої випадкові любовні пригоди, згадав, скільки рифів довелося йому подолати, щоб досягти високого становища на службі, скільки прикрощів пережити через свою зятяту рішучість домогтися, щоб Ферміна Даса належала йому, а він — їй, попри все і всупереч усьому, і тільки тоді відкрив, що його життя минає. Він затремтів від крижаного холоду в нутрощах, світло в ньому потьмарилось, і він мусив випустити з рук садові знаряддя та спертися на цвинтарний мур, щоб не впасти під першим ударом старості.

— Ох чорт, — нажахано промовив він. — Адже тридцять років минуло!

Так воно й було. Ті самі тридцять років минули, звичайно, і для Ферміни Даси, але для неї останні з них були, навпаки, найприємнішими і найспокійнішими в її житті. Жажливі дні, прожиті в палаці Касальдуеро, були викинуті на смітник пам'яті. Тепер вона, цілковита господиня своєї долі, мешкала у своєму новому домі, у кварталі Ла-Манга, з чоловіком, якого вона вибрала б з-посеред усіх чоловіків світу, коли б довелося вибирати вдруге, із сином, що продовжив родинну традицію, навчаючись у Медичній школі, та з дочкою, настільки схожою на неї саму в юності, що іноді її опановувало тривожне відчуття, ніби її повторено. Вона побувала в Європі ще тричі після тієї злощасної подорожі, в яку їхала з рішучістю більш

ніколи не повертатися, аби не жити під постійним, гнітючим страхом.

Бог нарешті прислухався до чиїхось молитов: через два роки життя в Парижі, коли Ферміна Даса і Хувенал Урбіно тільки почали шукати, чи залишилися бодай іскра кохання на попелищі їхніх надій, опівночі надійшла телеграма зі звісткою, що донья Бланка тяжко захворіла, та й друга, з повідомленням про смерть, не забарилася. Вони негайно вирушили у зворотну подорож. Ферміна Даса зійшла з пароплава в жалобній сукні, вільні складки якої не могли приховати її стану. Таки справді вона завагітніла вдруге, і ця новина дала поштовх до виникнення народної пісеньки, не стільки злої, скільки лукавої, приспів до якої не виходив з моди до кінця року: «Що знаходить у Парижі красуня тендітна? Туди їде без нічого, а назад — вагітна». Незважаючи на примітивний текст, доктор Хувенал Урбіно ще багато років по тому замовляв цю пісню на святах у Світському клубі, — завжди, коли мав добрий настрій.

Аристократичний палац маркіза Касальдуеро, про чие життя та герб мало що було відомо, продали Муніципальній скарбниці за адекватну ціну, але згодом перепродали за ціле багатство центральному урядові, коли один голландський дослідник став робити розкопки, шукаючи там могилу Христофора Колумба, на той час уже п'яту. Сестри доктора Урбіно оселилися в монастирі слезіанок, де й жили в усамітненні, хоча не давали обітниць, а Ферміна Даса залишалася в своєму батьківському домі, аж поки було викінчено помешкання в Ла-Манзі. До свого нового дому вона увійшла твердим кроком, увійшла, щоб бути в ньому хазяйкою, обставивши його меблями, купленими під час весільної подорожі, й тими, які замовила згодом, після подорожі замирення, і з першого дня почала населяти його всіма видами екзотичних звірів, що їх сама купувала на антільських шхунах. Вона увійшла туди з відвойованим чоловіком, з уже величеньким сином і з дочкою, яка народилася через чотири місяці після повернення і яку вони назвали Офелією. Доктор Урбіно, зі свого боку, зрозумів, що неможливо вимагати від дружини, щоб вона була такою, як у медовий місяць, і віддавала йому час і любов, які тепер віддавала дітям, отож довелося йому навчитися жити й бути щасливим з решток. Ця омріяна гармонія досягла свого апогею під час однієї святкової вечери, коли на стіл подали чудову страву, якої Ферміна Даса не змогла впізнати. Вона з'їла добру порцію, але їй дуже сподобалося, й вона замовила ще одну, і вже докоряла собі,

що з огляду на манери не зважується попросити третю, коли раптом довідалася, що з несподіваним апетитом упорала дві повні миски баклажанного пюре. Вона визнала свою поразку з вишуканою грацією: відтоді в їхньому домі подавали на стіл баклажани в усіх різновидах майже так само часто, як у палаці Касальдуеро, і всім ті страви так смакували, що доктор Хувенал Урбіно уже в старості веселив собі години дозвілля тим, що прохав дружину народити йому ще одну дочку, яку вони назвали б улюбленим у домі ім'ям: Баклажана Урбіно.

В ті часи Ферміна Даса переконалася, що домашнє життя, на відміну від життя громадського, улягає частим і непередбаченим змінам. Їй нелегко було б визначити, що, по суті, різнить дітей і дорослих, проте вона віддавала перевагу дітям, бо їхні погляди на життя були зрозуміліші. Як тільки вона обігнула мис зрілості, як тільки звільнилася від усього показного, їй відкрилася очевидна й неймовірно прикра істина: що так і не здійснилися її дівочі мрії, виплекані в парку Євангелістів, і — хоч не бажала признатися в цьому навіть самій собі — вона стала вишуканою служницею в багатому домі. У світському товаристві вона кінець кінцем здобула загальну любов і пошану, їй догоджали й водночас боялися її, але ніде не судили її так суворо й не вимагали від неї так багато, як в управлінні власним домом. Вона завжди відчувала, що живе життям, позиченим у чоловіка, як неподільна володарка неозорої імперії щастя, спорудженої для нього і тільки для нього. Вона знала, що, зрештою, він любить її більше, ніж будь-кого на світі, але любить тільки заради себе.

Неймовірно гнітив її нерозривний ланцюг сніданків-обідів-вечер. Бо вони не тільки мали відбуватися вчасно: вони мали бути бездоганними, і мали подаватися саме ті страви, які він хотів би з'їсти, проте питати його про це було марно. Якщо іноді вона таки зверталася до нього з таким запитанням, — ще одна з багатьох марних церемоній домашнього ритуалу, — він відповідав, навіть не вважаючи за потрібне відірватися від газети: «Що завгодно». Він казав це щиро і приязним голосом, бо годі було уявити собі менш деспотичного чоловіка. Та коли приходила година сідати за стіл, там мало стояти те, що йому смакувало, без найменшого огріху: щоб м'ясо не мало присмаку м'яса, щоб риба не мала присмаку риби, щоб свинина не відгонила сарною, а курятина — пір'ям. А спаржа мала бути нехай там що, навіть і не в сезон, аби чоловік міг насолодитись

випарами власної запашної сечі. Вона не звинувачувала його — звинувачувала життя. Але він був неблаганним героєм цього життя. Вистачало найменшого сумніву, щоб він відсунув тарілку і сказав: «Цю страву зроблено без любові». В цій царині він досягав фантастичного натхнення. Якось, покуштувавши маслинового відвару, він відставив келих і сказав: «Цей трунок відгонить вікном». І вона, і служниці неабияк здивувалися, бо ніхто з них ніколи не чув, щоб комусь доводилося пити відвар з вікна, та коли покуштували напій, то зрозуміли: від нього справді тхнуло вікном.

Як чоловік він був сама досконалість: ніколи нічого не підбирав з підлоги, не гасив світла, не зачиняв за собою дверей. Не раз вона чула, як він бурчить у вранішніх сутінках, виявивши пропажу гудзика: «Чоловікові потрібні дві дружини: одна для кохання, друга — для пришивання гудзиків». Мало не щодня, тільки-но пригубивши кави чи піднісши до рота окутану парою ложку, він жалібно зойкав, уже нікого цим не лякаючи, й глибокодумно виголошував: «Коли одного дня я назавжди піду з дому, то хай усі знають, що це станеться з однієї причини: рано чи пізно мені обридне щодня ходити з обпеченим ротом». Він заявляв, що ніколи сніданки не бувають такими смачними та розмаїтими, як у ті дні, коли він не може нічого їсти, бо прийняв проносне, і був такий переконаний, що то — підступи дружини, що зрештою став пити проносне тільки разом з нею.

Їй так набридло його постійне нерозуміння, що якось на свій день народження вона попросила в нього незвичайного подарунка: щоб він у цей день перебрав на себе всі домашні обов'язки. Він погодився, ця пропозиція його навіть розважила, і з самого світанку він узявся керувати господарством. Влаштував чудовий сніданок, але забув, що їй шкодить смажена яечня і що вона не п'є кави з молоком. Потім став давати розпорядження на святковий обід, де мало бути вісім гостей, звелів почати прибирання в домі і дуже старався перевершити дружину в усьому цьому, але ще перед полуднем мусив капітулювати, не визнавши, проте, своєї поразки. З першої ж хвилини своєї нової діяльності він зрозумів, що не має ані найменшого уявлення про те, де що лежить у домі чи в кухні, а служниці давали йому змогу перекидати все догори дном у пошуках кожної речі, бо й вони брали участь у грі. О десятій він ще не визначився відносно святкового столу, бо прибирання ще не закінчили, у спальні панував безлад, ванну не вимили, він забув покласти туалетний папір,

змінити простирадла, забув послати кучера по дітей і переплутав служниць: кухарці звелів застеляти ліжка, а покоївок послав на кухню. Об одинадцятій, коли вже ось-ось мали з'явитися гості, в домі панував такий хаос, що Ферміна Даса знов перебрала керівництво на себе, помираючи зо сміху, але без тріумфу, про який мріяла, а сповнена жалості до чоловіка, цілковито непридатного для домашніх справ. Він зітхнув з полегкістю і затулив рану звичним аргументом: «Принаймні в мене виходило краще, аніж вийшло б у тебе, якби тобі довелося зайнятися лікуванням хворих». Але наука виявилася корисною — і не тільки для нього. З роками обоє різними шляхами прийшли до мудрого висновку, що інакше неможливо ані жити разом, ані любити одне одного: на цьому світі немає нічого важчого, ніж любов.

У повноті свого нового життя Ферміна Даса не раз зустрічалася з Флорентіно Арісою під час різних світських подій, і тим частіше, чим вище він підіймався по своїй службовій драбині, але призвичаїлася сприймати його цілком невимушено і не раз навіть з неухильності забувала привітатися з ним. Вона нерідко чула розмови про нього, бо в діловому світі постійно обговорювали його повільне, але неухильне сходження вгору в РККБ. Вона бачила, як поліпшувалися його манери, його сором'язливість тепер сприймалася як певна загадкова стриманість, він трохи набрав у вазі, і це йому личило, як і вповільненість віку, і він навчився з гідністю носити лисину, що ставала дедалі помітнішою. Єдине, в чому він завжди чинив опір часу та моді, були його похмурі костюми, анахронічні сюртуки, один і той самий капелюх, поетичні краватки-метелики з матеріної крамниці і зловісна парасолька. Ферміна Даса поступово звикла дивитися на нього іншими очима і зрештою перестала ототожнювати його з томливим юнаком, який зітхав на лаві в парку Євангелістів, під хмарками завихреного вітром жовтого листа.

Проте, коли вона вже, здається, цілком викреслила його з пам'яті, він вигулькнув звідти, звідки вона найменше його чекала, наче привид туги за минулим. Уже на порозі старості вона раптом почала відчувати, що сталося щось непоправне в її житті, і це відчуття прокидалося завжди, коли вона чула перед дощем гуркіт грому. То була незагоєна рана давнього грому, який колись пролунав у жовтні о третій годині пополудні в горах Вільянуеви і спогад про який ставав із плином років усе виразніший. Тоді як новіші спогади перемішувалися в пам'яті за якихось кілька днів, спогади про легендарні мандри по провінції кузини Ільдебранди здавалися зовсім недав-

німи, майже вчорашніми, і ятрили душу невтішною мукою ностальгії. Вона згадувала Манауре, селище в тих горах, його єдину вулицю, пряму й зелену, де щебетали птахи, віщуючи щастя, дім жахів, де вона прокидалася в сорочці, змоченій невтішними слізьми Петри Моралес, котра померла з кохання багато років тому тут, у цьому ліжку, в якому тепер спала вона. Згадувала, якими смачними здавалися тоді гуайяви, — так їй уже не смакувало ніщо, — згадувала про грізні передвістя, які вчувались їй у плюскоті дощу, згадувала топазові вечори в Сан-Хуан-дель-Сесарі, коли вона виходила гуляти зі своїм почтом галасливих кузин і, що ближче було до телеграфу, тим міцніше зіплювала зуби, щоб не вискочило серце крізь рот. Кінець кінцем вона, не торгуючись, продала дім свого батька, бо не могла далі терпіти біль юності, сумне видовище парку, яке відкривалося з балкона, загадкові пахощі гарденій жаркими ночами, страх, пережитий того лютневого дня, коли вона знімалася на портрет в одязі старосвітської дами і коли вирішилась її доля, і, хоч куди звертала її пам'ять у тому часі, всюди вона натикалася на спогад про Флорентіно Арісу. Втім, вона завжди зберігала досить урівноваженості, щоб розуміти: то не були спогади про кохання, то не було каяття, просто їй являвся образ скривдженого нею юнака, і слюзи наверталися їй на очі. Не здогадуючись про це, вона ладна була вскочити в ту саму пастку співчуття, в яку потрапили стільки захоплених зненацька жертв Флорентіно Аріси.

І тоді вона міцно вчепилася за чоловіка. І це сталося в ту пору, коли він став особливо потребувати її уваги, бо йшов на десять років попереду, спотикаючись сам-один у сутінках старості і будучи до того ж чоловіком, який завжди слабший від жінки. Кінець кінцем вони пізнали одне одного настільки, що менш ніж через тридцять років шлюбного життя були немов одна розділена істота і навіть відчували незручність, коли надто часто, хоч і ненароком, вгадували думки одне одного, чи потрапляли в безглузді ситуації, коли одне раптом говорило те, чого чекали від другого. Удвох вони навчилися переживати повсякденні непорозуміння, несподівані напади ненависті, взаємні капості й казкові спалахи чудесної подружньої згоди. То був час, коли вона навчилася успішно долати почуття відрази, коли вони стали любити одне одного міцніше, без метушливості й без надуживань, і були вдячні за це одне одному. Звичайно, життя готувало для них нові смертельні випробування, але тепер це не мало ваги: вони вже переправилися на протилежний берег.

V

Для святкування початку нового століття було розроблено широку програму громадських заходів, найпам'ятнішим з яких мав стати перший політ на повітряній кулі — плід невичерпної фантазії доктора Хувенала Урбіно. Півміста зібралось на Арсенальній площі, щоб помилуватись, як підіймається в небо величезний м'яч із тафти, розфарбований у кольори державного прапора, який уперше мав доставити повітрям пошту в Сан-Хуан-де-ла-Сьенагу — десь за тридцять ліг на північ по прямій. Доктор Хувенал Урбіно та його дружина, які вже спізнали хвилювання польоту на Всесвітній виставці в Парижі, першими сіли до сплетеної з лози гондоли разом з інженером, що керував польотом, та шістьма запрошеними — визначними людьми міста. Вони мали передати листа від губернатора провінції членам муніципальної ради Сан-Хуан-де-ла-Сьенаги, в якому зазначалося для історії, що це — найперша повітряна пошта. Репортер з «Комерційного вісника» запитав у доктора Хувенала Урбіно, якими були б його останні слова, коли б довелося загинути в цій авантурі, і той не довго обмірковував відповідь, якою накликав на себе безліч образливих нападок.

— Я думаю, — сказав він, — що дев'ятнадцяте століття закінчується для всього світу, крім нас, латиноамериканців.

Загублений посеред захопленого натовпу, що співав національний гімн, поки повітряна куля набирала висоту, Флорентіно Аріса подумки погодився з тим, що сказав якийсь незнайомец з-посеред юрби, — що така пригода не вельми личить жінці, а тим більше у віці Ферміни Даси. Але політ на повітряній кулі виявився не таким уже й небезпечним. Принаймні не так небезпечним, як сумним. Вони дісталися до пункту призначення вчасно і летіли без пригод у неймовірно синьому небі. Летіли зовсім низько, гнані несильним попутним вітром, спершу над відрогами засніжених хребтів, а потім над безкраім обширом болотяної низовини Сьенага-Гранде.

З неба — тобто звідти, звідки дивиться на землю й Бог, — побачили вони руїни старовинного і героїчного міста Картахени, найгарнішого у світі, покинутого своїми мешканцями під наступом холери, після того як протягом трьох століть ці мешканці успішно відбивали всі штурми англійців та наскоки піратських зграй. З височини подружжя Урбіно та інші учасники польоту побачили непошкоджені міські мури, порослі бур'яном вулиці, фортечні споруди, густо вкриті

хашами братків, мармурові палаци, в яких стояли золоті вітари і лежали віце-королі, що померли від пошесті й зогнили під своїми обладунками.

Пролетіли також над поставленими на палі, строкато розмальованими будівлями селища Трохас-де-Катана, з фермами для розведення їстівних ігуан, із заростями розрив-трави та астромелій у приозерних садах. Розбуркані криками мешканців селища, сотні голих дітлахів пострибали у воду просто з вікон та дахів своїх осель, з човнів-каное, якими вони правували з дивовижною спритністю і, пірнаючи, мов риби, витягували з води клумаки з одягом, пляшечки з ароматичною смолою від кашлю, всяке їство — добродійні дари, які кидала їм із кошика, підвішеного під повітряною кулею, вродлива жінка в капелюсі з перами.

Потім летіли над темним океаном бананових плантацій, мовчанка яких підіймалася до них, мов отруйні випари, і Ферміні Дасі згадалось, як ще трирічною чи, може, чотирирічною дівчинкою вона йшла крізь темний ліс, тримаючись за руку матері, яка теж здавалася малою дівчинкою посеред інших зодягнених у муслін жінок під легенькими капелюшками й білими парасольками. Інженер-керівник польоту, який дивився на землю в підзорну трубу, сказав:

— Мабуть, мерці.

Він передав трубу докторові Хувеналу Урбіно, і той побачив запряжені волами вози між засіяними полями, чітку лінію залізничної колії, зрошувальні рівчаки, вода в яких здавалася замерзлою, і всюди, куди падав його погляд, лежали розкидані то там, то там людські тіла. Не відриваючись від окуляра, доктор Урбіно сказав:

— Це, либонь, якийсь невідомий нам різновид холери. Бо кожен мертвяк має в потилиці дірку від кулі.

Трохи згодом пролетіли над спіненим морем і без особливих пригод спустилися на плаский берег — потрісканий, блискучий від селітри, він обпікав, наче вогнем. Там їх уже чекали місцеві власті, що захищалися від палючого сонячного проміння, тримаючи над головами замість парасольок розгорнуті газети, учні початкових шкіл, які вимахували прапорцями в такт мелодії державного гімну, та місцеві королеви краси в коронах із сухозлітки, з букетами прив'ялих квітів та плодами динного дерева, вирощеними в заможному селі Гайра, — найкращими на всьому Карібському узбережжі. Єдине, чого прагнула Ферміна Даса, — це побачити своє рідне селище, щоб порівняти його зі своїми давніми-предавніми спогадами, але туди

нікого не пустили, з огляду на небезпеку пошесті. Доктор Хувенал Урбіно передав історичного листа (який відразу ж загубився в паперах, і більш ніхто ніколи про нього не чув), і товариство мало не задихнулося від палючої спеки та палких промов. Нарешті дорогих гостей посадовили на мулів, доправили до пристані Пуебло-В'єхо, де болото з'єднувалося з морем, бо інженерові не вдалося знову підняти кулю в повітря. Ферміна Даса була певна, що малою дівчинкою вона колись їхала цією дорогою — з матір'ю, на запряженому волами возі. Вже будучи дорослою, вона не раз розповідала про ту подорож батькові, але той аж до скону не зрікся переконання, що вона ніяк не могла цього пам'ятати.

«Я дуже добре пригадую ту поїздку, вона справді була — але принаймні років за п'ять до твого народження», — сказав він дочці.

Через три дні, змучені після штормової ночі, учасники експедиції на повітряній кулі повернулися до міста, з якого вилетіли, і там їх зустріли як героїв. Флорентіно Арісі — а він, звичайно, ховався в самій гущі натовпу — здалося, що він бачить на обличчі Ферміни Даси сліди пережитого страху. Але того ж дня надвечір він знов її побачив, — тим разом на виставці велосипедів, організованій знову ж таки з ініціативи доктора Хувенала Урбіно, — але вже без жодного знаку втоми. Вона їхала на велосипеді вельми чудернацького вигляду, — радше придатному для виступів на арені цирку, ніж для звичайного катання, — з дуже високим переднім колесом, над яким вона сиділа, і зовсім маленьким заднім, що правило за чисто символічну точку опори. На ній були шаровари з барвистою лямівкою, що викликали обурення у старших дам і розгубленість у кабльєро, проте ніхто не лишився байдужим до її вправності.

Ось такі швидкоплинні видіння, як це, знову й знову зринали, в ході років, перед очима Флорентіно Арісі, коли цього хотів випадок, і так само несподівано зникали, залишаючи в його серці тривожний слід. Але ці події позначали етапи його життя, бо він простежував неблаганний плин часу не так по самому собі, як по тих ледь помітних змінах, що їх добачав у Ферміні Дасі щоразу, коли йому випало її зустріти.

Одного вечора він прийшов у «Корчму дона Санчо», колоніальний ресторан високої репутації, і сів у найдальшому кутку, як мав звичай робити завжди, коли приходив з'їсти свою скромну парубоцьку вечерю. Зненацька він побачив Ферміну Дасу, віддзеркалену в глибині зали: вона сиділа за столом у товаристві чоловіка та ще двох

подружніх пар і відбивалася в дзеркалі під таким кутом, що він міг милуватися нею в усій її красі. Вона здавалась якоюсь беззахисною, хоча й розмовляла з граційною невимушеністю, її сміх розсипався бризками, наче вогні фейерверку, і її врода аж сяяла під величезними кришталевими люстрами. Здавалося, то Аліса, що повернулася зі своєї задзеркальної подорожі.

Тамуючи подих, Флорентіно Аріса роздивлявся її досхочу, — бачив, як вона їсть, як пригублює вино, як жартує з доном Санчо, четвертим у цій славетній династії корчмарів; отак сидючи самотою за своїм столиком, він прожив із нею якусь хвилю свого життя і понад годину вільно блукав по заповіднику її інтимного світу. Щоб вигадати час, він замовив чотири зайві чашки кави і сидів, аж поки Ферміна Даса пішла геть, разом з усім товариством. Вони проходили так близько, що він розпізнав її пахощі в потоці парфумів та запахів, які струменіли від її супутниць і супутників.

Від того вечора він майже рік провадив уперту облогу ресторатора, просячи продати йому те дзеркало і пропонуючи за нього все, чого той забажає, — гроші, послуги, що завгодно. Це було нелегко, бо старий дон Санчо вірив у легенду, згідно з якою коштовна рама, виготовлена венеційськими майстрами з чорного дерева, була парою другій — від дзеркала, що належало Марії-Антуанетті й зникло без сліду. Тобто з двох унікальних пам'яток залишилася тільки одна. Коли нарешті дон Санчо здався, Флорентіно Аріса повісив дзеркало у власній вітальні, але не задля історичної цінності його рами, а тому, що в його склі протягом майже двох годин відбивався образ коханої жінки.

Зустрічаючи Ферміну Дасу, він майже завжди бачив її в парі з чоловіком, попідруч; між ними відчувалася гармонійна єдність, і обоє існували ніби в замкненому для інших просторі, рухаючись у ньому з дивовижною узгодженістю сіамських близнят, яка порушувалася тільки тоді, коли вони віталися з ним, Флорентіно Арісою. Справді-бо, доктор Хувенал Урбіно потискував йому руку з щирою приязню, а іноді навіть дозволяв собі плеснути його по плечі. Вона ж, навпаки, прирекла його на знеосіблений режим суто формальних взаємин і ніколи ні жестом, ні виразом не дала підстав запідозрити, що зналася з ним ще до заміжжя. Їхні життєві шляхи бігли врізнобіч, і тим часом, як він докладав усіх можливих зусиль, щоби скоротити відстань між ними, всі її кроки вели в протилежному напрямку. Минуло багато часу, поки він зважився припустити, що ця байдужість

була не чим іншим, як бронєю проти страху. Ця думка сяйнула йому несподівано під час «охрестин» першого річкового пароплава, спорудженого на місцевій верфі, і то була також перша офіційна церемонія, де Флорентіно Аріса представляв дядька Лева Дванадцятого як перший віце-президент Карібської річкової компанії. Цей збіг надав церемонії спуску на воду особливої урочистості, до того ж там були присутні всі, хто мав якусь вагу в громадському житті міста.

Флорентіно Аріса клопотався, приймаючи гостей у головній вітальні пароплава, яка ще пахла свіжою фарбою й гарячою смолою, коли на молі вибухнули гучні оплески, а оркестр загравав тріумфальний марш. Йому довелося зробити над собою зусилля, щоб притлумити тремтіння, майже таке саме давнє, як і його земний вік, коли він побачив вродливу жінку, володарку своїх мрій: невимовно гарна у своїй зрілості, вона виступала, мов королева давніх часів, в оточенні блискучого кортежу в парадних одіннях, під дощем конфеті та квітів, якими обсипали її з вікон. На оплески та вітальні вигуки відповідали жестом руки обоє, але вона була така осяйна, що, здавалося, тільки вона вирізняється з натовпу, вся в царських золотошатах, від черевичків на високих підборах до лисячого хутра на шиї та капелюшка.

Флорентіно Аріса чекав, стоячи на палубі, поруч із представниками місцевої влади, посеред гучної музики, тріскотіння ракет і трьох густих пароплавних гудків, що огорнули пристань білою парою. Хувенал Урбіно привітав усіх головних винуватців торжества у властивій йому щирій манері, яка кожному давала підстави вважати, що саме до нього доктор почуває особливу приязнь: спершу потис руку капітанові, вбраному в парадний мундир, потім архієпископові, потім губернаторові й алькальдіві та їхнім дружинам, далі — військовому комендантові міста, уродженцю Анд, який прибув сюди зовсім недавно. В самому кінці шереди стояв Флорентіно Аріса, в темному сукняному костюмі, майже невидимий серед стількох значних персон. Потиснувши руку військовому комендантові, Ферміна Даса начебто завагалася перед простягнутою рукою Флорентіно Аріси. Комендант запитав у неї, чи вони знайомі, готовий відрекомендувати їх одне одному. Вона ухилилася від відповіді, але зрештою подала руку Флорентіно Арісі з чисто світською усмішкою. Таке вже було двічі в минулому й ще не раз траплялося потім, і Флорентіно Аріса завжди витлумачував цю поведінку як властиву для характеру Ферміни Даси. Але того надвечір'я, піддавшись своїй

неподоланній вірі в ілюзії, він раптом запитав себе: а чи така підкреслена байдужість не є машкарою, яка приховує муки кохання?

Сама думка про це розтривожила його приспану пристрасть. Він знову почав блукати навколо оселі Ферміни Даси, охоплений тим самим хвилюванням, що й багато років тому в парку Євангелістів; але тепер він уже не прагнув, щоб вона побачила його, тепер він мав одну-єдину мету: побачити її, пересвідчитися, що вона все ще існує на світі. Правда, тепер йому стало важко лишатися непоміченим. Квартал Ла Манга був розташований на напівпустельному острові, відокремленому від історичного центру міста каналом із застоєюною водою, затіненому хащами антільської сливи, що в колоніальні часи давали по неділях притулок закоханим. Десять у останні роки старий іспанський кам'яний міст зруйнували і збудували новий, теж із каменю, поставили електричне освітлення й пустили через міст новий трамвай, запряжений мулами. Спочатку жителям Ла Манги доводилося терпіти муку, якої не взяли до уваги архітектори кварталу, а саме — спати поряд із першою в місті електростанцією, від двигіння машин якої безперервно двигтіла земля. Навіть доктор Урбіно, з усім своїм впливом, не зміг домогтися, щоб електростанцію перенесли в таке місце, де б вона нікому не заважала, та зрештою втрутилося на його користь божественне провидіння, з яким він завжди мав щонайліпші взаємини. Одної ночі паровий казан електростанції вибухнув із жакливим гуркотом, пролетів у повітрі над новими будинками, над половиною міста і зруйнував головну галерею давнього монастиря Святого Юліана, заступника прочан. Стара напівзруйнована будівля ще з початку року стояла порожня, і казан убив на смерть лише чотирьох в'язнів, що в ту саму ніч утекли з місцевої в'язниці й переховувалися в порожній монастирській каплиці.

Та відколи це тихе передмістя з такими давніми й чудовими любовними традиціями перетворилося на квартал багатіїв, воно перестало бути надійним прихистком для закоханих. Вулиці тут були огорнуті курявою влітку, грузькі, як болото, взимку, похмурі та безлюдні о будь-якій порі року, а поодинокі будинки, заховані в густолистих садках, замість колишніх високих балконів тепер мали мозаїчні тераси, зроблені мов умисне, щоб відлякувати закоханих, які шукають, де б заховатися від нескромних поглядів. Добре хоч, що в ті часи виникла мода прогулюватися вечорами на старих найманих джоржках, у які запрягали тільки одного коня, і такі прогулянки

звичайно мали кінцевим пунктом високий пагорб, звідки можна було милуватися розшарпаною призахідною загравою жовтня й навіть ліпше, аніж із вежі маяка, було видно, як зачалися біля пляжу Семінаристів сторожкі акули, а по четвергах, коли у гавань заходив трансатлантичний пароплав, білий і величезний, здавалося, що його можна торкнутись рукою. Після нелегкого трудового дня, проведеного в конторі, Флорентіно Аріса звичайно винаймав такі дροжки, та ніколи не опускав відкидного верху, як то завжди робили в жарку пору року, а сидів, зіщулившись під ним, невидимий у сутіні, завжди сам-один, і замовляв кучерові найнесподіваніші маршрути, щоб не збудити його підозри. Єдине, що цікавило його в цій прогулянці, був парфенон із рожевого мармуру, напівсхований у бананових заростях та густолистих мангових деревах, — невдала копія іділічних особняків бавовняних плантаторів Луїзіани. Незадовго до п'ятої поверталися додому діти Ферміні Даси, і Флорентіно Аріса бачив, як вони приїждять у сімейному екіпажі, а незабаром по тому виходив із дому доктор Урбіно й вирушав на свої повсякденні лікарські візити. Але, проїздивши отак майже рік, Флорентіно Аріса жодного разу навіть краечком ока не побачив тієї, про кого не переставав мріяти.

Одного вечора, коли він не схотів відмовитися від звичної прогулянки самотою, незважаючи на те що з неба ринула перша червнева злива, кінь послизнувся в грязюці й упав на черево. Флорентіно Аріса з жахом усвідомив, що це сталося якраз навпроти будинку Ферміні Даси, й благально вигукнув, звертаючись до кучера і не думаючи про те, що своїм переляком може виказати себе:

— Тільки не тут, прошу вас, тільки не тут! Де завгодно, але не тут!

Розгубившись від цих окриків, кучер спробував підняти коня на ноги, не розпрягаючи, і вісь у дροжках зламалася. Флорентіно Аріса мусив вибратися з-під укриття й мокнув під дощем, паленіючи від сорому, аж поки котрийсь із інших гуляк запропонував відвезти його додому. Поки він стовбичив там посеред вулиці, одна служниця з дому Урбіно, побачивши його, геть змоклого й по коліна в багнюці, винесла йому парасольку й запросила схватися від дощу на терасі. Про таке щастя Флорентіно Аріса не міг мріяти навіть у найсміливіших своїх мріях, але того вечора він волів померти, аніж дозволити, щоб Ферміна Даса побачила його в такому жалюгідному стані.

Коли Хувенал Урбіно та його родина жили в старому місті, вони ходили в неділю пішки до самого собору на восьмигодинну

відправу, яка була радше світською, ніж релігійною церемонією. Переселившись у новий дім, вони ще кілька років відвідували той-таки храм, але тепер уже їздили туди в кареті й іноді бавили час з компаніями друзів у парку під пальмами. Але потім у їхньому кварталі збудували церкву семінарії з власним пляжем і цвинтарем, і сім'я Урбіно перестала бувати в соборі, навідуючись туди тільки в дуже врочистих випадках. Не знаючи про ці зміни, Флорентіно Аріса кілька неділь поспіль просидів на терасі кафе «Парафіяльне», стежачи за людьми, які виходили з собору після заутрені, обідні та вечерні. Потім усвідомив свою помилку й подався до нової церкви, яка вже кілька років була в моді, й там побачив доктора Хувенала Урбіно з дітьми — всі чотири неділі серпня вони приходили до заутрені пунктуально о восьмій ранку, але Ферміні Даси з ними не було. В одну з тих неділей Флорентіно Аріса відвідав новий цвинтар, що прилягав до церкви, — там мешканці кварталу Ла Манга будували собі розкішні склепи, — і серце в нього тьохнуло, коли в затінку великих сейб він побачив найрозкішніший з усіх склеп, справжній пантеон з готичними вітражами, з мармуровими ангелами, з позолоченими надгробками, на яких золотими літерами були виписані імена всієї родини. Там-таки він прочитав і ім'я доньї Ферміні Даси Урбіно де ла Кальє, поруч з ім'ям чоловіка, а внизу спільну епітафію: «Разом — і в Царстві Господньому».

До кінця року Ферміна Даса не була присутня на жодній з громадських чи світських церемоній, навіть на святкуваннях Різдва, де вони з чоловіком завжди грали провідні ролі. Та особливо впала у вічі її відсутність на відкритті та прем'єрі оперного сезону. В антракті Флорентіно Аріса почув, як у одному гурті розмовляли вочевидь про неї, не називаючи, проте, її на ім'я. Кажали, ніби хтось бачив, як торік у червні вона сіла вночі на трансатлантичний пароплав компанії «Кюнар», рейсом на Панаму, і на ній, мовляв, була чорна вуаль, що приховувала ознаки фатальної хвороби, яка її пожирала. Хтось запитав, що то за така жаклива недуга, яка осмілилася вразити таку вельможну даму, і дістав відповідь, просякнуту чорною жовчю:

— В такої високодостоїнної особи можуть бути тільки сухоти.

Флорентіно Аріса знав, що багатії його країни не хворіли на скороминущі хвороби. Або вони помирили раптово і майже завжди напередодні великого свята, псуючи його жалобою, або згасали від тривалої і жакливої недуги, подробиці якої незабаром ставали відомі широкій публіці. Від'їзд до Панамы перетворився для багатіїв

майже на обов'язкову епітимію. Там вони здавалися на ласку долі, оселяючись у лікарні адвентистів — величезному білому бараци, загубленому в пралісах провінції Дар'єн, де під постійними тропічними зливами в палатах-одиначках із завішеними рядниною вікнами хворі втрачали усвідомлення короткого часу, що їм лишався, і де ніхто напевне не знав, що звістує запах карболки — здоров'я чи смерть. Ті, хто одужував, поверталися з повними руками коштовних дарунків, які щедро роздавали, тамуючи внутрішній неспокій і нишком сподіваючись, що їм простять за таке нахабство — за те, що вони лишилися жити. Дехто з них потім, під час візитів до лікаря, задирав сорочку і показував живіт, зашитий грубезними швами, наче шевською дратвою, і, задихаючись від надміру щастя, порівнював їх зі швами інших, що там-таки й померли, а ті, хто вижив, до кінця своїх днів усе розповідали й розповідали про те, які ангельські видіння бачили вони під дією хлороформу. Зате ніхто ніколи так і не довідався, що ж бачили ті, хто не повернувся, а найнещаснішими серед них були ті, котрим судилося померти на чужині в корпусі для сухотників, причому вмирили вони частіше від туги, яку навіював дощ, ніж від хвороби.

Якби Флорентіно Аріса мав право вибору, важко сказати, яку долю він би вибрав для Ферміни Даси. Але насамперед він волів знати правду — хай і найжахливішу, та, попри всі пошуки, йому нічого не щастило довідатись. Здавалося незбагненним, що ніхто не міг дати найменшого підтвердження чуткам. У світі річкових пароплавів — а це був його світ — не було такої таємниці, яка лишилася б нерозкритою, не було людини, котра зуміла б зберегти в таємниці хай там чіє признання. А проте ніхто не міг сказати нічого певного про жінку під чорною вуаллю. Ніхто нічого не знав — і це в місті, де всі знали про все, а про деякі події ставало відомо навіть раніше, ніж вони відбулися. Тим більше коли йшлося про події у світі багатіїв. Так само ніхто не міг дати жодного пояснення, чому зникла Ферміна Даса. Флорентіно Аріса й далі блукав по кварталі Ла Манга, неухважно слухаючи меси в семінарському соборі, відвідуючи громадські заходи, що ніколи його не зацікавили б в іншому стані душі, але час минав, а про зникнення Ферміни Даси він знав не більше, ніж на початку. Життя в домі Урбіно текло, як і завжди, за винятком того, що там не стало матері.

Під час своїх пошуків і розслідувань Флорентіно Аріса довідався про інші новини, яких не знав і не прагнув знати, — скажімо, про

смерть Лоренсо Даси в кантабрійському селі, з якого той був родом. Він згадав, як протягом багатьох років бачив старого в запеклих шахових сутичках у кафе «Парафіяльне» — голос у нього був хрипкий від безугавного базікання, і він ставав дедалі гладший та брутальніший у міру того, як засмокувало його болото невеселої старості. Після тієї прикрої зустрічі за пляшкою ганусівки, яка відбулася ще в минулому столітті, вони ніколи не обмінялися жодним словом, і Флорентіно Аріса був певен, що Лоренсо Даса згадує про нього з не меншою злістю, ніж він про нього, і навіть після того як зумів улаштувати для дочки вигідний і багатий шлюб — єдине, що давало старому снагу досі жити на світі. Але Флорентіно Аріса так заповзвся добути відомості про здоров'я Ферміні Даси, що знову прийшов до кафе «Парафіяльне», аби розпитати про неї в батька, і сталося це якраз тоді, коли там відбувався знаменитий турнір, у якому Херемія де Сент-Амур виступав сам-один проти сорока двох суперників. Отоді Флорентіно Аріса й довідався, що Лоренсо Даси вже немає живого, і зрадів від щирого серця, дарма що за цю радість він дорого заплатив, бо й далі жив у невіданні. Врешті він схилився до думки, що припущення про лікарню для безнадійно хворих — слухне, і йому лишилося втішати себе хіба що відомим приспівом: «Якщо жінку їсть недуга, більш не знайде вона друга». В дні розчарування і смутку він потроху зник до думки, що звістка про смерть Ферміні Даси — якщо, звісно, вона помре, — ніяк не зможе його обминути.

Але цієї звістки він так і не дочекався. Бо Ферміна Даса була жива й здорова, знайшовши собі притулок у маєтку, де жила, всіма забута, її кузина Льдебранда Санчес, за півліги від села Флорес-де-Марія. Вона пішла з дому без сварки й без скандалу і за згодою чоловіка, коли обое, мов підлітки, заплуталися в єдиній кризі, яка спіткала їх за двадцять п'ять років нічим не затьмареного подружнього життя. Вона заскочила їх зненацька посеред спокою зрілості, коли вони вже почували себе в безпеці проти будь-якої несподіваної напасті, коли діти вже вирости й дістали добре виховання, а майбутнє обіцяло їм тихомірну старість, не скаламучену ні горем, ні хвилюванням. То був цілком несподіваний для обох поворот життя, трагічний вузол, який вони не захотіли розв'язувати за допомогою лайки, сліз або посередників, як то водиться на Карібському узбережжі, а поставилися до своєї проблеми з мудрою терпимістю, властивою європейцям; та оскільки самі вони були, по суті, не звідти і не звідси, то

кінець кінцем геть заплутались у своїй скруті й повелися і не так, як це робиться там, за океаном, і не так, як тут. Зрештою Ферміна Даса таки вирішила піти з дому, навіть не знаючи, чому і задля чого це робить, не тямлячи себе від люті, а він не спромігся відмовити їй від цього наміру, пригнічений усвідомленням своєї вини.

Ферміна Даса й справді відпливла на кораблі опівночі, у великій таємниці й прикривши обличчя чорною мантильєю, але то був не трансатлантичний лайнер компанії «Кюнар» курсом на Панаму, а пароплавчик, що здійснював регулярні рейси до Сан-Хуан-де-ла-Сьєнаги — міста, в якому вона народилася й дожила до дівочтва і тута за яким з плином років ставала все нестерпнішою. Усупереч наполяганням чоловіка та звичаям тієї доби, вона вирушила в дорогу лише в супроводі п'ятнадцятирічної хрещениці, яка виросла в її домі серед челяді, але про її подорож попередили капітанів суден та власті в кожному порту. Прийнявши своє необмірковане рішення, вона сказала дітям, що хоче погостювати три місяці у тітки Льдебранди, але в душі постановила, що залишиться там назавжди. Доктор Хувенал Урбіно надто добре знав твердість її вдачі й був страшенно засмучений, але сприйняв це з християнським смиренням як Божу кару за свій непростенний гріх.

Час від часу вони обмінювалися суто діловими листами, в яких ішлося про дітей та про різні домашні події, але протягом майже двох років ні він, ні вона не бачили шляху до замирення, який би не був замінований гордістю. На другий рік діти приїхали провести у Флорес-де-Марії шкільні вакації, і Ферміна Даса зробила все можливе й неможливе, аби вдати, ніби цілком задоволена своїм новим життям. Принаймні такого висновку дійшов Хувенал Урбіно, читаючи листи від сина. Крім того, тими місцями тоді здійснював пастирську подорож єпископ Ріоачі, сидючи під балдахіном на своєму знаменитому білому мулі, покритому попоною із золотими торочками. За ним сунули прочани з далеких провінцій, музики з акордеонами, мандрівні торгівці їством та амулетами, і протягом трьох днів у маєтку юрмилися каліки та безнадійно хворі, котрі насправді зійшлися сюди не заради вчених проповідей та розгрішення, а в надії на прихильність мула, про якого ходили чутки, ніби він творить чудеса потай від свого господаря. Єпископ був частим гостем у домі Урбіно де ла Кальє ще в ті роки, коли служив простим священиком, і якось ополудні він утік від свого ярмаркового почту, щоб поснідати в домі Льдебранди. Після сніданку, за яким розмова

точилася лише про справи земні, святий отець відвів Ферміну Дасу вбік і запропонував висповідатись. Вона відмовилася чемно, але рішуче, під тим приводом, що їй немає в чому каятись. Хоч вона й не мала такого наміру, принаймні свідомого, але в неї майнула думка, що її слова буде переказано куди слід.

Згодом доктор Хувенал Урбіно мав звичай повторювати, не без домішки цинізму, що ті два сумні роки в його житті стали наслідком не його провини, а набутої дружиною поганої звички: річ у тім, що Ферміна Даса нюхала всю одіж, яку скидав із себе будь-хто з їхньої родини, ба навіть вона сама, визначаючи в такий спосіб, яку білизну треба віддавати в прання, хай би на вигляд вона здавалася чистісінькою. Вона робила це змалку й ніколи не думала, що це так впадає у вічі і що чоловік знав про її звичку уже з першої шлюбної ночі. Відразу здогадався він і про те, що вона принаймні тричі на день курила, замикаючись у ванній, але це не привернуло його уваги, бо жінки його суспільного стану мали звичай усамітнюватися компаніями, теревенити про чоловіків і курити або й влаштувати справжню гульню, до нестями напиваючись агвардіенте. Але звичка нюхати кожну одежину, що їй траплялася, здавалася докторові Урбіно не тільки непристойною, а й небезпечною для здоров'я. Ферміна Даса відбувалася жартами, як і в інших випадках, коли не мала охоти сперечатись, і казала, що не тільки ж для окраси посадив їй Господь на обличчя отой діяльний, як у іволги, ніс. Одного ранку, поки вона ходила по крамницях, слуги підняли на ноги весь дім, шукаючи їхнього трирічного сина, який кудись заповівся. Ферміна Даса повернулася в самому розпалі тривоги, зробила два-три кола, немов собака, що винює слід, і знайшла малого, який спав у шафі, — ніхто б і не подумав, що він може там принишкнути. Коли здивований чоловік спитав у неї, як вона його там знайшла, вона коротко відповіла:

— По запаху каки.

Але нюх служив їй не тільки для виявлення брудної близьки та пошуків загублених дітей: він допомагав їй орієнтуватися в усіх випадках життя, і передусім — життя світського. Хувенал Урбіно спостерігав за дружиною весь час, а надто на початку, коли вона була чужинкою в середовищі, ось уже триста років настроєному вороже до того середовища, з якого вийшла вона, а проте вона плавала крізь хащі гострих, наче ножі, коралів, жодного разу не поранившись, і таке вміння уникати світських небезпек можна було

пояснити хіба надприродним інстинктом. Цей несусвітній хист, який вона могла успадкувати від тисячолітньої мудрості предків, а могла й сама розвинути у своєму тверезому, мов креміль, серці, призвів до справжньої трагедії, коли одної нещасливої неділі, перед тим як іти до церкви, Ферміна Даса за буденною звичкою понюхала вбрання, яке надягав чоловік учора, і в неї виникло тривожне відчуття, що вночі біля неї лежав один чоловік, а цю одягу надягав якийсь інший.

Спершу вона обнюхала піджак та жилет, поки витягувала з петлиці ланцюжок годинника, діставала з кишень олівець, гаман і кілька розсипаних монет та складала все це на туалетний столик, тоді обнюхала сорочку — поки знімала шпильку з краватки, топазові запонки з манжет та відстібала комірець, пристебнутий золотим гудзиком, а потім і штани — поки діставала кільце з одинадцятьма ключами та складаний ніжик із перламутровою колодочкою, і насамкінець обнюхала труси, шкарпетки та лляний носовичок із вишитою монограмою. Не було найменшого сумніву: кожна з одяжин мала запах, якого Ферміна Даса не чула за всі роки спільного життя з чоловіком, запах важко пояснений, бо то був запах не квітів, не якихось штучних есенцій, а чогось пов'язаного з людським тілом. Вона нічого не сказала і наступними днями чула той запах не щодня, але тепер вона обнюхувала чоловіків одяг уже не для того, щоб довідатися, пора чи не пора віддавати його в прання, а опанована нестерпною тривогою, яка вгризалася в самісінькі її нутрощі.

Ферміна Даса не могла вгадати, о якій годині дня чіпляється на чоловіків одяг незнайомий запах. Це не могло бути між уранішньою лекцією та другим сніданком, бо, на її думку, жодна жінка при здоровому глузді не стала б похапцем віддаватися коханню в ці години, а тим більш у себе вдома під час лікарського візиту, знаючи, що їй ще треба прибратися в домі, застелити ліжка, сходити на базар, приготувати сніданок, а то й знемагаючи від тривоги, що котрогось із дітей відішлють зі школи додому з розбитою каменем головою і він застане її об одинадцятій ранку посеред неприбраної кімнати, голу, та ще й під лікарем. Крім того, Ферміна Даса знала, що доктор Хувенал Урбіно має звичку кохатися тільки вночі, причому віддає перевагу цілковитій темряві, й майже ніколи не робить цього вдосвіта, коли починають щебетати перші пташки. Після цієї години, як він мав звичай казати, буде більше мороки з роздяганням та вдяганням, аніж утіхи від такого півнячого кохання. Отож виходило, що

зараження одягу чужим запахом могло статися тільки під час одного з його пообідніх лікарських візитів або в ті рідкісні вечірні години, які він присвячував шахам або кіно. З'ясувати це точніше було нелегко, бо, на відміну від багатьох своїх подруг, Ферміна Даса була надто горда, щоб шпигувати за чоловіком чи просити когось, щоб зробив це для неї. Хоча простежити за розпорядком його візитів, під час яких, найімовірніше, він і зраджував подружньому обов'язку, було дуже просто, бо доктор Хувенал Урбіно вів найдетальніші записи про кожного з пацієнтів, включаючи й рахунки гонорару та їх оплати, від того дня, коли робив хворому перший візит, і до тієї миті, коли проводжав його на той світ, востаннє перехрестивши і мовивши кілька слів за спасіння його душі.

Так збігли три тижні, після яких Ферміна Даса кілька днів не помічала чужого запаху на чоловіковому одязі, але потім відчула його, коли найменше того сподівалася, і наступними днями він видався їй безсоромнішим, аніж будь-коли, хоча один із тих днів випав на неділю, коли вони відзначали якусь родинну дату й не розлучалися ні на мить. Якось пополудні, проти свого звичаю і навіть бажання, вона проникла до чоловікового кабінету, так ніби це була не вона, а зовсім інша жінка, яка робила те, чого вона не робила ніколи, і крізь сильне збільшувальне скло переглянула заплутані нотатки про його візити за кілька останніх місяців. Уперше в житті вона увійшла сама до цього кабінету, просякнутого запахами від пролитих крапель креозоту, заставленого книжками у шкіряних оправах, виготовлених зі шкур невідомих їй звірів, обвішаного потьмянілими гравюрами шкільних класів, почесними грамотами, астролябіями та майстерно оздобленими кинджалами, що їх доктор Урбіно колекціонував протягом багатьох років. То було потаємне святилище, яке Ферміна Даса завжди вважала тим єдиним куточком приватного життя чоловіка, куди вона не мала доступу, бо він не належав до сфери кохання, отож ті кілька разів, коли їй доводилося туди входити, вона була з чоловіком і завжди в якійсь скороминущій, дріб'язковій потребі. Вона вважала, що не повинна заходити туди самотна, а тим паче задля пошуків, що видавались їй не зовсім пристойними. І ось вона опинилася тут. Їй хотілося знати правду, і вона шукала її з нетерпінням, порівняти яке можна було хіба тільки з моторошним страхом, що вона таки знайде її, шукала, підштовхувана невимовною силою, ще владнішою, ніж її природжена гординя, ще настійливішою, ніж її гідність; то були тортури, які вабили й чарували.

Нічого до пуття з'ясувати їй не вдалося, бо чоловікові пацієнти, окрім кількох спільних знайомих, теж були частиною його усталеного царства, людьми без особистості, відомими не своєю зовнішністю, а болячками, не кольором очей чи вподобаннями серця, а розмірами печінки, осугою на язиці, згустками в сечі, хворобливими нічними привидами. То були люди, які вірили в її чоловіка, вірили в те, що живуть на світі лише завдяки йому, тоді як насправді вони жили для нього і закінчували своє земне життя, зведені до однієї фрази, якою доктор Урбіно незмінне завершував історію хвороби кожного зі своїх пацієнтів: «Змирися, Господь тебе жде за брамою царства свого». Через дві години марних пошуків Ферміна Даса вийшла з кабінету з таким відчуттям, ніби зреклася наміру вчинити відверту непристойність.

Розтривожена своїми фантазіями, вона почала помічати, що чоловік змінився. Він став ухильний, втратив апетит до їжі та до розваг у подружньому ліжку, часто дратувався, кидав дошкульні репліки і коли бував удома, то здавався не колишнім незворушником, а замкненим у клітку левом. Уперше, відколи вони побралися, Ферміна Даса почала стежити, вчасно чи невчасно повертається він додому, рахувала кожну хвилину його запізнь, брехала сама, щоб вивідати в нього правду, але в кожному такому випадку почувала себе ображеною до смерті, коли він викручувався й суперечив сам собі. Якось уночі вона раптово прокинулася від дивного відчуття — чоловік дивився на неї в темряві, і в його очах була ненависть, чи принаймні так їй видалося. Ферміна Даса пережила не менше потрясіння, ніж у далекій юності, коли побачила в ногах ліжка Флорентіно Арісу, тільки тоді то було видіння любові, а не ненависті. А втім, тепер це їй не примарилося: її чоловік справді не спав о другій годині ночі й, підвівши голову, пильно дивився на сонну дружину, та, коли вона спитала, навіщо він це робить, він знову поклав голову на подушку й відповів:

— Це тобі привиділося зі сну.

Після тієї ночі та інших випадків, що сталися протягом тих днів, коли Ферміна Даса не знала напевне, де кінчалася дійсність і починалося марення, її стало опановувати прикре відчуття, що вона втрачає глузд. На довершення всього, вона раптом згадала, що чоловік не причащався в четвер на свято Тіла Христового, не причащався він і в жодну з останніх неділь і взагалі в цьому році не знайшов часу, щоб принаймні добре помолитись. Коли вона запитала, чим

пояснити цю незвичну для нього байдужість до свого духовного здоров'я, він відповів ухильно й невиразно. Це стало для неї вирішальним доказом, адже на велике свято Тіла Христового Хувенал Урбіно незмінно йшов до сповіді ще відтоді, як у свої вісім років прийняв перше причастя. З усього цього вона зрозуміла, що чоловік не тільки вчинив тяжкий гріх, а й уперто не хоче в ньому покаятися, тому й не вдається до послуг свого сповідника. Ніколи вона не думала, що зможе так страждати, та ще й від почуття, цілком протилежного коханню, але вона страждала і дійшла висновку, що єдиний засіб урятуватися від смерті — це вирвати зі свого серця кубло гадюк, що отруювали їй життя. Так вона й зробила. Якось пополудні, сидючи на терасі й церуючи панчохи, поки він читав, прокинувшись після сієсти, вона зненацька відірвалася від роботи, підняла окуляри на лоб і покликала його голосом, у якому не було ні хвилювання, ні гніву.

— Докторе!

Підвівши погляд від «Острова пінгвінів» — роману, яким того року зачитувався увесь світ, він озвався, не виринаючи на поверхню:

— Чого тобі?

— Глянь мені у вічі, — рішуче сказала вона.

Він підняв голову, і, хоч майже не розгледів дружини в тумані за товстими скельцями окулярів для читання, йому не довелося скидати їх, аби відчути її палючий погляд.

— Що сталося? — запитав він.

— Тобі відомо це краще, ніж мені, — відповіла вона.

І не сказала нічого більше. Знову опустила окуляри на ніс і захопилася церувати далі. А доктор Хувенал Урбіно зрозумів, що нескінченні години тривоги для нього закінчились. Усупереч тому, як він уявляв собі цю вирішальну мить, вона принесла йому не болісне потрясіння, а радше болісну полегкість. Він одразу заспокоївся, коли нарешті сталося те, що так чи так мало статися, раніше або пізніше. І хай краще раніше, ніж пізніше. Ось так привид сеньйорити Барбари Лінч нарешті проник у дім.

Уперше доктор Хувенал Урбіно побачив її чотири місяці тому — вона чекала своєї черги в консультації Шпиталу Милосердя — і вмить збагнув, що в його житті сталося непоправне. То була висока, елегантна мулатка, ставна й ширококоста, і її шкіра мала не тільки колір, а й м'яку консистенцію патоки. Того дня на ній була червона сукня в білий горошок і капелюшок із тієї самої матерії — його широкі криси затінювали їй чоло майже до очей. Ознаки її статі

здавалися багато виразнішими, ніж у решти смертних. Доктор Хувенал Урбіно не приймав хворих у консультації, та, коли випадала вільна година, полюбляв навідатися туди, щоб нагадати своїм колишнім учням, що немає кращих ліків, як точний діагноз. Отож він легко влаштував так, щоб потрапити на огляд тієї мулатки, і подбав, аби не зрадити себе жодним неприродним чи підозрілим жестом, тому майже не дивився в її бік, зате добре запам'ятав її прізвище, ім'я та інші дані. Того ж таки вечора, після свого останнього візиту, він звелів кучерові їхати за адресою, яку вона залишила в консультації, і справді побачив її на терасі, де вона дихала свіжим березневим повітрям.

То був типовий антільський будинок, весь пофарбований у жовтий колір, із цинковим дахом включно, з вікнами, що були затулені грубими шторами, з гвоздиками та папороттю у підвішених на ганку вазонах. У клітці, під самим дашком, співав трупіал¹. Будинок стояв на палях, забитих у болотяний ґрунт низовини Мала-Кріанса, затоплюваної припливами. На протилежному боці вулиці була початкова школа, і зграйки дітей, які звідти вибігали, змушували кучера міцно тримати в руках віжки, щоб не схарапудився кінь. Екіпаж довелося зупинити, і це було на щастя, бо сеньйорита Барбара Лінч мала досить часу, щоб упізнати доктора. Вона привітала його помахом руки як давнього знайомого й запросила на каву, поки на вулиці закінчиться біганина, і він залюбки прийняв запрошення й проти свого звичаю випив каву, слухаючи, як вона розповідає про себе — тобто саме про те, що цікавило його від цього ранку й цікавитиме далі, не даючи йому й хвилини спокою, протягом кількох наступних місяців. Якось, коли він тільки одружився, один приятель напророкував йому в присутності дружини, що рано чи пізно він переживе шалену пристрасть, здатну порушити підвалини його сімейного щастя. Доктор Урбіно, який вірив, що знає себе, вірив у неситність своїх моральних засад, тільки посміявся з того віщування. І ось воно справдилося.

Сеньйорита Барбара Лінч, доктор богословських наук, була єдиною дочкою велебного Джонатана Лінча, протестантського пастора, сухорлявого негра, який їздив верхи на мулі по тубільних селах, розкиданих на болотистому узбережжі, проповідуючи слово одного з багатьох богів, яких доктор Урбіно писав з малої літери, щоб відрізнити їх від Свого. Вона добре говорила по-іспанському,

¹ Південноамериканський птах, схожий на іволгу, який легко приручається.

хіба трохи плутаючись у синтаксисі, що тільки додавало їй привабливості. В грудні їй мало виповнитися двадцять вісім, недавно вона розлучилася (теж із пастором, учнем свого батька, з яким прожила у шлюбі — вочевидь невдалому — два роки) і не мала найменшого бажання знову встрявати в таку халепу. «Я нікого більше не люблю, крім свого трупіала», — заявила вона. Але доктор Урбіно був надто серйозний, аби подумати, що вона це сказала з умисним наміром. Йому подумалося зовсім інше: умліваючи від бентежного щастя, він запитав себе, чи ця сприятлива для нього ситуація не є пасткою, яку Господь наставив, щоб потім узяти із нього борг сторицею, але відразу й прогнав цю думку як теологічну нісенітницю, що виникла з його розгубленості.

Уже прощаючись, він ніби мимохідь згадав про її вранішній візит до медичної консультації, бо знав, що немає для хворого більшої втіхи, аніж побалакати про свої недуги, і Барбара Лінч із таким натхненням розводилася про свої, що він пообіцяв їй навідатися завтра рівно о четвертій для проведення уважнішого огляду. Вона злякалася, знаючи, що не з її статками вдаватися до послуг лікаря такого рангу, але він її заспокоїв. «Наш фаховий принцип — хай багаті платять і за бідняків». Після цього зробив у своєму нотатнику запис: «Сеньйорита Барбара Лінч, квартал Мала-Кріанса, субота, 4-та пополудні». Через кілька місяців Ферміна Даса прочитала ці рядки, до яких додалися детальний опис діагнозу та лікування і дані про перебіг хвороби. Ім'я привернуло її увагу, і на якусь мить вона була подумала, що це одна з тих шалапутних гастролерок, які прибували сюди на пароплавах-фруктовозах із Нового Орлеану, але адреса вказувала на те, що ця дама, імовірноше, з Ямайки і, мабуть, негрятянка, отож Ферміна Даса без вагань вирішила, що такий варіант не узгоджується з уподобаннями чоловіка.

В суботу доктор Хувенал Урбіно з'явився за десять хвилин до призначеної години, коли сеньйорита Лінч ще не встигла вдягтися, щоб прийняти його. Від часів своєї науки в Парижі, коли треба було йти на усний іспит, не випадало йому так хвилюватися. Лежачи на розкладному парусиновому ліжку, сеньйорита Лінч вражала якоюсь бездонною красою. Усе в ній було велике й промовисте: пружні, як у сирени, стегна, шкіра, під якою наче жеврів тихий вогонь, наполохані перса, прозорі ясна з бездоганними разками зубів. Від усього її тіла струмив запах здорової людської плоти — саме той запах, який Ферміна Даса винюхала в чоловіковому одязі. До консультації

вродлива мулатка приходила тому, що в неї з'явилися болі, які вона дуже мило називала «тупими кольками», і доктор Урбіно вважав, що такі симптоми нехтувати не слід. Отож він заходився обмацувати її внутрішні органи, не так турбуючись за неї, як сам хвилюючись і все більше забуваючи про розважливність, а коли з подивом з'ясував, що всередині ця дивовижна істота збудована не менш досконало, аніж зовні, то весь віддався втішним відчуттям дотику, вже не як найкваліфікованіший на Карібському узбережжі лікар, а як земний бідолаха, геть безпорадний перед неблаганними інстинктами, якими нагородив його Господь Бог. Щось подібне сталося з ним лише раз за все його життя бездоганного професіонала, і то був день найбільшої його ганьби, бо обурена пацієнтка відсунула його руку, підвелася в ліжку і сказала: «Те, чого вам хочеться, могло б статися, але не тут і не за таких обставин». Сеньйорита Лінч, навпаки, лежала спокійно, поки він обмацував її тіло, а коли в неї не лишилося найменшого сумніву, що лікар уже не думає про своє ремесло, то сказала:

— А я гадала, що лікарська етика такого не дозволяє.

Лікар Урбіно був геть мокрий від поту, ніби щойно вибрався в усьому одязі зі ставка. Витерши руки та обличчя рушником, він промовив:

— Етика вважає, що ми, лікарі, дерев'яні.

Вона вдячно потисла йому руку.

— Згадавши про етику, я аж ніяк не хотіла сказати, що відкидаю твої домагання, — сказала вона. — Це честь для бідної негритянки, коли на неї накидає оком чоловік, що має таку гучну славу.

— Я не переставав про вас думати ані вдень, ані вночі, — сказав він. І вимовив це признання з таким тремтінням у голосі, що неможливо було не пожаліти його. Та вона розвіяла всю його болісну ніяковість дзвінким сміхом, від якого в спальні наче аж посвітлішало.

— Я про це знала від тієї миті, коли побачила тебе в консультації, докторе, — сказала вона. — Хоч я й чорна, але не зовсім дурна.

Не можна сказати, що їхні взаємини склалися легко. Сеньйорита Лінч хотіла зберегти свою честь незаплямованою, хотіла безпеки й кохання, — саме в такій послідовності, — і вважала, що заслуговує на це. Вона не заперечувала, щоб доктор Урбіно спробував її звабити, але не хотіла, щоб це сталося в домі, в якому вона була сама-одна. Найбільше, що вона йому дозволила, — це повторити

церемоніальне обмацування та вислуховування з якими завгодно порушеннями лікарської етики, але роздягтися не захотіла. Щодо нього, то, вкусивши забороненого плоду, він уже не міг від нього відмовитись і розпочав справжню облогу, з'являючись майже щодня. З міркувань практичного характеру постійні взаємини із сеньйоритою Лінч були для нього майже неможливі, але він був надто слабкий, щоб зупинитися вчасно; правда, так само бракувало йому рішучості й для того, щоб, не оглядаючись, іти вперед. У нього були свої межі.

Велебний Лінч, Барбарин батько, провадив життя досить-таки безладне. В будь-яку мить міг вирушити в дорогу, ведучи свого мула, нав'юченого з одного боку Бібліями та євангельськими брошурами, а з другого — істівними припасами, і повертався, коли дочка найменше того сподівалась. Другу незручність становила школа з протилежного боку вулиці, бо, виспівуючи хором урок, діти мали звичай визирати крізь вікна на вулицю і першим вони бачили будинок навпроти, де з шостої ранку всі вікна та двері були розчинені навстіж, бачили, як сеньйорита Лінч чіпляє клітку під карнизом, щоб трупіал теж навчався співу, бачили, як вона, теж наспівуючи своїм дзвінким голосом каріб'янки, порається по дому, з барвистим тюрбаном на голові, а згодом сидить на ганку і співає по-англійському негритянські псалми.

Отож для побачень доводилось обирати час, коли дітей у школі не було, і лишалися тільки дві можливості: під час великої обідньої перерви, між дванадцятою і другою пополудні, — а в цей час лікар обідав теж, — або надвечір, коли діти розходилися по домівках. Цей другий варіант був зручніший, але тоді доктор уже закінчував візити і мав негайно їхати додому на вечерю. Третьою проблемою, і то найсерйознішою, було для доктора Урбіно його високе становище. Він не міг вибиратися з дому без екіпажа, а його екіпаж, що завжди чекав біля воріт дому, в який він заходив, у місті добре знали. Він міг зробити кучера своїм спільником, як робили майже всі його приятелі зі Світського клубу, та це заходило в надто різку суперечність із його звичаями. Дійшло до того, що коли візити до сеньйорити Лінч стали надто очевидними, сам кучер — ліврейний кучер їхньої родини — зважився запитати, чи не краще буде, коли він приїздитиме по нього пізніше, щоб екіпаж не стояв так довго біля воріт. Доктор Урбіно, на очевидну шкоду власному інтересу, різко урвав слугу:

— Відколи я тебе знаю, ти вперше базікаєш те, чого не повинен базікати, — сказав він. — Ну гаразд, домовимося так: ти нічого не казав, а я нічого не чув.

Виходу не було. В такому місті неможливо приховати хворобу, якщо екіпаж лікаря зупиняється біля твоїх воріт. У таких випадках лікар іноді сам зголошувався приходити пішки, якщо було недалеко, або приїздити в найманому екіпажі, щоб запобігти завчасному поширенню зловісних припущень. Проте такі хитрощі мало допомагали, адже істину було легко розшифрувати з рецептів, по яких замовляли в аптеках ліки, і доходило до того, що доктор Урбіно умисне приписував ліки випадкові разом із справді потрібними, охороняючи священне право хворого впокоїтися в мирі, зберігши таємницю своєї недуги. Також можна було пояснити різними законними способами і періодичну появу його екіпажа біля дому сеньйорити Лінч, але дуже довго так тривати не могло, а надто стільки, скільки йому хотілося б, — усе життя.

Світ перетворився для доктора Хувенала Урбіно на пекло. Бо, вгамувавши перші спалахи безумства, обоє усвідомили, на який ризик вони себе наражають, адже доктор Урбіно самохіть ніколи не пішов би на відвертий скандал. Коли його змагала гарячкова пристрасть, він був ладний обіцяти геть усе, але, погамувавши гострий спалах жадання, знову повертався до тверезих думок. І водночас, чим сильніше поривало його до неї, тим більше мучив його страх, що він може її навіки втратити, і через те з кожним разом їхні зустрічі ставали покvapнішими та гнітючішими. Він чекав вечора, знемагаючи від нестерпного хвилювання, забував про інші свої домовленості, забував про все і про всіх, крім неї, але як тільки екіпаж наближався до кварталу Мала-Кріанса, він починав благати Бога, щоб якийсь непередбачений випадок змусив його проїхати повз її дім. Його опанувала така болісна тривога, що іноді він зітхав із полегкістю, коли, звернувши за ріг вулиці, бачив обліплену білою ватою голову велєбного Лінча, який читав, сидячи на терасі, поки дочка навчала Слова Божого дітлахів зі свого кварталу, виспівуючи разом з ними рядки з Євангелії. В таких випадках доктор Урбіно з радістю в душі повертався додому, щасливий, що сьогодні йому вже не доведеться гратися з вогнем, але незабаром його знов опанувала безумна тривога, бо п'ята година пополудні щодня тривала для нього з ранку до вечора.

Отже, любовці дедалі ускладнювалися в міру того, як екіпаж біля воріт усе більше впадав у вічі сусідам та перехожим, а через три

місяці перетворилися на чисте безглуздя. Щойно побачивши в дверях свого пригніченого тривогою коханця, сеньйорита Лінч, не кажучи й слова, щоб не гаяти зайвої хвилини, ішла до спальні. В ті дні, коли він мав прийти, вона взяла собі за звичай надягати задля зручності широку й пишну ямайську спідницю, оторочену строка-тим рюшем, причому надягала її на голе тіло, сподіваючись, що легкість, з якою її можна скинути чи закотити, допоможе докторові здолати страх. Але той змарнував усі її щирі намагання зробити його щасливим. Він біг за нею до спальні, важко відсапуючись, весь мокрий від поту, з шумом і грюкотом жбурляв на підлогу свій ціпок, лікарську валізку, своє панамське сомбреро і віддавався коханням з панічним поспіхом, спустивши штани лише до колін, у піджаці, застебнутому на всі гудзики, щоб менше заважав, із золотим годинником в кишенці жилета, не скидаючи ані черевиків, ані жодної одежини й більше турбуючись про те, щоб якомога скоріше піти, аніж про власну втіху. Барбара залишалася невдоволена, бо тількино починала поринати в безодню блаженства, як він уже застібав штани, геть виснажений, так ніби досяг у коханні абсолюту, що лежить на грані між життям і смертю, тоді як насправді зробив тільки те, чого вимагає чисто фізичний акт злягання. Але доктор Урбіно твердо дотримувався свого розпорядку: залишався в домі рівно стільки часу, скільки забирало внутрішньовенне вливання під час звичайного лікарського візиту. Додому він повертався сповнений гнітючого сорому за своє безсилля, бажаючи вмерти і проклинаючи себе за те, що не має духу попросити Ферміну Дасу, аби спустила йому штани і посадила голим задом на жарівню.

Він не вечеряв, молився без почуття, лежачи в постелі, вдавав, ніби дочитує те, що почав читати після сіести, поки дружина, перш ніж лягти спати, никала й никала по кімнатах, нібито наводячи в домі лад. В міру того як починав куняти над книжкою, він усе глибше й глибше поринав у грузьке болото сеньйорити Лінч, його огортали лісові пахощі її квітучого тіла, і він опинявся в її ліжку, де на нього чигала смерть, і далі вже ні про що не міг думати, крім тієї блаженної миті за п'ять хвилин до п'ятої завтрашнього дня, коли побачить, як вона чекає його, лежачи на постелі й не маючи на собі нічого, крім кучерявого кущика, прикритого широкою ямайською спідницею, що видавалася йому одним з кругів її чорного пекла.

Вже за кілька років до того доктор Урбіно почав відчувати вагу свого тіла. Він одразу розпізнав симптоми, бо читав про це в

книжках і знаходив підтвердження прочитаному в житті, коли пацієнти старшого віку без якихось серйозних захворювань у минулому раптом починали описувати досконалі синдроми, здавалося, вичитані з медичних трактатів, але які були витвором чистісінької уяви. Його вчитель із паризької клініки дитячих захворювань порадив йому спеціалізуватися в педіатрії, бо це, мовляв, найчесніший фах, адже дитина захворює лише тоді, коли вона справді хвора і не здатна розмовляти з лікарем на його професійному жаргоні, і той довідується про її невігадані хвороби лише з конкретних симптомів. Дорослі ж, навпаки, починаючи від певного віку, або подають симптоми, нічим не хворіючи, або значно гірше: тяжко хворіють, маючи симптоми зовсім іншої, легкої недуги. Таким хворим доктор Урбіно приписував що-небудь заспокійливе, виявляючи поблажливість і терпіння, аж поки вони звикали не зважати на свої недуги, надто довго живучи разом з ними на смітнику старості. Але докторові Урбіно ніколи й на думку не спадало, що лікар з його досвідом, який начебто бачив на своєму віку геть усе, не зможе подолати тривожного відчуття, що він хворий, насправді хворим не будучи. Або навіть гірше: бути хворим і не вірити у свою хворобу з чисто наукової забобонності. Уже в сорок років, напівсерйозно, напівжартома, він був виголосив з кафедри: «Єдине, чого я потребую в житті, — це людини, яка б мене розуміла». Та безнадійно заблукавши в лабіринті сеньйорити Лінч, він став думати про це вже не жартома.

Усі реальні чи уявні симптоми, які так часто тривожили літніх пацієнтів доктора Урбіно, він почав помічати в своєму тілі. Він став відчувати форму своєї печінки так виразно, що міг визначити її розміри, не обмацуючи її. Він чув шум у нирках, схожий на мурчання сонного kota, бачив райдужний блиск свого сечового міхура, чув, як дзюркоче в його артеріях кров. Іноді, прокинувшись уранці, він задихався, мов риба, викинута з води. В його серці почала збиратися вода. Він відчував, як іноді воно на мить зупиняється, відчував, як знов і знов уповільнюється його биття — так бувало з ним на маршах під час військових навчань у коледжі, — та зрештою воно поновлювало свій звичайний ритм, бо милосердя Господнє невичерпне. Але замість удатися до тих самих заспокійливих засобів, які доктор Урбіно рекомендував своїм хворим, він переживав напади моторошного жаху. І зрозумів, що йому, в його п'ятдесят вісім років, конче треба знайти людину, котра б його зрозуміла. А тому й розповів про свої тривоги Ферміні Дасі, істоті, яка найбільше його любила,

яку він сам найбільше любив на цьому світі й з якою перед цим він примири́в своє сумління.

Бо сталося це вже після того випадку, коли вона відірвала його від звичного пообіднього читання й попросила, щоб він подивився їй у вічі, і доктор Урбіно одержав перший сигнал, що таємницю пекельного кола, в якому він опинився, розкрито. Хоча, як це сталося, він, звичайно, не зрозумів, бо навіть уявити собі не міг, щоб Ферміна Даса розкрила істину звичайним нюхом. Хай там як, а в їхньому місті рідко кому щастило зберегти якусь таємницю. Як тільки було поставлено перші домашні телефони, кілька подружжів, що здавалися міцними, розпалося внаслідок наклепницьких анонімних дзвінків, і чимало переляканих родин відмовилися від нової послуги й протягом багатьох років не погоджувалися мати вдома телефон. Правда, доктор Урбіно знав, що його дружина надто горда і ніколи не дозволила б собі вислухати бодай слово з анонімного телефонного доносу, а він не уявляв, щоб хтось міг би набратися зухвалості й розповісти про його подружню невірність від власного імені. Проте все могло бути зроблено так, як робилося тут одвіку: просунута незнайомою рукою під дверима щидулка була найефективнішим засобом — і не тільки тому, що гарантувала подвійну анонімність відправника і одержувача, а й тому, що легендарна віковичність цього звичаю давала підстави бачити в ньому якийсь метафізичний зв'язок із намірами божественного провидіння.

Досі ревності ніколи не оселялися в їхньому домі; за тридцять із лишком років подружнього миру доктор Урбіно не раз хвалився ним прилюдно й завжди був певен, що, як і шведський сірник, він може спалахнути лише від тертя по власній коробці. Та він не мав і найменшого уявлення, як поведеться його дружина — жінка горда, сповнена почуття власної гідності й обдарована сильною вдачею, коли здобуде точні докази, що чоловік її зраджує. Отож коли вона попросила його подивитися їй у вічі, він не вигадав нічого ліпшого, як відразу й опустити погляд, щоб приховати збентеження. Поки він удавав, ніби й далі мандрує в тихих заводах побіля острова Пінгвінів, його думка гарячково шукала виходу. А Ферміна Даса не сказала більш нічого. Закінчила церувати панчохи, склала жужмом усе приладдя в коробку, розпорядилася на кухні щодо вечері й пішла до спальні.

І тоді доктор Урбіно ухвалив остаточне й безповоротне рішення — настільки безповоротне, що о п'ятій пополудні навіть не проїхав

повз оселю сеньйорита Лінч. Клятви вічного кохання, ілюзія, що він винайме для неї одної таємний будиночок, де зможе відвідувати її без страху і тішитися тихим, спокійним щастям до самої смерті, усе те, що він обіцяв їй у гарячкових спалахах пристрасті, навіки пішло в забуття. Єдине, що отримала від нього сеньйорита Лінч, була оздоблена смарагдами діадема, яку кучер передав їй без пояснень, без слів, без записки, в футлярі, обгорнутому аптечним папером, щоб і сам кучер подумав, що то якісь невідкладні ліки. А доктор Урбіно більше не зустрічався із сеньйоритою Лінч — навіть випадково — до кінця своїх днів й один Бог знав, яких страждань коштувало йому це героїчне рішення і скільки гірких сліз пролив він, зачинившись у нужнику, щоб пережити свою інтимну катастрофу. О п'ятій годині він поїхав не до неї, а до свого духівника й щиро висповідався, глибоко розкаявшись за свій гріх, і наступної неділі прийняв причастя — серце його розривалося, але душа втихомиралась.

Отак зрікшись свого недозволеного кохання, він того ж таки вечора, поки роздягався, щоб лягти в постіль, переповів Ферміні Дасі гірку літанію своїх уранішніх безсонь, раптових кольок, плаксивого настрою, що опановував його надвечір. То були зашифровані симптоми таємного кохання, але він пояснив їх недугами старості. Йому конче треба було вилити перед кимось душу, щоб не померти, щоб не спинитись у становищі, коли довелось б розповісти правду. Зрештою, такі звіряння завжди були невід'ємною часткою освяченого прадавнім звичаєм домашнього ритуалу кохання. Дружина вислухала його уважно, проте не дивлячись на нього і нічого не кажучи; слухала й брала в нього з рук одіж, яку він скидав із себе. Не виказуючи свого гніву ані виразом обличчя, ані жестом, обнюхувала кожну річ, недбало скручувала її й кидала у кошик для брудної білизни. Запаху не було, але що з того? Зрештою, завтра буде новий день. Перш ніж стати навколішки й помолитися перед маленьким вівтарем у спальні, доктор Хувенал Урбіно завершив оповідь про свої прикrostі сумним — і цілком щирим — зітханням:

— Мабуть, я скоро помру.

Вона відповіла йому, не моргнувши й бровою:

— Так воно буде краще. Це принесе нам спокій — і тобі, й мені.

Чимало років тому, тяжко захворівши й перебуваючи в кризовому стані, він теж заговорив був про те, що, можливо, помре, і Ферміна Даса дала йому таку саму брутальну відповідь. Доктор Урбіно

приписав їй властивій жінкам неблаганності, завдяки якій Земля й далі обертається навкруг Сонця, бо він тоді не знав, що Ферміна Даса завжди ховалася за бар'єром гніву, щоб не виявити страху. А надто в цьому випадку, найжахливішому з усіх, коли йшлося про те, що вона може залишитися на світі без нього.

Але того вечора вона побажала йому смерті від щирого серця, і, збагнувши це, він неабияк стривожився. А трохи згодом почув, що вона тихо схлипує в темряві, кусаючи подушку, щоб приглушити звук. Це остаточно змішало його думки, бо він знав, що плакала вона дуже рідко — і майже ніколи від болю, тілесного чи душевного. Плакала тільки від великого гніву, а надто в тих випадках, коли до гніву домішувалося відчуття провини, і що більше плакала, то дужче розбирав її гнів, бо вона не могла простити собі слабкості, того, що піддалася сльозам. Він не осмілювався втішати її і тепер, знаючи, що це скидалося б на спробу втішити тигрицю, простромену списом. Не знайшов він у собі й мужності сказати їй, що причини, з якої вона плаче, від сьогодні не стало, що він вирвав її з корінням, назавжди, і не тільки зі свого життя, а й зі своєї пам'яті.

Втома здолала його, і він задрімав на кілька хвилин. А коли прокинувся, побачив, що вона засвітила свій маленький нічник і лежить із розплющеними очима, проте вже не плаче. Щось безповоротне сталося з нею, поки він спав: муки ревностів збурили осаді, що за стільки років відклалися на дні її віку, ті осаді піднялися на поверхню, й вона постаріла в одну мить. Вражений її раптовими зморшками, її збляклими губами, її припорошеним сивиною волоссям, він зважився сказати їй, щоб вона спробувала заснути, — було вже за другу ночі. Не дивлячись на нього, проте без гніву в голосі, майже лагідно, вона сказала йому:

— Я маю право знати, хто вона така.

І тоді він розповів їй усе по ширості, почувачись так, ніби скидає з себе величезний тягар, бо він був переконаний, що їй уже все відомо і вона хоче лише уточнити подробиці. Але все було не так, звичайно ж, не так, бо під час його розповіді вона знову заплакала, і не тими боязкими схлипуваннями, як досі, а рясними й солоними слізьми, і вони текли в неї по щоках, змочували нічну сорочку, пекли їй шкіру й обпікали життя, бо сподівалася вона з тремтінням у душі, що він поведеться зовсім інакше, що заперечуватиме все до самої своєї смерті, що вибухне гнівом проти обмови, що з люттю прокляне це паскудне суспільство, яке так любить розтоптувати чужу честь;

вона сподівалася, що він лишиться незворушним навіть тоді, коли вона наведе йому нищівні докази його невірності, — тобто поведеться, як чоловік. А коли він розповів їй і про те, що сьогодні висповідався своєму духівникові, вона подумала, що осліпне з люті. Ще зі школи винесла вона переконання, що ніхто зі служителів церкви не дотримується Божих заповідей. Це було істотною тріщиною в домашній гармонії, на яку, проте, подружжя навчилося закривати очі. Але те, що чоловік вирішив розбовкати сповідникові таємницю, яка була не тільки його таємницею, а й її таємницею, — це вже видалося їй занадто.

— Це те саме, що розповісти про себе першому стрічному, — сказала вона.

Для неї все було скінчено. Вона не сумнівалася, що відразу ж по тому, як чоловік закінчив свою сповідь, її честь стала предметом пересудів усіх, кому охота, і почуття приниження від цієї наруги гнітило її куди сильніше, ніж сором, лють, і несправедливість зради. І найгірше за все — о прокляття! — він зрадив її з негритьяною! «З мулаткою», — уточнив чоловік. Але такі уточнення вже нічого не могли змінити: Ферміна Даса прийняла рішення.

— Не бачу різниці, — сказала вона. — Тільки тепер я зрозуміла: то був запах негритьянки.

Все це було в понеділок. А в п'ятницю о сьомій вечора Ферміна Даса сіла на пароплавчик, що робив регулярні рейси до Сан-Хуан-де-ла-Сьєнаги, — лише з однією великою валізою, в супроводі своєї хрещениці; обличчя в неї було прикрите мантильєю, щоб уникнути запитань і щоб ніхто потім не турбував чоловіка розпитуваннями. Доктор Хувенал Урбіно не проводжав її на пристань — так обоє вирішили після виснажливої розмови, яка тривала три дні, і зрештою погодилися на тому, що Ферміна Даса поїде до своєї кухні Льебранди Санчес, у село Флорес-де-Марія, і там матиме досить часу, щоб поміркувати, перш ніж зважитися на остаточне рішення. Діти, не знаючи справжньої причини, подумали, що мати просто вирушає в подорож, про яку вже не раз заводила мову і не раз відклала і яку вони й самі вже давно мріяли здійснити. Доктор Урбіно зумів знайти такий вихід зі скрутного становища, що нікому з його ницого оточення навіть на думку не спало щось запідозрити, і влаштував усе так добре, що навіть Флорентіно Аріса так і не довідався, куди й чому зникла Ферміна Даса, бо ніхто не знав про це анічогісінько, і тому зазнали невдачі геть усі його спроби розслідування.

Доктор Урбіно не сумнівався, що дружина повернеться додому, як тільки охолоне її гнів. А вона була певна, що не охолоне ніколи.

Втім, дуже скоро вона зрозуміла, що її незламна рішучість стала наслідком не так відрази, як туги за минулим. Після весільної подорожі вона ще кілька разів була в Європі, долаючи страх перед десятьма днями у відкритому океані, і завжди з радістю вибиралася в ці мандрівки, щоб відчутти себе щасливою. Вона пізнала світ, навчилася інакше жити й думати, але після того невдалого польоту на повітряній кулі ніколи більше не була в Сан-Хуан-де-ла-Сьєназі. Повернення в провінцію, до кухні Ільдебранди, здавалося їй чимось на зразок покути — так пізно вона зібралася поїхати туди. І свій намір вона, власне, мало пов'язувала з катастрофою, що сталася в її подружньому житті, — він виник у неї набагато раніше. Отож надія оживити в собі почуття, які дали їй стільки радості, коли вона була юна, неабияк утішала Ферміну Дасу в її нещасті.

Коли вона зійшла разом з хрещеницею на пристані в Сан-Хуан-де-ла-Сьєназі, то збрала всю притаманну їй силу духу і впізнала місто, хоча в її уяві воно збереглося зовсім іншим. Військовий комендант фортеці, який також виконував цивільні обов'язки мера і якому відрекомендували Ферміну Дасу, пообіцяв узяти її в свій службовий вагон у поїзді, що мав довести гостю до Сан-Педро-Александріно, куди вона захотіла поїхати, аби пересвідчитися, чи правда, що ліжко, в якому помер Визволитель, було не більше за дитяче. Після розмови з комендантом Ферміна Даса пішла оглядати місто, занурене в мляву дрімоту другої години пополудні. Вона знову побачила вулиці, більше схожі на смуги заболоченого пляжу з поодинокими калюжами, вкритими зеленою пліснявою, знову милувалася особняками португальців із вирізьбленими над ганком гербами та бронзовими жалюзі на вікнах, де в напівтемних вітальнях невблаганно звучали ті самі сумні вправи на фортепіано і так само збивалися, граючи їх, дівчатка, як і ті, з багатих родин, що їх колись навчала мати Ферміни Даси, коли тільки-но вийшла заміж. Знову побачила вона пустельний майдан, де на розжареному, просякнутому селітрою ґрунті не росло ані деревця, побачила низку екіпажів, схожих на чорні катафалки, запряжені кінями, що спали навстоячки, побачила жовтий поїзд із Сан-Педро-Александріно, а за рогом великої церкви — ще більший будинок, найгарніший з усіх, із довгим під'їздом, що тягся вузьким коридором попід арковим склепінням і монастирською брамою; в тому будинку було вікно

спальні, в якій згодом народився Альваро — через багато-багато років, поза межами її свідомої пам'яті. Вона згадала тітку Есколастіку, яку досі шукала, уже втративши всяку надію знайти її на землі чи на небі, і, думаючи про неї, раптом усвідомила, що думає і про Флорентіно Арісу, який сидить під мигдалевими деревами у своєму костюмчику вбогого літератора, з книжечкою віршів у руках, — а таке з нею траплялося дуже рідко, навіть коли їй згадувалися невеселі роки шкільного навчання. Вона так і не змогла впізнати будинок, у якому колись жила, хоча довго ходила біля того місця, де, як їй здавалося, він стояв, бо побачила там лише свинарню, а відразу за рогом починалася вулиця, де були самі борделі й біля кожних дверей сиділи на ганку повії родом з усього світу, відбуваючи пообідню сіесту і чекаючи листоношу. Ні, це було не її рідне місто.

Вже на початку своєї прогулянки Ферміна Даса затулилася мантилею, і не тому, що боялася бути впізнаною, — адже ніхто її тут не знав, — вона уникала дивитися на роздуті трупи мерців, що лежали, розкладаючись на сонці, повсюди, від залізничної станції до кладовища. Військовий комендант — і він же таки щось ніби мер — пояснив: «У нас тут холера». Вона й сама це зрозуміла, бо на губах у обпалених жарким сонцем трупів біліла піна, але не помітила жодної дірочки від кулі в потилиці — отже, тут цих бідолах не пристреливали з почуття милосердя, як то було за часів їхньої подорожі на повітряній кулі.

— Це справді так, — сказав їй тоді урядовець. — Бог теж удосконалює свої методи.

Відстань від Сан-Хуан-де-ла-Сьєнаги до старовинної цукроварні в Сан-Педро-Александріно не перевищувала дев'яти ліг, але жовтий поїзд запізнився на цілий день, бо машиніст був приятелем своїх постійних пасажирів і вони раз у раз просили його зупинити поїзд, щоб розім'яти ноги на майданчиках для гри в гольф, які належали банановій компанії, і чоловіки купалися голяка в прозорих річках із крижаною водою, яка струменіла з гір, а зголоднівши, бігали доїти корів, що паслися на навколишніх луках. Ферміна Даса вийшла з поїзда в препоганому гуморі, без особливого захвату помилювалася легендарними тамариндами, до яких вмирущий Визволитель підвішував свій гамак, і переконалася, що їй таки правду казали: ліжка, в якому він помер, було замале не лише для такого славетного героя, а й для семимісячного немовляти. Проте інший екскурсант, який, здавалося, знав усе, сказав, що ліжка — то фальшива реліквія, бо насправді Батько Вітчизни впав і помер, лежачи долі, всіма забутий.

Вкрай пригнічена всім, що чула й бачила, відколи виїхала з дому, Ферміна Даса рушила далі, втративши смак до спогадів про ту свою давню мандрівку, хоча спершу тільки про це й мріяла, і навіть намагалась обминати селища, пов'язані з її ностальгічними переживаннями, — так вона й сама вбереглася від розчарування і вберегла тих, хто ще зміг би її впізнати. З путівців, якими обминала села, вона чула музику акордеонів, чула крики вболівальників на півнячих боях, чула залпи пострілів, що могли свідчити і про справжню війну, і про буйну гулянку, а коли не мала іншої ради, як проїхати через якесь село, то затуляла обличчя мантилею, щоб уявляти його таким, яким бачила його колись.

Отак вона подорожувала, уникаючи зустрічатися віч-на-віч зі своїм минулим, аж поки одного вечора дісталася до маєтку кухні Льдебранди, і коли побачила її в дверях, то мало не зомліла: їй здалося раптом, що вона бачить себе саму в дзеркалі істини. Льдебранда була гладка, немічна й обтяжена купою бешкетних дітлахів, народжених не від чоловіка, якого вона й досі любила безнадійною любов'ю, а від підтоптаного військовика, що вже давно пішов у відставку й шалено кохав дружину. Але всередині свого занепаłego тіла Льдебранда залишалася тією самою. Ферміна Даса позбулася першого прикрого враження, коли відпочила кілька днів на лоні природи й наговорила з кухиною про любе їм минуле, але з маєтку вона вибиралася тільки в неділю, коли йшла до меси з онуками своїх давніх норовистих спільниць; до збудованої в глибині долини церкви з'їжджалися також баришники верхи на чудових конях і прегарні, чепуристо вбрані дівчата — вони співали хором, стоячи на запряжених волами возах. Вона відвідала тільки село Флоресде-Марія, де не була під час своєї давньої подорожі, бо вважала тоді, що там нічого їй не сподобається, та коли поїхала туди тепер, то була в захваті. На її біду — чи на біду села — сталося так, що згодом вона пригадувала його не таким, яким воно було насправді, а таким, яким уявила його собі, перш ніж туди поїхала.

Доктор Хувенал Урбіно вирішив приїхати по неї після того, як дістав відомості від єпископа Ріоачі. Він дійшов висновку, що дружина затримується в гостях не тому, що не хоче повернутись, а тому, що не знає, як подолати гордість. Отож він з'явився без попередження, спершу обмінявшись кількома листами з Льдебрандою, з яких ясно зрозумів, що дружину розібрала туга за домівкою і ні про що інше вона вже не думає. Ферміна Даса була на кухні, де фарширувала

баклажани, коли, об одинадцятій ранку, знадвору долинули крики наймитів, іржання коней, постріли в повітря, а за тим у сінях пролунали тверді кроки й почувся голос її чоловіка:

— Ліпше самому вчасно з'явитися, ніж чекати запросин.

Ферміна Даса мало не вмерла з радощів. Ще не отямившись від несподіванки, ськ-так змила руки, шепочучи: «Дякую тобі, Господи, дякую за твою добрість», — і подумала, що досі не помилася через клятущі баклажани, які Льдебранда попросила її приготувати, не сказавши, кого чекає на сніданок, подумала також, що вона стара й негарна, а шкіра в неї геть облущилася на сонці, і він пожалкує, що приїхав, коли побачить її в такому жалюгідному стані, нехай воно все буде прокляте! Але витерла, як змогла, руки фартухом, поправила, як змогла, зачіску й одяг, покликкала на поміч усю гордість, з якою мати народила її на світ, щоб погамувати шалене биття серця, і вийшла назустріч чоловікові своєю граційною ходою дикої кози, з високо піднесеною головою, з ясним поглядом, з войовничо роздутими ніздрями, дякуючи долі за те, що принесла їй величезну полегкість і вона зможе тепер вернутися додому, хоча все буде, звичайно, не так легко, як він сподівається; звичайно, вона з ним поїде, але сповнена рішучості відплатити йому мовчанкою за гіркі страждання, які навіки забрали в неї радість життя.

Минуло майже два роки по зникненні Ферміни Даси, коли сталася одна з тих неможливих випадковостей, що їх Трансіто Аріса сприймала, як жартівливі витівки Господа Бога. Флорентіно Аріса не був надто вражений винайденням такого чуда, як кінематограф, але Леоні Кассіані не завдало особливих труднощів повести його на прем'єру «Кабірії», що завдячувала свою славу діалогам, які написав поет Габріель д'Аннунціо. Велике патію дона Галілео Даконте, де глядачі частіше втішались сяйвом зірок над головою, аніж німими любовними пригодами на екрані, в ту ніч заповнила обрана публіка. Леона Кассіані стежила за всіма перипетіями фільму з напруженою увагою. Флорентіно Аріса, навпаки, куняв — тяжка драма на екрані діяла на нього, як снодійне. І раптом, наче вгадавши його думки, жіночий голос вигукнув у нього за спиною:

— О Господи, та воно ж нудне, як болячка!

Більше та жінка не озвалася, мабуть, збентежена відлунням свого голосу в темряві, бо тоді в наших краях ще не увійшло в звичай пускати німі фільми під акомпанемент фортепіано, і в сутіні, що огортала партер, чулося лише потріскування проектора, схоже на

шелестіння дощу. Флорентіно Аріса майже ніколи не звертався думками до Бога, хіба тільки за найтяжчих обставин життя, але цього разу він воздав Господові хвалу від щирого серця. Бо не міг не впізнати цього голосу з його глухим металевим призвуком, голосу, який носив у своїй душі від того вечора, коли почув, сидючи в безлюдному парку, під дощем жовтого листа: «А зараз ідіть і не повертайтеся, поки я не подам вам звістку». Він упізнав би цей голос, навіть якби він прозвучав під землею, на глибині в двадцять сажнів. Зрозумів, що вона сидить у нього за спиною, поруч із неодмінним чоловіком, відчував її гаряче розмірене дихання і з насолодою втягував у груди повітря, очищене живодайними струменями її видихів. Він уже не уявляв її посіченою міллю смерті, як в останні місяці, коли його змагав гнітючий розпач, а знову пригадалася вона йому в своєму осяйному та щасливому віці, з круглим животом, що випинався під тунікою Мінерви, бо в ньому вже зростав зародок її першого сина. Він уявляв її так виразно, наче бачив потилицею, цілковито байдужий до історичних катаклізмів, що один за одним відбувалися на екрані. Насолоджувався пахощами мигдалевого цвіту, які напливали зі спогадами про їхні взаємини, і йому страшенно хотілося знати її думку про те, як мають кохати жінки в кінофільмах, щоб їхнє кохання завдавало їм менше горя, ніж те, яке буває в житті. Незадовго до кінця фільму йому раптом сяйнула радісна думка, що ніколи досі він не мав щасливої нагоди бути так довго і так близько до тієї, яку любив понад усе на світі.

Коли ввімкнули світло, він почекав, поки всі встануть, і тільки тоді неквапно підвівся сам і обернувся, неухважно застібаючи гудзики жилета, якого завжди розстібав на час вистави; всі четверо опинилися віч-на-віч, і мимоволі довелось привітатися, дарма що комусь із них, може, зовсім не хотілося цього робити. Хувенал Урбіно перший уклонився Леоні Кассіані, яку добре знав, а тоді з притаманною йому люб'язністю потис руку Флорентіно Арісі. Ферміна Даса обдарувала обох чемною усмішкою, не більш як чемною, але в кожному разі та усмішка говорила, що з цими людьми вона не раз бачилася, що вони їй знайомі і тому нема потреби їх відрекомендовувати. Леона Кассіані відповіла на усмішку Ферміні Даси з властивою мулаткам грацією. І лише Флорентіно Аріса не знав, як йому повестися, бо вкрай розгубився, ледь подивившись на неї.

Вона геть змінилася. Правда, на її обличчі не було жодного знаку ні тієї жадливої хвороби, що віднедавна увійшла в моду, ні якоїсь

іншої, і її тіло, як і в розквіті віку, досі зберігало округлість і витонченість, та було очевидно, що два останні роки для неї дорівнювали десяти, та ще й тяжко прожитим. Коротко підстрижене волосся пасувало їй, але було вже не медового кольору, а кольору алюмінію, і прегарні винозорі очі, сховані за товстими скельцями окулярів, наполовину втратили свій блиск і здавалися тепер очима бабусі. Флорентіно Аріса дивився, як вона йде під руку з чоловіком у юрмі, що посунула з кінотеатру, і дивом дивувався, чому це вона вийшла на люди в благенькій мантилі та в домашніх пантофлях. Але найдуже схвилювало його те, що чоловік мусив схопити її за лікоть, щоб підтримати на виході, й усе одно вона погано розрахувала висоту приступки за дверима і мало не впала.

Флорентіно Аріса був дуже чутливий до старечої немічності. Ще молодим він відривався від читання віршів, коли, сидючи в парку, бачив, як двійко старих допомагали одне одному перейти вулицю, і то були для нього уроки життя, що давали йому змогу заглянути в майбутнє й побачити там невеселу картину власної старості.

У тому віці, в якому був доктор Хувенал Урбіно, коли вони зустрілися в кінотеатрі, чоловіки переживали розквіт своєї осінньої молодості, перша сивина надавала їм виразу гідності, вони ставали винахідливими й знадливими, а надто в очах молодих жінок, тоді як їхні зів'ялі дружини мусили міцно триматися за них, боячись спіткнутися навіть об власну тінь. А втім, уже через кілька років чоловіки раптово провалювалися в прірву жалюгідної старості, опускалися душею й тілом, і тоді вже їхнім дружинам, які зберігалися довше, доводилося водити їх попідручки, наче сліпих старців, шепочучи їм на вухо, щоб не образити їхню чоловічу гордість, аби добре дивилися собі під ноги, бо тут три сходинки, а не дві, бо онде калюжа, а онде — ота безформна купа на тротуарі — мертвий жебрак, і так старанно вони допомагали своїм постарілим чоловікам перейти через вулицю, наче то був єдиний брід через останню річку життя. Флорентіно Аріса безліч разів бачив себе в цьому дзеркалі, й не так боявся смерті, як отієї ганебної старості, коли доведеться ходити, чіпляючись за жіночий лікоть. Він знав, що коли для нього настане такий день, йому доведеться остаточно відмовитись від надії здобути Ферміну Дасу.

Зустріч із нею знову пробудила в ньому цей моторошний страх. Він не став шукати для Леони Кассіані екіпаж і пішки повів її через усе старе місто, де його кроки відлунювали на брукувці, мов цокіт

підкованих кінських копит. Час від часу до них долинали уривки тихих розмов із відкритих балконів, альковні звірвання, любовні схлипування, підсилені примарною акустикою й гарячими пахощами жасмину, що затоплювали сонні провулки міста. Знову Флорентіно Арісі довелося зібрати всі свої сили, щоб не розповісти Леоні Кассіані про своє таємне кохання до Ферміні Даси. Вони йшли удвох, нога в ногу, поєднані спокійною, міцною приязню, як двоє літніх закоханих, і вона думала про жіночі принади Кабірії, а він — про своє лихо. Якийсь чоловік співав, стоячи на балконі, що виходив на Митну площу, і його спів розливався навколо хвилями, знову й знову повторюваний відлунням: «Коли я плив на кораблі по штормовому морю». На вулиці Камінних Святих, біля самого дому Леони Кассіані, Флорентіно Аріса, замість попрощатися з нею, запитав, чи не запросить вона його на чарку бренді. Удруге за подібних обставин він звертався до неї з таким проханням. Першого разу — а це було десять років тому — вона сказала: «Якщо ти ввійдеш о цій годині, тобі доведеться лишитися в мене назавжди». Він не ввійшов. Але сьогодні ввійшов би в будь-якому разі, навіть якби потім довелося порушити своє слово. Одначе Леона Кассіані запросила його, не ставлячи жодних умов.

Ось так і сталося, що несподівано для себе Флорентіно Аріса опинився у святилищі кохання, яке згасло раніше, ніж устигло спалахнути. Батьки Леони Кассіані померли, її єдиний брат надбав собі багатство й жив тепер на Кюрасао, а вона мешкала сама-одна у старому родинному домі. Багато років тому, коли Флорентіно Аріса ще не зрікся надії зробити Леону своєю коханкою, він мав звичай приходити в неділю до неї в гості — за згодою її батьків — і, бувало, залишався до пізньої ночі; допомагав він також обставляти й ремонтувати будинок, аж поки став почувати себе тут, як у себе вдома. А проте, в ту ніч, після кіно, він мав відчуття, ніби вітальню було очищено від усього, що досі жило в його спогадах. Меблі стояли на інших місцях, на стінах висіли інші літографії, і йому подумалося, що всі ці рішучі зміни було зроблено умисне, аби навіяти собі впевненість, що його, Флорентіно Аріси, ніколи й не існувало. І кіт його не впізнав. Обурений такою невдячністю, Флорентіно Аріса зауважив:

— Він уже мене не пам'ятає.

Проте Леона, наливаючи бренді, тільки плечима стукала у відповідь: мовляв, нема чого робити з цього трагедії, адже коти ніколи нікого не запам'ятовують.

Сидячи на дивані, дуже близько одне до одного, вони стали розповідати кожне про себе, про те, як їм велося до того далекого, майже забутого дня, коли вони зустрілися в трамваї, запряженому мулами. Їхні дні минали в сусідніх кабінетах, але ніколи досі не розмовляли вони про щось інше, крім своєї повсякденної праці. Під час розмови Флорентіно Аріса поклав руку їй на стегно і почав пестити його своїм ніжним доторком сором'язливого звабника, і вона дозволила йому це робити, проте навіть не здригнулася, хоч би з чемності. І лише тоді, коли він спробував піднятися вище, вона взяла його руку, піднесла до губів і поцілувала.

— Поводься пристойно, — сказала йому. — Я вже давно збагнула, що ти не той, кого я все життя шукаю.

Коли вона була ще дівчинкою, якийсь чоловік, дужий і вправний, зненацька схопив її на хвилерізі, зірвав з неї одіж і з шаленою пристрасстю в одну мить згвалтував. Лежачи на кам'яних плитах, уся в кривавих подряпинах, вона палко жадала, щоб той чоловік залишився там із нею навіки, щоб померти з кохання в його обіймах. Вона не бачила його обличчя, не чула його голосу, але була певна, що впізнала б його серед тисяч, — з його постаті, зросту, з манери кохатися. Відтоді кожному, хто погоджувався вислухати її, вона казала: «Якщо коли-небудь тобі трапиться познайомитися з високим і дужим парубком, який згвалтував бідну вуличну чорношкіру дівчинку на хвилерізі Утоплеників якось восени, п'ятнадцятого жовтня, десь між одинадцятою і дванадцятою ночі, скажи йому, де він може мене знайти». Вона повторювала це просто за звичкою і зверталася з таким проханням уже до стількох людей, що давно втратила всяку надію. Флорентіно Аріса чув від неї цю оповідь безліч разів, — так лунають прощальні вигуки з корабля, який відходить від причалу й розтає в нічній темряві. Коли видзвонило другу годину ночі, обоє вже випили по три чарки бренді й Флорентіно Аріса остаточно допевнився, що він не той, кого чекає Леона Кассіані. На цю думку йому стало радісно.

— Ти справді левиця, — сказав він їй, перед тим як піти додому. — А я не лев.

Але то була не єдина його ілюзія, яка розвіялася в той вечір. Злісні плітки про лікарню для хворих на сухоти коштували йому не однієї безсонної ночі, бо пробудили в ньому неймовірну підозру, що Ферміна Даса смертна і може померти раніше, ніж її чоловік. Та коли він побачив, як вона спіткнулася, виходячи з кінотеатру, він раптом

подумав про самого себе й ступив ще один крок до прірви, зненацька відкривши, що існує й третій, безнадійний для нього варіант: він, Флорентіно Аріса, може померти раніше. То було передчуття, і передчуття жаске, адже воно спиралося на цілком реальні факти. Позаду залишилися роки й роки впертого чекання, щасливих сподівань, а на обрії не маячило нічого, крім неозорого моря хвороб, уявних і цілком реальних, болісне, крапля по краплі, сечовипускання безсонними світанками, щоденна смерть у вечірніх сутінках. Він подумав про те, що всі дрібки дня, які раніше були його союзниками, його надійними спільниками, тепер починали змовлятися проти нього. Кілька років тому він прийшов на одне ризиковане побачення, тамуючи в серці жах перед невідомою небезпекою: двері дому були не взяті на засув, а завіси добре змащені, аби він зміг увійти нечутно, але в останню мить він відчув гострі докори сумління, що може завдати чужій і послужливій жінці непоправної шкоди, померши у неї в ліжку. Отож були всі підстави припустити, що жінка, яку він кохав палкіше за всіх жінок світу, жінка, якої він чекав ось уже друге століття, жодного разу не піддавшись зневірі, встигне хіба тільки взяти його під руку й поміж залитих місячним сяйвом могил та розхристаних вітром мальв провести його цілим та неушкодженим на протилежний бік вулиці, з тротуару життя — на тротуар смерті.

А правда полягала в тому, що, за уявленнями тієї доби, Флорентіно Аріса давно переступив межу, за якою починається старість. Йому вже йшов п'ятдесят сьомий рік, і він вважав, що всі прожиті літа подарували йому багато радості, адже то були літа кохання. Але жоден чоловік у ті часи не наважився б виставити себе на посміх, удаючи молодого в такому віці, хай би навіть справді був або виглядав молодшим за свої літа, і так само кожен посоромився б признатися, що досі нишком журиться за безтурботними звичаями минулого століття. У ті часи мало хто прагнув здаватися молодим: кожен вік диктує свою моду на вбрання, але мода на старість приходила незабаром після молодих літ і супроводжувала людину до самої могили. Старість вважали не так віком, як проявом суспільної гідності. Молодики вдягалися, як і їхні діди, щоб надати собі поважнішого вигляду, рано починали носити окуляри, а ціпок ставав неодмінною приналежністю майже кожного, кому виповнювалося тридцять. Що ж до жінок, то вони знали лише вік до одруження, який ніколи не переходив за двадцять два роки, і вік вічної самоти — для тих, хто лишався в дівках. Жінки заміжні, жінки-матері, жінки-вдови, жінки-

бабусі належали до зовсім іншої породи, яка визначала свій вік не кількістю прожитих років, а кількістю тих, що відокремлювали їх від смерті.

Флорентіно Аріса, навпаки, з відчайдушною сміливістю став на прох з підступами старості, навіть знаючи, що йому випала химерна доля виглядати старим ще змалку. Так уже склалося в нього життя. Трансіто Аріса мусила перекроювати й перешивати для нього лахи, які його батько викидав на смітник, отож до початкової школи малий Флорентіно ходив у сюртучках, що обмітали підлогу, коли він сідав, та в міністерських капелюхах, які налазили йому на самі вуха, незважаючи на вату, підкладену зсередини, щоб зменшити розмір наголовка. А що з п'яти років він почав носити окуляри від короткозорості й успадкував від матері її індіанське волосся, настовбурчене й шорстке, мов кінська волосінь, то виглядав він досить-таки екзотично. Та, на його щастя, в країні, де уряд змінювався мало не щодня внаслідок безлічі громадянських воєн, що спалахували одна за одною, шкільні правила стали менш суворими, ніж колись, і в громадських школах серед учнів кого тільки не було — і за походженням, і за суспільним станом. Дітлахи, яких зовсім недавно відлучили від цицьки, приходили в класи, пропахлі порохом барикадних боїв, з відзнаками та в уніформі офіцерів повстанських армій, здобутий як трофей у невідомо яких битвах, з армійськими револьверами, що випиналися в кожного на поясі. Чи не кожна бійка на перерві закінчувалася стріляниною, школярі погрожували зброєю вчителям, якщо ті ставили їм погані оцінки на іспитах, а один із них, учень третього року в коледжі Жана-Батіста де Ласала і колишній полковник ополченського війська, убив пострілом з револьвера брата Хуана Ереміту, настоятеля громади, бо той сказав на уроці катехізису, що Бог був дійсним членом консервативної партії.

Якщо діти із розорених аристократичних родин носили одержу, схожу на шати стародавніх князів, то декотрі з найбідніших ходили босі. Але й серед стількох рідкісних екземплярів, зібраних з усіх суспільних прошарків, Флорентіно Аріса належав до найрідкісніших, проте вирізнявся не настільки, щоб надто привертати до себе увагу. Найгіршою образою, яку він міг почути, були викрики хлопчаків, що дражнилися, гукаючи йому навздогін: «Убогому й бридкому везе в усьому!» Хай там як, а те вбрання, накинуте йому необхідністю, уже тоді та й протягом усього його подальшого життя найбільше пасувало до його загадкової вдачі та похмурого характеру.

Коли його призначили на першу важливу посаду в РККБ, він замовив собі костюм на свій розмір, але в тому ж таки стилі, що й костюми батька, який жив у його спогадах як старий чоловік, що помер у поважному віці Ісуса Христа — в тридцять три роки. Таким чином Флорентіно Аріса завжди видавався набагато старшим, ніж був насправді. Отож, наприклад, язиката Бріхіда Сулета, його короткочасна коханка, що завжди різала йому правду у вічі, вже першого дня сказала, що він більше їй подобається, коли скидає з себе одіж, бо голий видається на двадцять років молодшим. А втім, він ніколи не знав, як цього уникнути, бо, по-перше, його особистий смак не дозволяв йому вдягатись інакше, а по-друге, ніхто ж бо не знає, як можна вдягтися «по-молодшому» в двадцять років, хіба що знову дістати з шафи короткі штанці та матроску. Але він не міг не відчувати й наближення цілком реальної старості, отож не дивно, що, коли він побачив, як спіткнулася Ферміна Даса, виходячи з кіно-театру, йому блискавкою сяйнула панічна думка, що перемога в його безнадійній війні за своє кохання кінець кінцем може дістатися кощавій погані з кошою.

На той час він уже остаточно програв велику битву, в яку був кинувся розпачливо й відчайдушно, — битву з облісінням. Ще тоді, коли побачив перші вилізлі волосинки, які заплутувались між зубчиками гребінця, він ясно усвідомив, що приречений на пекельні муки, уявити які не зможе, навіть приблизно, той, кого обминула ця доля. Він чинив їй упертий опір протягом багатьох років. Не було таких мазей та розчинів, яких би він не перепробував, такої віри, в яку б не повірив, такої жертви, на яку б не пішов, захищаючи від спустошливої напасті кожен квадратний дюйм свого черепа. Він затвердив напам'ять Брістольський сільськогосподарський календар, бо чув, як хтось запевняв, ніби ріст волосся залежить від циклів досягання жнива. Він відмовився від послуг перукаря, який обслуговував його все життя, а сам був лисий як коліно, і поміняв його на чужоземця, — той нещодавно з'явився в місті і підстригав волосся тільки тоді, коли місяць-молодик досягав чверті. Новий перукар незабаром довів, що рука в нього й справді легка, але тут з'ясувалося, що це гвалтівник послушниць, якого розшукує поліція не однієї з держав Антільського архіпелагу, і його схопили, закували в кайдани й повезли невідомо куди.

Тоді Флорентіно Аріса взяв собі за звичку вирізувати кожне оголошення, яке траплялось йому на очі в газетах Карібського

узбережжя, що рекламували черговий засіб проти облісіння й неодмінно друкували поряд два портрети одного чоловіка — спочатку голомозого, мов кавун, а потім з патлами, густішими за лев'ячу гриву, — до і після вживання рекомендованих чудодійних ліків. За шість років він перепробував сто сімдесят дві рекомендації, не рахуючи допоміжних засобів, що вказувалися на етикетках пляшечок, але єдине, чого він домогся за допомогою одного з них, — це нажив собі екзему голови, яка вкрилася смердючими виразками й страшенно свербіла; місіонери з острова Мартиніка називають цю недугу німбоподібним лишаєм, бо в темряві він світиться фосфоричним сяйвом. Наостанці почав учащати на ринок і скуповувати всі різновиди цілющих трав, що їх вихваляли індіанці, не обминав і чародійного зілля та східних відварів, що ними торгували під Порталом писарів, а коли переконався, що все це — чисте шахрайство, його чуприна вже перетворилася на тонзуру католицького святого. В 1900 році, коли громадянська війна Тисячі днів заливала країну кров'ю, до міста прибудився італієць, що за міркою виготовляв перуки з натурального волосся. Коштували вони неймовірно дорого, і майстер давав гарантію лише на три місяці носіння, проте мало хто з лисих, які могли собі це дозволити, встояв перед спокусою. Флорентіно Аріса був у числі найперших замовників. Коли він приміряв свою перуку, вона видалася йому страшенно схожою на його колишню чуприну, — він навіть уявив, як волосся стає в нього сторч від страху, — а проте так і не зважився постійно носити на голові скальп, знятий з мерця. Єдиною його втіхою було те, що навальний наступ лисини не дав йому часу посивіти. Одного дня якийсь веселий п'яничка, з тих, що завжди блукали в річковому порту, кинувся до Флорентіно Аріси, коли той вийшов зі своєї контори, палко обняв його, а тоді зірвав із нього капелюха і під регіт вантажників лунко цмокнув його в лису маківку.

— Чудо, а не лисина! — вигукнув п'яничка.

Того вечора, у свої сорок вісім років, Флорентіно Аріса звелів обстригти ріденьку порость, яка ще лишалася в нього біля скронь та на потилиці, і скорився долі, що призначила йому бути голомозим. До такої міри скорився, що відтоді кожного ранку, перед тим як прийняти ванну, намилював собі не лише підборіддя, а й ті місця на черепі, де починала пробиватися щетина, й ретельно виголював бритвою всю голову, аж вона ставала в нього біла та гладенька, мов дитячий задок. Раніше навіть у конторі він не скидав капелюха, бо

лисіна викликала відчуття голизни, що видавалося йому непристойним. Та коли змирився з нею, то йому почало здаватися, що вона підкреслює його чоловічі принади, — про таке йому вже траплялося чути, але раніше він вважав ці балачки фантазіями лисих. Згодом він набув нову звичку, від якої вже ніколи не відступав: відрощував довге ріденке волосся на правій скроні й зачісував його через голий череп. Але й з такою зачіскою він майже ніколи не скидав капелюха, який завжди був у нього в одному стилі, — жалобний, чорний, — навіть після того, як увійшли в моду капелюхи «тартаріта» — місцева назва для канотье.

Утратив він і всі зуби, але не внаслідок природного нещастя, а через злочинну недбалість мандрівного дантиста, який вирішив повиривати зуби, вражені звичайнісінькою інфекцією. Жах перед бормашиною довго перешкоджав Флорентіно Арісі піти до лікаря, попри невтишний біль у кутніх зубах, аж поки він уже не міг витримати того болю. Мати перелякалася, слухаючи всю ніч голосний стогін із сусідньої кімнати, бо їй вдалося, що син стогне, як стогнав колись, за часів, які майже сховалися у тумані її пам'яті, і вона примусила його роззявити рота, шукаючи, де саме шпигають його муки нерозділеного кохання, й побачила, що ясна в нього набрякли від гною.

Дядько Лев Дванадцятий послав небожа до доктора Франсіса Адоная, чорношкірого велетня в гетрах і панталонах для верхової їзди, який подорожував на річкових пароплавах, возячи у саквах повне устаткування для кабінету дантиста, і здавався жителям прибережних сіл справжнім комівоєжером терору. Заглянувши Флорентіно Арісі в рот, він одразу дійшов висновку, що хворому слід повисмикувати не лише вражені недугою, а й усі цілком здорові зуби, щоб наперед убезпечити його від нових можливих прикростей. На відміну від боротьби з лисиною, перспектива такого катівського лікування анітрохи не стривожила Флорентіно Арісу, й він відчув лише природний страх перед операцією без знеболювання. Всього йому відразу й думка про вставні щелепи, бо, по-перше, в його дитячій пам'яті зберігався спогад про одного ярмаркового штукаря-чародія, який виймав у себе з рота обидві щелепи і клав їх на стіл, де вони розмовляли його голосом, а по-друге, йому було шкода розлучатися з болем у кутніх зубах, що мучив його змалечку, мабуть, не менше й не рідше, ніж біль нещасливого кохання. Такий варіант не здавався йому підступним ударом старості, на відміну від облісіння,

бо він був переконаний, що попри гострий дух вулканізованої гуми, його зовнішність тільки виграє, коли він усміхатиметься не природною, а ортопедичною усмішкою. Отож він слухняно дозволив докторові Адонаю орудувати у себе в роті розжареними щипцями й переніс ті дні, поки гоїлися рани, з терплячістю в'ючного віслюка.

Дядько Лев Дванадцятий переймався всіма деталями операції так, ніби видирали його власні зуби. Він страшенно цікавився штучними щелепами — цей інтерес виник у нього під час однієї з його перших подорожей по ріці Магдалені, і сталося це через його маніакальну пристрасть до бельканто. Якось уночі, коли світив повний місяць і пароплав наближався до пристані Гамарра, він побився об заклад з німцем-землеміром, що розбудить усю лісову звіроту, співаючи з капітанського містка неаполітанський романс. І мало не виграв заклад. У сутінках, що нависли над річкою, почулось, як зашуміли крильми чаплі, злітаючи над болотами, як заляпотіли хвостами каймани, як заметушилися наполохані буркунці, намагаючись вистрибнути на суходіл, але на завершальній ноті, коли стало здаватися, що у співака ось-ось лопнуть артерії, штучна щелепа з останнім видихом вилетіла в дядька з рота й потонула в річці.

Пароплаву довелося затриматися на три дні біля пристані Тене-ріфе, поки дядькові спішно виготовляли нову щелепу. Вона підійшла йому бездоганно. Та на зворотному шляху, розповідаючи капітанові, як він загубив свою колишню щелепу, дядько Лев набрав повні легені розжареного повітря сельви, узяв найвищу ноту, яку тільки міг узяти, проспівав її до останнього подиху, намагаючись сполохати кайманів, що вигрівалися на сонці й некліпними очима проводжали пароплав, і нова щелепа полетіла в річку слідом за першою. Тоді дядько замовив собі кілька запасних щелеп і тримав їх повсюди, де вони могли йому знадобитися: в різних місцях дому, в шухляді свого кабінету і на кожному з трьох пароплавів компанії. Крім того, коли йому траплялось обідати не вдома, він мав звичай брати з собою ще одну запасну щелепу, яку носив у кишені, в коробочці з таблетками від кашлю, бо якось одна із щелеп зламалася, коли він гриз підгорілий кусень м'яса на пікніку. Боячись, що й небіж стане жертвою подібних напастей, дядько Лев Дванадцятий звелів докторові Адонаю виготовити для нього відразу два комплекти штучних зубів: один з дешевих матеріалів для щоденного вжитку в конторі, а другий — на неділі та свята, із золотими накладками, які блискотіли на зубах, коли вони відкривалися в усмішці. І нарешті — це сталося на Вербну

неділю,— під лункий бамкіт святкових дзвонів Флорентіно Аріса вийшов на вулицю з новими зубами, з новою осяйною усмішкою, яка навіювала йому враження, що його місце в світі зайняв хтось інший, зовсім не схожий на нього.

Це сталося вже тоді, коли мати померла і Флорентіно Аріса залишився в домі сам-один. То було кубельце, вельми зручне для його любовних пригод, бо вулиця була безлюдна, хоча багато вікон створювали враження, що за фіранками ховається безліч очей. Але все в домі було зроблено для того, щоб Ферміна Даса почувала себе тут щасливою, і тільки вона й мала право бути тут щасливою, отож Флорентіно Аріса волів утратити чимало нагод у свої найплідніші роки, ніж заплямувати свою оселю коханням з іншими жінками. На його щастя, кожен щабель, на який він підіймався вгору в РККБ, надавав йому нові привілеї, а надто привілеї таємні, й одним з найкорисніших для нього стала можливість користуватися службовими приміщеннями і вночі, і в неділю та на свята — з поблажливого дозволу охоронців. Якось, уже будши першим заступником управителя, він займався випадковою любов'ю з дівчиною, що на вихідні прибирала в конторах, причому він сидів у своєму робочому кріслі, а вона розкарячилася над ним, коли двері несподівано відчинилися. Дядько Лев Дванадцятий устроїв голову до кабінету з таким виглядом, ніби помилився дверима, і втупився поверх окулярів у нажаханого небожа.

— Ого! — сказав дядько без найменшого подиву. — Такий самий баболуб, як і небіжчик тато!

І, вже зачинаючи двері, кинув, дивлячись кудись у простір:

— А ви, сеньйорито, не бійтеся, робіть своє далі. Даю слово честі, що я вас не впізнав.

Про цей випадок дядько ніколи не згадував, але в кабінеті Флорентіно Аріси годі було працювати протягом усього наступного тижня. У понеділок прийшов цілий гурт електриків, які пробрили в стелі отвір і поставили там вентилятор. Без попередження з'явилися слюсарі і зчинили неймовірний стукіт та брязкіт, приладнуючи на двері замок, щоб їх можна було замикати зсередини. Теслярі щось вимірювали, не кажучи, навіщо це роблять, оббивальники принесли клапти матерії, прикидаючи, чи вони пасують до кольору стін, а наступного тижня доправили величезну двоспальну софу з вахчичними візерунками і вперли її до кабінету крізь вікно, бо в двері вона не проходила. Всі ці люди працювали в найнесподіваніший час, із

зухвалістю, що здавалася не випадковою, і кожному, хто протестував, давали одну й ту саму відповідь: «Наказ головного управителя». Флорентіно Аріса так ніколи й не довідався, чи те втручання було люб'язністю з боку дядька, що захотів створити небожеві зручніші умови для його безладних любовних пригод, чи в такий оригінальний спосіб він показував, що осуджує його поведінку. Флорентіно Аріса так і не розгадав істини, а істина була в тому, що дядько Лев Дванадцятий заохочував його до подібних розваг, бо й до нього дійшли чутки, ніби небіж схиляється до звичок, невластивих більшості чоловіків, і дядько неабияк стурбувався, бо побачив у цьому перешкоду своїм планам зробити його своїм наступником.

На відміну від брата, Лев Дванадцятий Лоайса жив у міцному шлюбі, який тривав шістдесят років, і завжди хвалився тим, що ніколи не працює в неділю. Він мав четверо синів й одну дочку і хотів, щоб усі вони дістали в спадок його імперію, але життя приготувало для нього одну з тих випадковостей, які частенько траплялися в тогочасних романах, хоча ніхто не вірив, щоб подібне могло статися в реальному житті: усі чотири сини померли один за одним, тільки-но досягши керівних посад, а дочка не мала й найменшої схильності до управління річковим пароплавством і воліла померти, споглядаючи кораблі на Гудзоні з вікна, яке було на висоті півсотні метрів над землею. Так усе дивно збіглося, що чимало людей повірили в байку, ніби це Флорентіно Аріса — з його зловісним виглядом та чорною парасолькою схожий на вампіра, — доклав зусиль до того, щоб поєдналося до купи стільки трагічних випадковостей.

Коли, за наполегливою порадою лікарів, дядько проти своєї волі пішов у відставку, Флорентіно Аріса залюбки став іноді жертвувати своїми недільними любовними походеньками, супроводжуючи старого в його сільський притулок на одному з перших автомобілів, що з'явилися в місті, заводна ручка якого могла крутнутися назад з такою силою, що перебила руку першому водієві. Вони розмовляли годинами — старий лежав у гамаку, де його ім'я було вигаптуване шовковою ниткою, — далекі від усього, спинами до моря, в старовинному рабовласницькому маєтку, де з обплетених виткими рослинами терас можна було милуватися надвечір засніженими гребенями гірських хребтів. Розмовляти про щось інше, крім річкового пароплавства, Флорентіно Арісі та його дядькові було важко, і вони розмовляли й розмовляли тільки про це тими довгими вечорами, коли смерть стояла зовсім поряд, як невидимий гість. Непогомовною

турботою дядька Лева Дванадцятого було одне — щоб управління річковим пароплавством не перейшло до рук місцевих підприємців, пов'язаних з європейськими монополіями.

— Наше діло завжди було комерцією селюків, — казав він. — Якщо його захоплять пани, вони його подарують німцям.

Він ніколи не розлучався з політичною переконаністю, про яку любив згадувати до діла й не до діла:

— Скоро мені буде сотня років, і я бачив, як усе змінюється, навіть розташування зірок у небі, але досі мені не траплялося бачити, аби щось змінилося в цій країні, — казав він. — Кожні три місяці в нас спалахують нові війни, затверджуються нові конституції та нові закони, але як жили ми в колонії, так і досі живемо.

Своїм братам-масонам, які всі нещастя приписували крахові федералізму, він завжди відповідав: «Війну Тисячі днів було програно двадцять три роки тому, у війні тисяча вісімсот сімдесят шостого року». Флорентіно Аріса, чие ставлення до політики було майже тотожне абсолютній байдужості, слухав ці дедалі частіші промови, як слухають плюскіт моря. Проте в питаннях управління компанією він мав свої, цілком протилежні, погляди. Всупереч дядьковій переконаності, він вважав, що занепад річкового судноплавства, яке, здавалося, завжди було на межі краху, можна подолати лише добровільно відмовившись від монопольного володіння пароплавами, що його Національний конгрес надав РККБ на дев'яносто дев'ять років і один день. Дядько заперечував: «Ці погляди втовмачує тобі в голову моя тезка Леона, що іноді базікає, мов анархістка». Та це була правда тільки наполовину. Флорентіно Аріса будував свої аргументи на досвіді німецького комадора Йоганна Б. Ельберса, який завдав непоправної шкоди своєму благородному починанню надмірними амбіціями. Дядько, навпаки, вважав, що Ельберс зазнав невдачі не через своє привілейоване становище, а через нереальні зобов'язання, що їх водночас на себе взяв, мовляв, це було те саме, що взяти на себе відповідальність за недосконалість національної географії: він зобов'язався дбати про судноплавність ріки, причальні споруди, під'їзні шляхи, транспортні засоби. Крім того, додавав дядько, неприхована ворожість з боку президента Сімона Болівара теж становила перешкоду, про яку аж ніяк не слід забувати.

Більшість компаньйонів дивилися на ці диспути, як на подружні сварки, де кожна сторона має свою слухність. Упертість старого здавалась їм природною, і не тому, що на схилі віку він став менш

кмітливим, — як сам любив говорити з награною відвертістю, — а тому, що зректися монополії для нього було однаково що викинути на смітник здобутки історичної битви, яку він та його брати вели самі-одні в давні героїчні часи проти могутніх суперників з усього світу. Тому ніхто йому не перечив, коли він заявляв, що його права недоторканні і нікому не буде дозволено порушити їх, поки він живе на світі. Та коли Флорентіно Аріса, після багатьох таких вечорів, проведених у вдумливих розмовах, уже був майже здався, дядько Лев Дванадцятий раптом заявив, що готовий відмовитись від сторічного привілею, — за єдиної умови, важливої для збереження його честі: відповідне рішення має бути ухвалене лише по його смерті.

Це стало для нього фіналом. Більше про справи він ніколи не згадував, не дозволяв навіть, щоб із ним радилися. Не втративши жодного пасма зі своєї прекрасної імператорської голови, жодної дрібки свого ясного розуму, він, проте, робив усе можливе, щоб не бачитися з людьми, які могли б його пожаліти. День у день просиджував він на терасі, милуючись сніговими шапками гір, повільно розгойдуючись у віденському кріслі-гойдалці біля столика, на який служниці час від часу ставили для нього горнятко з гарячою чорною кавою і склянку, де в'розчині соди лежали дві штучні щелепи, які він тепер вставляв лише тоді, коли приймав гостей. Бачився він з небагатьма друзями і розмовляв тільки про далеке минуле, коли ще не було компанії річкового судноплавства. А втім, знайшов і нову тему для розмови: знову й знову радив Флорентіно Арісі одружитися. Він висловив таке бажання кілька разів і щоразу в тій самій формі.

— Якби я був на півсотні років молодший, — казав він, — я одружився б зі своєю тезкою Леоною. Не уявляю собі кращої дружини.

Флорентіно Аріса тремтів від страху на думку, що його багаторічні зусилля підуть прахом в останню хвилину через цю непередбачену умову. Він волів зректися всього на світі, він радше помер би, аніж зрікся б надії коли-небудь поєднатися з Ферміною Дасою. На щастя, дядько Лев Дванадцятий не наполягав. Коли йому сповнилося дев'яносто два роки, він оголосив небожа своїм єдиним спадкоємцем і пішов на відпочинок.

Через півроку за одностайною згодою компаньйонів Флорентіно Арісу обрали президентом ради директорів і головним директором. У той день, коли він обійняв свою посаду, старий лев у відставці випив келих шампанського, попросив дозволу говорити, не

підводячись із крісла-гойдалки, й виголосив коротку імпровізовану промову, яка більше скидалася на елегію. Він сказав, що початок і вже близький кінець його життя позначені двома знаменними подіями, де не обійшлося без руки провидіння. Перша відбулася, коли Визволитель узяв його на руки в селищі Турбако, перед тим як вирушив у свою нещасливу подорож, де на нього чекала смерть. Друга — коли після багатьох перешкод, які ставила на його життєвому шляху доля, він таки знайшов собі наступника, гідного його справи. Наприкінці, намагаючись виставити драму менш драматичною, він сказав:

— Єдине розчарування, яке я винесу з життя, — це те, що мені випало співати на багатьох похоронах, а заспівати на своєму не пощастить.

Щоб гідно завершити виступ, — а хіба він міг інакше? — дядько проспівав передсмертну арію Каварадоссі з «Тоски». Він проспівав її *a capella*, як йому завжди найбільше подобалось, і голос у нього ще звучав досить упевнено. Флорентіно Аріса розчулився, проте виказав свої почуття лише легким тремтінням голосу, коли подякував дядькові за спів. Він і тепер думав про те саме, про що думав і чого прагнув протягом усього свого життя; він піднявся на вершину, не маючи перед собою іншої мети, крім затятої рішучості дожити до того дня, — і дожити при доброму здоров'ї, — коли він нарешті поєднає свою долю з тінню Ферміні Даси. А втім, не тільки спогади про неї наринали на нього того вечора на святі, яке влаштувала для нього Леона Кассіані. Йому пригадалися всі, з ким йому випадало кохатися: і ті, які вже спочивали на цвинтарях, думаючи про нього під укриталом з троянд, що росли на їхніх могилах, і ті, котрі досі вкладали голову на одну подушку із законним чоловіком, чії роги видавалися позолоченими в сьйві місяця. За браком однієї він прагнув мати всіх водночас — так бувало з ним завжди, коли його змагав страх. Бо й за найтяжчих обставин, і в найскрутніші хвилини свого життя він зберігав усі ниточки, хоч і тоненькі, що пов'язували його з незліченними коханнями минулих літ: жодної з тих ниточок він ніколи не загубив.

Отож пригадалася йому в той вечір Росальба, найдавніша з усіх, та сама, якій він подарував свою невинність, і спогад про це завдав йому не менш гострого болю, аніж біль, пережитий у той далекий день. Досить йому було заплющити очі, й вона з'явилася перед ним у своїй мусліновій сукні та в капелюшку з довгими шовковими

стрічками, гойдаючи дитячу колиску на палубі пароплава. Кілька разів за своє довге життя він уже був готовий вирушити на її пошуки, навіть приблизно не уявляючи собі, де вона може бути, не знаючи її прізвища, не знаючи, чи справді ту він шукає, але певний, що зустріне її де-небудь в орхідеєвих лісах. Та щоразу через якусь перешкоду, що виникала в останню годину, або внаслідок різкої зміни його неврівноваженого настрою, подорож відкладалася мало не в ту мить, коли вже збиралися прибрати трап пароплава: і завжди то була причина, так чи інакше пов'язана з Ферміною Дасою.

Згадав він і про вдову Насарета, єдину жінку, з якою осквернив материнську оселю на вулиці Вікон, хоча не він її туди привів. У неї він знайшов більше розуміння, ніж у будь-якої іншої, бо вона була з ним дуже ніжна, ніби прагнула замінити Ферміну Дасу, хоча в ліжку була незграбна. Але її поведки блудливої кішки, ще невтримніші, ніж сила її ніжності, наперед прирекли їх обох на взаємну невірність. Хоча вони кохалися майже на протязі тридцяти років, нехай і з великими перервами, — відповідно до свого мушкетерського девізу: «Невірні, але віддані». Вона була єдиною, про кого Флорентіно Аріса подбав: коли його повідомили, що вона померла і її збираються ховати як жебрачку, він поховав її за свій кошт і сам-один був присутній на похороні.

Згадав він і про інших вдів, з якими кохався. Про Пруденсію Пітре, найстаршу з досі живих, — усі знали її під кличкою Вдова-Двох, бо овдовіла вона двічі. І про ще одну Пруденсію, вдову Арельяно, яка була так у нього закохана, що відривала гудзики на його одязі, щоб він не йшов, поки вона їх не пришиє. Згадав і про Хосефу, вдову Суньїги — ця просто-таки божеволіла з кохання до нього і якось мало не відчиркрижила йому ножицями прутня, поки він спав, — щоб не дістався жодній іншій, хай навіть не дістанеться більш і їй.

Згадав і про Анхелес Альфаро, ефемерну й найлюбішу з усіх, яка приїхала до їхнього міста на півроку вчити гри на смичкових інструментах у Музичній школі й проводила з ним місячні ночі на асотеї свого будинку в чому мати спородила, граючи прекрасні сюїти з усієї світової музики на віолончелі, що співала чоловічим голосом між її засмаглих стегон. Уже з першої місячної ночі обоє віддавалися коханням з нестямним шалом початківців, і дивно, що серця їхні не розірвалися в тому несамовитому герці. Але Анхелес Альфаро поїхала, як і приїхала, зі своїм ніжним жіночим лоном та віолончеллю грішниці, — відпливла на трансатлантичному пароплаві,

відпливла в забуття, і єдине, що лишилося від неї на осяяній місяцем асотеї, були прощальні помахи білою хустинкою, схожою на голуба, що злетів над обрієм, самотнього і сумного, як у рядках, колись прочитаних на конкурсі поетів. Зустрічаючись із нею, Флорентіно Аріса збагнув те, що раніше переживав уже кілька разів, не здогадуючись про це: що він може кохати кількох жінок відразу і кожну з однаковим боєм, не зраджуючи жодної. Сам-один у гущі натовпу, який зібрався на причалі, він сказав собі з несподіваною люттю: «У твоєму серці більше вільних куточків, аніж у домі розпусти». Він весь був омийтий слізьми від безлічі гірких прощань. А втім, не встиг пароплав із Анхелес Альфаро зникнути за видноколом, як думки про Ферміну Дасу знову заповнили його душу, всю цілком.

Згадав він і про Андреа Варон, біля чийого дому пройшов минулого тижня, але оранжеве світло у вікні ванної кімнати остерегло, що заходить йому до неї не слід: хтось уже його випередив. Хтось — може, чоловік, а може, й жінка, бо Андреа Барон у своєму безладному коханні звикла не зважати на цю неістотну відмінність. З усіх жінок його списку вона одна заробляла собі на життя любов'ю, але своїм тілом розпоряджалась, як їй заманеться, не маючи над собою жодного управителя. У розквіті свого віку вона здобула легендарну славу таємної куртизанки, завдяки чому її вшанували бойовою кличкою Діва-Милосердна-Для-Всіх. Вона зводила з розуму губернаторів і адміралів, на її плечі ронили сльозу кілька героїв війни та літератури, що не були такими славетними, як себе вважали, і навіть кілька таких, які справді ними були. Правдою було й те, що президент Рафаель Рейес, який навідав її лише на півгодини, знайшовши ту коротку часину між своїми двома випадковими візитами в місто, надав їй довічну пенсію за бездоганну службу в державній скарбниці, де вона не працювала жодного дня. Вона обдаровувала втіхами кожного, кому щастило дотягтися до її тіла, і, хоч її непристойна поведінка була відома всім, ніхто не зміг би висунути проти неї жодного вагомого доказу, бо її знамениті партнери захищали її репутацію, як своє власне життя, усвідомлюючи, що їм, а не їй скандал завдасть справжньої шкоди. Задля неї Флорентіно Аріса порушив свій священний принцип: ніколи не платити жінці за кохання, а вона задля нього порушила свій — нікому не віддаватися задарма, — навіть своєму законному чоловікові. Отож вони домовилися про чисто символічну плату: одне песо за один раз, але ні вона не брала монету, ні він не віддавав їй у руки, а кидав у карнавку-

поросся, аж поки тих монет набиралося досить для купівлі якої-небудь заморської дрібнички в Порталі писарів. Це вона запевняла, що клізма, якою він користувався, коли його мучив запор, збуджує хіть, і, за її наполяганням, обоє ставили собі клізму в перервах між своїми шаленими втіхами, шукаючи у плотському коханні ще незвичайніших відчуттів, ніж саме кохання.

Флорентіно Аріса вважав за щастя, що посеред стількох любовних пригод лише одна жінка дала йому скуштувати краплину гіркоти — лицемірна Сара Нор'єга, яка дожила віку в притулку Святої Пастирки, декламуючи старечі вірші, просякнуті такою зухвалою непристойністю, що наглядачам довелося посадити її в карцер, аби не звела з розуму інших мешканок божевільні.

Але коли Флорентіно Аріса взяв на себе всю відповідальність за справи компанії, він уже не мав ані часу, ані снаги шукати заміну для Ферміні Даси; та й добре знав, що ніхто замінити її не зможе. Кінець кінцем він змирився і ходив тепер лише до тих жінок, з якими давно був знайомий, злягаючись із ними, поки вони на це погоджувалися, поки знаходив для цього вільну хвилину, поки вони були живі. В неділю на Трійцю, коли помер Хувенал Урбіно, з усіх його коханок в нього залишалася тільки одна — одна-єдина. Їй незадовго перед тим виповнилося чотирнадцять років, але вона домоглася від нього того, чого досі не домоглася жодна інша жінка, крім Ферміні Даси, — він закохався в неї до нестями.

Звали її Америка Вікунья. Приїхала вона до міста два роки тому з приморського селища Пуерто-Падре — батьки віддали її під опіку Флорентіно Аріси, з яким мали ділові стосунки і доводились йому родичами. Дівчині дали урядову стипендію, і вона приїхала вчитися в Педагогічному училищі, з дорожнім клумаком та невеличкою залізною скринькою, що, здавалося, належала ляльці, і не встигла вона зійти з пароплава у своїх білих черевичках та з русавою косою, як він спізнав жорстоке передчуття, що їм судилося провести разом не одну недільну сіесту. Вона була ще дівчинкою з усіх поглядів, з нерівними зубками та з подряпинами на колінах, як то властиве для учениць початкової школи, але він одразу побачив, якою чудовою жінкою вона незабаром буде, і став готувати її для себе протягом нескінченно довгого року суботніх циркових вистав, недільних прогулянок з морозивом у парку, заповнених дитячими розвагами вечорів, аж поки здобув її цілковиту довіру, здобув її любов, аж поки з витонченим лукавством доброго дідуся підвів її за руку до свого

таємного ешафоту. Для неї все відбулося несподівано й відразу: так ніби раптом відчинилися ворота до раю. Вона розпустилася, мов троянда, вона ширяла в небесах блаженства, і це стало неабияким стимулом для її навчання, бо вона завжди намагалася бути першою в класі, щоб її не позбавили вихідного в неділю. Отакий затишний куточок знайшов він собі на пустельному узбережжі старості. Після стількох років обміркованих пристрастей він невимовно втішався смаком невинності, приправленої чарами витонченої розпусти.

Вони легко знайшли спільну мову. Вона поводитися, як і належало поводитися дівчинці, настроєній відкрити таємниці життя під проводом бувалого й достойного чоловіка, який ніколи ні з чого не дивувався; а він, цілком це усвідомлюючи, перетворився на того, ким усе життя найдужче боявся бути: на старого закоханого. Ніколи він не ототожнював її з Ферміною Дасою, хоча схожість між ними впадала у вічі, і не тільки тому, що Америка Вікунья була в тому самому віці, що й Ферміна Даса, коли він уперше її побачив, а й тому, що носила шкільну форму, мала довгу косу і ходила, мов дика кізка, а вдачі була гордої та мінливої. Навіть більше: думка про заміну, яка доти завжди надихала його в гонитві за легким коханням, тепер цілком стерлася. Дівчина подобалася йому такою, якою була, і врешті він закохався в неї саму з усім жаром старечого любовстрастя. Вона була єдина, з ким він удавався до застережних заходів проти небажаної вагітності. Після півдесятка зустрічей обоє ні про що інше не мріяли, як про свої недільні побачення.

Оскільки тільки йому було дане право забирати її з інтернату, він їздив по неї в шестициліндровому «гудзоні» Карібської річкової компанії, і не раз у захмарені дні вони відкидали верх автомобіля і виїздили на прогулянку понад морем — він сидів нерухомий у своєму похмурому капелюсі, а вона давилася сміхом, притримуючи обома руками беретик шкільної форми, щоб його не зірвало вітром. Хтось їй порадив, щоб вона не зустрічалася зі своїм опікуном частіше, ніж доконче треба, щоб не їла того, чого він уже покуштував, і трималась якомога далі від його дихання, бо старість, мовляв, заразлива. Але їй було байдуже, їх обох анітрохи не обходило те, що про них можуть подумати, бо, зрештою, всі знали, що вона доводиться йому родичкою, а крім того, різниця віку вбезпечувала їх від будь-яких підозр.

В ту зелену неділю, на Трійцю, вони саме закінчили кохатися, коли почувся подзвін. Серце у Флорентіно Арісі тьохнуло, і він мусив зробити над собою зусилля, щоб заспокоїтись. В часи його молодості

ритуал подзвону включали у вартість похорону і відмовляли в ньому лише вбогим. Але після нашої останньої війни, що відбулася на межі двох століть, консервативний режим зміцнив свої колоніальні звичаї, і поховальні церемонії стали такі дорогі, що платити за них могли тільки люди дуже багаті. А коли помер архієпископ Ерколе де Луна і дзвони всієї провінції бамкали безперервно дев'ять днів і дев'ять ночей, то це настільки розтривожило людність, що наступний архієпископ заборонив дзвонити в дзвони під час похоронних церемоній, залишивши це право тільки для найвизначніших небіжчиків. Тому, коли Флорентіно Аріса почув, як о четвертій дня на Трійцю тужливо забамкали соборні дзвони, перед ним наче постав привид його втраченої юності. Він раптом збагнув, що саме про такий подзвін мріяв протягом стількох років, починаючи від тієї неділі, коли побачив, як Ферміна Даса виходить із церкви з шестимісячною вагітністю.

— Чорти його бери, — мовив він у півтемряві. — Мабуть, велика то цяця померла, коли по ній дзвонять у головному соборі.

Америка Вікунья, зовсім гола, прокинулась і сказала:

— Либонь, дзвонять тому, що сьогодні Трійця.

Флорентіно Аріса не був великим знавцем церковних порядків і навіть не ходив на відправи, відтоді як перестав грати на скрипці, супроводячи церковний хор разом із німцем, який, крім того, навчив його телеграфної премудрості і про чию подальшу долю він ніколи не мав вірогідних відомостей. Проте він знав напевне, що на Трійцю дзвони не дзвонять. Подзвін оголошував жалобу по якомусь значному небіжчикові — Флорентіно Аріса знав це достеменно. Вранці йому зробила візит делегація карибських біженців і повідомила, що вдосвіта помер у своєму ательє фотограф Херемія де Сент-Амур. Хоча Флорентіно Аріса не належав до числа його близьких друзів, він підтримував приятельські взаємини з багатьма іншими біженцями, які завжди запрошували його на свої публічні церемонії, а надто на похорони своїх людей. Але Флорентіно Аріса був певен, що дзвонять не по Херемії де Сент-Амурові, який називав себе войовничим безвірником, був затятий анархіст і до того ж сам наклав на себе руки.

— Ні, — сказав Флорентіно Аріса, — такий подзвін може бути лише по урядовцеві високого рангу.

Америка Вікунья з її білим тілом, померезаним сонячними смужками від світла, що соталося крізь нещільно закриті жалюзі, була в

такому віці, в якому про смерть не думають. Після обіду вони займалися любов'ю і тепер лежали, розморені сієстою, обоє голі, під вентилятором, гудіння якого не заглушувало скреготіння нігтів по блясі — то розгулювали по розжареному цинковому даху стерв'ятники. Флорентіно Аріса любив цю дівчину, як любив стількох інших жінок у своєму довгому житті, але жодної іншої він не любив з таким почуттям туги, бо мав непомильне передчуття, що коли Америка Вікунья закінчить вищу школу, він уже помре від старості.

Кімната, в якій вони лежали, більше скидалася на каюту корабля, стіни були оббиті дерев'яними рейками, пофарбованими кілька разів поверх первісного шару фарби, як це роблять на пароплавах, але спека тут була задушливіша, ніж вона буває о четвертій пополудні у справжніх каютах річкових суден; хоча й крутився над самим ліжком електричний вентилятор, але від розпеченого цинкового даху пашіло жаром. То була не спальня у звичайному будинку, а така собі каюта на суходолі, яку Флорентіно Аріса звелів збудувати неподалік від своєї контори з єдиною метою — завжди мати до своїх послуг надійну схованку для своїх старечих любовних пригод. У будні там важко було заснути під гучні крики портових вантажників, скрегіт кранів у річковій гавані та оглушливі сирени пароплавів, які швартувалися до причалу. Але для дівчини тут був її недільний рай.

На Трійцю вони збиралися бути разом аж до тієї години, коли їй треба буде повертатися в інтернат, за п'ять хвилин перед молитвою до Пресвятої Богородиці, але подзвін нагадав Флорентіно Арісі про його обіцянку прийти на похорон Херемії де Сент-Амура, і він став одягатися поквапніше, ніж звичайно. Спочатку, як і завжди, заплів дівчині її косу, яку сам же таки й розплітав перед любовцями, потім поставив її на стілець, щоб зав'язати шнурки на її шкільних черевичках, бо сама вона завжди зав'язувала їх погано. Він допомагав їй цілком щиро, і вона допомагала йому в цьому, так ніби виконувала обов'язок: обоє втратили відчуття різниці віку вже з перших побачень і ставились одне до одного з довірливістю чоловіка й жінки, які стільки прожили разом у мовчазному порозумінні, що вже не мали чого сказати одне одному.

З нагоди вихідного дня конторські приміщення були замкнені й темні, а біля безлюдного причалу стояв лише один пароплав із погашеними топками. Спека передвіщала дощ, перший у цьому році, але прозоре повітря та недільна тиша в порту, здавалося, свідчили, що наступні дні будуть погожими. На осяяній сонцем пристані світ

здавався неблаганнішим, ніж у сутіні каюти, і ще тривожніше лунав подзвін невідомо по кому. Флорентіно Аріса та дівчина увійшли у виспаний селітрою двір, куди іспанці колись приганяли живий «чорний» товар перед тим, як вантажити його на кораблі, й де досі виднілися рештки гир та іншого іржавого залізяччя, що лишилося від работоргівлі. Машина чекала їх у затінку складів, і вони розбудили шофера, що заснув, схилившись на кермо, лише тоді, коли обоє вмостилися на задньому сидінні. Автомобіль об'їхав навколо складів, обгороджених дротяною сіткою, перетнув широке пустище біля затоки Людських Душ, де в давні часи був базар, а тепер дорослі чоловіки майже зовсім голяка грали в футбол, і вибрався з річкового порту, огорнутий хмарою гарячої куряви. Флорентіно Аріса був певен, що поховальні почесті не мали стосунку до смерті Херемії де Сент-Амура, але настійливість подзвону заронила в його душу сумнів. Він поклав руку на плече шоферові і, говорячи йому в саме вухо, спитав, по кому бамкають дзвони.

— А по отому лікарю, що з борідкою, — відповів шофер. — Як то пак його звуть?

Флорентіно Арісі не довелося надовго замислюватися, щоб зрозуміти, про кого йдеться. Та, коли шофер розповів йому, за яких обставин лікар помер, миттєва ілюзія розвіялася, бо історія видалася йому надто неправдоподібною. Ніщо не буває таким схожим на людину, як її смерть, а ця смерть ні в чому не збігалася з образом чоловіка, якого він собі уявив. Одначе це сталося саме з ним, хоч і здавалося чистим безглуздя: найстарший і найобізнаніший у місті лікар, до того ж один з найвизначніших городян з огляду на інші свої заслуги, помер у вісімдесят один рік, зламавши собі хребет, коли впав з мангового дерева, на яке поліз, намагаючись упіймати папугу.

Усе, що робив Флорентіно Аріса, відколи Ферміна Даса вийшла заміж, він робив лише в надії коли-небудь дочекатися такої звістки. І ось, коли ця мить настала, його опанувало не п'янке почуття тріумфу, яке він стільки разів собі уявляв безсонними ночами, а холодний жах: він виразно усвідомив, що сьогодні так само могли б дзвонити й по ньому. Сидячи поруч нього в автомобілі, що підстрибував на бруківці, Америка Вікунья злякалася, побачивши, як він зблід, і запитала, що з ним. Флорентіно Аріса взяв її пальці — його рука була холодна як лід.

— Ох, дівчинко! — зітхнув він. — Мені не вистачило б і півсотні років, щоб усе тобі розповісти.

Про похорон Херемії де Сент-Амура він одразу забув. Висадив дівчину біля дверей інтернату, похапцем пообіцяв, що приїде по неї наступної суботи, і звелів шоферові везти його до будинку доктора Хувенала Урбіно. Сусідніми вулицями сунув потік автомобілів та найманих екіпажів, а перед будинком юрмився натовп цікавих. Гості доктора Ласідеса Олівельї, які почули сумну звістку в самому розпалі бенкету, прибули всім гуртом. У домі теж товпився люд і пробитися вперед було нелегко, проте Флорентіно Аріса зміг пройти аж до спальні, зіп'явся навшпиньки і через голови людей, які набилися в двері, побачив Хувенала Урбіно в подружньому ліжку таким, яким мріяв побачити його вже від тієї хвилини, коли вперше про нього почув, — ні гідності, ні пихи не було на цьому обличчі, схованому під бридкою машкарою смерті. Трунар кінчав знімати з мерця мірку для домовини. Тут-таки, біля смертного ложа, стояла Ферміна Даса, зосереджена в собі й поблякла, в тій самій сукні щойно виданої заміж бабусі, в якій була на бенкеті.

Флорентіно Аріса уявляв собі цю хвилину до найменших її подробиць ще в дні молодості, коли цілком присвятив себе ідеї свого зухвалого кохання. Це задля неї він здобув славу й багатство, не надто замислюючись про засоби, тільки задля неї так доскіпливо піклувався про своє здоров'я та зовнішність, що тодішнім чоловікам здавалося рисою не зовсім чоловічою, і з думкою про неї чекав він цього дня — чекав, ні на мить не впадаючи в безнадію. Усвідомлення того, що смерть кінець кінцем втрутилася на його користь, сповнило Флорентіно Арісу мужністю, потрібною йому, щоб повторити Ферміні Дасі в перший же вечір її вдівства клятву вічної вірності та невмирущого кохання.

Він не став приховувати від себе, що то був непоміrkований вчинок, він навіть не встиг збагнути, як і коли це в нього вихопилося, він надто поспішав, боячись, що така нагода може більш не повторитися. Він хотів би, — і навіть не раз подумки проказував, — щоб його слова прозвучали менш грубо, проте доля не залишила йому вибору. Він пішов із дому скорботи, з болем усвідомлюючи, що залишає Ферміну Дасу розтривоженою, як і він сам, але завадити тому, що сталося, ніяк не міг, бо відчував, що ця жорстока ніч була одвіку занесена в книгу долі для них обох.

Протягом двох наступних тижнів Флорентіно Аріса жодної ночі не міг заснути, в розпачі запитуючи себе, де тепер Ферміна Даса без нього, що вона думає, що збирається робити в ті роки, які їй

лишилося жити, придавленій тягарем жаху. В нього утворився глухий запор, живіт йому роздувся, мов барабан, і довелося вжити засобів, куди менш приемних, ніж клізма. Старечі немочі, які він переживав легше, ніж його перевесники, бо знав їх із молодих літ, накиннулися на нього всі водночас. У середу, після тижневої відсутності, він прийшов до контори, і Леона Кассіані злякалася, побачивши його таким блідим та кволим. Але він її заспокоїв: мовляв, як і завжди, його знову мучить безсоння, — і боляче прикусив собі язика, аби не вихопилася правда, що стугоніла у нього в серці. Воно повнилося нею, воно шалено калатало, і він не міг зосередитися, не міг думати. У такому стані він прожив ще один примарний тиждень: думок не було, він погано їв, а спав ще гірше, намагаючись розшифрувати таємничі сигнали, що вказували йому шлях до спасіння. Але з п'ятниці його раптом опанував непояснений спокій, і він це витлумачив як сигнал, що нічого нового не станеться, що все зроблене ним виявилось марним і жити далі — безглуздо. Це був кінець. Та в понеділок, прийшовши додому на вулицю Вікон, він побачив листа, що плавав у калюжці застоюної води в сінях, і, глянувши на мокрий конверт, відразу впізнав владний почерк, якого так і не змогли змінити стільки перемін у житті, і йому навіть вчулися нічні пахощі зів'ялих гарденій, бо серце уже все повідомило йому ще в ту мить, коли зацікавилось від переляку: то був лист, якого він чекав безнастанно понад половину століття.

VI

Ферміна Даса не могла собі уявити, що лист, якого вона писала, задихаючись від нестямної люті, Флорентіно Аріса сприйме як любовне послання. Вона вклала туди весь гнів, на який була здатна, всі найжорстокіші слова, найдошкульніші кпини, — до речі, несправедливі, — але вони здавалися їй безневинними перед лицем такої тяжкої образи. То був останній акт гіркового заклинання, яке вона творила цілих два тижні, намагаючись укласти в такий спосіб пакт замирення зі своїм новим становищем. Вона знову хотіла стати самою собою, повернути все, чим їй довелося поступитися за півстоліття неволі, яка, безперечно, зробила її щасливою, та коли помер чоловік, вона відчула, що в ній не лишилося навіть сліду від тієї жінки, якою вона колись була. Вона почувала себе примарою, замкненою в чужому, незнайомому домі, який за кілька днів раптом став

величезним і безлюдним і в якому вона блукала без мети, з болем запитуючи себе, хто ж насправді помер: чи той, кого закопали, чи та, яка залишилася жити.

Вона не могла приглушити в собі таємну злість до чоловіка за те, що він покинув її саму посеред розбурханого життєвого моря. Кожна його річ доводила її до плачу: піжама, знайдена під подушкою, пантофлі, які завжди здавались їй взуттям тяжкохворого, спогад про його образ, що роздягався в глибині дзеркала, поки вона причісувалася перед сном, запах його шкіри, який зберігався на її шкірі ще довго по його смерті. Зненацька вона зупинялася посеред якогось діла й ляскала долонею по лобі, бо їй згадувалося щось таке, чого вона не встигла йому сказати. Щомиті їй спадали на думку буденні запитання, на які лише він би міг відповісти. Якось він розповів їй таке, чого вона не могла собі уявити: безногі відчують біль, судоми та лоскіт у нозі, якої в них уже немає. Ось так почувала себе й вона без чоловіка, бачачи його там, де його вже не було.

Того ранку, коли вперше прокинулася вдовою, вона перевернулася в ліжку, ще не розплющуючи очей, шукаючи зручнішого положення, щоб заснути знову, і саме в ту мить він помер для неї. Бо лише тоді вона усвідомила, що вперше за все життя він переночував не в своєму домі. Друге враження вона пережила, сидячи за столом, і не тому, що почула себе самотньою, як насправді було, а завдяки незвичайному враженню, що вона снідає з людиною, якої вже немає на світі. Тоді вона стала чекати, поки приїде з Нового Орлеану дочка Офелія з чоловіком та з трьома дочками, вирішивши, що тільки з ними знову сяде за стіл, але вже не за той, де вони їли завжди, а за інший, маленький, що його звеліла поставити на галереї. А до приїзду дочки їла лише вряди-годи, коли хочеться. Зголоднівши, приходила на кухню о будь-якій годині, черпала ложкою з каструль і з'їдала всього потроху, нічого не накладаючи на тарілку, стоячи біля плити і розмовляючи зі служницями, єдиними людьми, з якими почувалася добре і з якими могла найкраще порозумітися. А втім, хоч як вона намагалася, їй не щастило стерти присутності небіжчика: хоч би куди вона пішла, хоч би куди заглянула, хоч би що робила, вона натрапляла на якусь згадку про нього. І хоч журба здавалася їй слушною і справедливою, вона вирішила зробити все можливе, аби та журба не стала її єдиною втіхою. Отож нарешті набралася духу й постановила видалити з дому все, що нагадувало їй про померлого чоловіка, бо тільки так, здавалося їй, вона знайде в собі сили жити без нього.

То була справжня церемонія нищення. Син погодився забрати бібліотеку з тим, що вона переобладнає кабінет на кімнату для шиття, якої в неї не було, відколи вона вийшла заміж. Зі свого боку, дочка пообіцяла вивезти деякі меблі та безліч усіляких речей, що, на її думку, могли стати окрасою новоорлеанських аукціонів антикваріату. Все це було полегкістю для Ферміни Даси, хоча вона не надто зраділа, довідавшись, що речі, які вона купила під час своєї весільної подорожі, стали вже антикварними реліквіями. Знехтувавши мовчазний осуд служниць, сусідів, близьких подруг, які приходили в ці дні складати їй товариство, вона звеліла розпалити велике вогнище на пустирищі за будинком і там спалила все, що нагадувало їй про чоловіка: найкоштовніший і найелегантніший одяг, який бачили в цьому місті з минулого століття, чудові черевики, капелюхи, більше схожі на небіжчика, аніж його портрети, крісло-гойдалку, з якого він підвівся востаннє, перед тим як померти, незліченні речі, так пов'язані з його життям, що вони стали мовби часткою його особистості. Вона робила це без тіні сумніву, з цілковитою переконаністю, що чоловік схвалив би її рішення і не тільки з погляду гігієни. Бо він не раз висловлював бажання, щоб по смерті його тіло спалили, а не забили в глуху кедрову домовину. Правда, його віра не дозволяла йому вчинити так; він навіть наважився ніби мимохідь розвідати, якої про це думки архієпископ, і той дав різко негативну відповідь. Бажання це було чистою ілюзією, бо церква не дозволяла будувати на наших кладовищах крематорії, навіть для нехристиян, чий поховальний обряд відрізнявся від обряду католицького, і ні для кого, навіть для самого доктора Урбіно, винятку не зробили б. Ферміна Даса не забула, чого найдужче боявся чоловік, і посеред розгубленості та метушні перших годин згадала про його бажання і звеліла трунареві, щоб на втіху покійникові залишив у домовині щілину.

А втім, її жертвоприношення виявилось марним. Дуже скоро Ферміна Даса зрозуміла, що спогад про чоловіка так само непідвладний дії вогню, як і згубному впливові часу. Більше того, спаливши його одяг, вона стала з тугою згадувати не тільки про те, що їй подобалось у чоловікові, а й — насамперед — про те, що страшенно її дратувало: про шарудіння та грюкіт, які він зчиняв, коли підводився вранці з постелі. Саме ці спогади допомагали їй долати безнадію жалоби, і зрештою вона твердо постановила не заглушувати в собі пам'ять про чоловіка і думати про нього так, наче він не

помер. Вона знала, що прокидатися вранці їй буде тяжко, але з кожним днем легше й легше.

Наприкінці третього тижня крізь чорні хмари її скорботи і справді вперше зблиснуло світло. Але чим яснішим воно ставало, тим виразніше вона усвідомлювала, що в її житті промайнув привид, і згадка про ту прикру з'яву не давала їй і хвилини спокою. І йшлося не про привид, який колись чатував на неї у парку Євангелістів, привид, який збуджував співчуття до себе і якого в старості вона вже згадувала мало не з ніжністю, а про бридкий привид у сюртуку, схожому на вбрання ката, і з притуленим до грудей капелюхом, чия дурна вихватка стурбувала її настільки, що вона вже не могла про нього не думати. Відколи вона відкинула його домагання у свої вісімнадцять років, у ній засіло переконання, що тоді вона заронила в його душу сім'я зненависті, яка з часом лише зростала. Про цю зненависть Ферміна Даса не забувала ніколи, вона витала в повітрі, коли привид опинявся поблизу; досить було побачити його, як її опановувала тривога і страх, що не давали їй поводитись у його присутності цілком природно. І в той вечір, коли він знову заговорив із нею про кохання, ще тоді, коли весь дім був просякнутий пахощами квітів, покладених на чоловікову труну, вона була переконана, що до такої вихватки могла вдатися лише людина, яка плекає задум страшної помсти.

Те, що вона ніяк не могла позбутися цього спогаду, тільки посилювало її лють. Коли вранці після похорону вона прокинулася з думкою про нього, їй пощастило викинути його з пам'яті одним зусиллям волі. Але лють прокидалася знову й знову, і незабаром Ферміна Даса зрозуміла, що бажання його забути лише розбуркувало згадку про нього. Тоді, переможена тугою, вона вперше наважилася пригадати ілюзорні часи того нереального кохання. Вона спробувала уявити собі той, колишній парк, старі помаранчеві дерева, лавочку, де він сидів, мліючи з кохання до неї, бо нічого там не збереглося в колишньому вигляді. Не стало дерев, не стало килима з жовтого листя, а на місці статуї обезголовленого героя поставили іншого, в парадній уніформі, без імені, без дат, без пояснення причини, чому він узагалі стоїть на тому масивному п'єдесталі, всередині якого розмістили рубильники електричної мережі району. Її будинок, уже багато років тому проданий урядові провінції, потроху розвалювався. Їй було нелегко уявити Флорентіно Арісу таким, яким він був тоді, а ще важче примиритися з тим, що мовчазний юнак,

сором'язливий і такий безпорадний під дощем, тепер перетворився на облзлого діда, який підійшов до неї, не подумавши про її стан, без найменшої поваги до її горя, і пропік їй душу пальючою, як вогонь, образою, — образою, що пекла її досі, досі не давала їй дихати.

Кузина Льдебранда Санчес приїздила до неї в гості незабаром після того, як вона прожила два роки в її маєтку Флорес-де-Марія, куди втекла від горя, якого завдала їй сеньйорита Лінч. Приїхала вона стара, гладка й щаслива, в супроводі старшого сина, що став полковником, як і його батько, але батько від сина відмовився через його ганебну участь у розстрілі робітників бананових плантацій у Сан-Хуан-де-ла-Сьєназі. Кузини часто бавили час удвох і цілими годинами згадували ту пору, коли вони познайомилися. Під час свого останнього приїзду Льдебранда заводила розмови на цю тему частіше, ніж будь-коли, а журливе відчуття старіння надавало їй спогадам особливої сентиментальності. Щоб дужче навітшатися безповоротно втраченим минулим, вона привезла світлину, де фотограф-бельгієць зняв їх у вбранні старосвітських дам того самого дня, коли молодий Хувенал Урбіно завдав удару милосердя норовливій Ферміні Дасі. Свою таку саму фотографію Ферміна загубила, а Льдебрандина була майже невидима, проте обидві впізнали себе крізь туман розчарування: впізнали юними та вродливими, якими їм уже ніколи не судилося бути.

Льдебранда просто не могла не говорити про Флорентіно Арісу, бо вона завжди ототожнювала його долю зі своєю. Вона згадувала його таким, яким побачила в той день, коли послала свою першу телеграму, і спогад про цього сумного птаха, приреченого на забуття, навіть закарбувався у неї в серці. Ферміна Даса, навпаки, бачила його потім багато разів, — правда, не розмовляючи, — і вона просто не могла повірити, що це той самий юнак, якого вона колись кохала. До неї доходили всілякі чутки про нього, адже рано чи пізно в місті ставало відомо все про кожного, хто хоч щось там важив. Говорили, ніби він не одружився, бо має нахили не такі, як у більшості чоловіків, але й на це вона не звернула уваги, почасти тому, що ніколи не дослухалася до чуток, а почасти через те, що таке казали про багатьох чоловіків, які були поза всякою підозрою. Проте їй здавалося трохи дивним, що Флорентіно Аріса і далі носить чудернацькі костюми, і далі напахчується рідкісними одеколонами і зберігає свій загадковий вигляд навіть тепер, коли з таким бучним успіхом пробився нагору, досяг влади та почесей. Вона не могла

повірити, що це той самий юнак, і завжди дивувалася, коли Ільдебранда зітхала: «Бідолаха, скільки ж він, мабуть, вистраждав!» Бо Ферміна Даса давно уже дивилася на нього спокійними очима і не помічала в ньому якоїсь журби чи горя: то була тінь, стерта з пам'яті.

Правда, в ту ніч, коли вони зустрілися в кінотеатрі, після того як вона повернулася з Флорес-де-Марії, в її серці відбулося щось дивне. Її не здивувало, що Флорентіно Аріса був із жінкою, до того ж негритянкою, — здивувало те, що він так добре зберігся, що тримався з такою невимушеністю, і їй тоді не спало на думку, що то не він, а вона змінилася після зухвалого вторгнення в її особисте життя сеньйорити Лінч. Від того дня десь протягом двох десятків років вона дивилася на нього поблажливішими очима, а коли побачила його в себе у перший вечір по смерті чоловіка, їй не тільки видалося зрозумілим, що він прийшов, — вона сприйняла це як природний кінець почуття зненависті, як акт прощення і забуття. Через те й стало для неї такою несподіванкою це драматичне відродження любові, яка для неї, зрештою, ніколи й не існувала, а тут раптом відродилася у віці, коли й Флорентіно Арісі, і їй вже не було чого сподіватися від життя.

Смертельна лють, що опанувала її в першу мить, не минула й після символічної кремації чоловіка, і чим важче ставало її погамувати, тим дужче вона росла й розгалужувалася. І навіть гірше: ті ділянки в пам'яті, де вона сподівалася поховати спогади про небіжчика, поступово, але невблаганно перетворювалися в моріжок, де цвіли маки й були поховані спогади про Флорентіно Арісу. Отак вона думала про нього, не люблячи його, і що більше думала, то дужче клекотів у її душі гнів, а що сильніше розгорався гнів, то більше вона про нього думала, аж поки ця мука стала нестерпною і в неї пішла обертом голова. Тоді Ферміна Даса сіла за письмовий стіл небіжчика й написала Флорентіно Арісі листа аж на трьох аркушах, куди вихлюпнула стільки незв'язних звинувачень, стільки образ та дошкульних закидів, аж її опанувало відчуття, що вона дозволила собі найпідліший за все своє довге життя вчинок, і це їй принесло полегкість.

А для Флорентіно Арісі ці три тижні теж видалися неймовірно тяжкими. Того вечора, коли він знову сказав Ферміні Дасі про своє кохання, він довго блукав навмання вулицями, що їх вечірня злива перетворила на бурхливі струмки або на грузьке болото, блукав і з жахом запитував себе, що ж він робитиме зі шкурою тигра, на якого чатував понад півстоліття і якого нарешті вбив. Залите водою місто

було ніби в стані облоги. В багатьох домах майже голі чоловіки й жінки намагалися врятувати від потопу бодай що-небудь, і Флорентіно Аріса мав відчуття, що це стихійне лихо якимось пов'язане з його бідною. Але повітря було свіже й чисте, і зорі сяяли над Карібами, як завжди, незрушні на своїх постійних місцях. Аж раптом усі голоси наче змовкли, і серед тиші Флорентіно Аріса виразно почув той самий чоловічий голос, який вони з Леоною Кассіані чули багато років тому в цю саму пору й на цьому самому перехресті: «Зійшов я з мосту, вмившись слізьми». Ця пісня, в цю ніч і тільки для нього, в якийсь дивний спосіб прозвучала нагадуванням про смерть.

Ніколи так не бракувало йому Трансіто Аріси, як у ті хвилини, бракувало її розважливого слова, її мудрої голови королеви містифікацій, увінчаної короною з паперових квітів. Так уже йому судилося: опиняючись на краю провалля, він завжди розпачливо прагнув ухопитися за жіночу руку. Отож у пошуках жінки, на той час досяжної, він підійшов до Педагогічного училища й побачив світло в одному з вікон дортуару Америки Вікуні. Йому довелося зробити над собою неабияке зусилля, щоб подолати дідівське божевілля й не забрати її о другій годині ночі, теплу й сонну між її простирадел і ще просяклу духом дитячої колиски.

На протилежному кінці міста жила Леона Кассіані, самотня й вільна, і вона, звичайно, не відмовила б у співчутті, якого він так потребував, ні о другій, ні о третій годині ночі й за жодних обставин. І він постукав би в її двері посеред пустелі свого безсоння — постукав би далеко не вперше, — але зрозумів, що вона надто прониклива і вони надто люблять одне одного, щоб він міг виплакати на її грудях, не відкривши їй причини своєї розпуки.

Він довго думав, до кого б йому зайти, блукаючи, мов сновиди, вулицями наче вимерлого міста, і тут йому сягнуло, що ні з ким не буде йому краще, аніж із Пруденсією Пітре, Вдовою Двох. Познайомилися вони ще в минулому столітті і перестали зустрічатися тільки тому, що вона вперто не хотіла, аби він бачив її такою, якою вона стала, напівсліпою і по-старечому немічною. Згадавши про неї, Флорентіно Аріса повернувся на вулицю Вікон, поклав у торбину, з якою ходив на базар, дві пляшки портвейну, бляшанку консервів і подався до неї, навіть не знаючи, чи й досі вона мешкає там, де раніше, сама вона тепер чи не сама і чи взагалі вона ще живе на світі.

Пруденсія Пітре не забула їхнього умовного знаку, — шкрябання в двері, — яким Флорентіно Аріса повідомляв, що це прийшов він, у

ті часи, коли вони вважали себе молодими, хоча молодими вже не були, і відчинила йому без розпитувань. На затопленій нічною темрявою вулиці він був майже невидимий у своєму чорному костюмі, строгому капелюсі та з парасолькою, схожою на кажана, що звисає з руки, і своїми підсліпуватими очима вона не могла додивитись, але впізнала, хто то, з відблисків вуличного ліхтаря на металевій дужці окулярів. Він скидався на вбивцю з іще закривавленими руками.

— Бідолашний сирота просить притулку, — сказав він.

Це було єдине, що він спромігся сказати, аби тільки порушити мовчанку. Його вразило, як постаріла ця жінка, відколи вони бачилися востаннє, і він розумів, що й вона дивиться на нього так само. Але втішив себе думкою, що через хвилину, коли обоє спам'ятаються від першого потрясіння, вони поступово перестануть помічати рубці, якими посмугувало їх життя, і знову побачать одне одного молодими, як у пору першого знайомства — сорок років тому.

— Ти прийшов прямо з похорону, — сказала йому вона.

Так воно й було. Як і все місто, вона теж від одинадцятої години стояла біля вікна, щоб подивитися на похоронну процесію, багатолюдну і пишну, процесію, якої тут не бачено відколи помер архієпископ де Луна. З пообіднього сну її пробудили залпи артилерійського салюту, від яких задвигтіла земля, незграйна музика військових духових оркестрів, безлад заупокійних співів і бамкання дзвонів на всіх дзвіницях, що дзвонили не змовкаючи від учорашнього дня. З балкона вона бачила кавалеристів у парадній формі, шеренги ченців та студентів, довгі чорні лімузини невидимих владоможців, катафалк, який везли коні під золототканими попонами й розкішними плюмажами, жовту труну на лафеті історичної гармати, накриту державним прапором, а в кінці кортежу — вервечку старовинних відкритих колясок; їх зберігали умисне, щоб возити на них вінки. Та не встигла процесія проминути балкон Пруденсії Пітре, як полив дощ і люди розбіглися хто куди.

— Яка безглузда смерть! — сказала вона.

— Смерть не керується міркуваннями здорового глузду, — відповів Флорентіно Аріса й з боєм у голосі додав: — А надто в нашому віці.

Вони сиділи на терасі, дивлячись на море, на місяць, оточений світляним колом на півнеба, і на кольорові вогники кораблів на далекому обрії, втішаючись вітерцем, теплим і запашним після бурі. Пили портвейн і закусували консервами, накладаючи їх на скибки

чорного селянського хліба, що їх Пруденсія Пітре відкраювала на кухні від великої хлібини. Не одну ніч просиділи вони отак, коли Пруденсія Пітре у свої тридцять п'ять років залишилася бездітною вдовою. Флорентіно Аріса познайомився з нею в таку пору її життя, коли вона ладна була прийняти першого-ліпшого чоловіка, що зажадав би її, хай навіть за плату і на короткий час, і їм пощастило зав'язати взаємини куди серйозніші й триваліші, аніж це здавалося можливим.

Хоча Пруденсія Пітре навіть не натякнула на це, вона продала б душу дияволу, аби вийти заміж за Флорентіно Арісу після свого першого овдовіння. Знала, що було б нелегко звикнути до його скнарості, до його дурних повадок передчасного діда, до його маніакальних уподобань, до жадібного прагнення вимагати все і не давати анічогісінько, але, попри все це, не було на світі чоловіка, з яким жінка почувала б себе так добре, бо ніхто інший так розпачливо не потребував кохання. Але ніхто інший не був і таким непевним, бо кохання з ним ніколи не сягало далі, ніж він того хотів, — туди, де воно могло б увійти в суперечність із його рішучістю зберегти себе вільним для Ферміни Даси. А втім, вони зустрічалися багато років, навіть після того як він улаштував їй шлюб із комівояжером, який три місяці жив удома, а наступні три мандрував і з яким вона прижила дочку та чотирьох синів, причому батьком одного з них — принаймні так вона запевняла — був Флорентіно Аріса.

Вони розмовляли, не думаючи про час, бо обоє звикли проводити удвох безсонні ночі навіть у молодості, а тим більше, що їм було втрачати в старості? Хоча Флорентіно Аріса ніколи не випивав більше двох келихів вина, тут він, не переводячи духу, один за одним вихилив три. Піт лив із нього градом, і Вдова Двох порадила йому скинути піджака, жилет, скинути штани, скинути все, що захоче, якого біса маніритись, коли вони, зрештою, куди більше звикли бачити одне одного голими, ніж одягненими. Він сказав, що роздягнеться, якщо вона роздягнеться теж, але Пруденсія Пітре такого бажання не мала: якось вона побачила себе в дзеркалі шафи і раптом зрозуміла, що давно втратила свої принади, аби показуватися голою чи то перед ним, чи перед кимось іншим.

Флорентіно Аріса, перебуваючи у стані збудження, якого не зміг погамувати й чотирма келихами вина, говорив і говорив про минуле, про чудові спогади, що від певного часу становили єдину тему його розмов, говорив, гарячково шукаючи в минулому обхідних стежок, щоб вибалакатися. Бо сьогодні він потребував одного:

вилити перед кимось душу. Коли на обрії вже почало світати, він спробував закинути перший гачок.

— А що, якби хтось попросив тебе вийти за нього заміж і не подивився б, що ти вдова і в такому віці? — ніби мимохідь запитав він.

Вона засміялась, усе її обличчя взялося зморшками, як то буває в старих людей, коли вони сміються, і спитала у свою чергу:

— Ти маеш на увазі вдову Урбіно?

Флорентіно Аріса завжди забував, — хоча не мав би забувати цього ніколи, — що жінки реагують насамперед на прихований зміст запитань, а не на запитання, і Пруденсії Пітре ця риса була притаманна більше, ніж будь-кому. Він весь похолов від такої моторошної проникливості й спробував вислизнути в бічні двері.

— Я мав на увазі тебе.

Вона знову засміялася.

— Можеш морочити свою небіжчицю матір, царство їй небесне.

І стала наполягати, щоб він виклав їй усе, що проситься йому на язик, адже не для того він розбудив її о третій ночі, та ще й коли вони стільки років не зустрічались, аби тільки випити з нею портвейну та поїсти чорного хліба з консервами.

— Так буває лише тоді, коли людина шукає, з ким би їй поплакати, — сказала вона.

Флорентіно Аріса вдарив відбій.

— Може, вперше ти помилилася, — сказав він. — Сьогодні в мене більше підстав співати.

— Ну, то заспіваймо, — відповіла вона.

І ще дзвінким голосом завела популярної в ті часи пісні: «Рамоно, вже не можу жити без тебе я». Це стало фіналом їхньої нічної зустрічі, бо Флорентіно Аріса побоявся розмовляти далі натяками з жінкою, яка дала досить доказів, що здатна заглянути в саму глибину його душі. Він вийшов від неї у зовсім інше місто: повітря було напоєне пахощами останніх червневих жоржин, а вулицею часів його юності сунули у вранішніх сутінках вдови до заутрені, що починалася о п'ятій ранку. Але сьогодні не вони, а він переходив на протилежний тротуар, щоб ніхто не побачив його сліз, яких він уже не міг стримувати, і це були не ті сльози, що збирались у нього в душі після півночі, як думалося йому, а сльози, які він ковтав протягом п'ятдесяти одного року, дев'яти місяців і чотирьох днів.

Він утратив відчуття часу, а коли прийшов до тям, сам не знаючи, де він, то перше, що побачив, було вікно, залите сонячним промінням.

Голос Америки Вікуньї, яка грала в саду в м'яч із молодими служницями, остаточно повернув його до дійсності: він лежав у ліжку своєї матері, чий альков зберігався недоторканим і де він мав звичай спати, щоб почуватися не таким самотнім у тих рідкісних випадках, коли його мучила самотність.

Біля ліжка висіло велике дзеркало з корчми дона Санчо, і Флорентіно Арісі досить було глянути в нього у хвилину пробудження, щоб побачити Ферміну Дасу, віддзеркалену в глибині. Він знав, що була субота, бо саме в цей день шофер забирав з інтернату Америку Вікунью і привозив її до нього в дім. Він зрозумів, що спав, не усвідомлюючи собі цього, спав, і йому снилося, що він не може заснути, і весь час маячило перед ним розгніване обличчя Ферміни Даси. Він прийняв ванну, міркуючи, що йому далі робити, дуже повільно вдягся у свій найкращий костюм, напахтився парфумами, нафабрив свої сиві вуса з гострими, закрученими догори кінчиками і, виходячи зі спальні, побачив із коридора на другому поверсі гарненьку дівчинку в шкільній формі, яка ловила м'яч із грацією, що кожної суботи змушувала його тремтіти, але сьогодні не пробудила в ньому найменших почуттів. Він гукнув її, щоб підійшла до нього і, перш ніж сісти в машину, сказав без потреби:

— Сьогодні пустувати не будемо.

Він повіз її до кафе, де о цій порі було повно батьків, які їли морозиво зі своїми дітками під великими вентиляторами, підвішеними, здавалося, під чистим небом. Америка Вікунья замовила своє улюблене морозиво у великій чаші, різнобарвне і найпопулярніше серед відвідувачів, бо з нього курився чародійний димок. Флорентіно Аріса пив чорну каву, мовчки дивлячись на дівчину, поки вона їла морозиво манговою ложечкою на довгій ручці, щоб можна було дістатися до дна чаші. Не відводячи від неї погляду, він раптом сказав:

— Я збираюся одружитись.

Вона подивилася на нього, і в очах у неї блиснула іскорка сумніву; на мить її ложка зависла в повітрі, але зразу ж вона заспокоїлась і всміхнулася.

— Ти мене дуриш, — сказала. — Старенькі дідусі не одружуються.

Того вечора він залишив її в інтернаті перед вечірньою молитвою до Богородиці, коли вже почався густий, безперервний дощ. Але спершу вони разом дивилися лялькову виставу в парку, полуднували біля яток на хвилерізі, де торгували смаженою рибою, подивилися на замкнутих у клітках хижаків у цирку, який щойно прибув на

гастролю до міста, накупили під порталами всіляких солодошів для того, щоб Америка мала чим поласувати в інтернаті, й кілька разів проїхалися по місті у відкритому автомобілі — Флорентіно Аріса хотів, щоб дівчина почала звикати до думки, що він її опікун, але вже не коханець. У неділю він послав їй машину, якщо надумає прогулятися з подругами, але сам її бачити не захотів, бо протягом минулого тижня виразно усвідомив, яка між ними різниця в літах. Тієї ж ночі він твердо вирішив написати Ферміні Дасі листа з вибаченнями, хай навіть тільки для того, щоб остаточно не зректися всякої надії, проте відклав цю справу на наступний день. А в понеділок, після того як промучився рівно три тижні, він увійшов, весь мокрий від дощу, в свій будинок і знайшов листа від неї.

Була восьма година вечора. Обидві служниці вже лягли спати. В коридорі постійно світила одна лампочка, щоб Флорентіно Аріса міг без проблем добратися до спальні. Він знав, що на столі в їдальні його чекає скромна й несмачна вечеря, та легке відчуття голоду, до якого він звик за останні дні, перехоплюючи де-небудь чого-небудь, умить зникло — так його схвилював знайдений під дверима лист. Руки йому тремтіли, і він ледве спромігся ввімкнути велике світло у спальні. Поклав розмоклого листа на ліжко, засвітив нічник на столику, з удаваним спокоєм (саме в такий спосіб він завжди намагався опанувати себе) зняв мокрий піджак і повісив його на спинку крісла, зняв жилет і, акуратно його згорнувши, поклав зверху, зняв целулоїдний комірець, який на той час уже вийшов із моди, розстебнув усі гудзики на сорочці й послабив пасок, щоб легше дихалося, а насамкінець скинув капелюха й примостив його сохнути на підвіконні. Несподівано він здригнувся, бо не побачив листа, і нерви в нього так напружилися, що він украй здивувався, випадково натрапивши на конверт, бо уже встиг забути, що поклав його на ліжко. Перш ніж розпечатати, він обтер конверт хусточкою, намагаючись не розмазати чорнило, яким було написано його прізвище, і, поки він це робив, йому подумалося, що таємниця належить уже не тільки їм двом, бо той, хто приніс сюди листа, не міг не звернути уваги, що вдова доктора Урбіно написала комусь, хто не входив до кола її близьких знайомих, і всього лиш через три тижні після смерті чоловіка, і так квапилася, що не вкинула листа в поштову скриньку, та ще й удалася до неабияких заходів остороги, звелівши не передавати листа адресатові в руки, а підсунути його під двері, наче анонімну цидулку.

Флорентіно Арісі не довелося розривати конверта, бо клей розчинився у воді, але сам лист був сухий: три густо списані аркуші, без заголовного рядка і підписані ініціалами сеньйори Урбіно.

Він похапцем прочитав листа, сидячи на ліжку, більше заінтригований його тоном, аніж змістом, і ще й не дійшов до другого аркуша, як уже знав, що цей той самий сповнений образливих звинувачень лист, якого він і сподівався одержати. Не згортаючи, поклав листа біля нічника, роззувся, зняв намоклі шкарпетки, потім підійшов до дверей, погасив велике світло, приладнав на вуса замшевий чохольчик і ліг, не скидаючи штанів та сорочки, спершись на дві великі подушки, щоб зручніше було читати. Почавши знову з першої сторінки, він став тепер вивчати листа — дуже повільно роздивлявся й досліджував кожну літеру, щоб жодна з прихованих під ними таємниць не лишилася для нього нерозшифрованою, і перечитав усі шість сторінок ще чотири рази, аж поки так переситився, що написані слова стали втрачати для нього зміст. Нарешті поклав аркуші в шухляду нічного столика, відкинув голову на подушку, сплів долоні під потилицею й пролежав отак чотири години, втупивши застиглий погляд у глибіню дзеркала, в якому колись відбивалася вона, і жодного разу не кліпнув очима, ледь чи й дихаючи, нерухоміший, аніж мрець. Рівно опівночі він сходив на кухню, зготував там каву, густу і чорну, мов сира нафта, і приніс термос до спальні, витяг штучні зуби і поклав їх у склянку з розчином борної кислоти, що для цієї знадоби завжди стояла в нього наготові на нічному столику, і знову застиг у тій самій позі лежачої мармурової статуї, вряди-годи лише на хвильку змінюючи її, щоб сьорбнути кави, аж поки о шостій ранку ввійшла покоївка з іще одним повним термосом.

На цю годину Флорентіно Аріса вже знав, яким буде кожен з його наступних кроків. Всі образливі випадки він сприйняв цілком спокійно і не збирався спростовувати несправедливі звинувачення, які могли бути й гіршими, зважаючи на характер Ферміни Даси та серйозність причини. Важило тільки те, що лист сам по собі давав йому нагоду діяти, визнаючи за ним право на письмову відповідь. Більше того, лист вимагав від нього цієї відповіді. Отож життя підвело його до тієї межі, до якої він так прагнув дістатися. Усе інше залежало тільки від нього, і він анітрохи не сумнівався, що особисте пекло, в якому він мучився вже понад півсотні років, приберегло для нього ще чимало тяжких випробувань, та він наготувався витер-

піти їх з ще більшим завзяттям, більшим боєм, більшою любов'ю, ніж усі попередні, бо вони мали бути для нього останніми.

Через п'ять днів по тому як Флорентіно Аріса одержав листа від Ферміні Даси, він прийшов у свою контору й ніби провалився в якусь несподівану й незвичну порожнечу — річ у тому, що там не чулося рясного, мов дощ, клацання друкарських машинок, яке з плином часу він став менше помічати, аніж цілковиту тишу. То була випадкова пауза. Коли машинки застрекотали знову, Флорентіно Аріса відчинив двері до кабінету Леона Кассіані: вона сиділа перед своєю персональною машинкою, яка скорялася її пальцям, немов жива істота. Леона відчула, що на неї дивляться, й підвела очі на двері, всміхаючись своєю грізною й осяйною усмішкою, але пальців од клавішів не одірвала, поки не закінчила абзацу.

— Скажи мені одну річ, левице душі моєї, — мовив до неї Флорентіно Аріса. — Як би ти себе почувала, якби одержала любовного листа, надрукованого на оцій торохтілці?

На її обличчі відбився щирий подив, хоча, здавалося, вона вже нічому не мала б дивуватися.

— Оце вигадав, чоловіче! — вигукнула вона. — Та мені таке ніколи й на думку не спало б.

А хіба могла вона відповісти інакше? Флорентіно Арісі це теж спало на думку цілком несподівано, і він вирішив ризикувати до кінця. Отож він узяв додому одну з конторських машинок під жартівливі перешіптування підлеглих: «Старому папузі пізно вчитися говорити по-людському». Леона Кассіані, завжди готова підтримувати щось нове, зголосилася давати йому домашні уроки з машинопису. Але Флорентіно Аріса був настроений проти методичного навчання ще відтоді, як Лотаріо Тугут хотів навчити його грати на скрипці, остерігши, що йому потрібен буде принаймні рік для засвоєння нотної грамоти, п'ять років, щоб здобути право грати в професійному оркестрі, і шість годин щодня протягом усього життя, аби грати добре. Проте Флорентіно Аріса домігся, щоб мати купила йому скрипку для сліпих музикантів, і за допомогою п'яти основних правил, які виклав йому той-таки Лотаріо Тугут, менш ніж за рік уже виступав із соборним хором і грав серенади Ферміні Дасі з бідняцького кладовища, враховуючи напрямок вітру. Якщо це вдалося йому в двадцять років і з таким складним інструментом, як скрипка, то чом би йому в сімдесят шість не опанувати інструмента куди простішого — друкарської машинки, яку можна підкорити собі й одним пальцем.

З цією певністю він і взявся до діла. Йому знадобилося три дні, щоб запам'ятати розташування літер на клавіатурі, ще шість — щоб навчитися водночас натискати на клавіші й думати, і ще три — щоб надрукувати першого листа без помилок, після того як він пошматував півстопа паперу. Почав він з урочистого звернення «Ласкава пані», а внизу підписався своїми ініціалами, якими мав звичай підписувати напахчені парфумами любовні цидулки, що їх надсилали Ферміні Дасі замолоду. Цього разу він одіслав листа поштою, у конверті з жалобними віньетками, — як і годилося писати жінці, котра зовсім недавно стала вдовою, — і без зворотної адреси.

Це був лист на шістьох аркушах, який не мав нічого спільного з тими, що їх йому будь-коли доводилось писати. В ньому не відчувалося ні тону, ні стилю, ні риторичних окрас перших років його кохання, і його аргументи були такі раціональні й виважені, що пахощі засохлої гарденії здалися б тут нетактовністю. В якомусь розумінні це був майже діловий лист, яких він так ніколи й не навчився писати. Через кілька років особистого листа, надрукованого на машинці, сприйняли б як відверту образу, та навіть і тоді друкарську машинку вважали за конторську бестію, позбавлену будь-якої етики, і посібники зі світського етикету не радили приручати її для особистого користування. Отже, подібний вчинок можна було витлумачити як зухвалий вияв модернізму, і так, либонь, і витлумачила його Ферміна Даса, бо в другому листі, якого вона написала Флорентіно Арісі, після того як одержала понад сорок листів, вона насамперед вибачилася за свій не досить чіткий почерк, бо ж у неї немає такої сучасної техніки для письма і її можливості обмежуються сталевим пером.

Флорентіно Аріса і словом не прохопився про обуреного листа, якого вона йому надіслала, — він із самого початку вдався до нового способу зваблювання, навіть не згадавши ні про їхнє давнє кохання, ні взагалі про минуле: мовляв, забудьмо про все, що було, адже це було так давно! У своїх листах він міркував про сутність життя, викладаючи їй свої підкріплені великим досвідом погляди на взаємини між чоловіком і жінкою, які колись думав описати у вигляді додатка до «Секретаря закоханих». Правда, тепер він приховав суть під патріархальним стилем спогадів старої людини, аби не надто впадало у вічі, що йдеться про сповідь закоханого. Пишучи чергового листа, він спочатку заготовляв чимало чернеток, як то було заведено в давні часи, але не спалював їх відразу ж по тому, а

залишав, щоб згодом прочитати на свіжу голову. Він знав, що найменша ностальгічна нотка може розбудити в його серці гіркоту минулого, і хоч передбачав, що Ферміна Даса поверне йому сотню листів, перш ніж наважиться прочитати сто першого, проте хотів, щоб ця нотка не прозвучала в жодному. Отож він спланував усе до дрібниць, наче готувався до вирішальної битви: усе мало бути не таким, як колись, щоб збудити нову цікавість, нову заінтригованість, нові надії в душі жінки, яка вже прожила повне життя. Це мала бути навіжена ілюзія, що дала б їй мужність, якої в неї не було, викинути на смітник забобони класу, спочатку їй цілком чужі, але згодом невіддільні від її життя та свідомості. Він мав навчити її думати про кохання, як про блаженство, що було б не засобом для чогось, а першопочатком і завершенням у самому собі.

У нього вистачило здорового глузду не сподіватися на негайну відповідь, його цілком задовольнило, що вона не відіслала йому листа назад. Не повернулися й листи наступні; минали дні, і він хвилювався все дужче й дужче, бо чим довше не було відповіді, тим більше зростала надія її одержати. Частота, з якою він посилав листи, увійшла в пряму залежність із вправністю його пальців: спочатку він виготовляв одного листа на тиждень, потім два і нарешті став надсилати їх щодня. Він радів, що від того часу, коли він служив на телеграфі, пошта досягла великого поступу, і тепер йому не треба було щодня йти на пошту і здавати листа одній і тій самої особі або надсилати його кур'єром, який міг виказати таємницю. Тепер можна було просто доручити службовцеві своєї фірми закупити марок на місяць, а потім опускати листи в одну із трьох скриньок у різних кварталах Старого міста. Незабаром цей ритуал став його буденною звичкою: в години безсоння він писав листа, а на завтра, по дорозі до контори, просив шофера зупинитися біля поштової скриньки на розі вулиці й сам виходив його вкинути. Ніколи не дав цього зробити шоферові, хоч той і наполягав, коли йшов дощ; а іноді він умисне, з остороги, вкидав не один, а кілька листів, щоб це здавалося більш природним. Шофер і гадки не мав, що додаткові листи були чистими аркушами паперу, які Флорентіно Аріса адресував самому собі, бо він ніколи ні з ким приватно не листувався, лише в кінці кожного місяця надсилав опікунські звіти батькам Америки Вікуні, повідомляючи їх про свої особисті враження від поведінки, настрою та здоров'я їхньої дочки і про її успіхи в навчанні.

Уже в кінці першого місяця він став нумерувати листи, а вгорі над кожним давав коротке резюме попередніх, — як у рубриках, де друкують романи з продовженням, — звертаючи увагу Ферміні Даси на те, що всі вони якоюсь мірою взаємопов'язані. А коли почав відправляти щодня по листу, то змінив конверти з жалобними віньєтками на звичайні білі, і це надало їм маскувальної непримітності ділових листів. Розпочинаючи цю свою діяльність, він був сповнений рішучості піддати своє терпіння найвищим випробуванням і писати принаймні доти, доки остаточно переконається, що тільки марнує час, утілюючи в життя єдиний великий задум, на який його стало. І справді, тепер він чекав не з душевним терзанням окриленого надіями юнака, а з упертістю твердокам'яного діда, якому не було про що думати, не було вже чого робити в своїй судноплавній компанії, бо вона на той час уже плавала сама по собі, чекав, твердо впевнений, що буде живий і при повній чоловічій сназі того дня, який рано чи пізно неминуче настане, коли Ферміна Даса нарешті переконається, що в її печальному становищі самотньої вдови немає іншої ради, як опустити перед ним свої підйомні мости.

А тим часом він жив своїм звичним життям. Сподіваючись на сприятливу відповідь, знову заходивсь оновляти дім, щоб зробити його гідним тієї, яка могла вважати себе в ньому господинею, відколи його було куплено. Ще кілька разів навідував Пруденсію Пітре, як пообіцяв, прагнучи довести, що досі любить її, попри невблаганні ознаки старості, любить і при світлі дня, з відчиненими дверима, а не лише в ті ночі, коли його доймає розпач. Ще кілька разів проходив повз дім Андреа Варон, аж поки побачив, що світла у ванній немає, і спробував довести себе до тваринного стану, безумствуючи в її ліжку, — правда, пішов він на це тільки щоб не втратити навичок до плотського кохання, бо, зрештою, це відповідало ще одному з його забобонів, досі не спростованому: що плоть живе, поки живе людина.

Єдиною морокою були для нього взаємини з Америкою Вікуньєю. Він і далі казав шоферові забирати її з інтернату о десятий в суботу, але вже й не знав, що робити з нею до понеділка. Уперше він перестав приділяти їй увагу, і вона відчула цю перемену. Тепер він або доручав її служницям, щоб водили її увечері в кіно, на гуляння в дитячому парку, на добродійницькі лотереї, або вигадував для неї недільні розважальні програми з іншими дівчатами з училища, аби тільки не вводити її до раю, схованого за конторами річкового

судноплавства, куди вона прагнула завжди, відколи вперше туди потрапила. В тумані своїх нових ілюзій він не здавав собі справи з того, що жінка може стати дорослою за три дні, а минуло вже три роки, відколи він прийняв її з моторного вітрильника, який прийшов із Пуерто-Падре. Хоч як намагався він усе пом'якшити, переміна була для неї болючою, а причини збагнути вона не могла. Того дня, коли він сказав їй у морозивному кафе, що збирається одружитися, — по суті, відкривши їй правду, — її опанувала паніка, але потім ця перспектива видалась їй настільки абсурдною, що вона й забула про це. Проте незабаром до неї дійшло, що він поводить ся так, ніби сказав тоді правду. Він став з нею ухильний, замкнутий, наче був не старший за неї на шістдесят років, а на шістдесят років молодший.

Якось увечері в суботу Флорентіно Аріса застав її у себе в спальні; вона пробувала друкувати на машинці, і в неї виходило досить добре, бо цього ремесла їх навчали в училищі. Вона заповнила майже півсторінки бездумними фразами, але в декотрих мимохіть відбився її душевний стан. Флорентіно Аріса нахилився і став читати через її плече, що вона там друкує. Вона схвилювалася, відчувши його чоловіче тепло, уривчастий віддих, дух його одежі, що пахла так само, як і його подушка. Вона вже не була тією дитиною, якою до нього приїхала і яку він роздягав поступово, вдаючись до хитрощів, що ними морочать малят: спершу черевички для птахи-павички, потім сорочечку — для кицюні-дочечки, потім штанці з квіточками — для собачки з діточками, а тепер, дитятко, цьомни свого татка. Ні, це вже була жінка цілком сформована й доволі метикована, якій подобалося брати ініціативу на себе. Вона й далі друкувала одним пальцем правої руки, а ліву поклала йому на ногу, ковзнула по ній вище, знайшла того звіра, якого шукала, відчула, як він оживає, збільшується, тривожно пульсує, а старече дихання стає уривчастим і натужним. Вона знала, що буде далі: від цієї миті він утрачав самовладання, думки йому мішалися, і він цілком здавався на її ласку, бо не було шляхів до відступу, поки обоє не добиралися до фіналу. Вона взяла його за руку й підвела до ліжка, мов сліпого вуличного жебрака, вона з лукавою ніжністю розбатувала його на дрібні шматочки, на свій смак сипнула солі, запашного перцю, поклала зубчик часнику, кілька тоненьких кружалець цибулі та лавровий листок, капнула кілька крапель цитринового соку, — й ось так присмачивши страву всіма можливими спеціями, поставила її в піч на вогонь — ні надто жаркий, ні надто слабкий, а саме такий,

як треба. В домі не було нікого. Служниці кудись повиходили, а муляри та теслі, що робили ремонт, по суботах не працювали. Отже, весь світ належав лише їм двом. Але Флорентіно Аріса пробудився з екстазу вже на самому краєчку провалля, відвів її руку, опанував себе і сказав тремтячим голосом:

— Не можна, в нас немає гумових костюмчиків.

Вона так і лишилася лежати горілиць на ліжку і ще довго там лежала й думала, а коли на цілу годину раніше повернулася до інтернату, бажання плакати в неї минуло, і вона вигострювала нюх та пазурі, готуючись вистежити причаєну звірюку, яка попусувала їй життя. І Флорентіно Аріса припустився ще однієї властивої чоловікам помилки: подумав, що вона переконалася в марності своїх намірів і вирішила забути його.

А він і далі робив своє. Минуло вже півроку, а відповіді все не було. Ночами його мучило безсоння, і він перевертався з боку на бік до самого світання. Йому думалося, що Ферміна Даса розкрила першого листа, — адже вигляд він мав звичайнісінький, та як тільки побачила ініціали, знайомі їй із колишніх, давніх-предавніх, то кинула листа у кошик, навіть не завдавши собі клопоту порвати його. І з наступними робила те саме, навіть не розпечатуючи конвертів, — їй досить було на них глянути; і так відбувалося знову й знову, поки він сушив собі голову над своїми друкованими розумуваннями. Він не вірив, що існує жінка, здатна протягом півроку стримувати цікавість і, щодня отримуючи листи, не подивитись навіть, яким чорнилом їх написано. Проте якщо така жінка й існувала, то нею могла бути тільки Ферміна Даса.

Флорентіно Аріса мав таке відчуття, що час у старості не тече горизонтальним потоком, а нагадує цистерну з пробитим дном, звідки витікає пам'ять. Його завжди винахідливий розум вичерпувався. Кілька днів він тинявся кварталом Ла Манга, аж поки зрозумів, що в такий дитячий спосіб не проникнеш у ворота, зачинені на замок жалоби. Одного ранку, шукаючи якийсь номер у телефонному довіднику, він випадково натрапив на її номер. Подзвонив. Дзвінок пролунав багато разів, і нарешті почувся її голос, поважний і байдужий: «Слухаю...» Він мовчки повісив трубку, але почувши, на якій далеченній відстані від нього пролунав цей невловний голос, він геть занепав духом.

Тими днями Леона Кассіані святкувала свій день народження і запросила до себе додому кількох найближчих друзів. Флорентіно

Аріса був страшенно неуважний і розлив на себе підливу з курчати. Вона обтерла йому вилогу піджака, намочивши ріжок серветки у склянці з водою, а потім обв'язала йому шию таким собі слинявчиком, щоб запобігти ще гіршому нещастю, бо він видався їй безпорадним, наче дитя. Вона помітила, як він кілька разів знімав окуляри, щоб протерти скельця носовичком, бо очі в нього сльозилися. Коли подали каву, він заснув із чашкою в руці, і вона спробувала тихенько забрати в нього чашку, але він прокинувся й присоромлено мовив:

— Я лише на хвилю дав очам відпочити.

Того вечора, вкладаючись спати, Леона Кассіані з жалем подумала, що останнім часом Флорентіно Аріса дуже змарнів і постарів.

На першу річницю з дня смерті Хувенала Урбіно родина розіслала запрошення на поминальну месу в соборі. На той час Флорентіно Аріса вже відіслав сто тридцять два листи, не одержавши у відповідь жодного, і тому відважився піти на месу, хоч його й не запросили. То була така собі громадська подія, не дуже зворушлива, але вельми пишна. Крісла в перших рядах були довічно закріплені за певними особами, що передавали це право у спадок, і кожне мало на спинці мідну табличку з ім'ям хазяїна. Флорентіно Аріса прийшов одним з перших, щоб сісти на такому місці, де Ферміна Даса, проходячи, не могла б його не помітити. Він вирішив, що найвигідніше з цього погляду зайняти одне з крісел, відразу за іменними, у центральному нефі, але вплив люду був такий великий, що й там не знайшлося йому вільного місця, і він мусив сісти в нефі для бідних родичів. Звідти побачив, як увійшла Ферміна Даса під руку із сином, вбрана в чорний оксамит до самісіньких зап'ястків, без жодної прикраси; її сукня, застебнута на довгий ряд гудзиків від шиї до ступень, була схожа на єпископську сутану; голову вона покрила шаллю, обшитою кастильським мереживом, а не капелюшком з вуаллю, які були на інших вдовах та на багатьох сеньйорах, що тільки мріяли стати вдовами. Відкрите обличчя відсвічувало алебастром, ромбоподібні очі жили власним життям під величезними люстрами головного нефу, і йшла вона така випростана, така горда, так тримала себе в руках, що здавалася не старшою за свого сина. Флорентіно Аріса, стоячи, сперся пучками пальців на спинку крісла, поки в нього перестало паморочитись у голові, бо відчув, що він і вона були не на відстані семи кроків одне від одного, а в двох різних вимірах часу.

Ферміна Даса, на її фамільному місці перед головним вівтарем, відбула церемонію з тим самим виразом погорди, з яким дивилася

б оперу в театрі, — правда, тут вона майже всю панахиду простояла. Але в кінці порушила літургійні правила й не залишилася на місці, щоб вислухати від усіх слова співчуття, як то було заведено, а сама почала обходити запрошених, щоб кожному окремо подякувати: поведінка незвична, яка, проте, цілком відповідала її незалежній вдачі. Вітаючи одного, другого, третього, вона дійшла нарешті й до стільців для бідних родичів і наприкінці розглянулася навкруги, аби пересвідчитися, що не забула привітати нікого з близьких знайомих. Отоді Флорентіно Аріса й відчув, як його мовби овіяло божественним вітром: Ферміна Даса побачила його. І справді, вона на мить покинула тих, хто її супроводжував, і з невимушеністю, з якою завжди поводитися в світському товаристві, подала йому руку, лагідно всміхнувшись:

— Дякую, що прийшли.

Бо вона не тільки одержала всі його листи, а й прочитала їх з великою цікавістю, знайшовши в них поважні мотиви для роздумів, які допомогли їй віднайти сенс життя. Вона снідала з дочкою, коли принесли першого листа. Побачивши літери, друковані на машинці, не змогла втриматися від цікавості, тут-таки розпечатала конверт і густо зашарілася, впізнавши ініціали. Але вмить опанувала себе і сховала листа в кишеню фартуха. «Це лист співчуття від уряду». Дочка здивувалася. «Так уже ж були від них листи». Ферміна Даса й бровою не повела. «Це зовсім інший». Вона хотіла згодом спалити листа, щоб уникнути доччиних розпитувань, але не втрималася від спокуси спершу глянути на нього бодай одним оком. Вона сподівалася, що це гідна відповідь на її розгніване послання, за яке мучилася докорами сумління від тієї миті, як тільки його відіслала, але побачивши «ласкаву пані» в заголовному рядку та з кількох фраз у першому абзаці зрозуміла, що у світі відбулися великі зміни. Це так її заінтригувало, що вона зачинилася в спальні, аби спокійно прочитати листа, перш ніж його спалити, і прочитала аж тричі, не переводячи духу.

То були роздуми про життя, про любов, про старість, про смерть: думки, які часто проносилися в неї над головою, мов нічні птахи, але розсипалися як пташине пір'я, тільки-но вона пробувала вхопити їх. І ось вони тут, — чіткі, прості, висловлені саме так, як хотілося б, і вона знову пожалкувала, що чоловіка немає живого, — а то вони обговорили б всі ті думки, як звичайно перед сном обговорювали події дня. Їй відкрився зовсім новий Флорентіно Аріса, наділений

ясновидінням, що суперечило як гарячковим посланням його юності, так і похмурій поведінці, що позначала все його життя. Це були радше слова людини, котру, як вважала тітка Есколастіка, надихав Дух Святий, і ця думка знову налякала Ферміну Дасу, як і колись, уперше. В усякому разі, її розтривожена душа відразу заспокоїлась, бо сповнилася впевненістю, що цей лист мудрого, навченого життєвим досвідом чоловіка не був спробою повторити зухвалу вихватку, якої він припустився в день жалоби, а вельми шляхетною спробою закреслити минуле.

Наступні листи остаточно вгамували її тривогу. Вона прочитувала їх з дедалі більшим інтересом і все одно палила, хоча щоразу в ній зростало відчуття провини, що ніяк не хотіло розвіятись. Отож, коли листи почали надходити занумерованими, вона знайшла те моральне виправдання, якого шукала й раніше, щоб їх не знищувати. Правда, її первісним наміром було зберегти їх не для себе, а при слушній нагоді повернути Флорентіно Арісі, аби не пропала праця, що, як їй здавалося, мала велику вагу для людства. Лихо було в тому, що час минав, а листи усе надходили й надходили, через три або чотири дні протягом цілого року, і вона не знала, як їх повернути, адже їй не хотілося, щоб між ними виникла нова незручність, а гордість не дозволяла написати йому листа і в ньому все пояснити.

Їй вистачило цього року, щоб звикнути до свого вдівства. Спогад про чоловіка очистився від малозначущих дрібниць і вже не впливав на її повсякдення, на інтимні роздуми, на прості життєві потреби, він перетворився мовби на невисипущу присутність, що керувала нею, ні в чому їй не заважаючи. Іноді вона зустрічала його — і не як привид, а в плоті й крові, і саме в тих випадках, коли він справді був їй потрібний. Її підбадьорювала впевненість, що він тут, поруч, досі живий, але без своїх чоловічих забаганок, без своєї патріархальної вимогливості, без надокучливого наполягання, щоб вона любила його, вдаючись до того самого ритуалу недоречних поцілунків та ніжних слів, до якого вдавався він. У ці хвилини вона розуміла його краще, ніж тоді, коли він був живий, розуміла неспокій його любові, пекучу потребу знайти в ній опору для свого громадського життя, якої він насправді ніколи не мав. Якось, на межі розпачу, вона викрикнула йому в лице: «Ти й гадки не маєш, яка я нещасна!» Він зняв окуляри властивим тільки йому порухом, не змінившись на обличчі, затопив її райдужними водами своїх молодих очей і в одній фразі пригнітив її тягарем своєї нестерпної мудрості: «Завжди

пам'ятай, що в доброму шлюбі найважливіше не щастя, а міцність». І тільки коли вона стала вдовою і прийшла перша туга, вона збагнула, що під тією фразою ховалася не дріб'язкова категоричність, як гадала вона тоді, а підмурок, на який опиралося все їхнє благополуччя, що принесло обом стільки щасливих годин.

Чимало мандруючи світом, Ферміна Даса купувала все, що приваблювало її новизною. Вона з першого погляду відчувала неподоланне бажання придбати ту або ту річ, не слухаючи розважливих застережень чоловіка, і ті речі видавалися гарними та корисними, поки були в своєму середовищі, у вітринах Риму, Парижу, Лондона або Нью-Йорку, що двигтів від чарльстону та обростав хмарочосами, але вишукані європейські вироби не витримували випробування, коли за сорока градусів у тіні жінці доводилося танцювати штраусівські вальси зі смаглявими партнерами або воювати з червоним цвітом, який розпускається в неї щомісяця. Отож поверталася вона завжди з півдужиною величезних скринь, оббитих лакованим металом, а на кутах — міддю, схожих на гротескові домовини, володарка і пані новітніх чудес світу, за які було заплачено золотом і які, проте, відповідали своїй високій ціні лише в ту швидкоплинну мить, коли хтось із її тубільного оточення вперше і востаннє скидав на них оком. Бо для цього вона їх і купувала: щоб хтось їх побачив бодай раз. Вона усвідомила марноту своїх прагнень до світської слави набагато раніше, ніж почала старіти, і в домі не раз чули, як вона казала: «Треба позбутися всього цього мотлоху, через який уже ніде й жити». Доктор Урбіно насміхався з її марних намірів, бо знав, що звільнені місця потрібні їй лише для того, щоб заповнити їх новим непотребом. Але вона вперто правила своєї, бо й справді більше не лишалося місця ні для чого, та й важко було знайти річ, потрібну бодай для чогось, — так, сорочки висіли на дверних ручках, а кухонні шафи були напхані зимовими пальтами, що годилися тільки для Європи. Аж поки одного ранку, прокинувшись у збудженому настрої, вона вчиняла розгром у гардеробах, спорожняла скрині, вигрібала усе з горищ і влаштувала неймовірний розгардіяш: усюди громадилися купи найрізноманітнішого одягу, капелюшки, яких вона не носила, бо не мала нагоди, поки вони були в моді, черевики, скопійовані європейськими митцями з тих, у яких імператриці йшли на коронацію і якими тутешні родовиті панянки нехтували, бо вони мало чим відрізнялися від домашніх пантофель, що їх негритянки купували на базарі.

Півдня тераса внутрішнього подвір'я скидалася на поле після битви, і в домі було майже неможливо дихати через ядучі випари нафталіну. Та минало кілька годин, і тераса порожніла, бо кінець кінцем Ферміні Дасі ставало шкода всього того шовку, розстеленого просто на підлозі, всієї маси мережив та сплутаної тасьми, стількох сріблясто-голубих лисячих хвостів, рокованих згоріти у вогні.

— Грішно палити стільки добра, — казала Ферміна Даса, — коли багатьом людям нема чого навіть їсти.

Отож спалення відкладалося, щоразу відкладалося, і речі просто переселялися в інші місця — зі своїх привілейованих сховищ у старі стайні, переобладнані на склади всілякої всячини, — а тим часом звільнені шафи та скрині, як і передбачав доктор Урбіно, починали заповнюватися новими лахами, напихалися речами, які жили одну мить і яким судилося померти в своїх сховищах. І так тривало доти, доки у Ферміні Даси знову виникав твердий намір усе спалити. Вона казала: «Треба винайти спосіб, куди дівати речі вже негодящі, але які й шкода викинути». Тривога Ферміні Даси не була даремною: адже речі справді зажерливо захоплювали життєвий простір, витісняючи людей, заганняючи їх у кутки, аж поки вона ховала їх кудись, де вони не впадали у вічі. Зрештою, вона не так була поборницею ладу в домі, що нею себе вважала, як виставляла себе за таку поборницю, вдаючись до власного і досить-таки безнадійного способу: ховала безлад. Коли помер Хувенал Урбіно, силу-силенну всякого добра довелось з кабінету перетягти до спальень, щоб звільнити місце для труни та людей, які приходили віддати останню шану небіжчиківі.

Смерть, яка прийшла в дім, підказала вихід. Спаливши на попіл чоловіків одяг, Ферміна Даса виявила, що пульс у неї після цього не порушився, і, скоряючись тому самому пориву, знову й знову розкладала вогнища й кидала туди геть усе, і старе, й нове, не думаючи ні про заздрість багатих, ні про помсту вбогих, які конали з голоду. А насамкінець звеліла спиляти мангове дерево при самій землі, щоб не лишилося жодного сліду від нещастя, а папугу живцем подарувала нещодавно відкритому Музею міста. Лише тоді вона відітхнула на повні груди й відчула себе господинею в такому домі, про який завжди мріяла: просторому, затишному і своєму власному.

Дочка Офелія пожила з матір'ю три місяці й повернулася до себе в Новий Орлеан. Син зі своєю сім'єю приходив снідати в неділю, а коли була можливість, то й серед тижня. Найближчі подруги

Ферміні Даси стали знову до неї приходити, як тільки минули дні найглибшої жалоби, грали в карти, дивлячись на голе патіо, випробували на кухні рецепти нових страв, розкривали їй таємниці невиситимого світу, що й далі існував без неї. Чи не найчастіше навідувала її Лукресія дель Реаль дель Обіспо, аристократка старого штибу, з якою Ферміна Даса завжди підтримувала дружні взаємини і з якою ще дужче зблизилася по смерті чоловіка. Змучена подагрою та каяттям за своє гріхове життя, Лукресія дель Реаль не тільки складала Ферміні Дасі найкраще товариство, а й розповідала їй про всілякі громадські та світські заходи, що готувалися в місті, і завдяки цьому Ферміна Даса відчувала, що вона має якусь вагу в суспільстві сама по собі, а не лише як тінь свого чоловіка. А втім, ніколи так не ототожнювала вона себе з ним, як тепер, бо її перестали називати дівочим прізвиськом, яким називали доти, і вона перетворилася на вдову Урбіно.

Їй здавалося це незбагненним, але з наближенням першої річниці від дня чоловікової смерті, Ферміна Даса відчувала, що входить у цілком нове середовище, затінене, мовчазне, прохолодне: у хащі непоправного й безповоротного. Вона ще не усвідомила, — як не усвідомлювала ще кілька років, — наскільки допомогли їй віднайти душевний спокій роздуми, викладені в листах Флорентіно Арісі. Саме завдяки їм та ще власному досвідові, вона зрозуміла сенс свого життя і смиренно чекала, що принесе їй старість. Зустріч на поминальній месі, ніби влаштована самим провидінням, дозволила їй натякнути Флорентіно Арісі, що й вона, завдяки його підбадьорливим листам, готова закреслити минуле.

Через два дні вона одержала від нього зовсім інше послання: написане від руки на цупкому білому папері, а у зворотній адресі на конверті було чітко виписане його повне ім'я. Як і в перших листах, там панував той самий квітчастий стиль, та сама лірична стихія, але було додано кілька слів подяки за виявлену йому шану, коли вона привітала його в соборі. Ферміна Даса думала про цього листа з дивним смутком та сум'яттям у душі ще кілька днів по тому, як його одержала, і він уже настільки оселився в її свідомості, що наступного четверга, несподівано для самої себе, вона запитала в Лукресії дель Реаль, чи та випадково не знайома з таким собі Флорентіно Арісою, власником річкових пароплавів. Лукресія відповіла ствердно. «Кажуть, він пропачий гомик». І повторила вперті чутки, ніби він ніколи не знався з жінкою, хоча кожна за нього

пішла б, і ніби в нього є таємний кабінет, куди він приводить хлопчиків, за якими ганяється ночами на молі. Ферміна Даса чула цю легенду з незапам'ятних часів і ніколи в неї не вірила. Та коли це саме з такою переконаністю виклала Лукресія дель Реаль дель Обіспо, про яку теж колись подейкували, що смаки в неї не такі, як у всіх жінок, вона не змогла втриматися від бажання поставити все на свої місця. Вона розповіла подрузі, що знає Флорентіно Арісу мало не з дитинства. Нагадала їй, що його мати держала крамницю на вулиці Вікон, а крім того, скуповувала зношені сорочки та простирадла, розплітала їх на нитки й продавала під час громадянських воєн на перев'язні пакети для поранених. І з переконаністю додала: «Це люди порядні й цілком розважливі». Вона заявила це так рішуче, що Лукресія зреклася своїх слів: «Зрештою, те саме базікають і про мене». Ферміні Дасі не прийшло до голови, чому вона так палко захищає чоловіка, що промайнув у її житті швидкоплинною тінню. Вона й далі думала про нього, надто коли приносили пошту, а від нього листа не було. Два тижні він не давав про себе знати, аж якось, коли вона дрімала під час сієсти, її розбудив стривожений шепіт служниці:

— Сеньоро, прийшов дон Флорентіно.

Він і справді прийшов. Перше, що відчула Ферміна Даса, був панічний страх. У неї майнула думка сказати, що прийняти його вона не може, — хай приходять іншого дня, бо зараз вона нездатна розважати гостей, та й нема їм про що говорити. Але швидко опанувала себе і звеліла, щоб його провели до вітальні й подали йому каву, поки вона приведе себе до ладу, щоб вийти до нього. Флорентіно Аріса чекав біля дверей під палючим післяполудневим сонцем, але цілком спокійний. Він був готовий, що йому відмовлять, можливо, під якимсь вірогідним приводом, і ця готовність допомагала йому зберігати самовладання. Але запрошення увійти збурило його душу до самого дна, і коли він опинився в прохолодній сутіні вітальні, то не встиг навіть подумати про чудо, яке впало на нього з неба, бо несподівано в його нутрі став роздиматися тугий згусток болючої піни. Він сів, майже не дихаючи, пригнічений злосчасним спогадом про те, як бризнула послідом пташка на його першого любовного листа, і завмер нерухомо в сутіні, чекаючи, поки мине перший напад спазматичного тремтіння, сповнений рішучості прийняти навіть смерть, але не піддатися цій несправедливій напасті.

Він знав себе добре: попри те, що все життя його мучили хронічні запори, за багато років шлунок зрадив його на людях лише три або чотири рази, і в тих кількох випадках йому таки довелося капітулювати. Тільки опиняючись у такій безвиході, він по-справжньому розумів, скільки істини у фразі, яку полюбляв повторювати жартома: «Я в Бога не вірую, але боюся його». Тепер ця істина знову постала перед ним у всій своїй грізній реальності: він хотів помолитись, але жодної молитви згадати не міг. Коли він був малим, інший малий навчив його чародійних слів, які нібито допомагали влучити у пташку камінцем: «Приціляюся як треба, неодмінно влучу в тебе». Він випробував це закляття, коли вперше пішов до лісу з новою рогаткою, і пташка впала, ніби вражена блискавкою. Голова у нього пішла обертом, і він подумав, що дитяча примовка допоможе і в цій халепі, отож повторив закляття з тією самою палкою вірою, з якою проказують слова молитви, але бажаного наслідку не сталося. Кишки йому скрутило, наче хтось намотував їх на металеву спіраль, в животі, де клубочилася дедалі густіша й болючіша піна, пролунав стогін, він весь укрився холодним потом і мусив підвестися зі стільця. Служниця, яка принесла йому каву, перелякалася, побачивши його бліде, як у мерця, обличчя. Він насилу видихнув: «Це від задухи». Служниця відчинила вікно, думаючи зробити йому приємність, але післяполудневе сонце вдарило йому просто в обличчя, і довелося зачинити стулки знову. Він зрозумів, що більше не витримає й хвилини, і тут з'явилася Ферміна Даса, майже невидима в сутіні. Побачивши його в такому стані, вона злякалася.

— Можете зняти піджак, — сказала вона йому.

Сильніше, ніж смертельний заворот кишок, боліла йому сама думка про те, що Ферміна Даса почує бурчання в його животі. Але він знайшов у собі сили прожити ще одну мить, тільки аби сказати: ні, він лише прийшов запитати в неї, коли вона зможе прийняти його з візитом. Вона, стоячи, збентежена, відповіла:

— Ну, коли вже ви тут...

І запросила його на терасу патіо, де буде, мовляв, не так жарко. Та він відмовився, і голос його здався їй тяжким зітханням, у якому відчувався глибокий жаль.

— Я хотів би прийти завтра, якщо можна, — сказав він.

Ферміна Даса згадала, що завтра четвер — день, коли її пунктуально навідувала Лукресія дель Реаль дель Обіспо, й оголосила йому своє рішення:

— Післязавтра, о п'ятій.

Флорентіно Аріса подякував, підняв капелюха, даючи зрозуміти, що йому треба негайно йти, і пішов, не покуштувавши кави. Ферміна Даса залишилася стояти посеред вітальні розгублена, не в змозі збагнути, що сталося, і стояла так, аж поки з вулиці долинув гуркіт автомобільного двигуна. А Флорентіно Аріса якнайзручніше вмотивсь на задньому сидінні, заплющив очі, розслабився й зробив те, чого давно вимагало змучене болем тіло. Відчуття було таке, ніби він знову народився на світ. Шофер, який по стількох роках служби вже ні з чого не дивувався, лишився незворушний. І тільки коли відчиняв йому дверцята машини перед під'їздом будинку, сказав:

— Стережіться, доне Флоро, це скидається на холеру.

Але то було те саме, що й завжди. Флорентіно Аріса склав подяку Богові в п'ятницю рівно о п'ятій, коли служниця провела його через напівтемну вітальню на терасу патіо, і там він побачив Ферміну Дасу біля столика, накритого на двох. Вона запропонувала йому на вибір чай, шоколад чи каву. Флорентіно Аріса попросив кави, щоб була дуже гаряча й дуже міцна, і господиня дала відповідний наказ служниці.

— А мені те, що й завжди.

«Те, що й завжди» було міцним напоєм із суміші розмаїтих східних чаїв, що збадьорював її після сіести. Коли Ферміна Даса допила свій трюнок, а гість спорожнив чашку з кавою, обоє уже поміняли в розмові декілька тем, — не стільки тому, що вони їх цікавили, скільки бажаючи уникнути інших, — яких ні він, ні вона не наважувалися зачепити. Обоє почувалися скуто, не розуміючи, що вони тут роблять, так далеко від своєї юності, на терасі з підлогою, схожою на шахівницю, в нічийному домі, де, здавалося, й досі пахло квітами похоронних вінків. Уперше сиділи вони так близько одне навпроти одного й мали досить часу, щоб спокійно роздивитись одне одного через півстоліття, і обоє бачили одне одного такими, якими вони насправді були: двоє старих людей, на яких уже чатувала смерть, людей, що не мали між собою нічого спільного, крім спогадів про ефемерне минуле, яке належало не їм, а двом молодим, дуже несхожим людям, що могли б бути тепер їхніми онуками. Вона подумала, що він нарешті переконається в нереальності своєї мрії і цим спокутує свою зухвалу витівку.

Щоб уникнути ніякових мовчанок чи небажаних тем, вона поставила йому кілька елементарних запитань про річкові пароплави, їй

видалося неймовірним, що він, хазяїн, подорожував на пароплаві лише один раз у житті, багато років тому, коли, власне, не мав ніякого стосунку до фірми. Вона не знала, чому він тоді вибрався в подорож, а він продав би душу дияволу, аби розповісти їй про все, що з ним тоді сталося і що він відчував. Вона теж погано знає ріку, її чоловік терпіти не міг гірського повітря Анд і пояснював це розмаїтими аргументами: мовляв, висота шкідлива для серця, там легко дістати запалення легенів, люди там нещирі, вони не довіряють центральному урядові — і цілком слушно. Отож вони об'їздили півсвіту, а своєї країни зовсім не знали. В ті часи гідроплан фірми «Юнкерс» робив поштово-пасажирські рейси від селища до селища в долині Магдалени, схожий на велетенського коника з алюмінію, маючи на борту двох членів екіпажу, шістьох пасажирів та мішки з поштою. «Мовби летюча домовина», — зауважив Флорентіно Аріса. Ферміна Даса брала участь у першому польоті на повітряній кулі й пережила це без особливих хвилювань, але сьогодні їй майже не вірилося, що вона колись наважилась на таку авантюру. «Тепер усе інакше», — сказала, маючи на увазі, що змінилася вона, а не способи подорожування.

Часом її увагу привертав гуркіт літаків. На соту річницю смерті Визволителя вона бачила, як вони пролітали зовсім низько, роблячи карколомні маневри. Один із них, чорний, мов велетенський стерв'ятник, мало не черкнувши об дахи кварталу Ла Манга, зачепився за верхівку високого дерева, зламав крило і повис на електричних проводах. Але Ферміна Даса так і не призвичаїлася до літаків, їй ніколи не кортіло поїхати до затоки Мансанільйо, де приводнювалися гідроплани після того, як катери митного нагляду порозганяють рибальські човни та прогулянкові шлюпки, яких із кожним роком ставало все більше. Не так давно їй було доручено піднести букет троянд Чарльзові Ліндбергу ¹, коли він прилетів сюди з візитом доброї волі, й вона не могла збагнути, як такий рослявий, такий гожий блондин міг уміститися в цьому апараті, зробленому, як їй здалося, з гофрованої бляхи, що його двоє механіків мусили штовхати з хвоста, аби він міг злетіти в повітря. Їй не вкладалося до голови, що літаки, які здавалися не набагато більшими, могли брати на борт по восьмиро людей. Зате їй розповідали, що подорожувати на

¹ Американський льотчик, який першим здійснив у 1927 р. безпасажирський переліт через Атлантичний океан.

річкових пароплавах — це справжня втіха, бо їх не гойдає, як морські кораблі, хоча для них існують свої небезпеки, куди серйозніші, — скажімо, піщані обмілини чи наскоки розбійницьких ватаг.

Флорентіно Аріса пояснив їй, що все це легенди давніх часів, а нинішні річкові пароплави мають танцювальний салон, каюти на них не менш просторі й розкішні, ніж номери в готелі, з окремою ванною та електричними вентиляторами; що ж до збройних нападів, то їх не було, відколи скінчилася остання з громадянських воєн. Крім того, він розповів їй, із самовдоволенням відчуттям особистого тріумфу, що все це стало можливим передусім завдяки свободі судноплавства, якої домогся він і внаслідок якої виникла конкуренція: тепер замість однієї компанії, як то було колись, існувало три, і всі процвітали. Одначе авіація була реальним конкурентом для всіх. Ферміна Даса спробувала його заспокоїти: мовляв, пароплави існуватимуть завжди, бо ж чи багато знайдеться таких божевільних, що захочуть сісти в апарат, суперечний, здавалося б, самим законам природи? Потім Флорентіно Аріса заговорив про поступ у розвитку пошти: тепер її і доставляють, і розносять куди швидше та надійніше, — він казав це з таємним сподіванням, що Ферміна Даса згадає про його листи. Та вона не згадала.

А втім, дуже скоро така нагода виникла сама собою. Вони вже відійшли від цієї теми, коли служниця передала Ферміні Дасі листа, якого щойно доставили спеціальною міською поштою, — цей вид послуг запровадили зовсім недавно, поширивши й на листи систему доставки телеграм. Ферміна Даса, як і завжди, ніяк не могла знайти окулярів, щоб прочитати, від кого лист. Флорентіно Аріса лишився незворушний.

— Нема потреби шукати окуляри, — сказав він. — Цей лист — від мене.

Так воно й було. Він написав його вчора, в жакливному стані депресії, бо ніяк не міг забути, якою ганьбою скінчився його перший змарнований візит. У листі він перепрошував за зухвалість — що з'явився до неї без попередження — і відмовлявся від наміру прийти знову. Зопалу він вкинув листа у поштову скриньку, а коли добре все обміркував, було вже пізно. Проте йому здалися зайвими всі ці пояснення, і він лиш попросив Ферміну Дасу зробити йому ласку й не читати листа.

— Звичайно ж, — сказала вона. — Зрештою, листи — власність тих, хто їх пише. Хіба ні?

І тоді Флорентіно Аріса зважився на сміливий крок.

— Авжеж, — погодився він. — І тому, коли йдуть на розрив, листи повертають у першу чергу.

Вона пустила натяк повз вуха і віддала йому конверт, сказавши:

— Дуже шкода, що я не зможу прочитати його, бо інші ваші листи мені дуже допомогли.

Він глибоко зітхнув, здивований, що вона отак мимохідь сказала багато більше, ніж він сподівався почути, і відповів:

— Ви собі не уявляєте, який я щасливий, що ви мені це сказали.

Але вона змінила тему розмови, і до кінця вечора йому так і не випало повернутись до неї.

Попрощався він уже після шостої, коли в домі засвітили лампи. Тепер він почував себе трохи впевненіше, хоча й не плекав ілюзій, бо пам'ятав про мінливий характер та непередбачуваність поведінки Ферміни Даси в її двадцять років, і не мав підстав припускати, що відтоді вона змінилася. Тому він ледве наважився запитати, з невіданим острахом, чи можна йому навідатися якось іще, і її відповідь вразила його.

— Приходьте коли хочете, — сказала вона. — Я майже завжди сама вдома.

Через чотири дні, у вівторок, він з'явився без попередження, і вона не стала чекати, поки принесуть чай, щоб розповісти йому, як допомогли їй його листи. Він сказав, що то не стільки листи, в точному розумінні, скільки начерки для книжки, яку йому хотілося б написати. А вона саме так і зрозуміла. І подумала навіть, що слід би їх повернути, якщо це його не образить, — він знайде їм краще застосування. Вона все говорила, говорила про те, якою розрадою стали ці листи в тому горі, що її спіткало, — говорила з таким захватом, з такою вдячністю, а може навіть, як здалося Флорентіно Арісі, з такою ніжністю, що він зважився на більше, ніж рішучий крок, — на смертельне сальто.

— Колись ми казали одне одному «ти», — мовив він.

Це було заборонене слово — «колись». Вона відчула, як майнув над ними примарний ангел минулого, і спробувала відігнати його геть. Але Флорентіно Аріса не став зупинятися на півдорозі й додав:

— Я мав на увазі, що ми звертали одне до одного на «ти» в наших давніх листах.

Ферміна Даса скипіла й мусила зробити над собою зусилля, щоб цього не виказати. Але він усе помітив і зрозумів, що повинен бути

тактовнішим, що Ферміна Даса залишилася такою ж дратівливою, як була замолоду, хоч і навчилася стриманості.

— Я хотів сказати, — провадив він, — що теперішні мої листи — це зовсім інша річ.

— Усе в світі змінилося, — відповіла вона.

— Я не змінився, — заперечив він. — А ви?

Вона завмерла, не донісши чашки до рота, і втупила в нього погляд із давно знайомим йому виразом невблаганної рішучості.

— Тепер це байдуже, — сказала вона. — Мені вже сімдесят два.

Флорентіно Аріса прийняв удар у саме серце. Йому хотілося б знайти гідну відповідь, скору і влучну, мов стріла, але тягар старості придушив його: ніколи не почував він себе таким виснаженим після такої короткої розмови; серце йому боліло, і кожен його удар металевим відлунням відбивався в артеріях. Він почув себе старим, зажуреним, нікому не потрібним, і йому так захотілося плакати, що він не міг здобутись на жодне слово. Другу чашку чаю вони допили в мовчанці, насиченій передчуттями, і коли Ферміна Даса знову заговорила, то звернулася до служниці, попросивши, щоб та принесла теку з листами. Він мало не сказав, щоб зберегла їх для себе, бо він має копії, але подумав, що така пересторога може видатися нешляхетною. Говорити більше не було про що. Перед тим як попрощатися, він висловив бажання прийти наступного вівторка о такій самій годині. Вона запитала себе, чи варто їй бути надто поступливою, і сказала:

— Не бачу сенсу в частих візитах.

— А хіба в них мусить бути сенс? — запитав він.

І таки прийшов через тиждень о п'ятій і став приходити щовівторка, не домовляючись про це заздалегідь, бо через два місяці його щотижневі візити стали для обох звичкою. Флорентіно Аріса приносив англійське печиво до чаю, зацукровані каштани, грецькі оливки, усілякі салонні ласощі, які купував у буфетах трансатлантичних пароплавів. Якось він приніс знімок, зроблений бельгійським фотографом понад півстоліття тому, де вона була з Льдебрандою, — знімок дістався йому за п'ятнадцять сентаво на розпродажу поштових листівок у Порталі писарів. Ферміна Даса не могла збагнути, як її фотографія там опинилась, не міг цього сказати й Флорентіно Аріса — він витлумачив ту подію як чудо кохання.

Одного вівторка, зрізаючи троянди у своєму садку, він не втримався від спокуси й приніс їй одну квітку. Оскільки йшлося про

жінку, яка зовсім недавно овдовіла, на мові квітів це могло означати не зовсім те, чого він хотів. Червона троянда, символ палкого кохання, навряд чи пасувала до її жалоби; жовті троянди у вищому світі були квітами успіху, в розумінні простолюдю означали ревності. Якось йому довелося чути, що в Туреччині вирощують чорні троянди, і, можливо, в цьому випадку вони були б найдоречніші, проте йому так і не пощастило роздобути їх, щоб акліматизувати в своєму патіо. Після тривалих роздумів він зважився на білу, хоча білі троянди подобались йому менше, здавались прісними й німими, бо нічого не виражали. В останню хвилину він обрізав шпичаки, остерігаючись, щоб Ферміна Даса з притаманною їй вразливістю не надала їм якогось несподіваного значення.

Троянду вона прийняла залюбки, не добачивши ніякого прихованого наміру, і в такий спосіб ритуал щовівторкових візитів збагатився. А потім настільки увійшов у звичку, що коли він приходив зі своєю білою трояндою, на чайному столику вже стояла напоготові ваза з водою. Якось, ставлячи квітку у вазу, він сказав ніби мимохідь:

— У наш час дарували камелії, а не троянди.

— Справді, — відповіла вона. — Але то був, як ви знаєте, ритуал зовсім іншого значення.

Отак перепиняла кожную його спробу просунутися вперед. Але зараз, незважаючи на цю тверезу відповідь, Флорентіно Аріса відчув, що влучив у ціль, бо їй довелося відвернутись, аби сховати рум'янець. То був гарячий, молодий рум'янець, що спалахнув мимо її волі, і його недоречність збудила в ній відразу до самої себе. Флорентіно Аріса обачно перевів розмову на інші, менш дражливі теми, але його тактовність була надто очевидною; Ферміна Даса зрозуміла, що її викрито, і розгнівалася на себе ще дужче. То був невдалий вівторок. Вона мало не попросила його, щоб більше не приходив, але сама думка про сварку — мов між закоханими — видалася їй настільки безглуздою, зважаючи на вік та становище їх обох, що нервова напрута розрядилася сміхом. І коли наступного вівторка Флорентіно Аріса знову поставив у вазу троянду, вона заглянула в саму глибину своєї душі й з радістю виявила, що від минулого тижня там не лишилось і найменшого гніву чи роздратування.

Трохи згодом ці вівторкові візити набрали не зовсім зручного родинного характеру, бо ніби випадково стали також приходити доктор Урбіно Даса з дружиною і залишалися грати в карти. Флорентіно Аріса грати в карти не вмів, але Ферміна Даса миттю його

навчила, і обоє послали подружжю Урбіно Даса письмове запрошення на наступний вівторок. Незабаром ці зустрічі стали для них усіх приємною розвагою і ввійшли у звичку так само швидко, як і візити Флорентіно Аріси, — навіть установилися неписані правила, хто що має приносити. Доктор Урбіно Даса та його дружина, що любила й уміла пекти всілякі ласощі, робили свій внесок у вигляді тортів, оригінальних і щоразу інших. Флорентіно Аріса й далі приносив дивовижі з європейських пароплавів, а Ферміна Даса теж примудрялася щотижня вигадувати якийсь сюрприз. Картярські турніри відбувалися в третій вівторок кожного місяця, і хто програвав, платив ставку не грішми, а якоюсь новинкою, що її приносив наступного разу.

Доктор Урбіно Даса цілком відповідав уявленню, яке склалося про нього в світському товаристві: він був стриманий, трохи незграбний і часто переживав раптові зміни настрою, від веселощів до роздратування чи навпаки, а бувало, так недоречно червонів, що напрошувалася думка, чи все у нього гаразд з головою. Але поза всяким сумнівом — і це впадало у вічі з першого погляду — він був чоловік добрий (тобто такий, яким аж ніяк не хотів би здаватися Флорентіно Аріса). Його дружина, навпаки, була жінка жвава, невимущена, легко знаходила спільну мову з ким завгодно, і це надавало їй елегантності глибоко людяного характеру. Флорентіно Арісі важко було уявити кращих партнерів у картах, і його неситима потреба любові знайшла своє вдоволення в ілюзорному відчутті, що він перебуває в лоні своєї сім'ї.

Якось увечері, коли вони разом вийшли з дому, доктор Урбіно Даса запросив його поснідати вдвох: «Завтра, о пів на першу, в Світському клубі». Страви там подавали вишукані, але з домішкою отрути: Світський клуб зберігав за собою право не допускати осіб із певними небажаними характеристиками, й однією з таких характеристик був статус незаконнонародженого. Через це правило чимало неприємностей довелося зазнати тому ж таки дядькові Леву Двадцятому, та й Флорентіно Аріса одного разу пережив велику ганьбу — його попросили вийти, коли він уже сидів за столом, запрошений одним зі своїх компаньйонів. Той чоловік, якому Флорентіно Аріса зробив чимало важливих послуг у річковому пароплаванні, не мав іншої ради, як повести його куди-інде.

— Якщо ми вже запроваджуємо певні правила, то мусимо дотримуватись їх, — сказав він.

Але Флорентіно Аріса вирішив ризикнути і прийняв запрошення Урбіно Даси. Цього разу йому виказали велику шанобливість, хоч і не попросили розписатись у книзі почесних гостей. Сніданок за столом, накритим на дві персони, тривав недовго і минув у досить мінорному тоні. Правда, неспокій Флорентіно Аріси, пов'язаний з цими запросинами, розвіявся вже після келиха портвейну, випитого як аперитив. Доктор Урбіно Даса хотів поговорити з ним про свою матір. З його слів Флорентіно Аріса зрозумів, що вона говорила з сином про нього. І навіть більше: на його превеликий подив, вона сказала неправду на його користь. Розповіла синові, ніби вони дружили змалку, ніби гралися разом, відколи вона приїхала із Сан-Хуан-де-ла-Сьенаги, — і саме він навчив її читати, за що вона йому довіку вдячна. А ще розповіла, ніби після школи вона проводила чимало часу в крамничці Трансіто Аріси, дивилась, як та, вишиваючи, творить чудеса, бо вона була знаменитою майстринею в цьому ремеслі; а згодом вони з Флорентіно Арісою майже перестали зустрічатися, але не тому, що їй цього не хотілось, а тому, що життя розвело їх у різні боки.

Перш ніж перейти до суті, доктор Урбіно Даса поділився деякими своїми думками про старість. Мовляв, якби не старі люди, світ рухався б швидше. «Людство, як і військо на марші, просувається зі швидкістю того, хто йде найповільніше», — сказав він. Доктор Урбіно Даса передбачав, що майбутнє суспільство навчиться жити більш розважливо, а отже, й більш цивілізовано, і в такому суспільстві старих виселятимуть кудись у провінцію (бо в містах від них уже не буде ніякої користі), щоб вибавити їх від сорому, від страждань, від моторошної самоти, яка приходить на схилі віку. З погляду медицини, як йому здається, за вікову межу можна взяти шістьдесят років. Але поки суспільство розвинеться до такого рівня милосердя, єдиним виходом будуть притулки, де старі люди потішатимуть одне одного, де їх єднатимуть спільні вподобання і відрази, спільні вади і спільний смуток, де вони не знатимуть неминучих незгод та сварок із людьми молодших поколінь.

— Старі в своєму колі здаються менш старими, — сказав він.

Так от, доктор Урбіно Даса хотів подякувати Флорентіно Арісі за те, що він складає компанію його матері в самотині її вдівства, і просить його робити це й далі для блага обох і для зручності всіх, незважаючи на її старечі примхи. Флорентіно Арісі аж від душі віддягло, коли з'ясувалась мета цієї зустрічі.

— Будьте спокійні, — сказав він докторові Урбіно Дасі. — Адже я на чотири роки від неї старший і завжди був старшим — не тільки тепер, а й давно-давно, ще коли вас і на світі не було. — І не втримався від спокуси підпустити іронічну шпильку: — В суспільстві майбутнього вам довелося б тепер ходити на цвинтар і приносити на сніданок їй та мені по букету квітів.

Доктор Урбіно Даса не врахував, які прикрі висновки можна зробити з його пророцтва, і вдався до незграбних, надуманих виправдань, у яких зрештою геть заплутався. Але Флорентіно Аріса допоміг йому виплутатись. Він саяв від радості, бо знав тепер, що рано чи пізно в них відбудеться схожа на сьогоднішню зустріч із доктором Урбіно Дасою, на якій він муситиме виконати неминучий у світському товаристві ритуал: офіційно попросить руки його матері. Ця зустріч вельми його підбадьорила, і не тільки причиною, з якої відбулася, а й тим, що показала, як прихильно і навіть радо буде зустрінуте це його неминуче прохання. Якби він міг розраховувати на згоду Ферміні Даси, то сприятливішої нагоди дарма й шукати. Та менше з тим: після сьогоднішньої розмови за цим історичним сніданком попросити руки Ферміні Даси буде для нього чистою формальністю.

Ще в свої молоді роки Флорентіно Аріса завжди підіймався та спускався сходами з великою обережністю, бо дотримувався думки, що за першим падінням, якому ти можеш і ваги не надати, приходиться старість, а за другим — смерть. Найнебезпечнішими видавалися йому сходи, які вели до його контори, круті й вузькі, і ще задовго до того часу, коли йому вже складно було не човгати при ходьбі, він брався ними, дивлячись на кожну приступку і тримаючись за поручні обома руками. Не раз йому пропонували збудувати нові, не такі карколомні сходи, але щоразу він відкладав рішення на наступний місяць, не бажаючи йти на поступки своїй старості. В міру того як минали роки, він потребував усе більше часу, щоб піднятися до свого кабінету, і не тому, що це коштувало йому більших зусиль, як він квапився всім пояснити, а тому, що з кожним разом він шов обережніше. Але в той день, коли він повертався зі сніданку з доктором Урбіно Дасою, після келиха портвейну та півсклянки червоного вина, а надто після тріумфальної розмови, він спробував скочити відразу на третю приступку, немов танцюючи, зовсім похлоп'ячому, але ліва нога йому підвернулася в кісточці, він упав горілиць і лише чудом не вбився на смерть. У ту мить, коли падав,

він зберіг досить ясності розуму й устиг подумати, що не може вбитися, бо логіка життя не допустить такого дивовижного збігу, аби двоє чоловіків, які протягом стількох років так любили одну й ту саму жінку, померли в однаковісній спосіб і протягом майже одного року. І його надії справдилися. Хоча йому наклали гіпс від ступні до литки й звелі лежати без жодного руху, проте почував він себе ще більш живим, аніж до свого падіння. Коли лікар прописав йому два місяці постільного режиму, він не міг повірити в своє безталання.

— Не кажіть мені такого, докторе, — благально попросив він. — Два місяці для мене те саме, що для вас — десять років.

Кілька разів він пробував підвестися, підтримуючи свою гіпсову, мов у статуй, ногу обома руками, одначе щоразу дійсність змала його. Та коли нарешті почав ходити, ще відчуючи біль у кісточки та лому в попереку, він просто не міг не подумати, що доля постановила випробувати його рішучість і тільки тому влаштувала це падіння.

Найтяжчим днем був перший понеділок. Біль наче відступив, і лікарський прогноз був вельми підбадьорливий, але Флорентіно Аріса не хотів миритися з фатальною неминучістю, з тим, що завтра уперше за останні чотири місяці не побачить Ферміні Даси. Одначе після сповненої смирення сіести він скорився долі й написав Ферміні Дасі цидулку з вибаченням. Написав від руки, на напахченому папері, та ще й чорнилом, яке світилося в темряві. В тій цидулці він без тіні сорому гіперболізував трагізм своєї ситуації, прагнучи збудити жалість Ферміні Даси. Вона відповіла через два дні дуже співчутливим, дружнім, але лаконічним листом, — так, зрештою, було й у вікопомну пору їхнього кохання. Він ухопився за нагоду і знову написав. Коли вона відповіла вдруге, він вирішив піти далі, ніж у шифрованих розмовах вівторкових візитів, і звелів поставити собі біля ліжка телефон, пославшись на те, що повинен постійно перебувати в курсі справ компанії. Попросив телефоністку на центральному вузлі, щоб з'єднала його з номером у три цифри, які знав напам'ять, відколи подзвонив туди вперше. Голос із приглушеними тонами, огорнутий таємничістю відстані, коханий голос, відповів, упізнав, хто говорить, і вже через хвилину попрощався, сказавши лише три фрази усталеного привітання. Флорентіно Арісу засмутила така байдужість: вони мовби знов опинилися на початку своїх взаємин.

Але через два дні він одержав від Ферміни Даси листа, в якому вона просила не телефонувати їй більше. Її аргументи були слухними. Телефонів у місті було зовсім мало, і з'єднувала їх одна-єдина телефоністка, яка знала всіх абонентів, знала їхнє життя та звичаї, і байдуже, якщо дзвінок не заставав їх удома — вона знаходила кожного там, де він у цей час був. Але зворотним боком такої послужливості було те, що телефоністка знала й зміст усіх розмов, знала чимало таємниць приватного життя, знала про драми, які пильно приховувались, і нерідко навіть втручалася до розмови, щоб висловити свою думку або заспокоїти пристрасті. Слід було пам'ятати й про нещодавно засновану «Справедливість» — щоденну вечірню газету, яка ставила собі за мету таврувати ганьбою родини з довгими аристократичними прізвищами, називаючи всіх відкрито й без найменшої поблажливості — така собі помста буржуа, чиїх синів не пускали до Світського клубу. Попри бездоганність свого життя, Ферміна Даса тими днями мусила стеретися більше, ніж будь-коли, і в своїх розмовах, і у вчинках — навіть із найближчими друзями. Тож довелося Флорентіно Арісі й далі підтримувати оте старомодне листування. І стало воно таке часте та змістовне, що він забув про все на світі й писав та писав на пересувному столику того типу, на яких у лікарнях підвозять лежачим хворим їсти.

Вони знову стали називати одне одного на «ти», знову з усіма подробицями обговорювали своє життя, як у тих давніх листах, але Флорентіно Аріса уже вкотре виявив надмірний поспіх: наколов шпилькою її ім'я на пелюстках камелії і послав ту квітку в листі. А через два дні одержав її назад — без листа. Ферміна Даса не могла себе перебороти: все це здавалось їй дитячими витівками. А ще дужче дратувало її, коли Флорентіно Аріса згадував про ті вечори, коли читав журливі вірші в парку Євангелістів, про схованки для листів на дорозі до школи, про уроки вишивання під помаранчевими деревами. Ранячи його душу, вона ставила його на місце одним запитанням, що серед інших малозначущих фраз здавалось випадковим: «Чому ти так уперто заводиш мову про те, чого немає?» Пізніше вона дорікнула йому за вперте небажання підкоритися природі й дати собі спокійно постаріти. Саме це, на її думку, було причиною його нерозважливості та постійних розчарувань, пов'язаних зі спогадами про минуле. Вона не могла збагнути, як чоловік, чие бачення й розуміння речей допомогло їй пережити недолю вдовства, починав мислити, мов дитина, коли коли треба було

прикласти власні мудрі висновки до власного життя. Адресати мовби помінялися місцями. Тепер уже вона допомагала йому поновому глянути на майбутнє, кинувши фразу, яку він у необачному поспіху не зумів витлумачити правильно: «Дай часові текти своїм плином, а там побачимо, що він нам принесе». Зрештою, він ніколи й не був здібним учнем, — як була вона. Вимушена нерухомість, з кожним днем виразніше відчуття швидкоплинності часу, безумне бажання бачити її — усе свідчило, що страх, який опанував його, коли він падав, насправді був трагічнішим, аніж йому тоді здавалося. Уперше він почав цілком тверезо думати про невідворотність смерті.

Леона Кассіані допомагала йому митися та кожних два дні міняти піжаму, ставила йому клізму, подавала в ліжко судно, клала компреси з арніки на пролежні на спині, за порадою лікаря робила масаж, щоб уникнути гірших недуг, якими загрожувала йому нерухомість. У суботу та неділю її заміняла Америка Вікунья, яка в грудні того року мала одержати диплом учительки. Він пообіцяв, що пошле її на вищі курси в Алабаму коштом судноплавної компанії, — почасти щоб приглушити гризоти сумління, а головне — щоб уникнути докорів, яких вона не вмiла йому висловити, та пояснень, яких чекала. Він не міг навіть уявити собі, як страждала ця дитина безсонними ночами в інтернаті, в суботи й неділі, які проводила без нього, — весь той час, коли його не було з нею, бо він ніколи не розумів, як сильно вона його любила. Він одержав офіційне повідомлення, що з першого місця, яке вона завжди посідала в навчанні, вона перейшла на останнє, і їй загрожує реальна небезпека провалитися на випускних іспитах. Але, попри свій опікунський обов'язок, він не переказав цього її батькам (завадило відчуття власної провини, що його він намагався приглушити), і навіть не поговорив із нею самою, слушно остерігаючись, що у своїх невдачах вона передусім звинуватить його. Він пустив усе на самоплив. Він почав відкладати на майбутнє всі свої проблеми, підсвідомо сподіваючись, що їх розв'яже смерть.

Не лише дві жінки, які опікувалися ним, а й сам Флорентіно Аріса дивом дивувався, наскільки він змінився. Ще десять років тому він напав під парадними сходами свого будинку на одну зі служниць, вдягнуену й на ногах, і хутчіш за філіппінського півня позбавив її невинності. Йому довелось подарувати їй умебльований будиночок, щоб вона погодилася назвати винуватцем цього безчестя хлопця, з яким іноді зустрічалася в неділю і який навіть ще й раз не поцілував її, і її батько та дядьки, що, вирубуючи цукрову тростину, навчилися

вправно орудувати важкими мачете, примусили хлопця одружитися з нею. Годі було повірити, що це той самий чоловік, якого тепер дві жінки обмацували і вгорі, й унизу, намилювали, розтирали рушниками з єгипетської бавовни, масажували йому все тіло, — а він хоч би раз зітхнув від збудження, дарма що ще кілька місяців тому під їхніми доторками аж тремтів би від хоті. Кожна з них по-своєму пояснювала цю дивну для нього нечулисть. Леона Кассіані гадала, що це — перші ознаки близької смерті. Америка Вікунья здогадувалася про якусь таємну причину, та не могла розгадати. І тільки сам Флорентіно Аріса знав істину, — і ця істина мала жіноче ім'я. В кожному разі, він був несправедливий: дві жінки обслуговували його з такою любов'ю, а він думав про третю.

Вже через три тижні Ферміна Даса усвідомила, як їй бракує відвідин Флорентіно Аріси. Вона не нудьгувала, часто зустрічалася з подругами й почувала себе дедалі краще в міру того, як час віддаляв її від покійного чоловіка. Лукресія дель Реаль дель Обіспо поїхала до Панами лікувати вуха: вони в неї дуже боліли, і нічого не допомагало. Через місяць вона повернулася вельми задоволена, тільки чула тепер ще гірше, ніж колись, і вклала у вухо спеціальну рурочку з розтрубом на кінці. Ферміна Даса була подругою, яка вміла терпіти мішанину з її безладних запитань та відповідей, і це так припало до вподоби Лукресії, що майже не було дня, коли б вона не з'явилася в її домі о якій завгодно годині. Проте ніщо не могло замінити Ферміні Дасі тих вечорів, які вона бавила в компанії Флорентіно Аріси.

Пам'ять про минуле не могла вплинути на майбутнє, як йому вперто хотілося вірити. Навпаки, Ферміна Даса дедалі зміцнювалася в своєму давньому переконанні, що оте гарячкове хвилювання у двадцять років справді було чимось благородним і прекрасним — але не коханням. Цього, попри свою грубувату прямотушність, вона не відкрила йому ні в листах, ні в розмові; так само не вистачало їй духу сказати, наскільки фальшиво звучать його сентиментальні звірвання, та ще й після тієї справді чудесної втіхи, яку вона знайшла в отих друкованих на машинці листах; як оті ліричні недоречності принижують його в її очах і як шкодить йому маніакальна жадоба воскресити те, що давно померло. Ні, — жоден рядок з його останніх листів, як і жодна мить із її власної осоружної молодості не були причетні до її сьогоденного стану, не пояснювали, чому вівторкові вечори тепер здавалися такими нескінченними без нього, такими самотніми і нудними.

Під час одного з нападів тути, коли її знов опанувало непереборне бажання викинути все зайве зі свого життя, вона звеліла винести в сарай радіоприймача, якого чоловік колись подарував їй на день народження і якого вони обоє думали віддати в музей, оскільки то був перший радіоприймач у місті. В сутінках своєї жалоби вона поклала собі ніколи не користуватися ним — адже вдова з таким славним ім'ям не могла слухати музику, не ображаючи пам'яті покійного чоловіка, хоч би й робила це на самоті. Але після того як минув третій вівторок без візитів Флорентіно Аріси, вона звеліла вернути приймач до вітальні, але не для того, щоб, як колись, втішатися сентиментальними пісеньками, які передавала радіостанція в Ріобамбі, — а щоб скрасити порожнечу своїх мертвотних годин сльозливими романами із Сантьяго-де-Куби. То була чудова думка, бо коли в неї народилася дочка, вона почала втрачати звичку до читання, яку так старанно прищеплював їй чоловік від часу їхньої весільної подорожі, а коли в неї почав швидко псуватися зір, вона перестала читати зовсім і дійшла до того, що по кілька місяців не згадувала, де лежать її окуляри.

Так вона приохотилася до радіороманів із Сантьяго-де-Куби і щодня нетерпляче ждала тієї години, коли почнуть читати черговий розділ. Вряди-годи слухала вона й новини, аби знати, що відбувається в світі, а іноді, коли залишалася вдома сама, слухала, притишивши звук, далекі, але виразні меренги із Санто-Домінго та плени¹ з Пуерто-Ріко. А одного вечора почула трагічне повідомлення, яке передала невідома їй станція, що раптом заговорила так гучно, ніби була в сусідній кімнаті: двох старих людей, які протягом сорока років весь час їздили в одну місцину, повторюючи свою першу подорож, убив човняр, який возив їх на цю прогулянку, убив, щоб забрати в них гроші, — а вони мали при собі всього чотирнадцять доларів. Історія ця вразила її ще сильніше, коли Лукресія дель Реаль додала подробиці, надруковані в одній місцевій газеті. Поліція з'ясувала, що ті двоє старих, забитих ударами весла, — їй було сімдесят вісім, а йому — вісімдесят чотири роки, — потай кохалися всі сорок літ, проводячи разом вакації, хоч обоє були одружені, жили в міцному та щасливому шлюбі й мали великі родини. Ферміна Даса, яка ніколи не плакала, слухаючи радіоромани, тепер ледве стримала сльози, що клубком підступили їй до горла. У своєму наступному

¹ Американські народні мелодії.

листі Флорентіно Аріса без жодних коментарів послав їй газетну вирізку з цією історією.

Але то були не останні сльози, які довелося стримувати Ферміні Дасі. Флорентіно Аріса ще не відбув своїх двох місяців ув'язнення, коли «Справедливість» на всьому обширі першої сторінки розповіла, з подробицями та з фотографіями, про таємні любовці, яким нібито віддавалися покійний доктор Хувенал Урбіно і Лукресія дель Реаль дель Обіспо. Газета розводилася про всі нюанси цього зв'язку — як часто зустрічалися коханці і в який спосіб кохалися, згадувала і про поблажливість чоловіка Лукресії, що тим часом розважався з педерастами, яких знаходив серед негрів на своїй цукроварні. Ця розповідь, надрукована під величезним криваво-червоним заголовком, вибухнула, наче землетрус, посеред роз'єднаної місцевої аристократії. А проте, в усьому цьому не було й крихти правди: Хувенал Урбіно та Лукресія дель Реаль, заприятелювавши ще в молодості, не поривали дружніх зв'язків і згодом, коли поодружувались, але коханцями вони ніколи не були. В усякому разі, публікація не мала на меті облили брудом ім'я доктора Хувенала Урбіно, чия пам'ять усі щиро шанували, — вона була явно спрямована проти чоловіка Лукресії дель Реаль, якого тиждень тому обрали президентом Світського клубу. Скандал затерли за кілька годин, проте Лукресія дель Реаль перестала навідувати Ферміну Дасу, і та витлумачила це як визнання вини.

Правда, дуже скоро з'ясувалося, що й сама Ферміна Даса не була захищена від небезпек, які загрожували всьому її класу. Невдовзі «Справедливість» напалася й на неї, скориставшись єдиним вразливим місцем у її репутації — давніми обгородками батька. Коли йому довелося проти своєї волі покинути місто, вона знала лише про один епізод з його сумнівної комерції — той, про який розповіла їй Галя Пласідія. Згодом підтвердив це і доктор Урбіно після своєї зустрічі з губернатором, але вона лишилася переконана, що батько став жертвою обмови. А сталося нібито ось що: два агенти урядової поліції, маючи наказ про вилучення майна, прийшли в дім біля парку Євангелістів, обшукали його згори донизу, проте не знайшли того, що сподівалися знайти, і насамкінець наказали відчинити гардероб із дзеркальними дверцями в колишній спальні Ферміні Даси. Галя Пласідія була в домі сама й не могла їм завадити, проте відчинити шафу відмовилася, сказавши, що не має ключа. Тоді один з агентів розбив дзеркальні дверці руків'ям револьвера, і виявилось,

що весь простір між склом і дерев'яною стінкою набитий фальшивими стодоларовими банкнотами. Так завершилося вистеження цілої низки слідів, що привели до Лоренсо Даси як останньої ланки широкої міжнародної змови. Гроші було піддроблено дуже майстерно, аж до водяних знаків. А власне, якимсь хімічним способом, мовби чарами, було стерто всі зображення на білетах в один долар і видрукувано натомість стодоларові купюри. Лоренсо Даса заявив, що купив гардероб багато пізніше, вже після заміжжя дочки і що, либонь, його привезли в дім разом з банкнотами, проте поліція з'ясувала, що шафа стояла там і тоді, коли Ферміна Даса ходила до школи. Ніхто, крім її батька, не міг заховати фальшиве багатство за дзеркальними дверцями. Ось це й розповів дружині доктор Урбіно, коли переконав губернатора вислати тестя на його батьківщину і так затерти скандальну справу. Але газета розповіла набагато більше.

Ішлося про те, ніби під час однієї з багатьох громадянських воєн, які так часто спалахували в минулому столітті, Лоренсо Даса був за посередника між урядом ліберального президента Акілео Парри і таким собі Йозефом Кожен'ювським, поляком з походження, що перебував тут кілька місяців, з екіпажем торговельного судна «Святий Антуан», яке ходило під французьким прапором, намагаючись налагодити підпільну торгівлю зброєю. Кожен'ювський, який згодом здобув усесвітню славу під ім'ям Джозефа Конрада, невідомо в який спосіб зв'язався з Лоренсо Дасою, і той купив у нього вантаж зброї для уряду, причому всі доручення та квитанції були в повному порядку, а за товар сплачено пробованим золотом. Згідно з версією газети, Лоренсо Даса потім заявив, ніби на його склади вчинили напад і зброя зникла, а насправді перепродав її за подвійну ціну консерваторам, що воювали проти уряду.

«Справедливість» розповіла також, ніби Лоренсо Даса за безцінь скупив у англійської армії зайві чоботи — в ті часи, коли генерал Рафаель Рейес заснував військово-морський флот, — і завдяки цій одній операції за півроку подвоїв свій статок. Як запевняла газета, коли вантаж прибув у порт призначення, Лоренсо Даса відмовився прийняти його, бо надійшли тільки чоботи на праву ногу, але був єдиним покупцем, коли митниця, згідно із законом, влаштувала розпродаж, і купив увесь товар за чисто символічну ціну в сто песо. Тими самими днями його спільник скупив на тих самих умовах вантаж чобіт на ліву ногу, який прибув на митницю в Ріуачі. Після того як чоботи спарували, Лоренсо Даса скористався своїми

родинними зв'язками з Урбіно де ла Кальє і продав чоботи новоствореному флотові, із зиском по дві тисячі на сотню. На завершення «Справедливість» повідомляла, що насправді Лоренсо Даса виїхав у Сан-Хуан-де-ла-Сьєнагу в кінці минулого століття не в пошуках кращих перспектив для своєї дочки, як мав звичай повторювати, а через те, що його спіймали на вельми прибутковій махінації: він домішував до імпортного тютюну дрібно нарізаний папір і проробляв це так спритно, що курці з найвитонченішим смаком не помічали ошуканства. Також розкрилися його зв'язки з підпільною міжнародною компанією, що наприкінці минулого століття робила надзвичайно зисковий бізнес — нелегально перевозила з Панами китайців. І навпаки, сумнівна історія з мулами, що так зашкодила колись його репутації, була, як тепер з'ясувалося, його єдиною чесною комерційною операцією.

Коли Флорентіно Аріса підвівся з ліжка, ще з незагоєними ранами на спині й уперше взяв у руки ціпок замість парасольки, його першим виходом з дому став візит до Ферміни Даси. Він її не впізнав: шкіра в неї явно була стареча, а настрої такий, що йому розхотілося жити на світі. Доктор Урбіно Даса під час двох візитів, які він зробив Флорентіно Арісі у його домашній тюрмі, казав йому, з яким жахом прочитала мати оті дві публікації в «Справедливості». Перша розбудила в ній такий нестямний і нерозважливий гнів на чоловікову невірність та зраду подруги, що вона відмовилася від звички раз на місяць, у неділю, навідувати родинну усипальницю, бо її доводило мало не до сказу, що він не може почути у своїй домовині всіх прокльонів та лайки, які їй кортіло викрикнути йому; вона ладна була зітнутися з мерцем. А Лукресії дель Реаль вона переказала через людей, які охоче взялися виконати це доручення, що її втішає принаймні те, що серед безлічі осіб, з якими Лукресія переспала, був бодай один чоловік. А коли вона прочитала статтю про Лоренсо Дасу, то важко було сказати, що її більше вразило, — сама стаття чи запізніле відкриття істинного обличчя батька. Але те чи те, а може, й те, і те водночас завдало їй страшного удару. Волосся кольору чистої криці, яке так ушляхетнювало її обличчя, стало схоже на жовту кукурудзяну волоть, а гарні очі пантери вже не спалахували колишнім блиском навіть у хвилини гніву. Нехіть до життя виразно проступала в кожному її жесті. Вона, що давно вже зреклася звички до куріння, з якою колись ховалася у ванній, тепер знову повернулася до неї, причому курила тепер на людях і з невтримною

жадібністю — спочатку сигаретки, які так любила скручувати сама, а потім і звичайнісінькі, куплені у крамниці, бо вже не мала ні часу, ні терпіння їх скручувати. Хтось інший — не Флорентіно Аріса — запитав би себе, що може обіцяти майбутнє старому дідові, такому як він, — кульгавому, із заструпленою спиною, і старій жінці, яка нічого вже не прагне в житті, окрім смерті. Але Флорентіно Аріса подивився на все це іншими очима. Він добачив іскорку надії в попелі катастрофи, бо йому привиділося, що лихо додало Ферміні Дасі величчя, що гнів зробив її гарнішою, а відразу до життя повернула їй дику вдачу її двадцяти років.

Вона мала тепер нові підстави бути вдячною Флорентіно Арісі, бо відразу після появи мерзенних публікацій він послав до «Справедливості» повчального листа про етичну відповідальність преси та обов'язок ставитися з повагою до чужої честі. «Справедливість» листа не надрукувала, але автор послав копію до «Комерційного вісника» — найдавнішої і найповажнішої газети Карібського узбережжя, і там його надрукували на першій сторінці. В листі, підписаному псевдонімом «Юпітер», було стільки розважливих, глибоких та блискуче сформульованих аргументів, що його автором вважали когось із найвідоміших місцевих письменників. То був єдиний голос посеред пустельного океану, але прозвучав він гучно і почули його далеко. Ферміна Даса відразу вгадала, хто автор листа, хоч ніхто їй цього й не сказав, бо впізнала думки й навіть одну фразу з моральних роздумів Флорентіно Аріси. Отож прийняла вона його зі щирим почуттям, яке мовби відродилося на пустирищі її розпуки.

І саме в ті дні, одного суботнього надвечір'я Америка Вікунья, зайшовши до спальні на вулиці Вікон, чисто випадково, не шукаючи умисне, знайшла в незамкненій шафі машинописні копії роздумів Флорентіно Аріси та рукописні листи Ферміні Даси.

Доктор Урбіно Даса зрадив, коли поновилися візити, що так збадьорювали його матір. На відміну від сестри Офелії, яка прибула на першому ж фруктовозі з Нового Орлеану, тільки-но довідалася, що Ферміна Даса водить дивну дружбу з чоловіком досить сумнівної, з морального погляду, репутації. Її тривога сягнула критичної точки вже після першого вівторка, коли вона увіч переконалася, як фамільярно і самовпевнено поводить себе Флорентіно Аріса в їхньому домі, як перешіптуються та мило сваряться, мов юні закохані, її мати та гість, що засидівся до пізньої ночі. Те, що для доктора Урбіно Даси було зворушливою душевною спорідненістю двох самотніх

старих людей, Офелія сприймала як порочну форму таємного співжиття. Такою завжди була Офелія Урбіно, настільки схожа вдачею на донью Бланку, що, здавалося, вона — її рідна дочка, а не онука по батьковій лінії. Була горда, як і вона, пихата, як і вона, — як і вона, жила керуючись забобонами. Була нездатна повірити, що між чоловіком та жінкою може існувати невинна дружба навіть у п'ятирічному віці, а тим паче — у вісімдесятирічному. В одній гострій суперечці з братом вона сказала, що бракує тільки, аби Флорентіно Аріса злігся з матір'ю на її вдовиному ложі, отоді б, мовляв, він утішив її по-справжньому. Братові не вистачило духу їй заперечити, — він взагалі ніколи не зважувався сказати їй що-небудь усупереч, але втрутилася його дружина, спокійно заявивши, що кохання на вік не зважає. Офелія мало не луснула з люті.

— Кохання не має глузду вже у нашому віці! — викрикнула вона. — А в їхньому — це просто свинство!

Вона з такою затятою рішучістю пообіцяла віднадити від дому Флорентіно Арісу, що це дійшло до вух Ферміні Даси. Мати поклікала дочку до спальні, як робила завжди, коли не хотіла, щоб розмову почули слуги, і попросила її повторити свої звинувачення. Офелія не стала їх пом'якшувати: вона, мовляв, переконана, що Флорентіно Аріса, чия схильність до протиприродних збочень ні для кого не таємниця, прагне до сумнівних взаємин, які можуть ще більше знеславити їхню родину, ніж злочини Лоренсо Даси чи безневинні походеньки Хувенала Урбіно. Ферміна Даса вислухала дочку, не сказавши їй слова, не повівши їй оком, і лише коли та виговорилася, вона мовби враз повернулася до життя.

— Шкода мені, що не маю сили, аби дати тобі доброї хлости, якої ти заслуговуєш за своє нахабство і брудні думки, — сказала вона Офелії. — Але ти зараз же покинеш цей дім, і присягаюся прахом своєї матері, що, поки я жива, твоєї ноги в ньому не буде!

І ніщо не змогло похитнути її рішучість. Офелія тимчасово оселилася в брата й звідти яких тільки суплік не надсилала, передаючи їх через найвпливовіших посередників. Але все було марно. Ні умовляння сина, ні втручання подруг не змогли вплинути на Ферміну Дасу. А невістці, з якою завжди зберігала приязні взаємини, позначені грубуватою довірливістю, вона сказала виразистим жаргоном, властивим їй замолоду:

— Сто років тому вони обісрали мою дружбу з цим бідолахою, бо ми, мовляв, надто юні, а тепер хочуть зробити те саме, бо ми, бачте,

занадто старі. — Вона припалила сигарету від недопалка попередньої і виплонула рештки отрути, яка спопеляла їй нутрощі: — Хай ідуть вони всі в гузно. Якщо ми, вдови, маємо в житті якусь перевагу, то це ту, що ніхто вже нами не командує.

Її рішучість була непохитною. Коли нарешті Офелія переконалася, що всі засоби вичерпано, вона повернулася до Нового Орлеану. Єдине, чого зуміла домогтися вона від матері, — це щоб та попросилася з нею, і Ферміна Даса поступилася після тривалих умовлянь, але так і не дозволила дочці зайти в дім: вона ж бо заприсяглася, що цього не буде, кістками своєї матері — єдиним, що в ці чорні дні лишалося для неї чистим.

В один із перших своїх візитів, коли розмова торкнулася його пароплавів, Флорентіно Аріса офіційно запросив Ферміну Дасу у прогулянкову подорож по річці. Згаявши на один день більше, ніж коли їхати поїздом, можна було дістатись аж до столиці, яку вони, як і більшість жителів Карибського узбережжя, що належали до їхнього покоління, і тепер називали так, як вона називалася аж до минулого століття: Санта-Фе ¹. Проте Ферміна Даса не хотіла туди; вона пам'ятала, якої думки про це місто був її чоловік, воно холодне й похмуре, жінки там виходять із дому тільки до вечірньої меси і не мають права зайти ні до морозивного кафе, ні в державну устанovu, — так принаймні йому розповідали; вулиці там щодня запружені похоронними процесіями, а з неба ще від прадавніх часів сіється дрібна мжичка; одне слово, ще гірше, ніж у Парижі. А от ріка манила її до себе, — хотілося побачити кайманів, що вигріваються на піщаних берегах, хотілося, щоб серед ночі її розбудив крик морської корови, але думка про таку важку подорож, у її літа, та ще й самотньою вдовою, здавалась їй нереальною.

Флорентіно Аріса повторив запрошення згодом, коли вона твердо вирішила, що є сенс жити на світі й без чоловіка, і тоді ця перспектива видалася їй більш імовірною. Але після сварки з дочкою, доведена до розпачу звинуваченнями на адресу батька, гнівом проти покійного чоловіка, люттю на лицемірство улесливої Лукресії дель Реаль, яку стільки років вважала своєю найкращою подругою, вона сама відчула себе зайвою у власному домі. Якось увечері, п'ючи свій чай із суміші різних сортів, вона подивилася на залите водою патіо, де вже ніколи не зазеленіє дерево, що принесло їй біду, і сказала:

¹ Власне, Санта-Фе-де-Богота, нині просто Богота.

— Єдине, чого мені хочеться, — це піти з цього дому; іти, іти, іти й ніколи більш сюди не повернутися.

— Скористайся пароплавом, — порадив їй Флорентіно Аріса. Ферміна Даса підвела на нього замислений погляд.

— А знаєш, я не проти, — мовила вона.

Раніше їй і на думку не спало б таке сказати, але коли вона вже визнала це за можливе, то відступати не хотіла. Син і невістка були в захваті й висловили цілковите схвалення. Флорентіно Аріса поквапився уточнити, що Ферміна Даса буде почесною гостею на його пароплаві й матиме каюту, обставлену не гірше, ніж її власний дім, з бездоганним обслуговуванням, і капітан особисто відповідатиме за її безпеку та здоров'я. Щоб заохотити її, він приніс карту ріки, поштові листівки з видами буремних вечорів, вірші про первісний рай Магдалени, написані знаменитими мандрівниками або людьми, які стали знаменитими завдяки високим достоїнствам цих віршів. Вона побіжно передивлялася все це, коли була в доброму гуморі.

— Тобі ні до чого зваблювати мене, мов дитину, — сказала вона йому. — Якщо я вирішила поїхати, то поїду тому, що я так вирішила, а не заради чудових краєвидів.

Коли син запропонував, щоб невістка її супроводжувала, мати відрубала:

— Я вже досить доросла, щоб обійтися без опікунів.

Вона сама подбала про всі дрібниці, пов'язані з подорожжю. Відчувала величезну полегкість на думку, що цілих вісім днів, поки пароплав підійматиметься проти течії, і ще п'ять, поки повертатиметься назад, вона житиме, не маючи нічого, крім найнеобхіднішого: півдесятка ситцевих суконь, елементарного туалетного знадіб'я, черевиків, у яких зійде на пароплав і з пароплава на берег, і домашніх пантофель, — більш нічого. То була мрія всього її життя.

В січні 1824 року командор Хуан Бернардо Ельберс, засновник річкового судноплавства, пустив у регулярні рейси по Магдалені перший пароплав — примітивну калощу в сорок кінських сил, що мала назву «Вірність». Минуло понад століття, і ось 7 липня о шостій годині вечора доктор Урбіно Даса та його дружина провели Ферміну Дасу на борт пароплава, на якому вона мала здійснити свою першу мандрівку по ріці. То було найперше судно, збудоване на місцевій корабельні, і в пам'ять про славетного предка Флорентіно Аріса назвав його «Нова Вірність». Ферміна Даса так і не повірила, що це ім'я, таке значуще для них двох, було справді історичною

випадковістю, а не завдячувало своєю появою хронічній романтичності Флорентіно Арісі.

В усякому разі, на відміну від інших річкових пароплавів, старовинних і сучасних, «Нова Вірність» мала поряд із капітанською каютою ще одну, простору, з усіма вигодами: вітальня, обставлена бамбуковими меблями барвистих кольорів, подружня спальня, декорована за китайськими мотивами, туалетна кімната з ванною та душем, широка веранда під дахом, обплетена всячкою папороттю, і система захисту від шуму та спеки, завдяки якій у приміщенні не було чути гуркоту парових машин і панував штучний клімат вічної весни. Ця розкішна оселя, відома під назвою «президентської каюти», бо в ній уже подорожували всі три президенти республіки, не мала ніякого комерційного призначення, і її приберігали для високих урядових осіб та визначних, високоповажних гостей. Всі думали, що Флорентіно Аріса звелів її збудувати саме з цією метою, коли його обрали президентом РККБ, але ним керувала внутрішня переконаність, що рано чи пізно ця розкішна каюта стане щасливим притулком його весільної подорожі з Ферміною Дасою.

І справді, настав той день, коли вона увійшла до «президентської каюти» як господиня і, пані. Капітан пароплава привітав на борту доктора Урбіно Дасу та його дружину з усіма почестями і почастував їх та Флорентіно Арісу шампанським і вудженою лососиною. Його звали Дієго Самаритано, на ньому була біла лляна форма, бездоганна від черевиків до кашкета з гербом РККБ, вигаптуваним золотою ниткою, і, як усі річкові капітани, він був товстий, як стовбур сейби, говорив владним голосом і мав манери флорентійського кардинала.

О сьомій вечора дали перший сигнал відплиття, і Ферміна Даса відчула, що він гострим бодем відбився в її лівому вусі. Минулої ночі її обсідали сни, сповнені лиховісних признаков, яких вона не зважилася тлумачити. Рано-вранці вона поїхала на цвинтар, що називався тоді «Кладовище Ла Манга», і там замирилася з покійним чоловіком, ставши перед його склепом і виголосивши довгий монолог, у якому виказала йому всі справедливі докори, що зібралися в її серці. Потім з усіма подробицями розповіла йому про свою подорож і попрощалася, сказавши, що незабаром навідає його знову. Більше вона нікому не розповіла, що виправляється з дому, як робила майже завжди перед своїми мандрями до Європи, — щоб уникнути надокучливих прощальних церемоній. Хоч вона й об'їздила півсвіту, проте відчуття мала таке, ніби це її перша подорож, і в міру того як день

хилився до вечора, тривога її зростала. А коли вона опинилася на борту пароплава, то почувалася всіма покинутою, нещасною, і їй закортіло залишитися самій, щоб поплакати.

Коли пролунав останній сигнал, син та невістка попрощалися з нею без зайвого драматизму, і Флорентіно Аріса провів їх до трапу. Доктор Урбіно Даса хотів був пропустити його вперед, слідом за дружиною, і лише тоді йому сяйнуло, що Флорентіно Аріса теж вирушає в подорож. Доктор Урбіно розгубився від такої несподіванки і сказав:

— Але ж про це мови не було.

Флорентіно Аріса промовистим жестом показав йому ключа від своєї каюти — то була звичайна каюта на загальній палубі. Але докторові Урбіно Дасі це не видалося достатнім доказом невинності його намірів. Він подивився на дружину поглядом потопельника, шукаючи точки опори для свого невдоволення, але піймав тільки вираз холодного гніву. Вона сказала йому дуже тихо й суворо: «І ти теж?» Атож, і він, як і його сестра Офелія, вважав, що кохання має вікову межу, після якої стає непристойним. Але він зумів учасно опанувати себе й попрощався з Флорентіно Арісою потиском руки, в якому було більше впокорення, аніж вдячності.

Флорентіно Аріса стояв, спершись на поручні салону й дивлячись, як вони спускаються трапом. Усе сталося так, як він хотів. Перш ніж сісти в автомобіль, доктор Урбіно Даса та його дружина обернулись до нього, і він помахав їм рукою. Обоє помахали у відповідь. Він стояв біля поручнів, аж поки автомобіль зник за хмарою куряви, що клубочилася над вантажним причалом, а тоді пішов до своєї каюти перевдягтися у пристойніший костюм для першої вечери в особистій ідальні капітана.

То був чудовий вечір. Капітан Дієго Самаритано щедро присмачував кожну страву соковитими історіями зі свого сорокарічного життя на річці, але Ферміна Даса мусила докладати чималих зусиль, щоб здаватися веселою. Хоча останній сигнал до відплиття дали о восьмій, коли спровадили на берег усіх проводжальників і підняли трап, пароплав не відчалив від пристані, поки капітан не повечеряв і не зійшов на свій місток, щоб керувати маневром. Ферміна Даса і Флорентіно Аріса стояли біля поручнів загального салону, розчинившись у галасливому натопві пасажирів, які грали у відгадування, де що світиться в місті, і залишалися там, аж поки пароплав вийшов із бухти, звернув на невидимий фарватер, проминув низку боліт,

поцяткованих хисткими вогниками рибальських човнів, і задихав нарешті на повні груди в чистому повітрі, що огортало ріку Магдалену. Тоді оркестр загравав популярну мелодію, пасажири схвально загомоніли, і почалися танці.

Ферміна Даса захотіла усамітнитись у каюті. За весь вечір вона не озвалася жодним словом, і Флорентіно Аріса не заважав їй віддаватися своїм роздумам. Заговорив до неї тільки перед дверима її каюти, щоб попроситися, але спати їй не хотілося, вона лише трохи змерзла і запропонувала посидіти вдвох і помилуватися річкою з її приватної веранди. Флорентіно Аріса поставив два плетені крісла до самих поручнів, погасив світло, накрив їй плечі вовняною шаллю і сів поряд. Вона скрутила цигарку, взявши тютюн і папір із коробки, яку він їй подарував, причому скрутила навдивовижу справно, повільно викурила її, глибоко затягуючись, не розмовляючи, а тоді скрутила одну за одною ще дві й викурила їх без перерви. Флорентіно Аріса, відсorbуючи малими ковтками, випив два термоси міцної кави.

Вогні міста зникли за обрієм. Гладенька й тиха поверхня води та осяяні повним місяцем луки на обох берегах, які вони бачили зі своєї темної веранди, перетворилися на суцільну рівнину, що ледь мерехтіла світляними зблисками.

Вряди-годи з темряви виринала хатина під солом'яною стріхою, а яскраве вогнище побіля неї повідомляло, що там продають дрова для пароплавних казанів. Пам'ять Флорентіно Аріси ще зберігала туманні спогади про подорож, здійснену в молодості, і видиво річки оживляло їх сліпучими спалахами, наче вони були вчорашні. Він поділився деякими з Ферміною Дасою, сподіваючись розворушити її, але вона й далі курила мовчки, перебуваючи в якомусь іншому світі. Тоді Флорентіно Аріса відігнав свої спогади і залишив Ферміну Дасу наодинці з її власними, а вона все скручувала та скручувала цигарки, відразу їх і припалюючи, аж поки в коробці не залишилися ні тютюну, ні паперу. Музика замовкла десь опівночі, гомін пасажирів почав стихати і розпадатися на окремі сонні шепотіння, і двоє сердець залишилися самі-одні на темній веранді, б'ючись у ритмі чахкання пароплава.

Через тривалий час Флорентіно Аріса подивився на Ферміну Дасу і в світлі, яке відбивалося від річкової води, побачив примарний профіль статуї, пом'якшений лагідним голубим світінням, і зрозумів, що вона мовчки плаче. Але замість утішити її або зачекати, поки в

неї висохнуть сльози, як їй би хотілося, він раптом відчув панічний страх.

— Ти хочеш залишитися сама? — спитав тихо.

— Якби хотіла, то не просила б тебе зайти, — відповіла вона.

Тоді він простяг у темряву пальці, холодні як лід, і навпомацки знайшов її руку — вона чекала його. Обоє зберегли досить ясності розуму, щоб у першу блискавично коротку мить зрозуміти: жодна з двох рук не була тією рукою, яку вони собі уявляли, перш ніж її торкнутися, — ні, то були руки старі й кошаві. Але в наступну мить вони вже були ті самі, сподівані. Ферміна Даса заговорила про покійного чоловіка, заговорила як про живого, і Флорентіно Аріса зрозумів у цю хвилину, що й для неї настав час із гідністю, з гордістю, з невторним бажанням жити запитати себе, що ж їй робити далі з коханням, яке залишилося без господаря.

Ферміна Даса перестала курити, щоб не забирати руки, яку він тримав у своїй. Вона була вся в тривозі, вона намагалася зрозуміти себе. Важко було уявити кращого чоловіка, ніж той, якого мала вона, і все ж таки, спогадуючи своє життя, вона знаходила там більше прикрого, ніж приємного, аж надто багато взаємних непорозумінь, даремних сварок, неспокутуваних кривд. Зітхнувши, вона раптом сказала:

— Аж не віриться, як можна почувати себе щасливою стільки років, здолати стільки труднощів, стільки непорозумінь, хай їм грець, — і не знати, кохання це чи ні.

Коли вона виговорилася, хтось погасив місяць. Пароплав сунув уперед своєю розміреною ногою, переступаючи з лапи на лапу, мов величезний звір, що підкрадається до своєї жертви.

Ферміна Даса отямилася від тривожних роздумів.

— А тепер іди, — сказала вона.

Флорентіно Аріса потис її руку, нахилився й хотів поцілувати її в щоку. Але вона зупинила його, сказавши своїм хрипким і лагідним голосом:

— Не треба. Від мене тхне старою бабою.

Вона чула, як він вийшов у темряві, чула його кроки на сходах, чула, як він перестав існувати для неї до наступного дня. Ферміна Даса припалила ще одну сигарету і, поки курила, побачила доктора Хувенала Урбіно в його бездоганному лляному костюмі, з його професійною пунктуальністю, з його сліпучою принагідністю та офіційно узаконеною любов'ю — він прощався з нею, махаючи

своїм білим капелюхом з корабля минулого. «Ми, чоловіки, — бідолашні раби забобонів, — сказав він їй одного разу. — І навпаки, коли жінці закортить віддатися тому чи тому чоловікові, нема такого паркану, через який вона не перестрибнула б, нема фортеці, яку не зруйнувала б, немає правил, які вона не переглянула б аж до основ. Сам Бог тоді її не зупинить».

Ферміна Даса сиділа нерухомо до самого світання. Вона думала про Флорентіно Арісу й уявляла собі не того пойнятого розпачем хлопця, який сидів на чатах у парку Євангелістів і спогад про якого не збуджував у ній навіть іскорки смутку, а того немічного й кульгавого, проте реального чоловіка, який тепер постійно був поруч із нею, але не завжди знав, як йому слушно повестися. Поки пароплав, чахаючи парою, брався проти течії назустріч першим рожевим барвам уже близького світанку, вона благала Бога тільки про те, щоб Флорентіно Аріса зрозумів, з чого йому почати, коли завтра вони знову зустрінуться.

Він усе зрозумів як треба. Ферміна Даса розпорядилася, щоб стюард дав їй поспати, скільки вона захоче, і коли прокинулася, на її нічному столику стояла ваза з білою, свіжою і ще вогкою від роси трояндою, а біля вази лежало послання від Флорентіно Аріси на стількох аркушах, ніби він почав писати його, тільки-но попрощався з нею, послання спокійне, де він намагався лише виразити душевний стан, у якому перебував від учорашнього вечора, — тон листа був, як і завжди, ліричний, як і завжди, риторичний, але позначений цілковитим усвідомленням реальності. Ферміна Даса прочитала його з деяким почуттям сорому за себе, бо серце в неї калатало, мов несамовите. В кінці послання він просив її попередити стюарда, коли вона буде готова, бо капітан чекає на них у своїй рубці, щоб показати їм пароплав.

Вона була готова об одинадцятій, її вимите тіло пахло квітковим милом, на ній була проста вдовина сукня з сірим серпанком, і вона цілком оговталася від бурхливих переживань учорашнього вечора. Стюардові в бездоганному білому костюмі, що прийшов до неї за особистим розпорядженням капітана, замовила скромний сніданок, проте не стала ним переказувати, щоб по неї прийшли. Сама піднялася на палубу, засліплена безхмарним небом, і побачила Флорентіно Арісу в капітанській рубці, де він розмовляв з капітаном. Він здався їй якимсь не таким, і не тільки тому, що вона дивилася тепер на нього іншими очима, — він і справді змінився. Замість жалобного

вбрання, яке він носив усе життя, сьогодні на ньому були білі, дуже зручні черевики, лляні штани й сорочка з відкритим коміром та короткими рукавами, прикрашена його монограмою, вигаптуваною на нагрудній кишені. На голові він мав шотландську беретку, теж білу, а поверх неодмінних окулярів від короткозорості за допомогою спеціального пристрою були прилаштовані темні скельця. Було очевидно, що все на ньому новісіньке, недавно куплене умисне для цієї подорожі, — все, крім паска з коричневої шкіри, який Ферміна Даса помітила з першого погляду, як ото відразу помічаєш муху в супі. Побачивши його таким, одягненим задля неї так екзотично, вона мимоволі збентежилась, і густий рум'янець залив її щоки. Вітаючись із Флорентіно Арісою, вона вже спохмурніла, і він теж спохмурнів, побачивши, як спохмурніла вона. Від усвідомлення того, що вони поводяться, мов молоді закохані, обоє спохмурніли ще дужче, а усвідомлення того, що обоє вони похмурі, довело їхню похмурість до такого стану, що це помітив і капітан Самаритано, аж затремтівши від співчуття. Він допоміг їм вийти зі скрути, протягом двох годин пояснюючи систему управління судном та його загальний устрій. Та коли в гирлі вода була бурхлива й каламутна, то тут, на мілкому — тиха й прозора, віддзеркалюючи металевим полиском промені гарячого сонця. Ферміні Дасі здавалося, ніби навколо них дельта, по якій розкидано безліч піщаних острівців.

— Це те жалюгіддя, що залишилося нам від річки, — сказав їй капітан.

Флорентіно Аріса був неабияк здивований, як усе тут змінилося, а ще більше здивувався він наступного дня, коли пливти стало дуже важко, і він зрозумів, що головне річище Магдалени, одне з найповноводніших у світі, перетворилося на ілюзію, на далекий спогад. Капітан Самаритано пояснив їм, що нерозумне вирубування лісів за півсотні років заподіяло річці смерть: пароплавні казани пожерли дрімучу селву з гігантськими деревами, яка майже пригнічувала Флорентіно Арісу під час його першої подорожі. Ферміні Дасі не судилося побачити тварин, які навідували її у снах: мисливці за шкурами з новоорлеанських чинбарень винищили кайманів, які прикидалися мертвими, цілими годинами лежачи з роззявленою пащею у виярках понад берегом і полюючи таким робом на метеликів; папути зі своєю тріскотнявою та мавпи зі своїми божевільними криками вимирали в міру того, як зникали зелені хащі; морські корови з великими цицьками матерів, що годували своїх діток та

тужно плакали достоту жіночим голосом на піщаних обмілинах, були винищені бронейними кулями мисливців, що полювали на них задля втіхи, і припинили своє існування як біологічний вид.

Капітан Самаритано ставився до морських корів майже з батьківською ніжністю, бо вони здавалися йому жінками, яких покарано за безумство в коханні, й він вірив у легенду, ніби то були єдині самиці без самців у всьому тваринному світі. Він не дозволяв стріляти з борту його пароплава, як то робили інші капітани, усупереч законам. Один мисливець із Північної Кароліни, маючи офіційний дозвіл на полювання, не підкорився його наказу і влучним пострілом зі свого «спрінгфілда» розтросив голову морській корові. Її перелякане маля моторошними зойками оплакувало загиблу матір. Капітан звелів своїм матросам принести сироту на борт, щоб урятувати його, а мисливця висадив на пустельний піщаний острівець, де лежав труп убитої ним матері. Після дипломатичного протесту капітан відсидів півроку у в'язниці й мало не втратив ліцензію на водіння суден, але був сповнений рішучості зробити те саме стільки разів, скільки буде треба. Правда, той епізод увійшов до історії: осиротіле маля морської корови, яке виросло й багато років жило в зоологічному саду рідкісних звірів у Сан-Ніколас-де-лас-Баранкасі, було останнім представником цього виду, якого бачили на ріці Магдалені.

— Щоразу, коли я пропливаю повз цю обмілину, — сказав капітан, — я благаю Бога, щоб той грінго знову сів на мій пароплав, — і тоді я знову висадив би його тут.

Ферміна Даса, якій спершу капітан не сподобався, зворушилася до сліз, і відтоді цей добрий велетень посів привілейоване місце у неї в серці. Почуття не зрадило її: подорож тільки починалася, і згодом їй випала не одна нагода переконатися в тому, що вона не помилилась.

Ферміна Даса та Флорентіно Аріса залишалися в капітанській рубці аж до обіду; на той час вони вже проминули селище Каламар, де лише кілька років тому люди, здавалося, тільки й знали, що справляти свята, а тепер пристань лежала в руїнах, на вулицях не виднілося жодної живої душі. З борту пароплава вони побачили на березі лише одну жінку, в усьому білому, яка махала хустинкою. Ферміна Даса не зрозуміла, чому її не взяли на борт, адже вона здавалася такою нещасною, але капітан їй пояснив, що то привид утоплениці, яка подає фальшиві знаки, аби скеровувати кораблі до небезпечних

водовертей біля протилежного берега. Вони пропливли так близько від жінки, що Ферміна Даса побачила її дуже виразно, яскраво освітлену сонцем, і хоча їй не спало на думку сумніватися, що то справді мана, обличчя жінки видалося їй знайомим.

День випав спекотний і довгий. Після обіду Ферміна Даса повернулася до каюти відбувати обов'язкову сіесту, але спалося їй погано; боліло вухо, і біль ще посилювався, коли їхній пароплав обмінювався неодмінними вітальними гудками з іншим судном тієї самої компанії, з яким розминувся кількома лігами вище від Барракка-В'єхи. Флорентіно Аріса задрімав на часинку, сидячи в головному салоні, де більшість пасажирів, котрі не мали особистих кают, спали, мовби вже настала ніч, і йому наснилася Росальба — вони саме були недалеко від того місця, де він бачив, як вона сідала на пароплав. Вбрана так, як одягалися жительки острова Момпос у минулому столітті, вона дрімала під навісом у підвішеній лозяній клітці, в якій колись спала дитина. Цей загадковий сон неабияк схвилював Флорентіно Арісу, й він утішався спогадами до самого вечора, граючи в доміно з капітаном та ще двома знайомими пасажирами.

Коли сонце повернуло на вечірній прут, спека почала спадати, і пароплав ожив. Пасажири стали з'являтися, мов після летаргічного сну, щойно вимившись у ванних, в чистому одязі, й розсідалися в плетених кріслах салону, чекаючи вечері, яку рівно о п'ятій оголосив стюард, що пройшов з кінця в кінець палуби, тельнякаючи дзвіночком, як паламар у церкві, під оплески та жартівливі вигуки. Поки їли, оркестр загравав фанданго, і по вечері танці тривали аж до півночі.

Ферміна Даса не захотіла вечеряти через біль у вусі, вона стояла й дивилася, як вантажать на пароплав дрова: на березі не було нічого — голий яр, стіс колод та старий дід, який їх, власне, й продавав. Скидалося на те, що на багато ліг навкруги тягнеться цілком безлюдна місцевість. Ферміні Дасі ця зупинка здалася надто тривалою і нудною, — європейські трансатлантичні лайнери таких зупинок ніколи не робили, — і до того ж стояла неймовірна задуха, що відчувалася навіть на охолоджуваній кондиціонерами заскленій веранді. Та коли пароплав нарешті відчалив, знову повіяв свіжий вітрець, що доносив пахощі дикої сельви, і навіть музика зазвучала веселіше. В селищі Сітіо-Нуево горів єдиний вогник у єдиному вікні єдиного будинку, а з контори на пристані не подали сигналу, що там є вантаж або пасажири, і тому пароплав пройшов мимо навіть без вітального гудка.

Весь цей вечір Ферміна Даса гадала, до яких засобів удасться Флорентіно Аріса, щоб побачитися з нею, не стукаючи до її каюти, і десь близько восьмої не змогла далі опиратися непереборному бажанню бути з ним. Вона вийшла в надії зустріти його мовби несамохіть, і їй не довелося далеко йти: Флорентіно Аріса сидів на лаві в коридорі, мовчазний і зажурений, як бувало в парку Євангелістів, і вже години дві сушив собі голову, що йому вчинити, аби побачитися з нею. Обое однаково зуміли вдати здивованих й пішли разом на палубу першого класу, заповнену молоддю, переважно галасливими студентами, котрі з якимсь тривожним нетерпінням гайнували в гульні останній тиждень своїх вакацій. У буфеті Флорентіно Аріса та Ферміна Даса випили пляшку прохолоджувального напою, сидячи біля прилавка, немов студенти; несподівано Ферміна Даса глянула на себе збоку, і їй стало не по собі.

— Який жаж! — вихопилось у неї.

Флорентіно Аріса запитав, що їй так вжахнуло.

— Я згадала про бідолашних стареньких, — сказала вона. — Про тих, яких убили веслом...

Обое пішли спати, коли вже замовкла музика, після тривалої спокійної розмови на темній веранді. Місяця не було, небо затягло хмарами, а на обрії спалахували безгучні блискавиці. Флорентіно Аріса скручував для неї цигарки, але вона викурила не більше чотирьох, їй мучив біль, який то трохи втихав, то ставав нестерпним, коли пароплав гудів, розминаючися з іншим, або проходячи повз яке-небудь сонне село, або коли плив дуже повільно і матроси, остерігаючись мілини, мацали жердинами дно. Він розповів їй, як хвилювався завжди, коли її бачив: під час поетичних конкурсів, під час відльоту повітряної кулі й тоді, коли вона виступала на цирковому велосипеді, розповів, як нетерпляче чекав щорічних народних гулянь, знаючи, що там неодмінно її стріне. Вона теж бачила його багато разів, на різних святкуваннях, але ніколи не думала, що прийшов він тільки задля того, аби подивитись на неї. А втім, близько року тому, читаючи його листи, вона раптом подумала, чому це він ніколи не брав участі в конкурсі поетів: адже він напевне став би переможцем. І тепер запитала його про це. Флорентіно Аріса збрехав: він, мовляв, писав вірші тільки для неї, і тільки він їх і читав. Тоді її рука стала шукати в темряві його руку, та з'ясувалося, що її не чекали, як то було вчора увечері, і коли її пальці торкнулися його пальців, Флорентіно Аріса аж похолов від несподіванки.

— Які ви дивні створіння — жінки, — сказав він.

Вона засміялася глибоким сміхом, схожим на туркотіння молодої голубиці, і знову стала думати про двох стареньких у човні. Певно, в книзі життя було записано, щоб цей образ її переслідував. Але сьогодні він її не тривожив: вона почувалася добре і спокійно, як не часто почувала себе в житті, — чистою від будь-якої вини. Вона просиділа б так і до ранку, в мовчанці, тримаючи його руку, зрошену холодним потом, коли б не нестерпний біль у вусі. Отож, коли змовкла музика, а потім стихло і ходіння безкаютних пасажирів, які підвішували гамаки в салоні, вона зрозуміла, що той біль сильніший, ніж бажання бути з Флорентіно Арісою. Вона знала, що досить лише сказати йому про це, і їй стане легше, але не сказала нічого, щоб не хвилювати його. Бо в неї раптом виникло відчуття, що вона прожила з ним усе життя, і що він, аби тільки полегшити їй біль, негайно звелить капітанові повернути назад.

Флорентіно Аріса здогадався, як вона себе відчуває, і зібрався йти. Уже в дверях каюти він спробував поцілувати її на прощання, але вона підставила йому щоку. Він наполягав, дихання йому почало уриватися, і вона підставила йому другу щоку з кокетливістю, якої він за нею не знав, коли вона була школяркою. Та він не відступавсь, і вона нарешті дозволила йому поцілувати себе в губи, переживши глибокий внутрішній дріж, який спробувала погамувати сміхом, — так вона сміялася лише у свою першу шлюбну ніч.

— Господи, — сказала вона, — я геть схибнула на цьому пароплаві!

Флорентіно Аріса здригнувся: і справді, як вона й остерігала, від неї йшов різкий запах старості. А втім, коли він, простуючи до своєї каюти, пробирався крізь лабіринт підвішених гамаків, у яких спали люди, то втішав себе думкою, що й від нього йде не кращий дух, — адже він на чотири роки старший за неї, і вона, либонь, звідала те саме відчуття. То був дух людського бродіння, який він уже примічав у найстаріших своїх коханок, а вони — в нього. Насаретова вдова, яка ніколи не стримувала язика, сказала прямо в лоб: «Ми вже тхнемо здохлятиною». Обоє терпіли цю прикрість, бо були квити — тхнули обоє. Зате він завжди остерігався дихати на Америку Вікунью, чий запах, схожий на запах пелюшок, пробуджував у ньому батьківський інстинкт, і водночас його непокоїла думка, що вона не зможе витримати його запаху — духу соромітного діда. Але все це належало минулому. Важило те, що після того як тітка Есколастіка забула свій трітник на прилавку в телеграфній конторі, Флорентіно Аріса ніколи

не почував себе таким щасливим, як сьогодні: настільки щасливим, що йому аж моторошно стало.

Він тільки-но заснув, коли корабельний інтендант розбудив його о п'ятій ранку біля пристані Самбрано, щоб передати спішну телеграму. Телеграма була підписана Леоною Кассіані, на ній стояла вчорашня дата, і весь жах її змісту вклався в один рядок: «Вчора померла Америка Вікунья, причина незрозуміла». Об одинадцятій ранку він уже знав усі подробиці після телеграфної розмови з Леоною Кассіані, в якій сам працював ключем — уперше після тих далеких років, коли служив телеграфістом. Америка Вікунья, в стані гнітючої депресії після того як провалилася на випускних іспитах, випила цілий слоїчок опію, який вкрала в училищному медичному пункті. В глибині душі Флорентіно Аріса знав, що це відомості не повні. Але Америка Вікунья не залишила записки — ані рядка, в якому пояснила б мотиви свого фатального вчинку і який дав би підстави звинуватити когось у її смерті. Батьки Америки, яких Леона Кассіані повідомила також, уже, мабуть, приїхали з Пуерто-Падре, і похорон мав відбутися того ж таки дня о п'ятій пополудні. Флорентіно Аріса зітхнув. Єдине, що він міг зробити, аби не втратити бажання жити далі, — це не дозволити, щоб його мучив цей спогад. Він стер його зі своєї пам'яті, хоча протягом тих років, які йому лишилися, іноді відчував, як він раптово оживає, геть недоречний, — так ото часом шпигає гострий біль від давно загоєної рани.

Наступні дні були жаркими і тяглися безконечно. Вода в ріці ставала все каламутнішою, а сама ріка — дедалі вужчою. На берегах уже не було велетенських дерев, які так вразили Флорентіно Арісу, коли він подорожував тут уперше; тепер по обидва боки стелилися випалені сонцем рівнини, і лиш подекуди виднілися жалюгідні рештки дрімучої сельви, яку пожерли казани пароплавів, руїни забутих Богом сіл, де навіть у дні найбільшої посухи на вулицях стояла вода. Ночами пасажирів пароплава будили не крики морських корів на піщаних обмілинах, схожі на спів сирен, а бридкий сморід людських трупів, що пливли за течією до моря. На ту пору не було вже ні воєн, ні пошестей, але роздуті тіла мертвяків звідкись пливли й пливли.

— Нам велено запевняти пасажирів, що це трупи випадкових утоплеників, — сказав якимось капітан, спохмурнівши на виду.

Не чути було ані базікання папуг, ані галасу невидимих мавп, від якого колись дні видавалися ще жаркішими, — тепер тут стояла

глибока тиша, нависаючи густим маревом над очищеною від усього живого землею.

Лишилося так мало місць, де можна було поповнити запас дров, і так далеко були вони одне від одного, що вже на четвертий день рейсу «Нова Вірність» залишилася без палива. Майже цілий тиждень довелося простояти біля берега, поки загони матросів блукали по сірих навколишніх болотах, вишукуючи останні вцілілі дерева. Іншої ради не було: заготівельники дров покинули ці береги, втікаючи від жорстокості багатих землевласників, від невидимої холери, рятуючись від нескінченних воєн, яких уряди вперто не помічали, затуляючись надуманими декретами. Отож пароплав стояв, припнятий до берега, а пасажирів, знемагаючи від нудьги, влаштовували змагання з плавання, ходили на лови й поверталися з живими ігуанами, яких розтинали надвоє, вичищали тельбухи і зародки яець, прозорих та білястих, а тоді знову зшивали і розвішували сушитися низками на поручнях пароплава. Злиденні повії із сусідніх сіл складали компанію тим, хто вирушав у далекі прогулянки, ставили на березі намети, приносили музичні інструменти й сяку-такую закуску, грали, співали і влаштовували танці.

Ще задовго до того, як його обрали президентом судноплавної компанії, Флорентіно Аріса став отримувати тривожні повідомлення про стан ріки, але читав їх побіжно й не замислювався над ними. «Не турбуйтеся, — заспокоював він компаньйонів, — коли дерев не стане, уже будуть пароплави, які спалюватимуть у топках нафту». Весь поглинутий пристрасстю до Ферміні Даси, він ніколи не завдавав собі клопоту поміркувати про це, а коли нарешті досягнув істини, то вже годі було чомусь зарадити, як не можна було замінити цю річку на якусь іншу. Навіть за високої води вночі доводилось швартуватися до берега, і тоді задуха ставала такою нестерпною, що й жити не хотілося. Більшість пасажирів, а надто європейці, не могли дихати в застоюному повітрі кают, і цілу ніч розгулювали по палубах, відганяючи комашню тим самим рушником, яким постійно втиралися від рясного поту, але над ранок були розпухлі від укусів і ледь живі. Один англійський мандрівник початку XIX століття, згадуючи про свою подорож, здійснену човном вверх по Магдалені і верхи на мулі, — а тривала вона, мабуть, не менш як півтора місяця, — писав так: «То була одна з найтяжчих і найнеприємніших мандрівок, які тільки може відбутися людина». Це перестало бути правдою протягом перших вісімдесяти років річкового судноплавства, а

потім стало нею знову й назавжди, — коли каймани з'їли останнього метелика, коли зникли морські корови з малятами, зникли папути, зникли мавпи, — і сама річка, здавалося, от-от зникне.

— Та й дарма, — невесело сміявся капітан, — через кілька років ми подорожуватимемо сухим річищем у розкішних автомобілях.

Протягом перших трьох днів Ферміна Даса та Флорентіно Аріса рятувались у весняній атмосфері засколеної веранди, та коли на пароплаві почали ощадити дрова й відключили систему охолодження, президентська каюта перетворилася на парову кавоварку. Ферміна Даса рятувалася вночі, відчиняючи вікна, в які залітав річковий вітрець, а москітів відганяла рушником, бо під час стоянки пароплава проти них не допомагали навіть інсектициди, розбризкувані з пульверизатора. Біль у вусі зробився геть нестерпним, та одного ранку, прокинувшись, вона відчула, що він зник, несподівано й цілковито, — так змовкає сюрчання розчавленої цикади. І тільки ввечері виявила, що не чує на ліве вухо, — коли Флорентіно Аріса заговорив до неї з цього боку, і вона мусила наставити друге вухо, аби почути, що він каже. Про це вона так нікому й не розповіла, втішаючи себе думкою, що її раптова глухота — тільки ще одна з невиліковних старечих хвороб.

А втім, затримку пароплава, мабуть, влаштувало для них само провидіння. Десь колись Флорентіно Аріса прочитав: «У нещасті кохання набуває величі й благородства». Розморені паркою задухою, вони занурилися в примарну летаргію, в якій легше було кохати, не ставлячи жодних запитань. Нескінченними годинами сиділи вони, взявшись за руки, в кріслах біля поручнів, зрідка цілувалися, втішались п'янкою насолодою пестошів без тієї нервової напруги, яку привносить у взаємини невтамована жага. На третій вечір цього напівсонного життя вона приготувала до його приходу пляшку ганусівки, точно таку, з яких нишком цмулила ще замолоду в компанії з кузиною Льдебрандою і пізніше, вже коли вийшла заміж і мала дітей, — замикаючись із подружками свого нового кола. Їй треба було задурманити собі голову, щоб не думати про свою долю, але Флорентіно Аріса витлумачив це як спробу додати собі духу перед тим, як зробити вирішальний крок. Підбадьорений цією ілюзією, він наважився попестити кінчиками пальців її зів'ялу шийку, груди, підтримувані ліфчиком з металевими прутиками, стегна, з яких випирали трухляві кістки, вузькі й тверді, мов у старій олениці, клуби. Вона приймала його пестоші з томливо заплющеними очима, але не

здригнулася, не затремтіла — тільки курила і зрідка відпивала з чарки малими ковточками. І коли нарешті його пестливі пальці ковзнули вниз по животу, в ній було вже досить ганусівки.

— Якщо ми збираємося зробити дурницю, зробімо її, — сказала вона, — але хай це буде, як у людей дорослих.

І повела його до спальні, де без фальшивої сором'язливості стала роздягатися при світлі. Флорентіно Аріса ліг горілиць на ліжку, намагаючись опанувати себе, знову не знаючи, що йому робити зі шкурою впольованого тигра.

— Не дивися, — сказала вона йому.

Не відриваючи погляду від стелі, він запитав:

— А чому?

— Бо тобі не сподобається.

Тоді він подивився і побачив її голою до пояса — такою, якою собі уявляв: плечі зморшкуваті, груди обвислі, ребра обтягнуті блідою й холодною, мов у жаби, шкірою. Вона затулила груди кофтинкою, яку щойно скинула, і погасила світло. Тоді він підвівся і теж почав роздягатися потемки, кидаючи їй кожну одежину, яку знімав, а вона зі сміхом відкидала йому назад.

Вони довго лежали горілиць. Голова йому йшла обертом — і тим дужче, чим більше вивітрувався хміль, а вона була спокійна, майже безвільна, і тільки благала Бога, щоб не дав їй засміятися без причини, як то бувало завжди, коли вона опадалася до ганусівки. Щоб якось згаяти час, вони розмовляли. Говорили кожне про себе, про те, як по-різному склались їхні життєві долі, про неймовірну випадковість, яка звела їх до купи, і ось вони лежать удвох голі в темній каюті пришвартованого до берега пароплава, коли, за всіма ознаками, жити їм залишилося рівно стільки, скільки треба, щоб приготуватися до смерті. Вона ніколи не чула, щоб він мав жінку, бодай одну жінку, — і це в місті, де всі знали все про всіх і знали навіть до того, як воно відбувалося. Вона сказала про це мовби мимохідь, і він зразу відповів, без тремтіння в голосі.

— Бо я беріг свою незайманість — для тебе.

Вона, звичайно, йому не повірила, хоча в певному розумінні це було правдою, — адже і в своїх любовних листах він уживав такі фрази, які важили не змістом, а закладеною в них силою переконання. Але їй припала до серця щирість, з якою це було сказано. Флорентіно Аріса, зі свого боку, раптом подумав про те, про що ніколи б не наважився запитати: яким прихованим життям жила вона

поза шлюбом? Ніщо не видалося б йому неймовірним, бо він знав: жінки анітрохи не поступаються чоловікам у своїх таємних походеньках, удаючись до тих самих хитрощів, переживаючи ті самі раптові спалахи пристрасті, так само зраджуючи своєму подружньому обов'язку й не відчуваючи при цьому найменших докорів сумління. Але він добре зробив, що не запитав. Якось, коли її взаємини з церквою були вже далеко не найкращими, священник під час сповіді ні сіло ні впало поцікавився, чи вона хоч раз зрадила свого чоловіка, і вона підвелася, нічого не відповівши, не закінчивши сповіді, не попросившись, і більше ніколи не ходила сповідатися — ні до цього духівника, ні до іншого. Більше того, обачність Флорентіно Арісі дістала несподівану винагороду: вона простягла в темряві руку й погладила його живіт, боки, майже безволосий лобок.

— У тебе шкіра, мов у дитини, — сказала вона.

І нарешті зробила останній крок: пошукала те, що мало там бути, та його не було; вона знову стала шукати, вже без ілюзій, і знайшла — але геть безпорадне.

— Він неживий, — сказав Флорентіно Аріса.

Таке з ним траплялося щоразу при першому побаченні з кожною жінкою, відколи він почав з ними знатися, отож зрештою йому довелося змиритися з неминучим: щоразу долати свою безпорадність так, ніби це трапилося з ним уперше. Він узяв її руку й поклав собі на груди. Ферміна Даса відчула, як майже під самою шкірою гучно калатає старе, але невтомне серце, відчула, що він стривожений і збентежений, наче підліток.

— Коли кохання забагато, чоловік поводить себе не ліпше, ніж тоді, коли його зовсім нема, — сказав він.

Але сказав це без переконаності: йому було соромно, він злостився на себе, шукав приводу, щоб звинуватити її за свою невдачу. Вона, не знаючи цього, почала дражнити безпорадну плоть жартівливими пестощами, — так лагідна кицька грається з ледь живою від страху мишею, — аж поки він не зміг далі витримувати тортури й утік до себе в каюту. Вона думала про нього до самого ранку, упевнившись нарешті в його коханні, й у міру того як ганусівка виходила з неї повільними хвилями, її опановувала тривога, що він розсердився на неї і вже ніколи не повернеться.

Але він прийшов того самого дня у незвичний час — об одинадцятій ранку, — свіжий та збадьорений, і тут-таки роздягся перед нею, трохи навіть хизуючись. Йй було приємно побачити його на світлі

таким, яким вона уявляла його в темряві: чоловіком без певного віку, зі смаглою безволосою шкірою, блискучою й натягнутою, мов тканина на розкритій парасольці, з ріденькими жмутиками під пахвами та на лобку. Його гвардієць був виструнчений, і вона зрозуміла, що він демонструє їй свою зброю навмисне — хизується нею, аби додати собі сміливості. Він навіть не став чекати, поки вона скине нічну сорочку, яку надягла, коли повіяв вранішній вітерець, і його властива початківцям покvapність розбудила в ній тремтливе почуття. А втім, вона не знала, що це, бо в подібних випадках важко відрізнити співчуття від любові. Але в кінці вона відчула себе спустошеною.

Востаннє вона віддавалася чоловікові понад двадцять років тому, і тепер її змагала цікавість, як же воно буде тепер, та ще після такої тривалої перерви. Але Флорентіно Аріса не дав їй часу пересвідчитися, чи прагне її тіло цього чи ні. Він упорався дуже швидко й був страшенно засмучений, а вона подумала: «Ну от, ми й зіпсували все». Але помилилася: хоч обоє й спізнали гостре розчарування, хоч він і мучився усвідомленням своєї незграбності, а вона докоряла собі за безумство, до якого довела її ганусівка, протягом наступних днів вони не розлучалися ні на мить. Виходили з каюти тільки поїсти. Капітан Самаритано, чий інстинкт розкривав будь-яку таємницю на його пароплаві, посилав їм щоранку білу троянду, розважав їх серенадами з вальсів їхньої молодості, жартома велів докладати їм у страву чогось збудливого. Довгий час вони більше не пробували кохатися в ліжку; це сталося значно пізніше, коли натхнення зійшло на них цілком несподівано, коли вони нічого такого й не думали. А поки що їм вистачало простого щастя бути разом.

Вони не виходили з каюти, аж поки капітан не передав їм записку, в якій повідомив, що після обіду вони прибувають до Ла-Доради, кінцевого порту одинадцятиденного рейсу. Ферміна Даса та Флорентіно Аріса побачили з каюти високий мис, на якому густо тулилися будинки, осяяні блідим сонцем, і спершу назва селища ¹ здалася їм дуже доречною, але вони засумнівалися в цій доречності, коли відчули, як звідти пашисть жаром, наче від пароплавних казанів, і побачили, як плавиться гудрон на вулицях. Правда, пароплав причалив не біля селища, а до протилежного берега, де була кінцева станція залізничної колії на Санта-Фе.

¹ Ла Дорада — «золота» (ісп.).

Вони вибралися зі свого притулку, коли всі пасажери зійшли на пристань. Стояли в просторому, збезлюднілому салоні і дивилися з пароплава на збуджений натовп людей, які витягували речі з вагонів поїзда, здалеку схожого на іграшковий. Можна було подумати, що всі вони приїхали з Європи, а надто жінки, чії пальта та капелюхи, модні в минулому столітті, заходили в очевидну суперечність із курною спекою. Дехто з жінок прикрасив собі волосся чудовими квітами, що від жароти почали ронити пелюстки. Всі ті люди щойно приїхали сюди з андського високогір'я, після цілоденної подорожі поїздом через прекрасну, мов чарівний сон, савану, і ще не встигли перевдягтися відповідно до карібського клімату.

Посеред галасливої, мов на ярмарку, юрми дуже старий і жалюгідний на вигляд дід витягував із кишень свого жебрацького пальта малих курчат. Він з'явився несподівано, проштовхуючись крізь натовп, пальто на ньому було подерте і колись вочевидь належало чоловікові набагато вищому й товщому. Дід скинув капелюха, поставив його долі, — може, хтось кине туди монетку, — і обома руками почав видобувати з кишень ніжних, безбарвних курчаток, що здавалось, розмножувалися між його пальців. За якусь мить пристань ніби вкрилася килимом із рухливих пухнастих клубочків, що попискували під ногами в подорожніх, які надто квапилися й наступали на них, не помічаючи цього. Зачарована цією дивовижною виставою мовби на її честь, бо вона одна милувалася нею, Ферміна Даса не помітила, коли саме на пароплав почали підійматися нові пасажери. Свято тут-таки й закінчилося, бо серед них вона побачила чимало знайомих облич, кількох друзів, які ще зовсім недавно поділяли з нею її жалобу, — і поквапилася втекти у свою каюту. Коли прийшов Флорентіно Аріса, вона була ледь жива від страху і воліла вмерти, ніж наражатися на те, що знайомі побачать, як вона розважається, подорожуючи через такий короткий час по смерті чоловіка. Флорентіно Арісу так вразив її пригнічений настрій, що він пообіцяв поміркувати, як уберегти її від напасті в якийсь інший спосіб, ніж постійне ув'язнення в каюті.

Рятівна думка саянула йому несподівано, коли вони вечеряли в капітановій їдальні. Капітана непокоїла одна проблема, яку він давно хотів обговорити з Флорентіно Арісою, але досі той ухилявся від розмови, щоразу кажучи одне й те саме: «Леона Кассіані залагоджує такі справи ліпше, ніж я». А проте цього разу він вислухав капітана. Справа була в тому, що вверх по ріці пароплави завжди

везли якийсь вантаж, а спускалися завжди порожні, тоді як з пасажирами було навпаки. «Перевозити вантаж значно вигідніше. І платять за нього більше, і годувати його не треба», — сказав капітан. Ферміна Даса вечеряла без апетиту, — її дратувала нервова суперечка чоловіків про те, запроваджувати чи ні диференційовані тарифи. Але Флорентіно Аріса сказав усе, що думав, і лише тоді поставив запитання, в якому капітан почув натяк на можливе розв'язання проблеми.

— Ну, а якщо припустити таке: ми повертаємося додому без вантажу, без пасажирів, без нічого і не причалюємо до жодної пристані?

Капітан відповів, що таке можливе тільки в гіпотезі. Компанія зв'язана різними діловими угодами, про які Флорентіно Арісі відомо краще, ніж будь-кому, — про перевезення вантажів, пасажирів, пошти й іншої всячини, і порушувати їх вони не мають права. Пливти собі, не зважаючи ні на що, можна було лише в одному випадку: якби на борту пароплава хтось захворів на холеру. Тоді пароплав оголошує стан карантину, підіймає жовтий прапор і здобуває надзвичайне право не підходити до жодної пристані. Капітан Самаритано вдавався до цього способу не раз, бо в долині ріки досить часто спалахувала холерна пошесть, хоча санітарні власті, як правило, змушували лікарів ставити діагноз звичайної дизентерії. Крім того, історія річкового пароплавання знала випадки, коли жовтий прапор карантину підіймали над судном, щоб уникнути сплати мита, не брати на борт небажаного пасажирів чи позбутися надокучливих інспекцій.

Флорентіно Аріса знайшов під столом руку Ферміна Даси.

— От і гаразд, — сказав він. — Так ми й зробимо.

Капітан здивувався, але відразу ж своїм інстинктом старого лиса збагнув, куди веде співрозмовник.

— Я команду пароплавом, але ви командуєте нами всіма, — сказав він. — Отже, якщо ви це серйозно, то видайте письмовий наказ, і ми відчалимо негайно.

Звичайно ж, Флорентіно Аріса говорив цілком серйозно і тут-таки підписав відповідний документ. Зрештою, всім було відомо, що спалахи холерної пошесті не припинялися, попри оптимістичні заяви санітарних властей. А з оголошенням надзвичайного стану не було ніяких проблем. Швидко вивантажили уже взятий на борт невеличкий вантаж, пасажирів повідомили, що на судні зламалася машина, і цього ж таки ранку всіх пересадили на пароплав іншої компанії. Якщо, бувало, до подібних хитрощів удавалися з міркувань

аморальних й гідних осуду, то Флорентіно Аріса не бачив підстав, чом би не зробити цього заради кохання. Єдине, чого попросив капітан, — це причалити в Пуерто-Наре, де він хотів когось підібрати: у капітана теж були свої сердечні таємниці.

Отож «Нова Вірність» відчалила вдосвіта наступного дня без вантажу, без пасажирів і з жовтим прапором холерної тривоги, який урочисто майорів над головною щоглою. Надвечір вони взяли на борт у Пуерто-Наре жінку, вищу й кремезнішу за капітана, яка була гарна якоюсь незвичайною вродою і якій бракувало лише бороди, щоб з величезним успіхом виступати в цирку. Звали її Сенаїда Невес, але капітан звав її Бісицею. Вона була його давньою подругою; він мав звичай підбирати її з однієї пристані, щоб висадити на іншій, і коли вона піднялася на борт, від неї вляло щастям. Тут, у цій похмурій місцевості, в серці Флорентіно Аріси ожив тужливий спомин про Росальбу, коли він побачив, як над самим проваллям стародавньою стежиною мулів з натужними зусиллями повзе поїзд на Енвігадо, а з неба бухнула амазонська злива і лила, майже не вщухаючи, протягом усього зворотного рейсу. Та всім до неї було байдуже: свято на плаву мало дах над головою. Того самого вечора, прагнучи зробити особистий внесок у загальну гулянку, Ферміна Даса спустилася на кухню, і під оплески та вітальні вигуки екіпажу приготувала страву за власним рецептом, яку Флорентіно Аріса подумки назвав «баклажанами в стилі кохання».

Вдень грали в карти, їли від пуза, по обіді спали непробудним сном, після чого прокидалися знесилені, а тільки-но заходило сонце, починав грати оркестр, і всі, не обмежуючи себе, пили ганусівку й закусували лососиною. То був швидкий рейс, пароплав був легкий, а вода стояла висока, бо з верхів'їв, на які того тижня небо вихлюпнуло стільки води, скільки у звичайні дні випадає на всьому протязі річки, йшла висока повінь. У деяких селах палили з гармат, щоб настрашити холеру, і пароплав відповідав їм сумовитими вдячними гудками. Пароплави всіх компаній, що розминалися з ними, посілали їм сигнали співчуття. В селі Маганге вони повантажили дрова на весь подальший рейс.

Спершу Ферміна Даса лякалася, коли виття пароплавної сирени віддлунувало в її здоровому вусі, але, попивши два дні ганусівку, призвичаїлась і почала чути вже нормально. Зненацька їй відкрилося, що троянди стали запашнішими, ніж досі, що пташки вдосвіта почали співати набагато дзвінкше і що Бог створив морську корову

й посадив її на піщану обмілину біля Тамаламеке лише для того, щоб вона розбудила її, Ферміну Дасу. Цей крик почув і капітан, звернув до берега, і нарешті вони побачили величезну матрону, що годувала молоком маля, тримаючи його ластами, мов руками. Ні Флорентіно Аріса, ні Ферміна Даса повністю не усвідомлювали, наскільки вони стали близькі одне одному: вона ставила йому клізму, вставала з постелі раніше, щоб почистити його штучні зуби, які він залишав на ніч у склянці, й розв'язала для себе проблему загублених окулярів, бо його окуляри годилися їй і для читання, і для церування. Одного ранку, прокинувшись, вона побачила, що він пришиває собі гудзика до сорочки, й вихопила сорочку в нього з рук, щоб зробити це самій, перш ніж почує ритуальну фразу про те, що чоловікові потрібні дві дружини. Вона ж просила його лише про одну послугу: ставити банку на те місце, де в неї боліла спина.

Флорентіно Аріса, зі свого боку, взяв у оркестрі скрипку й розтривожив спогади про далеке минуле. Півдня повправлявшись, він зумів заграти для неї вальс «Богиня у вінку» і грав протягом багатьох годин, аж доки його не зупинили силоміць. Якось уночі Ферміна Даса прокинулася, задихаючись від сліз, які вперше в її житті були слізьми горя, а не гніву, — їй приснилися двоє стареньких, яких човняр забив ударами весла. Дивовижно, але безперервний дощ її анітрохи не бентежив, і, може, занадто пізно вона подумала, що, мабуть, Париж не таке вже й похмуре місто, яким воно їй видавалося колись, та й у Санта-Фе вулиці навряд чи так уже й запружені похоронними процесіями. Мрія про інші, майбутні подорожі з Флорентіно Арісою засяяла десь на обрії: подорожі без тяжких думок, без важких скринь, без суспільних умовностей — подорожі кохання.

Напередодні прибуття влаштували велике свято з паперовими гірляндами та кольоровими ліхтариками. Надвечір дощ перестав. Капітан і Сенаїда, тісно сплівшись в обіймах, протанцювали кілька болеро, яке в ті роки почало завойовувати серця. Флорентіно Аріса наважився запропонувати Ферміні Дасі затанцювати з ним їхній таємний вальс, але вона відмовилася. Проте весь вечір відбивала такт ногою та кивала в ритмі музики, і, було, навіть затанцювала сидячи, сама того не усвідомлюючи, тоді як капітан звивався зі своєю ніжною Бісицею під присмеркові мелодії болеро. Вона випила стільки ганусівки, що на сходах довелося вести її попід руки, і з нею стався напад сміху зі слізьми, який налякав усіх. Але в тихій заводі каюти, де витали густі пахощі парфумів, їй пощастило

опанувати себе, й вони віддалися плотським любовцям — розважливо, спокійно, як навчені життям давні коханці, і ті хвилини залишилися в пам'яті Ферміни Даси найкращим спогадом з усієї тієї примарної подорожі. Вони не почували себе щойно одруженими молодятами, як припускали капітан та Сенаїда, і ще менше — пізніми коханцями. Було так, ніби вони вже здолали круту голгофу подружнього життя і тепер ішли просто до суті кохання. Ішли мовчки, мов старе подружжя, що обпеклося на житті й було непідвладне пасткам пристрасті, непідвладне брутальним насмішкам ілюзій та міражам розчарувань — всій мінливій настроєвості кохання. Бо вони прожили разом досить, аби зрозуміти, що кохати можна коли завгодно й де завгодно, і тим насиченіше, чим ближче до смерті.

Прокинулися вони о шостій. Голова в неї боліла, ще не очистившись від важких випарів ганусівки, а в серці загніздилося тривожне передчуття, що доктор Хувенал Урбіно повернувся з того світу, гладший і молодший від того чоловіка, який упав з драбини, і сидить тепер у кріслі-гойдалці біля дверей дому, чекаючи її. А втім, вона зберегла досить ясного розуму, щоб збагнути: причиною її тяжкого настрою була не ганусівка, а неминучість повернення додому.

— Це для мене як смерть, — сказала вона.

Флорентіно Аріса здивувався, бо вона висловила думку, яка не давала жити і йому, відколи пароплав вирушив у зворотний рейс. Ні він, ні вона не могли уявити собі іншої домівки, ніж ця каюта, не могли уявити, що можна їсти десь-інде, а не на пароплаві, й жити життям, яке відтепер стало для них геть чужим. Це й справді було як смерть. Флорентіно Аріса більше не міг заснути. Лежав горілиць у ліжку, підклавши руки під голову. В якусь мить гострий, мов ніж, спогад про Америку Вікунью змусив його скорчитися від болю, і він не міг далі відвертатися від істини: зачинився у ванній і добряче виплакався, — неквапно, до останньої сльозинки. Тільки тепер він набрався мужності признатися собі, як сильно вона його любила.

Коли вони піднялися на палубу, вдягнені й готові зійти на пристань, пароплав уже залишив позаду канали та заболочені береги давнього іспанського фарватеру й плив між човнами-розвалюхами та масними плямами по застоюній воді бухти. Над позолоченими церковними банями міста віце-королів сяяв ясний четвер, але Ферміну Дасу, яка стояла біля поручнів, тяжко гнітив сморід славного міста, нахабство його бастионів, запаскуджених ігуанами, гнітив жах цього реального життя. І він, і вона, не кажучи про це одне одному,

відчували в душі глухий, але бурхливий протест — їм не хотілося здаватися так легко.

З капітаном вони зустрілись у їдальні; той був у стані, що аж ніяк не відповідав його звичайній охайності: неголений, з мішками під очима після безсонної ночі, в мокрому від учорашнього вечора одязі. Язик у нього заплітався, бо ганусівка раз у раз підступала йому до горла. Сенаїда ще спала. Вони мовчки заходилися снідати, і тут з'явився моторний катер санітарної інспекції порту, а з нього надійшов наказ зупинити пароплав.

Капітан піднявся на місток і криками почав відповідати на запитання озброєного патруля. Ті хотіли знати, яка саме пошесть у них на борту, скільки пасажирів, скільки хворих, чи є небезпека дальшого поширення інфекції. Капітан відповів, що пасажирів на борту всього троє, і всі вони заражені холерою, але їх утримують в умовах суворої ізоляції. Ні ті люди, що повиходили в Ла-Дораді, ні двадцять сім чоловік корабельної команди не мали з ними жодного контакту. Але офіцера, який командував патрулем, такі пояснення не задовольнили, і він наказав капітанові вивести судно за межі бухти й чекати біля болота Лас-Мерседес до другої дня, поки відповідні служби підготуються, щоб належним чином поставити пароплав на карантин. Капітан гучно, мов кучер, випустив вітри і помахом руки звелів лоцманові повернути судно й пливати до боліт.

Ферміна Даса і Флорентіно Аріса чули все те, сидючи за столом, але капітанові начебто все було байдуже. Він знову заходився мовчки їсти, і його поганий настрій відбивався навіть у тому, як він порушував правила доброго тону, що створили майже легендарну репутацію капітанам річкових пароплавів. Він розчавив кінчиком ножа четверо підсмажених жовтків, а тоді став підбирати їх з тарілки скибками зелених бананів і жадібно запихати до рота, плямкаючи, мов дикун. Ферміна Даса і Флорентіно Аріса дивилися на нього не кажучи й слова, мов двійко школярів, що сидять за партою і чекають оголошення річних оцінок. Вони не перемовилися й словом, поки тривала пересварка з санітарним патрулем, не мали вони й найменшого уявлення, як відтепер складуться їхні долі, але обоє знали, що капітан думає і за них: це видно було з того, як пульсували в нього жили на скронях.

Поки він упорався з яечнею, з мискою підсмажених на олії зелених бананів, з чашкою розведеної молоком кави, пароплав вийшов із бухти, випускаючи пару, і завернув у мережу каналів, до боліт.

Поверхня води мерехтіла райдужними зблисками — це плавали горічерева безліч риб, оглушених динамітом, а вгорі над ними з різкими металічними криками кружляло водяне та суходільне птаство. Карібський вітер залітав у вікна разом із пташиним гвалтом, і Ферміна Даса дослухалась, як нове відчуття свободи стугонить у її жилах нервовими поштовхами. Праворуч, аж до протилежного кінця світу, стелилася луками дельта Магдалени.

Коли на тарілках не залишилося нічого, капітан утер губи ріжком скатертини й заговорив на такому барвистому жаргоні, яким відразу звів нанівець високий престиж річкових капітанів у царині мовної культури. Власне, він говорив, не звертаючись ні до кого, а лише намагався вилити лють, що розпирала йому груди. Вивергнувши з себе потік найбрутальнішої лайки, він сказав на закінчення, що не уявляє собі, як тепер вони виплутаються з халеви, у яку вскочили, вивісивши жовтий холерний прапор.

Флорентіно Аріса вислухав його, не змигнувши оком. Потім подививсь у вікно на круглий квадрант рози вітрів, на чистий обрій, на грудневе небо без жодної хмаринки, на одвічно судноплавні води і сказав:

— Їдьмо прямо, прямо, прямо — і назад до Ла-Доради.

Ферміна Даса здригнулася, бо впізнала давній голос, натхнений благодаттю Святого Духа, і поглянула на капітана: так дивляться на власну долю. Але капітан цього не бачив, бо його затопила висока хвиля могутнього натхнення Флорентіно Аріси.

— Ви це серйозно? — запитав він.

— Відколи я живу на світі, — відповів Флорентіно Аріса, — я не сказав нічого несерйозного.

Капітан подивився на Ферміну Дасу і побачив на її віях перші блискітки зимової паморозі. Потім перевів погляд на Флорентіно Арісу, незворушного, незламного у своєму коханні, і злякався, надто пізно подумавши про те, що врятуватися від життя куди важче, ніж від смерті.

— І скільки ж ми, в біса, зможемо отак плавати туди й сюди? — запитав він.

Відповідь на це запитання Флорентіно Аріса тримав наготові вже п'ятдесят три роки, шість місяців та одинадцять днів і рівно стільки ж ночей.

— Усе життя, — сказав він.

ВИДАВНИЦТВО «КЛАСИКА»

Вийшли друком

Мілорад Павич. Хозарський словник.

Роман-лексикон на 100 000 слів

Фредерік Трістан. Заблудлі душі. Роман

Валерій Шевчук. Жінка-зім'я. Повісті

Данило Кіш. Енциклопедія мертвих. Оповідання

Момо Капор. Облудники. Роман

Віктор Неборак. Повернення в Леополіс. Есе

Готуються до друку

Тадеуш Ружевиц. Смерть в старих декораціях.

Повісті та оповідання

Чезаре Павезе.

Диявол на пагорбах. Оповідання

Мілорад Павич.

Остання любов у Царгороді. Роман

Книги видавництва «Класика»

можна придбати в книгарнях:

у Львові

«Українська книгарня»

пр. Шевченка, 8

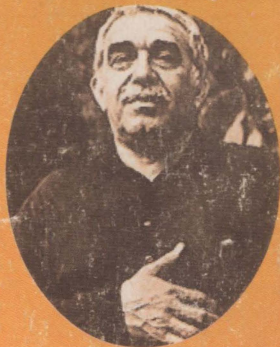
у Києві

книгарня видавництва «Наукова думка»

вул. Грушевського, 2

on-line книгарня видавництва «Класика»

<http://www.vd.lviv.ua>

Габріель Гарсія Маркес

Народився у березні 1928 року в колумбійському містечку на Карібському узбережжі. Преживає в Мехіко.

Почав писати, ще будучи студентом права й політології; довгі роки працював журналістом у великих газетах та журналах Америки та Європи. Світова слава прийшла до Маркеса пізно, після тривалих поневірянь і злигоднів, коли з'явився роман *Сто років самотності* (1967) — перший твір в унікальному маркесівському стилістичному ключі «магічного реалізму».

Лауреат національних премій (Італія, Франція, США та ін.), лауреат Нобелівської премії з літератури за 1982 рік.

Основні видання Габріеля Гарсії Маркеса:

Оповідання

Похорон Великої Мами (1962), *Добра Ерендіра та інші оповідання* (1972), *Дивні прочани* (1992)

Повісті

Полковникові ніхто не пише (1958), *У лиху годину* (1962), *Хроніка вбивства, про яке всі знали заздалегідь* (1981)

Романи

Листяна буря (1955), *Осінь патріарха* (1975); *КОХАННЯ В ЧАС ХОЛЕРИ* (1985), *Генерал у його лабіринті* (1989), *Любов та інші демони* (1994), *Найгарніший у світі потопельник* (1998)

ISBN 966-7493-06-7